STEPHANIE LAURENS

Nr. 1 în topul genului romantic din New York Times

Femeia ideală

STEPHANIE LAURENS
FEMEIA IDEALĂ

The perfect lover by Stephanie Laurens

Traducere: ILEANA DINU
EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Coperta: CLAUDIA COSTACHE
THE PERFECT LOVER
Copyright ©2003 by Savdek Management

Proprietory Limited.

1

Sfârşitul lui iulie 1835
Lângă conacul Glossup, Ashmore, Dorset

— Pe toţi dracii!

Simon Cynster trase hăţurile cailor, cu privirea aţintită asupra culmii de deasupra satului Ashmore. Satul propriu-zis era chiar în spatele lui. Simon se îndrepta spre conacul Glossup, aflat la o milă distanţă pe drumeagul de ţară, acoperit de un covor gros de frunze. Din locul în care se terminau casele satului, pământul începea să se ridice dintr-o dată. O siluetă de femeie apăru pe cărarea care urca spre locul unde Simon ştia că sunt nişte întărituri vechi de pământ. De acolo se putea vedea până la Solent, şi, în zilele fără nori, chiar până la insula Wight. Era, într-adevăr, o surpriză să vezi pe cineva ducându-se într-acolo.

„Nu mă miră că e singură!” se gândi Simon. Intrigat, urmări silueta graţioasă, cu părul negru lăsat pe umeri, care urca: o femeie cu picioare lungi, ce ar fi atras atenţia oricărui bărbat adevărat. O recunoscu imediat – era Portia Ashford, cumnata surorii sale, Amelia.

Probabil că tânăra venise la petrecerea de la Glossup. Acest conac era singura casă mai importantă din apropiere, la care se putea ajunge pe jos. Această constatare îl trezi parcă la viaţă,

punând stăpânire pe el.

La naiba! Cedase invitaţiei prietenului său de o viaţă, James Glossup, şi fusese de acord să se oprească pe drumul său spre Somerset, să-l sprijine pe acesta, ca să facă faţă provocărilor petrecerii ce se organiza la conac. Dar dacă şi Portia avea să participe, va avea şi el partea lui de provocări!……

Ajunsă aproape de terasamente, ea se opri, ridicând o mână şi, cu o mişcare uşoară, îşi îndepărtă părul negru căzut pe faţă. Apoi îşi ridică faţa în bătaia vântului, privi o vreme în depărtare, lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului şi o porni înainte cu graţie, urcând poteca spre postul de pază, după care coborî, şi el n-o mai văzu.

Nu mă interesează Portia!, îşi spuse el.

Cuvintele îi răsunară în minte ca un ecou. Dumnezeu ştie ce sentimente îi provoca ea adesea, sub ce formă le exprima el, poate mult prea emfatic! Portia nu-i era soră, nici verişoară; de fapt nu-i era niciun fel de rudă. Strânse din dinţi, uitându-se la cai, apucă hăţurile şi lăsă să-i mai scape o

— Wilks, trezeşte-te, omule! Simon îi dădu hăţurile celui care moţăise până atunci în spatele lui. Trăgând piedica, coborî pe drum. Ţine-le până mă întorc. Cu mâinile în buzunare, o apucă pe drumeagul îngust care urca, până întâlni cărăruia spre conac pe care o luase Portia.

Căuta necazul cu lumânarea, pentru că nu

concepea s-o lase singură, neprotejată, la discreţia oricărui pierde-vară, care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Nu putea accepta asta. Dacă şi-ar fi continuat drumul, n-ar mai fi avut o clipa de linişte până ce n-ar fi ştiut că ea se întorsese nevătămata la conac. Şi, fiindu-i cunoscut obiceiul acesteia de a hoinări, s-ar fi putut să treacă şi câteva ore până atunci.

Nu că i-ar fi mulţumit vreodată că avusese grijă de ea. Iar el, la rându-i, pentru că supravieţuise prin multele locuri pe unde umblase, se putea socoti chiar norocos.

Portia avea o limbă ascuţită ca un brici cu două tăişuri, nu-i puteai scăpa nicicum. Ştia prea bine cum va reacţiona când se vor întâlni, cu siguranţă în acelaşi fel ca de fiecare dată în ultimii ani, mai ales de când el realizase că ea habar n-avea ce femeie grozavă este, ce tentaţie reprezintă şi, mai ales, că trebuia să fie permanent ferită de situaţiile dificile în care intra singură. Atâta vreme cât era departe de el, nu era treaba lui. Dar, dacă o ştia aproape şi mai ales neprotejată, se simţea obligat să vegheze asupra ei, s-o ştie în siguranţă – ar fi trebuit să ştie asta mai bine, fără a mai încerca să lupte cu propriile-i sentimente. Dintre toate femeile pe care le cunoştea, ea era cea mai dificilă, poate pentru că era şi cea mai inteligentă, şi cu toate astea, iată că pornise după ea deşi nu se aştepta la nimic bun! De fapt, el nu ştia sigur nici ce credeau alţii

despre propria *sa* inteligenţă.

Femeile! Numai la ele se gândise tot drumul. Mătuşa sa, Clara, care murise de curând, îi lăsase casa din Somerset Moştenirea asta fusese un fel de catalizator, care-l forţase să-şi regândească viaţa, drumul pe care o va apuca, deşi ştia că verii lui mai mari şi soţii surorilor sale aveau deja un scop care lui îi lipsea.

Familia – propria lui ramură, propriii lui copii, propria lui soţie. Acestea nu i se păruseră importante până atunci. Dintr-o dată îi părură vitale, esenţiale, pentru a se simţi împlinit.

Vlăstarul unei familii bogate, de neam, dusese o existenţă confortabilă, dar ce însemna aceasta pe lângă neîmplinirea pe care o resimţea de câtva timp atât de acut? Nu era vorba despre capacitatea sa de a dobândi toate astea! Problema nu era în mintea sa, de asta putea să garanteze, ci vedea această împlinire ca pe un scop în sine, o necesitate, un motiv. Ca pe ceva ce trebuia făcut. Nişte nevoi esenţiale pentru o viaţă bună ca a lui.

Moştenirea mătuşii Clara fusese imboldul. Ce putea să facă având această casă de ţară, dacă nu să trăiască în ea? Avea nevoie de o soţie pentru a-şi întemeia familia care să dea vieţii sale adevăratul sens.

Nu acceptase prea uşor această realitate. În ultimii zece ani, viaţa sa urmase un drum clar, bine ordonat. Femeile dobândiseră acces doar în două zone, ambele sub controlul lui. Avusese

numeroase legături discrete, căci era un maestru în a seduce femeile, a se bucura de ele şi mai apoi a se descotorosi de acele doamne cu care flirtase. Singurele femei cu care păstra legături permanente erau cele din familia sa. Era nevoit să admită că ele deţineau puterea în familie, dar lucrurile fuseseră astfel dintotdeauna, aşa că nu se simţise intimidat sau provocat de acest lucru, ci îl tratase ca pe ceva necesar şi de la sine înţeles.

Se interesase permanent de investiţiile familiei Cynster, de distracţiile din înalta societate, făcuse cuceriri, participase la întrunirile de familie cu care era de acum obişnuit, iar viaţa sa fusese plină în mod plăcut. Nu simţise nevoia să piardă vremea la acele baluri şi petreceri pentru domnişoarele de măritat. Însă acum se afla în situaţia de a-şi dori o soţie şi de a nu avea cum s-o afle, fără a face să răsune toate clopotele, care ar fi umplut întreg ţinutul de intenţiile sale. Iar dacă ar fi făcut imprudenţa să înceapă să participe de acum încolo la baluri, mamele fetelor de măritat ar fi înţeles imediat că era în căutarea unei soţii, şi l-ar fi asediat.

Era ultimul bărbat necăsătorit din familia Cynster, desigur din generaţia sa…

După ce puse piciorul pe peretele exterior al fortăreţei, se opri. Terenul cobora puţin, apoi cărăruia continua spre stânga, ducând la un adăpost scund, un post de observaţie, aflat într-un perete de pământ la vreo cincizeci de iarzi.

Priveliştea era uluitoare. Soarele îi făcea cu ochiul mării, de departe; silueta insulei Wight se putea distinge prin aburul de vară al câmpiei.

Mai văzuse această privelişte. Se întoarse spre adăpost, unde se afla tânăra. Stătea rezemată de parapet, privind marea. După felul ei liniştit şi detaşat, presupuse că nu-l simţise.

— Strânse din dinţi şi porni. Nu trebuia să aibă un motiv ca să se afle aproape de ea! În ultimii zece ani o tratase cu aceeaşi grijă ca pe toate femeile din familie, poate datorită relaţiei lor – Portia era sora cumnatului său, Luc, şi asta era de ajuns pentru a-l face să ştie ce să simtă pentru ea, chiar dacă nu erau rude de sânge. Pentru el, Portia Ashford făcea parte din familie şi trebuia s-o protejeze.

*

Ce anume îi făcuse pe zei să considere că femeia are nevoie de un bărbat pentru a procrea?

Portia pufni dezgustată. Aceasta era dilema cu care se confrunta acum. Din nefericire, nu avea ce face, aşa stabiliseră zeii şi nu avea de ales. Trebuia să se descurce şi în această problemă.

Dar, pe măsură ce se gândea mai mult, se revolta. Nu-şi dorise niciodată un soţ, nici nu-şi imaginase că o căsnicie bună, aprobată de societate, cu toate constrângerile pe care le presupunea, i s-ar fi potrivit. Nu-şi văzuse

niciodată astfel viitorul!…

Dar nu avea ce face. Se îndreptă de spate, suspină şi încercă să înfrunte situaţia cu curaj. Dacă îşi dorea propriii copii, trebuia să-şi găsească un soţ. Un vânticel cald începu sa adie uşor, mângâindu-i obrajii, răsfirându-i uşor buclele. Acceptase faptul că propriii ei copii, propria ei familie, era ceea ce-şi dorea cu adevărat în adâncul inimii. Aceasta constituia pentru ea o provocare, pe care trebuia s-o accepte şi căreia trebuie să-i facă faţă, aşa cum îi făcuse şi mama ei, iar această revelaţie veni pe neaşteptate, la fel ca acest vânticel, care o învăluise. În ultimii cinci ani muncise alături de surorile ei, Penelope şi Anne, îngrijindu-se de copiii orfani, la Londra. Se lansase cu zelul ei obişnuit în proiectul acesta, convinsă că servea unor idealuri juste, pentru ca mai apoi să descopere că s-ar fi simţit împlinită într-o cu totul altă direcţie, una la care nici nu se gândise.

Iar acum avea nevoie de un soţ.

Date fiind familia bună din care provenea, bogăţia acesteia, şi mai ales dota ei, acest lucru n-ar fi fost chiar o problemă, cu toate că împlinise deja douăzeci şi patru de ani. Nu-şi închipuia că s-ar fi potrivit cu orice bărbat. Din pricina caracterului, temperamentului şi mai ales independentei sale, trebuia să aleagă cu mare atenţie.

Strâmbă din nas, privind înainte. Nu-şi

imaginase niciodată că va ajunge să-şi dorească un soţ. Mai ales datorita fratelui ei, Luc, pe care nu-l interesase să-şi împingă surorile spre măritiş, acestea avuseseră libertatea să se descurce singure. Iar ea fugise de sălile de bal, şi saloanele Almack, şi de alte locuri similare din oraş, unde tinerele de măritat îşi găseau perechea potrivită.

I se păruse nedemn de ea să se lase învăţată cum să-şi găsească un soţ. Era sub nivelul ei intelectual... îşi aminti şansele avute de a învăţa subterfugiile artei de a-ţi găsi un soţ şi mai ales, cum sfidase toate acestea, fapt care veni să se adauge la iritarea de acum. Ce ciudat, că, deşi era o femeie mult mai inteligentă decât altele, nu prevăzuse situaţia actuală!

Iar faptul că ştia să recite pagini întregi din Horaţiu şi să citeze din Virgiliu, nu-i ajutase să-şi găsească un bărbat. Ca să nu mai spunem că trebuia să-l găsească pe cel potrivit...

Se uită din nou spre mare, la soarele care parcă plutea pe valuri, încă şovăitor. La fel ca ea, în ultimele luni. Ea nu era aşa de obicei; era hotărâtă, decisă, fără slăbiciuni, fără pic de timiditate, o femeie de acţiune. Şi emoţiile, de care nu se lăsa dominată, erau destul de bine dirijate, orientate. Nu era înclinată să se lanseze şi în acest ultim proiect, al căsătoriei, cu obişnuitul ei zel. Trecuse în revistă toate argumentele, nu mai avea la ce să se gândească. Venise aici foarte decisă să folosească cele câteva ore până la

începerea petrecerii pentru a-şi face un plan.

Cu buzele strânse, privind orizontul, conştientă de ceea ce simţea, mai ales de rezistenţa dinlăuntrul ei, atât de puternică, încât trebuia să facă eforturi s-o înfrângă, pentru a putea merge înainte... Nu trebuia să părăsească locul acesta fără a fi făcut un legământ ferm.

Apucă strâns balustrada parapetului, ridică bărbia, hotărâtă, şi rosti cu voce tare, ca şi cum ar fi făcut un jurământ:

— Voi folosi orice prilej, care mi se va ivi la această petrecere, pentru a învăţa tot ce se poate, şi mă voi decide, o dată pentru totdeauna! Nu i se păru că vorbele pe care le rostise fuseseră ale unei femei hotărâte ca ea, aşa că adăugă: Indiferent cine-mi va ieşi în cale, şi va avea vârsta şi situaţia potrivite, îl voi lua în considerare!

Iată că, în sfârşit, făcuse pasul următor, sub forma unui jurământ solemn. Simţi din nou acea stare de bine pe care i-o dădea o hotărâre luată...

— Bine, este destul de încurajator ce aud, dar pentru ce să aibă vârsta şi situaţia potrivite?

Tresărind, se întoarse. Pe moment, gândurile i se învălmăşiră şi şovăi. Nu de teamă – chiar dacă el stătea în umbră, iar soarele îi bătea din spate, îi recunoscu vocea, ştiind imediat ai cui erau acei umeri largi, care blocaseră arcada de la intrare.

Dar ce căuta *el aici?*

O privea cu mult interes, cu ochii lui albaştri, mult prea direcţi pentru a exprima politeţe.

— De ce spui că nu te-ai hotărât încă? Vouă nu vă ia mai mult de două secunde.

Calmul, stăpânirea de sine, curajul îi reveniră imediat. Îl privi printre gene.

— Nu este problema ta, Simon.

Se apropie de locul în care se afla ea, lângă balustradă, mergând voit încet. Fata se crispă. Muşchii spatelui i se încordară; plămânii parcă i se blocară şi nu mai putu să respire, de parcă ceva în adâncul său se revolta. Îl cunoştea foarte bine, dar aici, în singurătatea câmpului şi a cerului, bărbatul îi părea mai masiv, mai puternic.

Şi mai periculos, într-un mod indescriptibil.

Se opri chiar în faţa ei, la doi paşi, făcând un gest larg spre priveliştea care se deschidea înaintea lor.

— Mi s-a părut că aveai ceva de declarat în faţa lumii întregi.

El îi întâlni privirea şi se amuză găsind într-a ei uimirea de a fi surprinsă furişându-se în acest loc ascuns, dar şi atenţie şi oarecare dezaprobare. În privirea lui nu se putea citi mare lucru.

— Te deranjează dacă te întreb unde-ţi este însoţitorul?

Nu era o temă pe care să fie dispusă s-o discute cu el.

Continuând să admire peisajul, ea înclină din cap.

— Bună ziua. Priveliştea este minunată. Făcu o pauză. Nu mi te-am imaginat ca admirator al

naturii.

Îi simţi privirea aţintită asupra profilului ei, apoi el se uită în altă parte.

— Dimpotrivă, sunt pasionat de natură. Îşi vârî mâinile în buzunar, părând astfel mai relaxat. Sunt chiar înclinat să divinizez unele creaţii ale ei.

Nu era nevoie să se mai gândească la implicaţiile vorbelor lui. Cu câtva timp în urmă, ar fi făcut o observaţie caustică... dar acum îi răsunau în minte doar vorbele legământului pe care-l făcuse singură, aici, în mijlocul naturii…

— Ai venit la petrecerea de la familia Glossup.

Nu era o întrebare, dar bărbatul îi răspunse, ridicând din umeri:

— Pentru ce altceva să fi venit?

El se întoarse, iar ea se ridică. Privirile li se întâlniră; îi auzise jurământul, şi nu avea să-l uite...

Dintr-o dată, tânăra simţi că trebuia să pună oarecare distantă între ei.

— Sunt aici în căutarea singurătăţii! îi spuse ea tăios. Acum, dacă ai venit şi tu, mai bine să plec.

Se întoarse spre ieşire. El îi stătea în drum. Cu inima bătând tot mai tare, ea îl privi, la timp pentru a vedea cum i se crispară trăsăturile, gata de o ripostă dură. Continuară să se privească, încordaţi. Cu un calm deliberat, pe care-l interpretă ca pe un semnal de alarmă, el se dădu

la o parte, făcându-i loc să treacă.

— Cum doreşti!

Ajunsă în dreptul lui, simţurile sale continuară să-l perceapă; simţi furnicături pe piele, ca şi când s-ar fi aflat într-o reală primejdie. De îndată ce-l depăşi, cu capul sus, alunecă pe sub arcadă. Cu un calm mai degrabă aparent, decât real, pomi pe cărare.

Strângând din dinţi, Simon îşi înfrână pornirea de a o opri, de a o atinge, de a-i lua mâna, întorcând-o spre sine, nici el nu ştia sigur de ce. Asta, îşi spuse sieşi, era ceea ce îi trebuia, apoi să pornească spre conacul Glossup. Trase adânc aer în piept şi ieşi în urma ei, afară, la lumina soarelui.

O luă pe potecă. Cu cât se apropia de civilizaţie, unde se simţea sigur, cu atât se apropia de sfârşit şi călătoria lui. Venise până acolo direct de la Londra. Era însetat şi o bere i-ar fi prins bine. Cu paşii săi mari, ar fi putut s-o ajungă foarte uşor, dar preferă să meargă în urma ei, mulţumit de ce vedea. Moda timpului, cu rochiile croite pe talie o avantaja, accentuându-i talia subţire, liniile trupului zvelt, picioarele lungi. Albastrul întunecat al rochiei uşoare de vară completa paleta culorilor; părul negru ca pana corbului, ochii de un albastru-închis şi pielea albă, aproape transparentă. Era destul de înaltă, peste medie, şi i-ar fi ajuns cu fruntea la bărbie, dacă s-ar fi aflat vreodată atât de aproape unul de

celălalt.

Acest gând îi aduse în suflet ceva greu de definit, care-l făcu să râdă, aspru.

Ajungând pe creastă, Portia îşi continuă drumul – şi doar mai târziu realiză brusc că el o urmărea. Îi aruncă o privire cruntă, se opri şi-l aşteptă, întorcându-se cu faţa spre el. Ochii săi plini de flăcări întunecate îl fixară fioros:

— Doar n-o să te ţii după mine până la conac!

Portia nu-l întrebă dacă era conştient de ceea ce face; ştiau amândoi. Se văzuseră ultima dată de Crăciun, cu şapte luni în urmă, dar numai de la distanţă, înconjuraţi de numeroasele lor rude. Atunci nu avusese ocazia s-o calce pe nervi, lucru pe care se pare că-l tot făcea de când împlinise paisprezece ani.

Se priviră. Ceva iritare? Hotărâre – asta licări în ochii lui albaştri, blânzi. Apoi strânse din buze; trecu pe lângă ea cu obişnuita-i graţie, nefirească la un bărbat cu statura lui, şi pomi din nou pe potecă.

Ea se răsuci, urmărindu-l cu privirea. Nu ajunsese prea departe. Se oprise dincolo de cărarea spre sat, apoi o luase spre pajiştea aflată dedesubt.

Întorcându-se, el îi întâlni privirea.

— Tu ai dreptate, nu eu! zise el, arătând spre cărare.

Ea se uită în direcţia aceea. O trăsură, trăsura lui, se afla pe pajişte.

— Eşti aşteptat.

Ridicând privirile, se înfruntară. Direct. El îi blocase, parcă intenţionat, drumul spre conac.

— Voiam să merg pe jos.

El nu ezită.

— Schimbă-ţi gândul!

Tonul său – veritabilă aroganţă masculină – precum şi provocarea neîntâlnită înainte, îi produseră fiori. Nu părea decis să acţioneze, deşi ea se gândi, pentru o clipă, că ar fi putut s-o oprească, dacă ar fi încercat să treacă pe lângă el.

Iritarea şi o pornire sălbatică fură răspunsul ei la tactica lui de intimidare; toate acestea o copleşiră, numai că acum emoţiile erau mai puternice şi tulburi. Stătea însă, perfect liniştită, înfruntându-l cu privirea, într-o luptă tăcută cu el, binecunoscuta lor înfruntare pentru supremaţie. Şi totuşi… Ceva se schimbase.

La el. Şi la ea.

Oare era vârsta de vină? Cât să fi trecut de când se mai înfruntaseră astfel? Trei ani? Mai mulţi? Indiferent cât, ceva se schimbase. Nu mai puteau avea aceeaşi confruntare. Ceva se întâmplase cu el. Ea îl simţi mai îndrăzneţ, ostentativ, cu iuţeala unui animal de pradă, cu un soi de lucire de oţel în privire, în pofida aerului său elegant, ca şi când cu trecerea anilor, masca pe care o purtase devenise mai transparentă.

Ea îl intuise corect întotdeauna…

Vorbele pe care le rostise mai devreme cu

voce tare îi răsunau şi acum în minte. Încercă să le alunge, dar încă Ie mai auzea... Recunoştea provocarea. Nu-i putea rezista.

Cu capul sus, pomi cu mişcări la fel de studiate ca ale lui. Atenţia acestuia se concentră asupra ei. Tânăra simţi din nou acei fiori pe şira spinării. Se opri în faţa lui şi-i înfruntă din nou privirea.

Ce văzuse el? Acum ea îl fixa, încercând să vadă dincolo de Simon, să descopere ce ascundea, deşi îi era imposibil. Ciudat, pentru că niciodată nu-şi ascunseseră respingerea reciprocă. Ce se afla în spatele acelei ameninţări voalate care venea dinspre el? Spre mirarea ei, simţi că vrea să afle.

Trase aer în piept şi rosti:

— Foarte bine.

Uimirea i se citi în ochi, repede învinsă de suspiciune. Se întoarse şi, privind în jos, o luă pe poteca spre sat, ascunzându-şi un zâmbet. Dar ca el să nu-şi imagineze că o învinsese, adaugă cu răceală:

— Mă roade un pantof...

Merse ceva până când îl auzi mişcându-se, pentru ca mai apoi s-o ajungă din urmă.

Simţurile ei intrară în alertă. Nesigură, încetini.

Din mers, el se aplecă şi o ridică în braţe.

— *Ce faci?*

Fără a se opri, el o purtă pe braţe, ca pe un

copil.

Plămânii ei erau copleşiţi la fel ca şi simţurile. Făcu un efort serios ca să respire.

— Ce crezi *că faci?*

Nedumerirea ei răzbătea din fiecare vorbă. Până acum, Simon nu dăduse niciun semn că l-ar fi interesat fizic.

Ea era... cum? Şocată? Sau...?

Lăsă la o parte nedumerirea şi îl privi fix, întrebător.

— Dacă te roade pantoful, piciorul tău delicat nu trebuie să sufere prea mult.

Spusese asta pe un ton calm, fără inflexiuni. Chiar şi privirea îi putea fi considerată în clipa aceea nevinovată.

Ea clipi des. Acum se uitau amândoi înainte. Ea vru să protesteze, dar mai apoi renunţă. Ar fi putut discuta în contradictoriu cu el până ajungeau la trăsură.

Cât despre lupta cu el, era perfect conştientă, chiar mai mult decât ar fi vrut să recunoască, că era mai puternic ca ea. Braţele lui i se păreau ca de oţel; pasul lui nu dădea greş – puternic şi sigur. Mâna care o apucase de deasupra genunchilor decent protejaţi de fustă o strângea ca într-o menghină. Pieptul îi era lat, cu musculatura puternică. Nu-l privise niciodată ca acum, pentru a-i evalua forţa, dar dacă se punea problema să ajungă la contact fizic, trebuia să se mai gândească. Şi nu numai la forţa lui.

Fiind atât de aproape, prizoniera braţelor sale se simţea, printre altele, cam ameţită.

El încetini pasul, iar ea mări atenţia. Zâmbind, el o aşeză în trăsură. Uimită, ea se prinse cu mâna de marginea banchetei, apoi, din obişnuinţă, îşi adună fustele, pentru ca el să se aşeze alături, observând figura nu mai puţin surprinsă a lui Wilks, valetul lui.

— A… bună ziua, domnişoară Portia! zise omul fără a-şi ascunde uimirea din priviri, dându-i frâiele lui Simon.

Probabil că Wilks asistase la tot spectacolul. Se aştepta ca ea să explodeze acum, sau cel puţin să spună ceva tăios. Şi nu era singurul.

Ea îi zâmbi, cu un calm perfect.

— Bună ziua, Wilks.

Wilks clipi, înclină capul, apoi se grăbi să-şi ocupe locul.

Simon o privi şi urcă lângă ea. De parcă se aştepta ca ea să muşte, sau să mârâie, cel puţin. Nu-şi închipuise că va primi un zâmbet dulce, ca şi cum s-ar fi aşezat lângă ea la invitaţia ei. Privirea lui plină de suspiciune merita să fie răsplătită cu un zâmbet, care o costa atât de mult.

Trăsura se urni, apoi se aşternu la drum. Imediat ce porniră, îl întrebă:

— Ce-ţi fac părinţii?

Urmă o pauză, după care Simon îi răspunse.

Ea încuviinţă fiecare vorbă, apoi începu să povestească despre familia ei, pe care el o

cunoştea, despre sănătatea acestora şi preocupările lor. Ca şi când el i-ar fi cerut-o, tânăra continuă:

— Am însoţit-o pe Lady O. De mulţi ani, aceasta fusese prescurtarea pentru Lady Osbaldestone, o rudă a familiei Cynster şi veche prietenă a familiei ei, o doamnă în vârstă, care exasperase jumătate din lumea bună. Şi-a petrecut ultimele săptămâni la Chase, apoi a trebuit să vină aici. Este veche prietenă a Lordului Netherfield, ştiai? Vicontele Netherfield era tatăl Lordului Glossup şi se afla în vizită la conac. Simon se încruntă.

— Nu!

Portia schiţă un zâmbet nevinovat. Îi era dragă Lady O, dar Simon, ca majoritatea domnilor din localitate, era tentat să-i critice perspicacitatea.

— Luc a insistat să n-o lăsăm să străbată singură jumătate de ţară, aşa că m-am oferit eu. Cei care au sosit până acum…

Începu să enumere cine venise, cine mai trebuia să vină, aşa cum ar fi făcut orice tânără bine educată.

În ochii lui se putea citi tot mai multă suspiciune.

Ajunseră în faţa porţilor conacului Glossup, larg deschise, în semn de bun-venit. Conacul era o casă de ţară construită în stil elisabetan, cu tipica faţadă din cărămidă roşie îndreptată spre sud, trei

etaje şi aripi spre est şi vest perpendiculare pe partea de mijloc. Aripa centrală adăpostea sala de bal şi sala de muzică. Pe măsură ce se apropiau, vedeau razele soarelui alunecând peste şirurile de ferestre cu zăbrele, ca apoi să poposească pe coşurile înalte cu ornamente elaborate.

În timp ce duceau caii în curtea interioară, Simon se simţea chiar descumpănit. Nu era un sentiment obişnuit pentru el. Cunoştea destul de bine viaţa pentru a se mai lăsa surprins de ceva. Dar nu şi în ceea ce o privea pe Portia.

Dacă l-ar fi biciuit, ca de obicei, cu limba ei ascuţită, totul ar fi fost ca altădată. Nici nu s-ar fi bucurat de întâlnirea cu ea, dar nici nu s-ar fi simţit atât de dezorientat. Cu un efort, îşi aminti fiecare gest, fiecare vorbă a ei… Dacă şi-ar fi rememorat întâlnirea cu ea, n-ar fi vorbit decât despre blândeţea ei feminină, aceasta ar fi fost expresia potrivită. De obicei, era mai semeaţă şi înţepătoare. Astăzi se pare că îşi lăsase deoparte scutul şi suliţele.

Iar rezultatul…

Trase frâiele cailor, puse piedica, apoi îi dădu hăţurile lui Wilks şi se dădu jos.

Portia îl aşteptă să ocolească trăsura, s-o ajute să coboare. El o urmări cu privirea, aşteptându-se ca ea să sară, ca de obicei, în felul său independent, necontrolat. În loc de aceasta, când îi întinse mâna, îl uimi aşezându-şi palma cu degetele subţiri într-a lui, lăsându-l s-o ajute, apoi

coborî cu multă graţie. Ridică privirea spre el şi-i zâmbi când atinse pământul.

— Mulţumesc! zise ea. Îi zâmbi şi mai frumos, fără a-şi dezlipi privirea de a sa. Ai avut dreptate. Piciorul meu este într-o stare mult mai bună.

Expresia ei era de o inefabilă blândeţe. Îşi înclină capul şi plecă. Ochii săi frumoşi erau atât de închişi la culoare, încât Simon nu putea fi sigur dacă licărul pe care-l văzuse în ei era adevărat sau doar un efect al luminii.

Rămase o clipă în curtea interioară înconjurat de lachei şi valeţi, urmărind-o pe Portia cum intră în casă. Fără a se mai uita înapoi, ea dispăru în interior. Zgomotul făcut de trăsura cu cei doi cai pe pietriş îl făcu să revină la realitate. Aparent impasibil, cu aerul său sever, se îndreptă spre intrarea conacului Glossup.

*

— Simon! Ai venit! Ce grozav! exclamă James Glossup, care, închizând uşa bibliotecii, se îndreptă spre el.

Lăsându-şi haina în mâinile majordomului, Simon se întoarse să-l salute pe James.

— Ai sosit chiar la timp ca să ne ţii companie, mie şi lui Charlie! păru să răsufle acesta uşurat. Cu un gest din cap, arătă spre salonul de unde, prin uşa închisă, răzbăteau voci de bărbaţi şi femei, angajaţi în conversaţii. Charlie s-a dus în

recunoaştere.

Blenkinsop, majordomul, îl aştepta.

— Voi duce bagajele domnului Cynster în camera pe care o ocupă de obicei, domnule.

James încuviinţă.

— Mulţumesc, Blenkinsop. Ne ducem la ceilalţi, dar nu este nevoie să ne mai anunţi.

Blenkinsop, un fost sergent-major cu tendinţe de îngrăşare, dar care nu renunţase la ţinuta rigidă de militar, se înclină şi plecă. James îi aruncă o privire lui Simon, apoi făcu un gest spre salon.

— Să intrăm şi noi şi, mai ales, să-i impresionăm!

Intrară, după care închise fiecare câte o parte a uşii. Simon şi James se mai priviră o dată, când auziră uşa închizându-se.

Portia, care le surprinsese intrarea, îi suspectă că amândoi erau conştienţi de efectul pe care-l produseseră staturile lor impresionante. Erau ca doi lupi uriaşi. Niciunul din cei prezenţi nu ar fi greşit caracterizându-i în felul acesta. Se completau reciproc: înalţi, zvelţi, cu umerii laţi, picioare lungi. Niciunul nu se îngrăşase. James avea părul castaniu, uşor ondulat, Simon fusese cândva blond, dar părul i se mai închisese la culoare, iar acum părea de un castaniu foarte deschis, mătăsos. Simon avea ochii albaştri şi pielea albă; ochii lui James erau negri ca smoala, şi ştia să şi-i folosească pentru a obţine ce dorea.

Erau foarte eleganţi amândoi, îmbrăcaţi după moda timpului, de cel mai bun croitor al oraşului. Purtau amândoi cravate albe, cu nodul corect făcut, şi jachete elegante. Se purtau cu graţie şi păreau să fi fost născuţi pentru asta. Erau ca fraţii şi… „craii” oraşului. Pe când James făcea prezentările, acest lucru deveni foarte clar celor prezenţi.

Li se alătură şi Charlie Hastings, al treilea membru al echipei lor, un gentleman blond, la fel de chipeş, la fel de „crai”.

Portia trecu în revistă restul adunării care se risipise în grupuri mici, stând pe scaune, pe sofale, cu ceştile de ceai în mână. Numai Lady Hammond şi cele două fiice ale sale nu sosiseră încă. Erau aşteptate abia după-amiază.

James îl conduse pe Simon la gazdă, tatăl său, Harold, Lord Glossup, un domn bine făcut, între două vârste, care îşi întâmpina cu mult drag oaspeţii. Lângă el stătea George Buckstead, un gentleman solid, un vechi prieten, de aceeaşi vârstă. Din grup mai făcea parte Ambrose Calvin, un gentleman oarecum diferit de ceilalţi. Avea înjur de treizeci de ani şi se hotărâse pentru o carieră politică. Probabil de asta se şi afla aici, bănui Portia.

Nu putea spune ce avea de câştigat, dar ea cunoştea acest gen de bărbat: urmărea cu certitudine ceva.

Charlie, care fusese deja prezentat, rămase în

urmă. Când James şi Simon se întoarseră, constatară că Miss Lucy Buckstead le acaparase prietenul. Isteaţă, drăguţă, de doar douăzeci de ani, bruneta domnişoară Buckstead îi întinsese încântată mâna lui Simon, dar privirea ei se întoarse repede asupra lui James.

După ce formulă o scuză elegantă, James îl duse pe Simon să-l prezinte şi celorlalţi. Charlie părea s-o amuze pe domnişoara Buckstead. Portia observă schimbul de priviri dintre Simon şi James, când se apropiară de grupul următor.

Acesta era format din mama lui James, gazda lor, Lady Catherine Glossup, o doamnă uşor „trecută", blondă, cu ochi albaştri, lipsiţi de strălucire, rezervată, ce se voia posesoarea unei superiorităţi pe care, de fapt, n-o avea. Nu se putea spune că nu era o femeie de treabă, ci doar una ale cărei visuri nu se împliniseră. Lângă ea se afla doamna Buckstead – Helen – genul de matroană corpolentă bine dispusă, arătând mulţumită de soarta ei.

Ambele doamne zâmbiră când Simon le făcu o plecăciune. Schimbară câteva cuvinte, apoi el dădu mâna cu un domn aflat lângă ele. Domnul Morton Archer era bancher, bogat şi influent. Ca fiu mai mic, fusese nevoit să-şi croiască singur drum în viaţă şi chiar reuşise. Încrederea de sine se vedea de la distanţă, impunând chiar mai mult decât hainele scumpe şi ţinuta impecabilă.

Din generaţia Lordului şi a lui Lady Glossup,

domnul Archer era tatăl unei alte Catherine, cunoscută tuturor sub numele de Kitty, care se măritase cu fiul cel mare al familiei Glossup, Henry. Părea evident pentru toată lumea că domnul Archer vedea această ocazie ca intrarea în societatea înaltă la care aspira. Când îi fu prezentat, Simon îl privi cu atenţie; ar fi vrut să-i vorbească, dar James îl conduse cu dibăcie spre a-i prezenta şi restul invitaţilor.

Grupul următor o includea pe Kitty Glossup, şi ea, de asemenea, gazdă. Blondă, mică de statură, dar şi un pic plinuţă, Kitty avea un ten de porţelan, ochi albaştri, strălucitori. Vorbea gesticulând, buzele ei uşor rujate erau permanent în mişcare, zâmbeau, rosteau cuvinte, sau se ţuguiau. Nu era deplin fericită decât atunci când se afla în mijlocul atenţiei: era plină de sine, înfumurată. Portia nu avea nimic în comun cu ea, dar, de fapt, aceasta nu se deosebea cu mult de restul lumii bune. Kitty conversa cu Lady Calvin şi cu domnul Desmond Winfield. Cynthia, Lady Calvin, era o văduvă cu un aer sever, cu relaţii sus-puse, o femeie rece, dar cu capul pe umeri, care-şi crescuse cu grijă cei doi copii, Ambrose şi Drusilla. Fiica unui conte, ea frecventa aceleaşi cercuri ca familiile Cynster şi Ashford. Îi zâmbi lui Simon, întinzându-i mâna.

Domnul Winfield sosise doar cu câteva ore înainte. Portia considera că avea multe de învăţat de la el. Era un domn cu venituri proprii, sobru, cu

un aer gânditor. Portia se gândi că fusese invitat de Archeri. Se întrebă dacă îl aveau în vedere pentru fiica lor cea mare, încă necăsătorită, Winifred. Aceasta se afla în grupul vecin, spre care James îl conducea pe Simon, alcătuit din Henry Glossup, fratele mai mare al lui James, Alfreda Archer, Winifred, şi mama lui Kitty şi deci soacra lui Henry, şi Drusilla Calvin.

Ca prieten de o viaţă al lui James, Simon vizitase adesea conacul Glossup şi-l cunoştea bine pe Henry. Îşi strânseră mâinile ca vechi cunoştinţe. Henry era mai tăcut, ceva mai în vârstă, un alt fel de James, care ştia să se facă plăcut, şi pe umerii căruia atârna responsabilitatea moşiei.

Alfreda Archer era expansivă. Portia simţi chiar de la distanţă că Simon ridică garda. Doamna Archer avea toate însuşirile unei peţitoare, specializată în încheierea unor căsătorii menite să ajute ascensiunea pe scara socială. În contrast cu ea, Winifred era calmă, întâmpinându-l pe Simon doar cu un zâmbet deschis şi politicos, nimic mai mult.

Drusilla nu făcu nici măcar atât. Deşi de o seamă cu Portia, altă asemănare nu mai exista între ele. Era tăcută, retrasă şi părea severă pentru vârsta ei. Părea mai degrabă o doamnă de companie a mamei sale, decât fiica acesteia. De aceea, nu manifestă interes faţă de Simon sau James, sau cel puţin nu-l arăta.

În afară de Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield, lângă care stătea Portia, mai erau prezenţi Oswald Glossup, fratele mai mic al lui James, şi Swanston Archer, fratele mai mic al lui Kitty. Amândoi aveau cam aceeaşi vârstă şi comportament: purtau veste în dungi, ridicol de strâmte, haine cu coadă, se considerau păunii petrecerii şi se comportau ca atare, deosebindu-se de restul adunării.

Simon îi salută înclinând uşor din cap, dezaprobator.

Apoi, el şi James se apropiară de sofaua pe care stăteau Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield, puţin retraşi de restul adunării, pentru a o observa şi a face comentarii în voie.

Văzând că bărbaţii se apropiau, Portia se ridică, nu pentru că aşa ar fi trebuit, ci pentru că nu suporta să fie privită de sus de amândoi deodată. Lady Osbaldestone răspunse la salutul şi plecăciunea lui Simon, făcând un semn cu bastonul după care-l puse imediat la loc, întrebându-l:

— Ei bine, ce-ţi face mama?

Ştiind din experienţă că nu avea cum să se eschiveze de la acest gen de întrebări, el îi răspunse cu seninătate. Lady O ceru amănunte despre surorile sale mai mici şi despre tatăl lor. În timp ce el îi satisfăcea doamnei curiozitatea, Portia schimba zâmbete cu James, angajat împreună cu bunicul lui într-o discuţie asupra

celor mai frumoase locuri care se puteau vizita.

În sfârşit, Lady O îi dădu drumul lui Simon. El se întoarse cu un surâs spre Lordul Netherfield, căruia îi adresă câteva cuvinte, amintindu-i cum se cunoscuseră. Acestea fiind făcute, Simon, care se afla acum lângă Portia, se întoarse din nou spre Lady O şi îngheţă.

Portia îl observă, se uită la Lady O şi reacţionă la fel. Acea privire de balaur care terorizase societatea timp de cincizeci de ani era fixată asupra lor. A amândurora.

Se uitau transfiguraţi, neştiind încotro s-o apuce, cum să scape de „infracţiunea" comisă. Era teribil! Lady O ridică din sprâncene.

— Voi *vă cunoaşteţi,* nu-i aşa?

Portia simţi cum roşeşte. Cu coada ochiului observă că Simon era la fel de încurcat. În afară de faptul că erau foarte conştienţi unul de celălalt, nu-şi aminteau să-şi fi făcut cunoscută prezenţa într-un mod acceptabil în societate. Ea deschise gura, să zică ceva, dar el i-o luă înainte.

— Am întâlnit-o pe domnişoara Ashford mai devreme.

Dacă n-ar fi stat aşa, în văzul tuturor, Portia l-ar fi lovit cu plăcere. Aroganţa lui făcuse ca întâlnirea lor să semene cu una clandestină! Ca să salveze situaţia, Portia se prefăcu indiferentă şi spuse:

— Domnul Cynster a avut amabilitatea de a mă conduce pe drumul spre sat. Mă duceam la

acel post de control.

— Adevărat? Lady O o privi fix, apoi înclină din cap, lovind cu bastonul în podea: înţeleg!…

Înainte ca Portia să se decidă ce voia să însemne asta, Lady O continuă:

— Foarte bine. Apoi, arătând spre ceaşca goală de pe masă, spuse: Poţi să-mi mai aduci o ceaşcă de ceai, domnule.

Cu un zel pe care Portia i-l înţelegea, Simon îi zâmbi fermecător, luă ceaşca şi farfurioara şi se îndreptă spre locul unde se afla măsuţa cu băuturi, lângă Lady Glossup. James se grăbi să facă acelaşi lucru pentru bunicul său. Portia profită de moment, se scuză şi traversă încăperea spre locul în care stăteau Winifred Archer şi Drusilla Calvin, invitaţii cărora Simon nu avea să li se alăture, după cum credea ea.

Chiar dacă jurase să treacă în revistă fiecare bărbat neînsurat din salon, asta nu însemna că trebuia să stea lângă ei, în timp ce-i evalua. Mai ales nu în preajma lui Simon. Şi nu sub privirile lui Lady O.

Simon reveni cu ceaiul acesteia, apoi se scuză. Bătrâna doamnă îi făcu semn să plece. Luându-şi ceaşca de ceai, el li se alătură lui Lucy Buckstead şi lui Charlie, la fereastră.

Charlie îl primi cu un zâmbet formal, hotărât să-i sucească definitiv capul domnişoarei Buckstead. Nu că ar fi avut vreo intenţie serioasă, ci pentru că-i plăcea să flirteze. Cu părul lui blond

buclat, ochii negri şi cu rostirea tărăgănată a vorbelor era un exponent al lumii bune, foarte căutat de doamnele cu bun-gust şi judecată.

Punctul asupra căruia doamnele căzuseră de comun acord era că acest Charlie vorbea prea mult, fără a şi acţiona. Nu că nu ar fi profitat de o ocazie ivită. Pur şi simplu nu prea i se oferea acest privilegiu.

Chiar şi domnişoara Buckstead, aşa naivă cum era, nu părea implicată, ci continua să râdă de comentariile lui care nu-l angajau în niciun fel.

Simon zâmbi, continuând să-şi bea ceaiul. Atât el, cât şi Charlie, ştiau că sunt în siguranţă cu domnişoara Buckstead. Pe ea o interesa, de fapt, James, pe care-l fixa cu ochii săi naivi.

Pretextând că participă la discuţie, acesta supraveghea adunarea. Scopul acesteia era evident; intenţia de a stabili legături cu Archerii, familia lui Kitty, cu familia Buckstead, vechi prieteni, Calvin şi Hammond, legături care le-ar fi fost utile. Era o varietate mare de musafiri, dar cu Lucy Buckstead de faţă, Simon nu putea decât să aprecieze strategia lui James de a se asigura că bărbaţii predominau.

Nu-l invidia pe James. De fapt, pentru asta sunt prietenii, să ofere ajutorul. Se întreba totuşi cum s-ar putea distra zilele astea pentru a-şi umple timpul până va putea să-l lase singur pe James şi să-şi continue drumul spre Somerset.

Privirea lui poposi asupra trioului de doamne

aflat în dreptul ferestrei. Winifred Archer, Drusilla Calvin şi Portia. Cele două din urmă erau de-o seamă, aveau douăzeci şi patru de ani, cu câţiva ani mai tinere decât Kitty, al cărei râs nestăpânit străbătea până la el.

Portia se uită la Kitty, apoi se întoarse la discuţia dintre Winifred şi Drusilla.

Winifred o dusese înapoi la sora ei, prefăcându-se că nu observă veselia ei exagerată. Winifred era mai mare. Simon considera că are în jur de douăzeci şi nouă de ani.

El privi spre grupul prezidat de Kitty şi observă că Desmond Winfield o fixa pe Portia. Sau pe Winifred? Desmond intenţiona să se apropie de ele.

Kitty îl atinse pe mânecă şi-i adresă o întrebare; el se întoarse şi-i răspunse. Charlie începu să râdă; Lucy Buckstead chicoti. Fără a avea idee ce se spusese, Simon le zâmbi amândurora, apoi ridică încet ceaşca şi sorbi. Privirea lui reveni la Portia. Razele soarelui cădeau asupra ei, luminându-i frumosul păr negru. Nu putea uita mireasma acesteia care-i pusese simţurile la încercare, când o ridicase în braţe, pe potecă. Îşi aminti totul, greutatea ei, felul în care-i simţise trupul încordat, contururile ei atât de feminine. Senzaţii care-i biciuiseră trupul şi-l lăsaseră aşa.

Era teribil de conştient de ea ca femeie, aşa cum nu-şi imaginase că ar putea fi. Fusese uluit de

descoperirea că şi-ar fi dorit s-o fi dus în altă parte. Undeva, într-un loc retras. Nu putuse s-o confunde cu nimeni altcineva – ştia prea bine cine se aflase în braţele lui. Nu uitase că Portia avea o limbă ascuţită, un temperament bătăios. Cu toate astea, ar fi vrut…

Încruntându-se, îşi îndreptă privirea spre Lucy Buckstead. Dacă tot voia o soţie, ea era genul pe care trebuia să-l aibă în vedere: bine crescută, docilă, uşor de manevrat. O fixa pe ea, dar gândurile îi zburau în altă parte…

Puse ceaşca jos şi li se adresă, zâmbind:

— Vă rog să mă scuzaţi, aş vrea să mă curăţ de praful de pe drum.

Cu o plecăciune adresată lui Lucy, înclinându-se în faţa lui Charlie, după ce-i înapoie lui Lady Glossup paharul, se scuză iar şi dispăru.

Pe când urca scara, îi reveni în minte Portia şi întâlnirea lor neaşteptată pe cărare, ca şi reacţia ei neobişnuită. La Conacul Glossup i se puteau ivi multe ocazii; avea timpul şi motivul să le analizeze pe toate.

Pe deasupra, mai considera că i se oferă o adevărată şi irezistibilă provocare de a descoperi ce voia să înveţe de la viaţă o tânără cu o educaţie foarte bună.

2

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că eşti laş!

Aceste vorbe rostite într-un mod foarte feminin, dar decis şi provocator, o făcură pe Portia să se oprească pe palierul scării din aripa de vest. Petrecuse o jumătate de oră la pianul din sala de muzică de la primul etaj. Venise vremea să li se alăture celorlalţi în salon, înainte de cină, lucru pe care-l făcea chiar acum. Coborâse, pe scara care nu era prea frecventată de doamne, ale căror încăperi se aflau în aripa de est.

— Dar dacă este ceva aranjat?

Vorbele sunară ca o mângâiere. Kitty era cea care le rostise.

— Nu este un aranjament! îl auzi pe James vorbind printre dinţi. Nu mă joc, mai ales cu tine!

Portia nu-i putea vedea, fiind la mijlocul scării, dar, din tonul lui James înţelese că îi displăcea situaţia în care se afla. Ca să nu mai spunem că părea şi puţin disperat.

Kitty râdea. Nu putea să creadă că vreun bărbat, mai ales unul ca James, n-o dorea, lucru care se auzi pe toată scara.

Fără a ezita, calmă, Portia continuă să coboare.

O auziră şi se întoarseră spre ea. Aveau înfăţişarea unor persoane neplăcut surprinse, dar numai la James se văzu că era şi jenat; Kitty era doar iritată că fuseseră întrerupţi.

Recunoscând-o pe Portia, James se destinse

vizibil.

— Bună seara, domnişoară Ashford. V-aţi rătăcit?

Nu era aşa, dar îi deranjase pe cei doi.

— Cred că da… Portia încercă să simuleze nevoia de ajutor. Am crezut… de fapt, am fost chiar sigură că… Făcu apoi un gest vag.

James trecu pe lângă Kitty şi veni spre ea.

— Permiteţi-mi să vă ajut. Mă îndreptam spre salon. Bănuiesc că tot acolo voiaţi să ajungeţi.

James îi luă mâna şi o aşeză pe antebraţul său; privirile li se întâlniră, iar Portia sesiză rugămintea din ochii lui.

— Da, vă rog. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi conduce. Zâmbi, privind-o pe Kitty. Ea nu-i întoarse zâmbetul; făcu doar un gest scurt din cap.

Portia ridică din sprâncene.

— Nu veniţi cu noi, doamnă Glossup?

James se crispă. Kitty îi concedie cu un gest al mâinii.

— Voi veni şi eu imediat. Duceţi-vă, zise ea, apoi se întoarse şi porni înapoi pe scară.

James se relaxă. Portia se lăsă condusă spre aripa centrală. Se uită la el, observând că era încruntat şi cam palid.

— Vă simţiţi bine, domnule Glossup?

El o privi, zâmbindu-i fermecător.

— Spune-mi James, te rog. Apoi înclină din cap, adăugând: Mulţumesc.

Cu sprâncenele ridicate a mirare, Portia nu rezistă şi-l întrebă:

— Face asta des?

El ezită o clipă, apoi spuse:

— Destul de des pentru a mă deranja.

Era o situaţie stânjenitoare, aşa că Portia îi evită privirea.

— Va trebui să staţi în compania altor doamne, până îi trece.

El o ţintui cu privirea, dar întrucât n-o cunoştea, nu ştia dacă fusese ironică. Ea se lăsă condusă prin casă, ascunzându-şi un zâmbet, în timp ce se gândea la întorsătura pe care o luaseră lucrurile cu James Glossup, care apelase la ea pentru a-şi proteja virtutea.

Îl surprinse privind-o, când ajunseră la holul din faţă; era aproape sigur că râdea de el, dar nu era sigur din ce motiv. Deschise uşa salonului; ea intră. Simon trebuia să ştie.

De cum trecură pragul, îl văzu lângă şemineu, discutând cu Charlie şi cu două domnişoare, fiicele lui Lady Hammond, Annabelle şi Cecily. Lady Hammond, o matroană cu chipul destins şi oarecare farmec, stătea lângă Lady Osbaldestone.

Simon întâlni privirea Portiei. James se scuză şi se duse să discute cu tatăl său. După ce se opri s-o salute pe Lady Hammond, prietena mamei sale, Portia li se alătură lui Simon şi Charlie, Annabelle şi Cecily.

Cele două tinere erau ca o respiraţie de aer

proaspăt: inocente, se simţeau în largul lor, şi deciseseră să fie sufletul – ori sufletele – petrecerii. Portia le cunoştea de mult. Fetele o salutară cu voioşie.

— Grozav! N-am ştiut că sunteţi aici!

— Oh, va fi minunat, sunt sigură că ne vom distra!

Cu ochii mari, cu zâmbete destinse, era imposibil să nu li se răspundă la fel. După obişnuitele întrebări despre familie şi alte cunoştinţe, discuţia se concentră asupra plăcerilor care le aşteptau în zilele următoare şi a distracţiilor de la conac şi din împrejurimi.

— Grădinile sunt grozave, există un adevărat labirint de alei. Am citit despre ele într-un ghid! se confesă Annabelle.

— Oh, şi lacul – în carte se spune că este natural, are şi nişte izvoare naturale şi este destul de adânc. Cecily se strâmbă. E prea adânc să faci „pluta”. Imaginează-ţi!

— Ei bine, interveni Charlie, nu ţi-ai dori să cazi în el. Este rece ca gheaţa, vă spun eu!

— Dumnezeule! Annabelle se întoarse spre Charlie. Ai păţit-o? Adică, ai căzut vreodată?

Portia surprinse privirea pe care Charlie i-o aruncă lui Simon, precum şi reacţia acestuia, şi ajunse la concluzia că lui Charlie i se întâmplase să fie aruncat în apă.

Privirea îi fu atrasă de ceva ce se petrecea în încăpere; intrase Kitty, care, probabil, căuta pe

cineva. Henry se dezlipi de grupul în care se afla şi se îndreptă spre ea. Îi vorbi încet, cu capul în jos – era clar că era o discuţie despre treburi personale.

Kitty se crispă; ridică încet capul. Îl sfidă pe Henry, apoi îi răspunse foarte scurt, întoarse spatele şi plecă să discute cu Ambrose şi Drusilla Calvin, vizibil bosumflată. Henry o urmări cu privirea. Se controla destul de bine, părea rigid, dar un observator atent ar fi citit şi durere în privirea lui.

Era evident că lucrurile nu stăteau prea bine între ei.

Portia reveni la discuţia care se desfăşura în apropierea sa. Annabelle se întoarse spre ea cu ochii mari, dornică să continue.

— Ai fost acolo?

Era clar că pierduse ceva; îl privi pe Simon.

Privirile li se întâlniră. El îşi arcui sprâncenele, hotărându-se s-o salveze:

— Portia n-a vizitat locurile de pe aici – frumuseţile locale sunt inedite pentru ea, ca şi pentru voi. Cât despre templu… privirea lui reveni asupra Portiei. Trebuie să recunosc, eu prefer casa de vară, de lângă lac. Poate fi prea retrasă pentru unii, dar liniştea locului este binefăcătoare.

— Vom merge acolo negreşit, începu Cecily să-şi facă planuri. Am auzit că este şi un post de observaţie prin zonă.

— Am văzut postul de observaţie. Evitând

privirea lui Simon, Portia satisfăcu setea de informaţii a fetelor Hammond.

Subiectul le menţinu trează atenţia, până li se anunţă cina. De cum se aşezară în jurul mesei, Portia îşi aminti ceea ce-şi jurase şi începu să sondeze terenul. *Îl voi avea în vedere pe primul bărbat cu vârsta şi situaţia potrivită.*

Dar cu cine să înceapă? Toţi bărbaţii prezenţi aveau situaţia potrivită, teoretic vorbind, altfel n-ar fi fost invitaţi. Unii erau căsătoriţi, şi astfel fură eliminaţi de pe lista ei. Dintre cei rămaşi, pe unii îi cunoştea mai bine, pe alţii mai puţin.

În timp ce mâncau şi discutau, îi observa atent pe fiecare.

Privirea i se opri asupra lui Simon, care stătea faţă în faţă cu ea, la două scaune mai încolo. Se străduia să converseze cu Drusilla, care părea foarte rezervată şi nu avea chef de discuţie. Portia se încruntă; chiar dacă nu se înţelesese întotdeauna cu Simon, recunoştea că acesta era un bărbat manierat şi ştia să poarte o conversaţie în societate. Indiferent care era problema, încurcătura era provocată de Drusilla.

A urmat un răgaz în flecăreala din jur. Privirea îi rămăsese aţintită asupra lui Simon, observând părul lui auriu, mâinile cu degete lungi, subţiri, care ţineau cu eleganţă paharul de vin, apoi figura lui resemnată, când se rezemă de spătarul scaunului, renunţând la discuţia cu Drusilla.

Se uitase prea mult timp la el şi acesta se simţi privit.

Cu o clipă înainte ca el să ridice ochii, ea lăsă privirea în jos, servindu-se cu nişte legume, apoi întorcându-se spre domnul Buckstead de lângă ea.

Numai când simţi că Simon n-o mai fixează, răsuflă uşurată. Atunci realiză că se comportase ciudat.

Indiferent cine va fi acela, dacă va avea vârsta şi situaţia potrivită…

Când doamnele se ridicară de la masă îndreptându-se spre salon, lăsându-i singuri pe domni, ea alcătuise deja în minte o listă cu trei nume. Această petrecere era un test, un teren de încercare pe care îşi putea verifica abilitatea de a-şi alege soţul. Pe niciunul dintre domnii prezenţi nu l-ar fi onorat acordându-i mâna, dar, ca specimene, pe care să-şi exercite farmecele, se descurcau bine.

James Glossup şi Charlie Hastings erau genul de bărbaţi ale căror calităţi trebuia să le aibă în vedere.

În ceea ce-l privea pe Simon, pe care-l cunoştea de prea mult timp, pentru că în ultimii zece ani nu făcuseră decât să se şicaneze reciproc, nu s-ar fi gândit să-l pună pe listă, dacă nu şi-ar fi jurat cu voce tare că va alcătui o astfel de listă, neştiind că el era prezent şi o auzea; dar lucru acesta n-o putea face în niciun ca să-i ignore calităţile. Pe care ea trebuia să le observe, să le

evalueze.

În timp ce intra în salon în urma lui Lady O, realiză că aceste calităţi ale lui Simon puteau fi un standard, după care să-i evalueze pe ceilalţi. Nu era o idee prea atrăgătoare!

Din fericire, pentru că nu erau bărbaţi în încăpere, renunţă la idee şi se bucură de conversaţia surorilor Hammond şi a lui Lucy Buckstead.

Mai târziu, când se întoarseră bărbaţii şi începură să discute, ajunse în grupul lui Winifred Archer şi Desmond Winfield. Amândoi erau plăcuţi, rezervaţi, deşi nu le lipsea îndrăzneala, dar după cinci minute era în stare să parieze pe cea mai bună rochie a ei că se înţeleseseră sau erau pe cale de a se înţelege. Nu putea spune care era atitudinea lui Winifred, dar Desmond, în pofida manierelor sale ireproşabile, nu avea ochi decât pentru ea.

Ca atare, Portia se gândi să-l şteargă de pe listă, dar se opri la timp. Poate că, dată fiind lipsa ei de experienţă în domeniu, era bine să-l ia în consideraţie, deocamdată, nu ca pe un soţ potenţial pentru ea, ci doar pentru a-i defini calităţile, apreciate de doamne ca Winifred, care, în afara faptului că era cea mai tăcută, rămânea o tânără cu mintea limpede.

Portia se gândi că nu putea fi decât în câştig, dacă învăţa din succesele şi eşecurile altora. Acest gând o făcu să privească în jur. Kitty, îmbrăcată

într-o rochie strălucitoare de culoarea acvamarinului, îşi împrăştia farmecul de la un grup la altul. Nu mai era supărată şi îmbufnată, acum se afla în mediul ei.

Henry discuta cu Simon şi James; nu mai părea îngrijorat, nici tulburat din cauza lui Kitty. Poate că interpretase greşit discuţia lor!

Întorcându-se, dădu peste Ambrose Calvin, care se înclină. La rându-i, Portia făcu o reverenţă.

— Domnişoară Ashford, ce plăcere să vă revăd! V-am remarcat la diferite evenimente sociale la Londra, dar n-am avut ocazia să vă fiu prezentat.

— Adevărat, domnule? Să înţeleg că locuiţi în capitală?

Ambrose avea ochii căprui, părul castaniu; trăsăturile îi erau regulate, patriciene, dar destul de blânde şi prea studiate, pentru a face din el un bărbat plăcut. El înclină capul.

— Da, petrec acolo mare parte din timp. Ezită o clipă, apoi adăugă: Sper să intru în Parlament la alegerile viitoare. Îmi ia destul timp să particip la evenimente, să fiu aproape de „sursă” şi asta înseamnă că trebuie să stau în capitală.

— Aşa este! întări Portia. Îi stătea pe limbă să-i explice că înţelegea prea bine ce-i spunea, pentru că-l cunoştea pe Michael Anstruther-Wetherby, deputat de Godleigh, West Hampshire, dar o licărire anume pe care o observă în ochii Im

Ambrose o făcu să se abţină. Consider că, în vremurile astea schimbătoare, faptul că veţi fi în Parlament va fi o mare realizare.

— Într-adevăr, zise el, dar după tonul lui, Portia nu ar fi zis că era mânat de vreun zel reformist. Consider că avem nevoie de omul potrivit la locul potrivit, iar cei activi, interesaţi de guvernare, trebuie să conducă ţara pe drumul corect.

Portiei i se păru prea pompos ce auzea; schimbă tactica.

— Aţi decis unde veţi candida?

— Nu încă. Ambrose îşi trecu privirea asupra unui alt grup din încăpere, alcătuit din Lordul Glossup, domnul Buckstead şi Archer, dar apoi reveni, din nou atent cu ea şi-i zâmbi oarecum protector. Poate că nu ştiţi, dar aceste lucruri se aranjează cel mai bine în interiorul partidului. Sper să primesc cât de curând veşti despre alegeri.

— Înţeleg. Portia îi întoarse zâmbetul, un zâmbet pe care Simon nu l-ar fi apreciat la adevărata valoare. Să sperăm că veţi primi veştile pe care le meritaţi.

Ambrose primi comentariile ei aşa cum îşi dorea să audă, iar Portia se simţi din nou propria-i stăpână, imediat ce se întoarseră spre cei din jur şi continuară conversaţia.

După cinci minute, Lady Glossup ridică vocea, cerând să înceapă muzica. Înainte să reacţioneze

altcineva, Kitty făcu un pas înainte, cu ochii strălucind de bucurie.

— Vom dansa! Dansul va înveseli atmosfera!

Lady Glossup clipi un pic descumpănită, iar doamna Archer îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Cine va cânta pentru noi? întrebă Kitty, bătând din palme în mijlocul salonului.

Portia răspunsese de multe ori unei astfel de invitaţii de-a lungul timpului, era ceva obişnuit pentru ea.

— Aş fi bucuroasă să vă cânt eu, dacă doriţi.

Kitty o privi cu suspiciune, repede alungată, acceptând imediat.

— Grozav! Se îndreptă spre locul în care se aflau domnii. James, Simon, vreţi să aşezaţi pianul? Charlie, Desmond, duceţi scaunele la perete.

Aşezată în faţa pianului, Portia o mai privi o dată pe Kitty: se părea că nimic nu-i putea opri dorinţa de a dansa. Cuprinsă de un soi de nevinovată nerăbdare, arăta destul de atrăgătoare: nu mai era acea sirenă care ieşise înaintea lui James pe scări, sau acea femeie îmbufnată şi duşmănoasă care intrase în salon.

Portia îşi trecu degetele peste clape: instrumentul fusese, slavă Domnului, acordat! Când ridică privirea, observă un teanc de partituri în partea de sus a pianului.

Întâlni ochii albaştri ai lui Simon; el ridică din

sprâncene.

— Te ascunzi, ca de obicei, în spatele talentelor.

Ea clipi surprinsă; cu o privire enigmatică, el se întoarse şi se alătură celorlalţi, care se împărţiseră în perechi.

Alungându-şi din minte observaţia lui, Portia începu să cânte un vals. Ştia multe cântece. Îi era foarte uşor să cânte, muzica parcă îi curgea prin degete; poate de aceea se oferea adesea să cânte. Nu trebuia să se gândească la ce face: se bucura, pentru că, stând confortabil la pian, putea, după cum dorea, să studieze auditoriul, sau să se lase purtată de acordurile muzicii. În seara aceea se decisese să studieze figurile celor din jur.

Ceea ce văzu o fascină.

După cum era obiceiul, pianul era aşezat în colţul opus şemineului, scaunelor şi sofalelor pe care stăteau invitaţii.

Dansatorii umpleau spaţiul rămas liber. Cei care o urmăreau, *nu* observaseră că Portia nu se uita la mâini, ci la cuplurile care se foloseau de dans pentru a se retrage cât mai departe de ochii bătrânilor, venind acum aproape, chiar în faţa ei.

Portia trecea uşor de la un vals la altul, introducând între ele şi câte un dans popular, oferindu-le dansatorilor răgazul să-şi tragă sufletul şi să schimbe partenerii.

Primul lucru pe care-l observă fu faptul că pe lângă dansul în sine, care constituia o plăcere,

Kitty mai intenţiona şi altceva. Ce anume, îi era greu să precizeze. Kitty urmărea mai mulţi bărbaţi. Flirta, era evident că o făcea „pe faţă” cu James, cumnatul ei, pe care-l enerva. Cu Ambrose era ceva mai reţinută, dar nu-şi disimula chemarea din priviri şi zâmbetul provocator. Urmărindu-i cu atenţie, Portia constată că acesta n-o încuraja defel. Cu Desmond era timidă: flirta şi cu el, dar nu atât de ostentativ, de parcă şi-ar fi adaptat stilul în funcţie de felul de a fi al partenerului. Desmond părea că ezită; n-o încuraja, dar nici n-o respingea pe faţă. Simon şi Charlie o dezaprobau făţiş. Kitty îi provoca, însă nu reuşea să-i atragă în mrejele sale, de parcă spectacolul ei nu era convingător.

Portia se întrebă de ce-şi făcea probleme. Oare îi scăpase ei ceva?

Când dansă cu Henry, soţul ei, Kitty se vădi indiferentă. Nu făcea niciun efort pentru a atrage atenţia acestuia; abia scotea o vorbă. Henry se străduia, dar nu-şi putea ascunde dezamăgirea, tristeţea şi dezaprobarea resemnată.

Pentru ceilalţi deveni evident că Lucy Buckstead pusese ochii pe James. Râdea şi vorbea cu toţi bărbaţii, dar, când era cu James, părea că se agaţă de fiecare vorbă a lui, cu ochii mari scânteind, cu buzele uşor întredeschise.

James trebuia să fie atent, nu numai la Kitty, de care ştia să se păzească, după cum avu Portia impresia. Comportamentul lui rămânea plăcut, dar

distant.

Domnişoarele Hammond nu erau interesate de nicio relaţie. Veniseră doar ca să se distreze şi sperau că toată lumea se bucura de petrecerea aceea. Exuberanţa lor tinerească era ca o alinare. Drusilla, însă, ar fi renunţat la toate dansurile şi ar fi stat lângă mama ei, dacă Lady Calvin ar fi lăsat-o. Îndura totul cu tot atâta încântare – ca o franţuzoaică aristocrată dusă la ghilotină într-o cotigă.

În privinţa lui Desmond şi a lui Winifred, se vedea clar că iubirea plutea în aer. Era chiar interesant de urmărit – Desmond sugerând, niciodată insistând, nici timid, dar nici prea încrezător; Winifred abia răspunzând cu pleoapele lăsate, cu ochii în jos, pentru ca în clipa următoare să-i ridice din nou şi să-l privească într-ai lui.

Portia coborî privirea pentru a-şi ascunde un zâmbet, spre sfârşitul piesei. La ultimele acorduri, ea hotărî că dansatorilor le-ar fi prins bine o pauză, în timp ce căuta alte partituri. Se ridică pentru a le găsi mai uşor. Era pe la jumătatea teancului când auzi foşnetul unei fuste.

— Domnişoară Ashford, ai cântat atât de frumos, dar astfel n-ai luat parte la distracţie!

Portia se întoarse tocmai când Winifred trecea la braţul lui Simon.

— Nu, nu este cazul să… Se opri neştiind ce trebuia să spună.

Winifred îi zâmbi.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai permite să te înlocuiesc. Aş vrea să mă odihnesc puţin şi… se pare că este cea mai bună cale.

Privirile li se întâlniră şi Portia înţelese că acesta era adevărul. Dacă Winifred s-ar fi aşezat, le-ar fi dat celorlalţi motive de cleveteală. Portia îi zâmbi.

— Dacă doreşti…

Se ridică. Winifred se aşează în locul ei; priviră împreună peste partituri, apoi Winifred alese câteva. Portia se întoarse spre Simon, care, cu o răbdare ce nu-l caracteriza, o aştepta.

Privirile li se întâlniră, iar el îi oferi braţul.

— Dansezi?

Era ciudat, dar nu mai dansaseră până atunci. Nu luase în calcul posibilitatea de a dansa cu el, fără ca să fie remarcaţi.

Simon continua s-o privească provocator.

Amintindu-şi jurământul făcut, care-i răsuna ca un ecou în minte, ridică bărbia şi îi zâmbi fermecător, lăsându-l să înţeleagă ce voia.

— Mulţumesc.

Simon nu putu să n-o privească bănuitor, dar înclină din cap, îi luă mâna, o aşează pe braţul lui şi o conduse alături de ceilalţi în mijlocul încăperii, în timp ce Winifred începu să cânte un vals. Prima reacţie care îi strică echilibrul sufletesc apăru când el o prinse în braţele sale puternice, iar ea îşi aminti – prea bine, prea puternic – ce simţise atunci când o purtase, acolo, pe cărare. Încă o

dată simţi că nu poate respira, apoi reuşi s-o facă, dar nu atât de profund ca de obicei. Atingerea mâinii lui mari, puternice o tulbura, lucru pe care se străduia să-l ascundă. Muzica îi prinse în vraja ei, cu ritmul său, privirile li se întâlniră, apoi evitară să se mai privească.

Abia respira. Valsase de multe ori cu bărbaţi de statura lui. Niciodată apropierea fizică nu avusese un asemenea efect asupra ei, niciodată nu ameninţase s-o subjuge. Dar nici nu fusese vreodată atât de aproape de el. Ritmul trupurilor lor, faptul că-l simţea atât de puternic, fragilitatea ei, forţa pe care el o degaja, toate acestea o copleşeau, dezorientând-o. Clipi o dată, de două ori, încercând să se concentreze la orice altceva în afară de felul în care valsau, a senzaţiei că se pierde în braţele lui, în aşteptare. În aşteptarea a ce?

Reuşi să se controleze, să nu mai scuture din cap în zadar, în încercarea de a-şi aduna gândurile. Trase aer în piept şi privi înjur. O văzu pe Kitty dansând cu Ambrose. Kitty continua acelaşi gen de amuzament, numai că de data asta în alte variante.

— Ce pune Kitty la cale? Ştii cumva?

A fost primul gând care i-a trecut prin minte, căci, de fapt, ea nu fusese niciodată prefăcută, nu cu Simon. El o scruta cu atenţie; ea avu grijă să nu-i întâlnească privirea. Apoi ridică încet capul şi văzu acea figură încruntată şi arogantă. Ridică din

sprâncene. El strânse din buze.

— Nu este cazul să ştii.

— Probabil că nu, dar aş vrea să aflu, din motive personale.

El se încruntă din nou, pentru că, poate, nu-şi imagina care erau aceste „motive”. Ea îi zâmbi.

— Dacă nu-mi spui, îl voi întreba pe Charlie. Sau pe James.

Numele lui James avu efectul dorit. Simon oftă, ridică privirea, căutându-i pe cei doi, spre capătul încăperii, apoi zise cu voce joasă:

— Kitty are obiceiul de a flirta cu orice bărbat pe care-l cunoaşte. După o clipă adăugă: Nu ştiu până unde ajunge…

Simon vru să ridice din umeri, dar n-o făcu, ci doar se crispă. Când văzu că el nu continuă şi îi evită privirea, ea, intrigată că Simon nu ştiuse să mintă politicos, continuă:

— Ştii prea bine cât de departe ajunge, pentru că ţi-a făcut şi ţie avansuri, şi lui Charlie, iar acum insistă pe lângă James.

El o privi lung şi pe chipul său se putea citi ceva mai mult decât iritare.

— Cum naiba ai descoperit?

Ea îi zâmbi, dar nu pentru a-l enerva, ci pentru a-i întări convingerea că ştia mai mult decât spunea.

— Am observat privirile tale dezaprobatoare şi ale lui Charlie când sunteţi forţaţi s-o aveţi aproape, de exemplu în timpul unui vals. James

simte la fel, l-am surprins într-o postură delicată în seara asta. Portia se forţă să-i zâmbească. L-am salvat de Kitty, de asta am intrat împreună în salon.

Simţi că Simon se destinsese puţin şi continuă, pentru că era în avantajul ei; ea chiar voise să afle.

— Tu şi Charlie aţi reuşit s-o faceţi să înţeleagă că tu... tăcu un gest cu mâna liberă... că pe voi nu vă interesează. De ce n-a făcut şi James la fel?

El o privi, apoi îi răspunse:

— Pentru că James nu vrea să-l supere pe Henry mai mult decât este necesar. Kitty ştie acest lucru, şi de aceea profită. Nici eu, nici Charlie, nu avem astfel de reţineri şi o vom trata aşa cum merită, dacă va depăşi limita.

— Dar este destul de isteaţă ca să n-o facă?

El încuviinţă.

— Dar Henry?

— Când s-au căsătorit, era foarte îndrăgostit de ea. Acum nu ştiu ce mai simte. Şi pentru că sunt sigur că mă vei întreba, o să-ţi spun chiar eu că habar n-am de ce se comportă aşa! Nimeni nu ştie.

Portia o zări pe Kitty zâmbindu-i lui Ambrose, care se eschiva prefăcându-se că n-o observă.

Portia se simţi privită de Simon.

— Ai vreo idee?

Ea îl privi o clipă, apoi scutură din cap.

— Dar… Nu cred că este o pornire iraţională, înţelegi ce vreau să spun! Ştie ce face, e bine chibzuit totul. Are un motiv, un scop anume.

Simon nu zise nimic. Se auziră ultimele acorduri ale valsului. Se opriră să discute cu Annabelle şi Desmond, apoi schimbară partenerii, pentru că începea alt dans.

Respectându-şi jurământul făcut, Portia discută lejer cu Desmond; se despărţi apoi de el, considerând că trebuia s-o felicite pe Winifred pentru norocul ei; Desmond părea un gentleman adevărat, serios. Dansă apoi cu Charlie, James şi Ambrose şi-şi exersă farmecele asupra fiecăruia. Şi făcând asta se considera în siguranţă, convinsă că aceştia nu sesizau nimic, părând doar interesaţi de întrebările ei viclene.

Apoi dansă cu Henry şi se simţi îngrozitor. Cu toate că el făcea eforturi pentru ca ea să se simtă bine, nu putea uita comportamentul inexplicabil al lui Kitty.

Situaţia era dificilă – Kitty era inteligentă, vicleană. Părea că nu exista nicio rezolvare, pentru că ea flirta permanent cu orice bărbat, ceea ce îi făcea pe toţi să-şi pună întrebări. De ce proceda astfel?

Portia nu-şi imagina niciun motiv, pentru că Henry i se părea un bărbat decent, liniştit, ca şi Desmond. În cele zece minute de conversaţie cu el, înţelesese pe deplin dorinţa lui James de a-l proteja, indiferent de împrejurări, iar Simon şi

Charlie îl sprijineau. Şi era de acord cu ei.

Când se opri dansul, întrebarea care nu-i dădea pace era: cine mai observase comportamentul lui Kitty în afară de Simon, Charlie, James şi mai ales de Henry?

Ambrose şi Desmond o făcuseră, cu siguranţă, cât despre doamne… era greu de spus.

Sosi ceaiul şi toţi se adunară, bucuroşi să se odihnească şi să se relaxeze. Conversaţia era acum mai destinsă. Lumea nu se mai simţea datoare să umple tăcerea. Portia luă o gură de ceai şi se gândi că iniţiativa lui Kitty ca invitaţii să danseze îi ajutase să treacă mai uşor peste perioada de acomodare şi îi adusese laolaltă mai repede decât s-ar fi aşteptat. Acum, în locul grupurilor cu opinii separate, predomina o atmosferă de înţelegere: veniseră aici să-şi petreacă timpul împreună, şi totul promitea ca zilele următoare să fie şi mai plăcute.

Portia tocmai punea la loc ceaşca de ceai, când Kitty avu o altă iniţiativă. Se ridică, fustele i se înfoiară. Venind în mijlocul invitaţilor, zâmbi încântător, cu braţele desfăcute larg.

— Ar fi bine să ne plimbăm prin grădină, înainte de a ne retrage în camerele noastre. Este destul de plăcut şi cald afară, aşa că multe flori parfumate au înflorit. După ce am dansat, avem nevoie de un moment de linişte în mijlocul naturii.

Avea dreptate din nou. Cei mai în vârstă, care nu dansaseră, nu se arătau prea dornici să iasă,

dar cei care se lăsaseră atraşi de ritmul dansului abia aşteptau. O urmară pe Kitty, care deschisese larg uşile, apoi ieşiră pe terasă, iar de acolo se aventurară pe gazon, în grupuri de doi sau trei.

Portia a fost surprinsă pomenindu-se cu Simon lângă ea, pe terasă; ori de câte ori se aflase în situaţii ca aceasta, nu făcuse decât să se bucure de apropierea lui. Rolul de protector fusese un obicei al său de câţiva ani încoace. Dar acum el încălcă „tradiţia" şi-i oferi braţul. Ea ezită.

Simon observă că nu ştia cum să interpreteze gestul lui. Aşteptă să-i surprindă privirea. Cu sprâncenele ridicate, o privi, la rându-i, în mod voit provocator.

Ea ridică bărbia şi cu un calm semeţ îşi aşeză mâna pe braţul său. Ascunzându-şi zâmbetul de satisfacţie, el o conduse spre pajiştea unde se aflau ceilalţi.

Kitty pornise înainte cu Ambrose şi Desmond, conversând entuziasmată cu Lucy Buckstead, aşa încât aceasta se văzu nevoită să ţină pasul cu cei trei şi nu să rămână în urmă cu James, aşa cum ar fi dorit. Charlie şi James le escortau pe tinerele Hammond şi pe Winifred; Drusilla nu venise, declarându-se împotriva aerului tare al serii, iar Henry era prins într-o discuţie cu domnul Buckstead.

Curând ajunseră la marginea pajiştei.

— Aveţi vreo preferinţă? Vreun loc pe care aţi vrea să-l vedeţi? Făcu un gest larg.

— Să fim favorizaţi de lumina lunii? Portia urmă micul grup al lui Kitty în apropierea marginii întunecate a tufişurilor de rododendroni uriaşi care străjuiau pajiştea. Unde ne duce drumul acesta?

El îi urmărea expresia feţei.

— La templu.

Ea ridică din sprâncene, uşor dispreţuitoare.

— Lacul în ce parte se află?

El făcu un gest cu mâna spre locul unde peluza începea să coboare, sfârşind într-o cărare printre straturile de flori.

— Nu este foarte aproape, dar nici prea departe pentru o plimbare.

Porniră într-acolo. Ceilalţi mergeau înainte; exclamaţiile surorilor Hammond nu mai conteneau. Se entuziasmau la vederea fiecărui pom, a fiecărui tufiş ori alee frumos decorată, a straturilor de flori, adevărat cor de exclamaţii apreciabile răsunând în liniştea serii. Grădina era într-adevăr luxuriantă şi deasă. Flori neştiute, împletite şi ghirlande, îşi răspândeau parfumul prin întunericul cald.

Continuară să meargă, nici repede, nici încet, fără ţintă; era o seară plăcută, liniştită, într-o companie neaşteptată, dar la fel de plăcută.

În spatele lor veneau ceilalţi. Vocile lor se auzeau ca un murmur. Simon o privi.

— La ce te gândeai?

Ea se încordă.

— La ce mă gândeam?

— Te-am auzit acolo, la punctul de observaţie, îţi aminteşti? Spuneai ceva despre un legământ, despre ceva ce voiai să afli, ceva despre cei potriviţi…

Ea îl privi cu faţa ascunsă de copacii pe lângă care treceau.

Simon continuă:

— Potriviţi pentru ce?

Portia clipi des simţindu-se privită, continuând să se uite Înainte.

— Era doar… o chestiune de interes. Ceva ce nu ştiam.

— La ce te referi?

După o clipă, ea răspunse:

— Nu este nevoie să ştii.

— Adică nu vrei tu să aflu.

Portia înclină din cap.

Simon se simţea ispitit să insiste, dar apoi îşi spuse că Portia se va afla acolo, sub ochii lui, şi-n următoarele zile, va avea timp s-o urmărească, să afle singur. O văzuse privind atent la fiecare bărbat, în timpul mesei, iar când dansase cu James, Charlie şi Winfield fusese neobişnuit de vioaie punând multe întrebări în timpul conversaţiei. Era sigur că acelea nu fuseseră despre Kitty. Ar fi putut să-i pună lui astfel de întrebări, şi fiindcă erau oarecum rude şi nu mai era nevoie de acele elemente de introducere ca în societate.

— Foarte bine.

Faptul că el renunţă atât de lesne o făcu să-l privească bănuitor, schiţă un zâmbet uşor dispreţuitor, ridicând capul. Continuară drumul în tăcere, niciunul nedorind să accentueze ceea ce era clar: că el va continua s-o urmărească până îi va afla secretul, iar ea ştia acum că el va face totul în acest scop.

În timp ce traversau ultima porţiune de peluză aflată mai sus de nivelul lacului, el trecu repede în revistă comportamentul ei de până atunci. Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă femeie, ar fi suspectat-o că este în căutarea unui soţ, dar ea nu avusese astfel de înclinaţii. Nu se arătase niciodată prea interesată de vreun bărbat, iar el nu-şi putea imagina că se schimbase dintr-o dată.

Mult mai posibil era să fi încercat să afle informaţii dintr-un domeniu de obicei inaccesibil femeilor. *Aceasta* părea cel mai probabil.

Ajunseră la acea porţiune de pământ de unde cărarea ducea spre lac. Se opriră să admire peisajul, lacul, în toată frumuseţea lui, cu apele sale adânci şi liniştite, cu o carieră de nisip întunecată, aflată într-o vale naturală; un deal împădurit în spate, o ridicătură la dreapta şi, abia vizibilă în lumina slabă, o casă de vară pe malul stâng, care se înălţa albă, semeaţă, în mijlocul rododendronilor.

Priveliştea o lăsă fără cuvinte, cu capul

ridicat, de parcă ar fi vrut să memoreze tot ce vedea.

Simon profită de moment pentru a o studia… iar convingerea că era în căutarea unui bărbat care s-o introducă într-o oarecare experienţă interzisă puse stăpânire pe el. Într-un mod total neaşteptat.

— Dumnezeule! exclamă Annabelle, când li se alăturară şi ceilalţi.

— Superb! Stil gotic! exclamă Cecily încântată.

— Este adânc? îl întrebă Winifred pe James.

— N-am avut niciodată curiozitatea să aflu.

Răspunsul atrase priviri îngrozite din partea surorilor Hammond.

— Mergem? Charlie îi privea pe Portia şi Simon. O cărăruie înconjura lacul, foarte aproape de mal.

— Oh! exclamă Annabelle, schimbând priviri cu Cecily. Nu cred că ar trebui. Mama spunea că e cazul să ne odihnim, să ne putem reveni după oboseala călătoriei.

Winifred ezită şi ea. James se oferi galant să le însoţească pe cele trei doamne spre casă. După ce-şi urară noapte bună, se despărţiră. Flancată de Charlie şi Simon, Portia pomi spre lac.

Mergeau şi sporovăiau. Atmosfera era foarte degajată. Şi pentru că se învârteau în aceleaşi cercuri, le era foarte uşor să găsească subiecte de conversaţie. Discutau despre scandalurile din

ultimul sezon şi căsătoriile încheiate, cele mai atrăgătoare subiecte. Surprinzător era comportamentul lui Simon, care vorbea mai mult ca altădată pe teme cunoscute. Cât despre Charlie, acesta fusese întotdeauna un palavragiu: era foarte uşor să-l atragi în povestiri picante despre pariuri sau aventurile tinerilor din societate.

Se opriră în faţa casei de vară, admirând construcţia de lemn ceva mai mare decât se obişnuia, apoi continuară drumul în jurul lacului.

Când porniră înapoi, ea se simţea destul de ciudat. Supravieţuise toată seara în această plimbare alături de cei doi „bărbaţi de lume”. Conversase cu ei, le smulsese secrete şi nu fusese aşa de greu cum crezuse.

Erau pe la jumătatea drumului, când Henry apăru în faţa lor.

— Aţi văzut-o pe Kitty?

Ei negară. Se opriră să privească lacul. Cărarea care ducea spre casă era uşor de văzut din locul în care se aflau şi ar fi observat-o foarte lesne pe Kitty în rochia ei de culoarea acvamarinului.

— Am văzut-o când a plecat! zise Portia. Se îndrepta spre templu cu alte persoane.

Simon adăugă:

— Nici pe ea, nici pe ceilalţi nu i-am mai văzut de atunci.

— Am fost la templu! spuse Henry.

Se auziră paşi în preajmă. Îşi întoarseră toţi privirea, dar îl zăriră doar pe James ieşind din umbră.

— Ai întâlnit-o pe Kitty? îl întrebă Henry. Mama ei vrea să-i vorbească.

James scutură din cap.

— Am fost până la casa aceea şi m-am întors. Nu m-am întâlnit cu nimeni pe drum.

Henry oftă.

— Ar fi mai bine să continuu căutarea.

După ce-i făcu o plecăciune Portiei şi se înclină în faţa bărbaţilor, el plecă. Îl urmăriră până dispăru în întuneric.

— Ar fi fost mai indicat, zise James, ca doamna Archer să fi stat de vorbă mai devreme cu Kitty. Acum… este mai bine dacă n-o găseşte Henry.

Înţeleseră cu toţii ce voise să spună. Se lăsă o tăcere apăsătoare, penibilă.

James îşi adună gândurile cel mai repede. O privi pe Portia.

— Îmi cer scuze, draga mea. Mă tem că nu mă aflu în cea mai bună dispoziţie astăzi, nu sunt o companie plăcută. Dacă mă veţi scuza, aş vrea să mă întorc.

El făcu o reverenţă mai degrabă rigidă. Portia îşi înclină capul. După un gest de salut către Simon şi Charlie, James se îndreptă spre peluză.

Ceilalţi trei îl urmară fără a se grăbi, de data aceasta în tăcere, pentru că nu prea mai era nimic

de spus şi pentru că se temeau să nu-şi dea în vileag gândurile.

Se aflau la intersecţia cu cărarea care ducea spre templu pe o parte, iar de cealaltă spre zona cu conifere, când auziră paşi uşori.

Un bărbat venea pe o cărăruie care trecea pe lângă casă. Când ajunse într-o zonă mai luminată îl văzură, ridică şi el privirea şi-i zări la rândul său. Făcu un pas într-o parte şi o luă pe una din multele alei flancate de tufişuri. Dispăru din faţa lor, cu un foşnet de frunze.

După un timp, cei trei îşi reveniră, reluându-şi drumul. Nu-şi vorbiră, nici nu se priviră. Oricum ştia fiecare ce gândea celălalt. Bărbatul acela nu era unul din invitaţi, nici vreun servitor sau angajat al moşiei. Era un bărbat înalt, negricios, cu trăsături frumoase. Avea părul nepieptănat, haina descheiată, cămaşa scoasă din pantaloni.

Era greu de imaginat un motiv pentru care un astfel de om să se fi aflat pe acolo, mai ales la o astfel de oră.

Pe peluză îi văzură pe Desmond, Ambrose, Lucy, care, ca şi ei, se îndreptau spre casă.

Kitty dispăruse.

3

— Ei bine, domnişoară, zise Lady

Osbaldestone aşezându-se într-un fotoliu aflat în faţa şemineului din cameră, fixând-o pe Portia cu ochii ei negri, iscoditori. Acum poţi să vorbeşti.

— Despre ce? întrebă ea. Venise ca în fiecare dimineaţă, să ia micul dejun cu Lady O. Stând în mijlocul încăperii, unde se răsfrângea lumina de la fereastră, simţea privirea pătrunzătoare a bătrânei doamne aţintită asupra ei. Vru să adauge că nu avea nimic de comentat, dar renunţă.

Lady O pufni, aproape iritată:

— Am câştiga timp dacă mi-ai spune totul, fără ocolişuri. De obicei, ţii nasul atât de sus, că nici nu observi bărbaţii din jur, dar ieri nu numai că-i studiai pe rând, ba chiar căutai să discuţi cu ei. După ce apucă mai bine bastonul, bătrâna se înclină spre ea. De ce?

Lady O o studia în felul său speculativ cu ochii negri ca smoala. Era o doamnă bătrână, dar şi foarte înţeleaptă, cu multe relaţii şi rude. Contribuise probabil la încheierea unei legiuni de căsătorii. Era mentorul perfect pentru Portia. Dacă voia s-o ajute. Sau dacă Portia avea curajul să-i ceară ajutorul.

Cu mâinile împreunate, Portia trase aer în piept, alegându-şi vorbele cu atenţie:

— Este timpul să-mi găsesc un soţ.

Lady O clipi des.

— Te-ai gândit la vreunul din cei de aici?

— Nu! Sau… poate. Portia făcu o grimasă. Nu prea am experienţă la lucrurile de genul acesta,

după cum ştiţi.

Lady O pufni revoltată.

— Ştiu doar că ţi-ai irosit ultimii şapte ani, în loc să fi făcut ce trebuia.

— *Am considerat*, continuă Portia, de parcă n-ar fi auzit comentariul bătrânei doamne, că hotărându-mă să am un soţ, pot profita de timpul petrecut aici, învăţând să-l aleg pe cel potrivit. Ca să fiu mai explicită, va trebui să adun informaţii, să stabilesc calităţile pe care vreau să le aibă acesta, ceea ce este important pentru mine la un bărbat. Se încruntă apoi, privind-o pe Lady O. Presupun că fiecare femeie are pretenţiile ei.

Lady O făcu un gest vag.

— *Comme çi, comme ça.* Mai bine zis, că ar trebui să aibă nişte calităţi esenţiale, pe când celelalte sunt aleatorii.

Iar ceea ce vor toate femeile nu diferă prea mult de la una la alta.

— Ei bine. Portia ridică bărbia, cum făcea de câte ori era în încurcătură. Asta speram să-mi clarific, cât timp stau aici.

Lady O o privi câteva clipe, apoi se relaxă, rezemându-se de spătarul fotoliului.

— Te-am observat aseară studiind bărbaţii prezenţi. Te-ai oprit asupra vreunuia?

Era momentul unei decizii. Avea nevoie de ajutorul acestei doamne cu care să discute orice, în care ar fi vrut să aibă încredere.

— I-am studiat pe Simon, James şi Charlie.

Sunt pe lista bărbaţilor interesanţi. Şi deşi bănuiesc că Desmond este interesat de Winifred, nu-l elimin de pe listă.

— Ai observat deci? Cum ţi se pare că reacţionează Winifred?

— Este nehotărâtă deocamdată. Am crezut că pot învăţa ceva de la ea, urmărindu-i reacţiile.

— În afară de faptul că are treizeci de ani şi nu s-a căsătorit încă. Lady O ridică din sprâncene. Mă întreb care ar fi motivul?

— Poate că nu s-a gândit la asta până acum… Portia surprinse privirea lui Lady O şi făcu o grimasă. Deşi pare să fie o femeie înţeleaptă.

— Da, şi eu cred la fel. Dar ce crezi despre Ambrose? Şi el este necăsătorit, dar nu l-ai menţionat.

Portia ridică din umeri.

— Ştiu că nu este căsătorit, dar… Strâmbă din nas, căutând cuvintele potrivite pentru a exprima ce simţea. Este foarte ambiţios, vrea să ajungă în Parlament.

— Bine, dar nu văd nimic rău în asta! Gândeşte-te la Michael Anstruther-Wetherby.

— Situaţiile sunt puţin diferite. Portia se încruntă din nou. La el este doar o ambiţie. Michael doreşte să poată fi de folos, să guverneze corect. Să reuşească în viaţă pentru că este foarte bun la asta, la fel ca sora sa.

Lady O încuviinţă.

— Îmi place cum gândeşti. Să înţeleg că

Ambrose are alte motive? Că nu este animat de intenţii nobile? N-am avut ocazia să discut cu el, încă.

— Cred că vrea să ajungă acolo doar pentru el însuşi. Vrea puterea şi avantajele pe care i le oferă. N-am observat să aibă un motiv nobil. O privi pe Lady O. Dar poate îl judec greşit. Nu am nicio dovadă în acest sens.

— Vei avea destul timp să-l studiezi cât vom fi aici. Este într-adevăr cel mai bun moment în care te poţi ocupa de alegerea unui soţ.

Lady O vru să se ridice. Portia o ajută.

— Ascultă ce-ţi spun, zise bătrâna îndreptându-se de spate. *Concentrează-te* asupra lui Simon, James şi Charlie. Nu vei avea timp să-ţi lărgeşti sfera de interes.

Lady O afişă un zâmbet de superioritate, după cum observă Portia când bătrâna se îndreptă spre uşă. Nu ştiu cum să-l interpreteze.

— Îmi vei raporta în fiecare seară, sau dimineaţă, după cum preferi. Cât eşti aici, te afli în grija mea, indiferent ce crezi tu şi fratele tău. Lady O îi mai aruncă o privire enigmatică. Mă interesează să aflu, la vârsta mea, care ar fi, în opinia ta, calităţile unui soţ bun.

Portia încuviinţă, înclinând capul ascultătoare. Niciuna dintre ele nu fusese decepţionată de discuţie. Îi va spune lui Lady O tot ce trebuia, pentru că avea nevoie de părerea şi sfaturile ei şi nicidecum pentru că se considera

sub tutela acesteia.

Când ajunse la uşă şi vru să apese pe clanţă, Lady O întinse bastonul, oprind uşa să se deschidă. Portia îi întâlni, uimită, privirea pătrunzătoare.

— Nu m-ai lămurit într-o privinţă: cum se face că, după şapte ani petrecuţi în societate, ai hotărât că ar trebui să te măriţi?!

Nu mai era cazul să se ferească de bătrâna doamnă. Iar argumentul ei era destul de normal şi puternic.

— Copiii. În timp ce ajutam la Fundaţia copiilor orfani, am realizat că-mi plac mult. Îmi place sincer să mă ocup de ei, să-i îngrijesc, să le supraveghez creşterea, să-i educ. Chiar în timp ce spunea aceste lucruri, simţi că dorinţa de a avea copiii săi devenea tot mai puternică. De mult mi-am dorit copii. Iar întoarcerea la Chase mi-a accentuat această dorinţă. I-am văzut pe Amelia şi Luc cu copilul lor şi, bineînţeles, pe Amanda şi Martin, care veneau des în vizită. Casa este întoarsă pe dos când ai copii, dar… O privi pe Lady O. Asta îmi doresc.

Lady O se uită la ea cu seriozitate, apoi încuviinţă:

— Copiii, deci… Ei au fost cei care te-au făcut să laşi nasul mai jos, să vezi ce este în jurul tău, să te gândeşti la căsătorie. Este ceva de înţeles, logic şi bine de făcut. *Totuşi,* zise ea fixând-o, numai copiii *nu sunt* un motiv serios pentru căsătorie.

Portia clipi nedumerită.

— Nu?

Lady O îşi luă bastonul şi-i făcu semn s-o urmeze. Portia deschise uşa.

— Dar…

— Nu-ţi face probleme. Lady O porni semeaţă pe coridor. Urmăreşte-ţi planul, studiază-i pe cei care te interesează şi vei afla şi motivul. Nu uita vorbele mele.

Lady O mări pasul, iar Portia se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Hai să mergem la masă, zise Lady O. Discuţia asta despre căsătorie mi-a stimulat apetitul!

„Apetitul de a se amesteca în treburile altora!” îşi spuse Portia, dar Lady O fusese întotdeauna aşa. Şi ea era o maestră a acestei arte! În timp ce se serveau cu pâine prăjită şi marmeladă, procedă cu atâta subtilitate, încât Portia era sigură că nici Simon, nici James sau Charlie nu realizară că ideea de a face o plimbare călare nu le aparţinea.

Cu toate acestea, în cele din urmă, invitaţia veni din partea lor. Ea o acceptă. La fel şi Lucy. Spre uimirea tuturor, chiar şi Drusilla. Winifred mărturisi că-i era indiferent, aşa că prefera să se plimbe. Desmond se oferi imediat s-o însoţească.

Ambrose, angajat într-o discuţie cu domnul Buckstead, refuză, printr-un gest al capului. Surorile Hammond, cu ochii lor ageri fixaţi asupra

lui Oswald şi Swanston, se înţeleseseră deja să facă o plimbare în jurul lacului. Kitty nu se afla de faţă, dar nu era singura care lipsea. Celelalte ceruseră să li se aducă micul dejun în cameră.

La cincisprezece minute după ce se ridicaseră de la masă, cei ce aleseseră să călărească se adunară în grup, iar James îi conduse la grajduri.

Alegerea cailor le luă ceva timp. Portia, îmbrăcată în costumul albastru de călărie, trecu împreună cu James prin faţa boxelor cu cai, privindu-i, punând întrebări despre animalele cele mai valoroase. Dar oare era important pentru ea ca un gentleman să ştie să călărească, să cunoască bine caii?

Majoritatea ştiau, dar poate nu la nivelul pretins de ea.

— Îţi conduci singur faetonul prin oraş?

James îi aruncă o privire ciudată.

— Da, am o pereche de cai frumoşi.

— Domnule James…

Şeful grăjdarilor îl striga din uşă; caii lor erau pregătiţi. James o conduse înapoi spre boxele cailor. O privea cu oarecare curiozitate.

— Caii cenuşii sunt în partea cealaltă a grajdului, dacă vrei, ţi-i arăt.

— Mi-ar plăcea, dacă vom avea timp.

El ridică din umeri.

— Ne-am putea face timp.

Ea zâmbi şi ieşiră afară, la soare. În curte, aşteptau ceilalţi. Charlie şi grăjdarul le ajutau pe

Lucy şi Drusilla să încalece. Portia se îndreptă spre un băiat de la grajduri, care ţinea iapa roşcată aleasă de ea, cu ajutorul lui James şi Simon. Când ajunse aproape de cal, se întoarse şi aşteptă.

James se oprise să-şi mângâie calul, apoi îşi întoarse privirea spre grupul care urma să-l însoţească.

Portia îl privi, pentru a-l face să înţeleagă că era cazul s-o ajute să urce în şa.

— Lasă-mă să te ajut! auzi vocea lui Simon.

Încruntându-se, el o prinse de mijloc.

— N-are rost să pierdem toată ziua privind.

O ridică foarte uşor, dar ea simţi din nou că-şi pierde răsuflarea. O aşează bine în şa, apoi îi dădu drumul, îi trase fustele într-o parte şi-i ţinu scara. Revenindu-şi, Portia aşează picioarele în şa şi-şi rearanjă fustele.

— Mulţumesc, zise ea, dar Simon plecase deja.

Îl văzu luând frâiele calului de la grăjdar şi urcând destul de uşor pe spatele animalului. De ce se încruntase? Nu-i apăruse numai o cută între sprâncene, ci şi o anume duritate în ochii lui albaştri. Scuturând din cap, ea apucă mai bine de frâu şi iapa pomi la pas.

Observând că era gata, James urcă pe calul său şi o ajunse din urmă, sub bolta de la grajd. Simon se ocupa de Lucy şi Drusilla, privindu-le parcă pentru a le estima posibilităţile.

Charlie urcă şi el în şa, urmându-i.

Cu Portia la pas, după el, James pomi la trap. Născută şi crescută la Rutland, ea călărise destul de bine încă de mică. Apoi, pe măsură ce crescuse, deşi nu mai era atât de băieţoasă, iot îi plăcea călăria. Iapa era jucăuşă. Portia o lăsă liberă la început, pentru ca mai apoi s-o strunească.

James îi alesese o iapă mai docilă. Ea voise să protesteze şi ar fi făcut-o, cu siguranţă, dacă Simon n-ar fi intervenit, alegând-o pe aceasta. James privise alegerea lui Simon ridicând dintr-o sprinceană, dar nu comentase; ea îşi muşcase limba, însă le mulţumise amândurora cu un zâmbet.

Iar acum, James o urmărea, de parcă voia să-i evalueze posibilităţile. Simon n-ar fi făcut asta! O privire rapidă înjur o ajută să-l vadă urmărindu-le pe Lucy şi Drusilla.

Charlie, cu calul său mergând la trap lângă al Drusillei, sporovoia cu obişnuita sa uşurinţă. Drusilla, ca întotdeauna, era tăcută. Îl asculta sau făcea efortul să-l asculte… Portia se întreba dacă venise cumva la insistenţele mamei sale.

Lucy arunca priviri spre ea şi James. Uitându-se înainte, ea recunoscu în sine faptul că trebuia să i-l lase lui Lucy pe James. Îi zâmbi acestuia.

— Îmi place mult călăria. Spune-mi, se vânează prin părţile astea?

Mergeau pe un drum plin de frunze moarte. El îi răspunse la întrebare. Treptat, Portia aduse

discuţia acolo unde voia: la stilul lui de viaţă, la activităţile preferate, la ce-i displăcea cel mai mult, la aspiraţiile lui. Desigur, foarte subtil.

Dar cu toate eforturile ei, sau poate tocmai din cauza acestora, când ajunseră la marginea locului de vânătoare de la Cranborne, vechea pădure în care vânase regele, ea observă că James o privea uimit, curios, dar şi foarte precaut, cu ochii săi mari, căprui.

Îi zâmbi indiferentă. Opriră caii, aşteptându-i şi pe ceilalţi să ajungă, înainte de a se aventura printre stejarii cu coroane bogate. Realizând că era momentul să i-l cedeze lui Lucy, pomi la trap alături de Charlie.

Charlie se lumină la faţă; se întoarse spre ea, lăsându-i-o pe Drusilla lui Simon.

— Voiam să te întreb dacă ai auzit de scandalul stârnit de aventura lordului Fortimbras la Ascot?

Începu să turuie. Portia descoperi că în pofida uimirii sale şi a dorinţei lui de a conversa, îi era greu să se concentreze la ce îi spunea. La început, se gândise că era din cauza caracterului lui extravertit, dar, când, în repetate rânduri, evită întrebările puse cu mare atenţie de ea, şi când surprinse o privire pe sub gene, apoi o alta care era departe de a fi inocentă, realiză că Charlie făcea totul, inclusiv acest fel de a vorbi exagerat de mult, pentru a împiedica o femeie să afle ce voia de la el.

James era mai sigur pe sine şi mai puţin în defensivă. Iar Charlie… în cele din urmă, Portia îi zâmbi cu sinceritate şi renunţă la a-l chestiona. Devenise mai mult decât joc, era o obsesie de acum, şi nu vedea de ce să-l fi pus pe jar, să-i strice bucuria plimbării, doar pentru a afla câte ceva. Privi în jur.

— Am fost cam reţinuţi până acum. Am putea galopa puţin, ce ziceţi?

Charlie o privi cu ochi mari.

— Dacă doreşti… Nu văd de ce nu… Apoi privi înainte şi chiui. James se uită în urmă. Charlie îl anunţa că porneau în galop. James încetini, îndemnând calul său şi pe al lui Lucy pe o potecă laterală.

Portia îşi struni iapa. Trecu pe lângă James şi Lucy în galop. Drumul pe care o luase era destul de lat, puteau trece doi cai pe el, dar ea se afla înainte, când ajunseră la prima cotitură. În faţa lor se întindea o zonă cu iarbă deasă; lăsă iapa mai liberă la început, apoi pomi în mare viteză, zgomotul făcut de copitele calului lui Charlie fiind acoperit de cel făcut de copitele iepei pe care o călărea ea. Zgomotul constant, ritmul susţinut al copitelor îi răsunau în urechi şi parcă i se imprima în tot corpul, făcând-o să exulte.’

Ajunsese la marginea zonei cu iarbă. Întoarse capul.

Charlie se afla la câţiva yarzi în spatele ei, dar nu putea s-o ajungă din urmă. După el, veneau

ceilalţi patru la galop, dar fără a se întrece.

Cu un zâmbet satisfăcut, privi din nou înainte, apoi îşi urmă drumul pe potecă. Aceasta se îngusta la un moment dat, apoi după vreo douăzeci de yarzi căpăta din nou lărgime. Cu bucurie în suflet, lăsă iapa liberă, dar la jumătatea drumului începu s-o strunească.

Zgomotul de copite din spate se auzea tot mai slab. Indiferent cât îi plăcea viteza, nu se aventura să alerge pe drumuri necunoscute. Se bucurase destul. Văzând că se zăreau copacii, iar poteca se îngusta din nou, lăsă iapa la pas domol.

La un moment dat, la capătul zonei mai largi, se opri. Şi aşteptă.

Charlie o ajunse din urmă.

— Alergi ca un demon!

Ea îi înfruntă privirea, gata să riposteze, dar realiză imediat că acesta nu era scandalizat. O privea cu alţi ochi, poate chiar cu admiraţie.

Înainte de a avea răgazul să se gândească la asta, apărură James şi Lucy. Ea râdea, vorbea, radia de bucurie. James schimbă priviri cu Charlie. Cu zâmbetul său obişnuit, relaxat, acesta îşi înlocui prietenul.

Li se alăturară Simon şi Drusilla. Opriră câteva clipe pentru a-şi recăpăta ritmul respiraţiei, lăsându-şi caii să se odihnească, apoi James îi spuse ceva Drusillei şi porniră înapoi, spre conac.

Lucy vru să-i urmeze imediat, dar Charlie,

insistent, reuşi să-i câştige atenţia. Printr-o strategie simplă de a-şi ţine calul cu un pas în urmă, o ţinu pe ea departe de James.

Portia îşi ascunse un zâmbet şi continuă să-i privească. Abia înregistră prezenţa lui Simon alături de ea. Nu lăsa să se vadă nimic. Dar simţurile îi erau perfect conştiente de apropierea lui, de forţa pe care o degaja el pe calul său, la fel de puternic. Se aştepta să simtă ceva din fosta încordare care o cuprindea înainte de a se enerva, dar… Nu simţi decât furnicături şi respiraţia îngreunându-se, ceea ce nu-i era deloc în fire.

— Ai rămas cu aceleaşi apucături băieţeşti, după cum se vede.

Vocea lui avea o duritate pe care n-o mai auzise până atunci.

Întoarse capul întâlnindu-i privirea şi după ce se înfruntară o clipă, ea zâmbi, uitându-se în depărtare.

— Văd că nu mă dezaprobi.

Simon mormăi ceva. Ce putea spune? Avea dreptate. Ar fi trebuit să-i displacă, dar nici el nu ştia ce anume îl făcuse să reacţioneze – prea repede – la provocarea unei femei care călărea ca vântul. Şi, fiind sigur că se simţea aproape la fel de stăpână în şa ca şi el, i se păruse meschin să-i umbrească clipa de glorie.

De fapt, el era furios din pricină că nu putuse s-o însoţească şi nu pentru că ar fi călărit cum o făcuse. Caii mergeau în trap uşor. O privi atent.

Portia zâmbea, era vizibil îngândurată. Nu avea idee la ce se gândea. Se aştepta ca ea să-i pună întrebări, aşa cum făcuse cu James şi Charlie. Caii mergeau la pas.

Ea rămânea tăcută, distantă, cu gândul plecat aiurea.

În cele din urmă, admise că Portia nu avea nicio intenţie să continue cu el ceea ce-şi pusese în gând. Bănuiala aceasta căpătă noi dimensiuni. Reticenţa ei era o confirmare. Dacă urmărea să câştige un soi de experienţă nepermisă, el era ultimul la care ar fi apelat.

Această concluzie, însoţită de emoţiile pe care le declanşă, făcu să i se oprească respiraţia. Regreta, simţind că pierduse ceva, ceva ce nu crezuse că i-ar fi putut fi foarte drag. Scutură din cap, trase aer în piept şi o privi din nou.

Ar fi vrut să i se adreseze, să pretindă ceva de la ea, dar nu ştia cum s-o facă.

Şi mai ales nu ştia dacă ea i-ar răspunde.

După ce-şi schimbă costumul de călărie cu o rochie albă cu verde şi-şi aranjă părul, Portia coborî scările tocmai când gongul anunţa ora mesei, răsunând în toată casa.

Blenkinsop, care trecea pe holul din faţă, se înclină, anunţând-o:

— Masa este servită pe terasă, domnişoară.

— Mulţumesc.

Portia se îndreptă spre unul dintre saloane. Era încântată de felul în care se descurcase Ia

călărie, dar şi în cazul „flecărelii cu bărbaţii de însurat”. Învăţa să fie mai sigură pe sine, exact ceea ce sperase.

Desigur, dimineaţa fusese lipsită de distracţia pe care i-o ofereau Kitty şi ciudăţeniile ei. Primul lucru care-i atrase atenţia în timp ce se îndrepta spre uşă fu însă murmurul seducător al acesteia, care se auzea dinspre terasă.

— Întotdeauna am avut *o mare* admiraţie pentru tine!

Dar cel pe care Kitty îl înghesuia în balustradă nu era

James, ci Desmond. Femeia asta era incorigibilă! Perechea se afla la stânga ei. Se întoarse în direcţie opusă, prefăcându-se că nu-i văzuse. Se îndreptă spre locul unde se instalase un bufet lung cu tacâmuri, pahare şi farfurii. Invitaţii erau adunaţi în jurul mesei principale, unii se aşezaseră deja acolo, alţii la celelalte mese de fier forjat de pe terasă, sau pe gazon, la umbra unor copaci.

Portia îi zâmbi lui Lady Hammond, aşezată lângă Lady Osbaldestone. Lady O arătă spre somonul din farfuria ei.

— E minunat! Ar trebui să guşti!

— Aş vrea!

Portia se-ntoarse spre bufet şi-şi luă o farfurie. Somonul era aşezat pe un platou mare, mai în spate; şi ar fi trebuit să se întindă ca să se servească.

— Vrei nişte somon?

Ridicând privirea, Portia întâlni zâmbetul lui Simon, care apăruse lângă ea. Ştiuse că era el, chiar înainte să vorbească. Nu-şi dădea seama cum simţise asta.

— Mulţumesc.

El putea ajunge mai uşor la platou. Portia îi întinse farfuria, pe care acesta aşează o bucată apetisantă de somon, apoi îşi puse şi pentru el două felii. O urmă de-a lungul mesei, în timp ce ea alese gustările preferate.

Când ajunse la capătul bufetului şi privi în jur pentru a găsi un loc unde să se aşeze, el se opri din nou lângă ea şi o conduse spre gazon.

— Ar fi bine să mergem lângă Winifred.

Aceasta stătea singură la o masă de patru persoane. Portia încuviinţă:

— Să mergem!

Traversară pajiştea. Portia era conştientă de prezenţa lui Simon, de parcă ar fi fost paznicul ei, deşi nu-şi putea imagina de ce anume ar putea el s-o apere. Winifred ridică privirea când se apropiară; le zâmbi, primindu-i cu plăcere la masa ei. Simon trase scaunul, pentru ca Portia să se aşeze, apoi luă şi el loc între ele.

După câteva minute li se alătură şi Desmond, care ocupă ultimul scaun liber. Winifred, care-i zâmbise până atunci, se încruntă văzând farfuria lui aproape goală.

— Nu-ţi este foame?

Desmond lăsă privirea în jos, spre farfuria pe care se afla doar o bucată de somon şi două frunze de salată. Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Am luat doar atât. Trebuie să mă întorc după ce termin de mâncat.

Portia îşi muşcă buzele, lăsând privirea în jos. Cu coada ochiului, o vedea pe Kitty stând pe terasă, acolo unde se termina bufetul, uitându-se spre ei. Îi aruncă o privire lui Simon. Deşi nu se putea citi nimic deosebit pe figura lui, ştia că şi el observase.

Era evident că nu doar James fugea de îmbrăţişarea lui Kitty!

Doamna Archer îi făcu semn lui Kitty, chemând-o la masa unde stătea cu soţul ei şi cu Henry. Pentru toţi cei care văzuseră scena, era evident că biata Kitty se conformă împotriva dorinţei sale, pentru că nu putea evita invitaţia. Spre uşurarea tuturor, acceptă cu destulă graţie.

Se relaxară cu toţii, antrenându-se în discuţii. Doar Winifred părea încordată, deşi nu dăduse semne că ar fi fost cumva conştientă de comportamentul surorii sale.

Discutară, mâncară, iar Portiei, care o observa pe Winifred, îi fu greu să creadă că aceasta nu ştia nimic din ce punea sora ei la cale. Winifred vorbea calm, ca de obicei. Era o persoană bine educată, fără a fi timidă sau nehotărâtă, şi-şi declara cu convingere opiniile, politicoasă, dar nu şi supusă. Respectul Portiei

pentru sora mai mare a lui Kitty crescu.

Şerbetul şi îngheţata încheiară masa, apoi se ridicară cu toţii şi se împrăştiară pe peluză, la umbra copacilor.

— Abia aştept balul de diseară! exclamă Cecily Hammond.

— De fapt, fiecare invitaţie ar trebui să includă şi un bal. Este o ocazie perfectă pentru a ne distra.

Annabelle Hammond se întoarse spre Kitty, care li se alăturase.

— Lady Glossup mi-a spus c-a fost ideea ta şi mai ales că te-ai ocupat de organizare. Cred c-ar trebui să-ţi mulţumim că te-ai gândit la noi.

Aceste laude naive, dar sincere, aduseră un zâmbet pe j faţa lui Kitty.

— Mă bucur mult că veţi avea ocazia să vă distraţi, sper că va fi o noapte minunată. Îmi place să dansez şi ştiu că şi voi simţiţi la fel.

Kitty privi în jur; auzi murmure de aprobare. Pentru prima oară, Portia simţi o adevărată nerăbdare, ceva firesc, aproape naiv, la Kitty – poate dorinţa de a se bucura de strălucirea şi atmosfera balului, poate convingerea că măcar acum va găsi… ceva.

— Cine va participa? întrebă Lucy Buckstead.

— Toate familiile din zonă. De un an nu s-a mai organizat un bal adevărat aici, aşa că m-am asigurat de participare. Kitty făcu o pauză, apoi adăugă: Vor veni şi ofiţerii de la regimentul

staţionat la Blandford Forum.

— Ofiţeri! exclamă Cecily. Mulţi?

Kitty pronunţă câteva nume. În timp ce vestea că la bal vor participa ofiţeri făcu înconjurul cercurilor de doamne, Portia observă că domnii nu erau la fel de entuziasmaţi.

— Sunt sigur că vor fi ofiţeraşi fără bani, dornici doar de distracţie! îi şopti Charlie lui Simon.

Portiei îi stătea pe buze să-i spună că aceşti invitaţi vor fi cei care Ie vor distra, dar reuşi să se abţină. Nu era cazul să facă nimic în plus pentru a-l face pe Simon să fie şi mai protector cu ea, pentru că va fi oricum. Va trebui să fie atentă, poate chiar să-l evite. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era un protector.

Acest mare bal îi oferea perspectiva de a se perfecţiona în „vânarea" unui soţ, nicidecum de a pune punct, în sfârşit, căutărilor sale. Mulţi din cei pe care-i va cunoaşte aici vor fi daţi uitării şi nu-i va mai întâlni vreodată. Balul constituia, oricum, o ocazie în care să-şi exerseze talentul nou dobândit.

Toate tinerele nemăritate abia aşteptau balurile. Portia presupuse că şi ea trebuia să fie la fel de entuziastă. Trecând pe lângă grupurile care stăteau de vorbă la umbra copacilor, asculta şi observa reacţiile celorlalte doamne. Winifred îşi manifesta discret entuziasmul, Drusilla era mai rezervată, surorile Hammond lăsau să li se

citească aceasta pe chipuri, Lucy spera o seară foarte romantică.

Iar Kitty se manifesta sincer de data asta, anticipând o seară minunată. Pentru o doamnă măritată de câţiva ani, care participase la multe baluri, fervoarea cu care-l aştepta pe acesta dădea de gândit. O făcea să pară mai tânără, chiar naivă. Ciudată chiar, în lumina ultimelor ei fapte.

Dând uitării confuzia pe care o producea Kitty în minţile tuturor, hotărâtă să profite din plin de acel bal, Portia încerca să afle de la celelalte doamne cum se pregăteau pentru eveniment.

Trecea de la un grup la altul, avidă de informaţii. Numai după câtva timp observă că Simon venea mereu după ea, parcă urmărind-o.

Discuta cu Charlie şi James în spatele grupului în care se afla ea. Ridicând capul, îi întâlni privirea, aşteptându-se să surprindă pe chipul lui un soi de enervare, expresia lui obişnuită când se uita la ea protector.

Dar nu sesiză nimic din toate acestea. Era ceva ciudat în ochii lui, dar ceva cu totul diferit. Întreaga lui figură denota duritate şi poate încordare; de la ascuţimile feţei, până la maxilarul care părea cioplit în piatră.

Privirile li se încrucişară, destul pentru ca ea să vadă şi să ştie. Şi să reacţioneze.

Trăgând aer în piept, se întoarse spre Winifred, încuviinţând, de parcă ar fi auzit ce spunea. Nu se gândea decât că, indiferent ce îl

făcuse pe Simon s-o urmărească, nu fusese dorinţa de a o proteja.

Doamnele mai tinere nu erau singurele entuziasmate de perspectiva balului. Lady Hammond, Lady Osbaldestone chiar şi Lady Calvin păreau dornice de distracţie.

Era vară şi aveau destul de puţine ocazii la care să se poată distra.

Portia nu sesiză imediat sursa care le alimenta interesul; dar când, după-amiază, Lady O îi ceru s-o conducă în camera sa, dorind să treacă mai întâi prin camera ei, înţelese.

— Nu sta să te uiţi la mine, fetiţo! zise bătrâna doamnă, bătând nerăbdătoare cu bastonul în podea. Arată-mi rochia cu care te îmbraci la bal.

Resemnată, dar întrebându-se care era rostul acestei curiozităţi, Portia o conduse în camera pe care o primise în aripa de răsărit. Era o cameră mare, spaţioasă, cu un dulap încăpător, în care camerista îi aşezase toate rochiile. După ce o instală în fotoliu pe Lady O, deschise uşa dulapului.

Şi ezită. Nu-şi pusese problema că trebuie să aleagă o rochie. De fapt, pe ea n-o interesase niciodată îmbrăcămintea. Datorită fratelui său Luc şi banilor acestuia, avea o mulţime tic rochii frumoase, pe care nici nu le îmbrăcase.

Lady O pufni nemulţumită, ca de obicei:

— După cum mi-am închipuit, nu ai nici cea mai vagă idee. Oricum, să vedem ce-ai adus cu

tine.

Ascultătoare, Portia îi arătă toate rochiile. Alese în cele din urmă una verde-închis, de mătase.

Lady O. Scutură din cap.

— Nu acum. Lasă dramatismul pe mai târziu, când vei fi sigură de el. Atunci are efectul scontat. În seara asta trebuie să fii... Făcu un gest cu mâna. Incitantă, dar nu provocatoare. Alcătuieşteţi o strategie!

Portia nu se gândise până acum la efectul pe care l-ar putea avea culoarea unei rochii. Se mai uită o dată Ia cele pe care le întinsese pe pat.

— Ce spuneţi de asta? Ridică o rochie de mătase de culoarea perlei, un gri blând, culoare nepotrivită pentru o tânără necăsătorită, dar cu părul, ochii ei negri şi înălţimea ci, se putea descurca.

— Hm. Lady O o opri. Stai aşa!

Portia se supuse, netezind corsajul rochiei, aşezat pe pieptul ei pentru ca Lady O să-l poată vedea mai bine. Corsajul era din mătase, cu şifon deasupra, cu un decolteu frumos, destul de îndrăzneţ.

Lady O zâmbi.

— E perfectă. Nu este rochia unei inocente, dar nici a unei intangibile. Ai pantofi potriviţi?

Avea chiar şi un şal cu perle şi o poşetă asortată. Lady O aprobă din nou tot ce văzu.

— Şi vei adăuga nişte perle pe care aş vrea să

le văd.

Portia luă şiragurile de perle pe care şi le puse în jurul gâtului. Erau destul de lungi: îi ajungeau până la mijloc.

— Am şi cercei asortaţi.

Lady O făcu un gest spre perlele ei.

— Nu aşa se poartă perlele. Le înfăşori o dată în jurul gâtului, apoi restul rămâne liber. Lady O o examina cu un ochi critic. Acum ridică din nou rochia.

Portia execută ce i se ceruse, netezind corsajul rochiei. Se întoarse spre oglinda din încăpere şi exclamă surprinsă:

— O, ce diferenţă!

— Într-adevăr, confirmă Lady O. Acum alcătuieşte-ţi o strategie! Repede! Se sprijini de speteaza scaunului, vrând să se ridice. Portia o ajută. O dată ridicată, Lady O se îndreptă spre uşă. Mă poţi conduce în camera mea, vreau să mă odihnesc puţin. Apoi, întoarce-te aici, să te odihneşti şi tu.

— Nu sunt obosită! zise Portia, care în viaţa ei nu se odihnise înaintea unui bal.

Privirea pe care i-o aruncă Lady O o făcu să înţeleagă că aceasta ştia mai mult decât voia să spună.

— Fie şi aşa cum zici, dar fă-mi, te rog, plăcerea de a sta întinsă, cu ochii închişi, înainte de a te pregăti de bal. Când deschise gura să riposteze, Lady O o opri: Ai altceva de făcut acum,

când orice femeie vrea să pară cât mai odihnită înainte de bal? Ce ai mai pus la cale?

Întrebarea fusese rostită pe un ton care nu suferea împotrivire. Consideră că era mai bine să-i spună adevărul:

— Mă gândeam la o plimbare prin grădină şi poate o vizită în bibliotecă.

— Şi crezi că vei reuşi să faci astea singură?

Portia făcu o grimasă.

— Poate că nu. Se va ivi cineva care să-mi ţină companie.

— Nu *cineva*, ci un domn anume. Celelalte doamne vor avea buna inspiraţie să se odihnească. Lady O se oprise în faţa uşii ei, pe care o lăsase deschisă. Portia o urmă închizând uşa după ea.

— Va fi cineva anume, dacă nu chiar mai mulţi domni. Lady O lăsă bastonul deoparte aşezându-se, apoi o fixă cu privirea ei pătrunzătoare. Acum gândeşte-te! Ţi se pare înţelept?

De parcă i se deschiseseră ochii într-o privinţă la care nu se pricepea, Portia o privi cu ochii mari.

— Nu?

— Sigur că nu! exclamă Lady O, rezemându-se de perne pentru a se simţi confortabil. O privi din nou. Ţi-ai petrecut toată dimineaţa şi după-amiaza cu ei. Dacă se vor bucura oricând de prezenţa ta, nu-ţi vor simţi lipsa. Până la ora balului, ar fi cazul să-i privezi de bucuria de a-ţi fi

alături. Apoi, mai târziu, la cină şi în timpul balului, veţi fi destul timp împreună.

Portia nu se putu abţine să nu zâmbească. Se aplecă spre Lady O, pe care o sărută pe obraz.

— Sunteţi o *excelentă* intrigantă.

— Prostii! zise Lady O. Sunt doar un „general” bătrân care a purtat multe lupte.

Zâmbindu-i, Portia se retrase. Era la uşă, când, fără a mai deschide ochii, Lady O ordonă:

— Acum, du-te şi odihneşte-te!

Portia zâmbi.

— Am înţeles, domnule general!

Se strecură pe uşă.

Şi, pentru prima oară, făcu aşa cum i se spusese.

4

— Acum, aminteşte-ţi că trebuie să-ţi alcătuieşti o strategie!

Cu aceste cuvinte, Lady O intră în salon, lăsând-o pe Portia să hotărască dacă voia s-o urmeze. Cu bărbia ridicată, aceasta alunecă uşor prin salon, conştientă de capetele care se întorceau după ea.

Mai interesant i se păru faptul că în timp ce capetele doamnelor se întorceau şi, după ce o priveau, reveneau la discuţia în care se

angajaseră, capetele domnilor zăboveau în direcţia ei, asta până ce altceva, mai important, îi readucea la discuţia începută.

Portia se pricepea foarte bine să pretindă că nu observase. Cu seninătate, făcu o plecăciune către Lady Glossup, care îşi înclină capul cu un zâmbet şi cu demnitatea unei regine, apoi i se alătură lui Winifred. Acesta conversa cu Desmond şi James.

Era evidentă admiraţia din privirile celor doi, care o salutară. O acceptă ca pe ceva ce i se cuvenea, şi se lansă în binecunoscutele discuţii de salon.

Dar apoi se încruntă. Nu cumva se schimbase? Era altfel acum, tocmai pentru că se hotărâse să-şi găsească un soţ? Se vedea asta în vreun fel? Sau, poate, şi în trecut provocase asemenea reacţii, dar, nefiind obişnuită să le observe, în special pe ale bărbaţilor, nu le remarcase?

Pe măsură ce se deplasa, schimbând opinii şi saluturi, îşi spuse că asta era explicaţia. Nu era un gând care s-o onoreze, totuşi! Lady O avusese dreptate: trăise cu capul în nori. Această revelaţie îi mări încrederea în sine: era pentru prima oară când realiza că avea ceva, o putere anume, o armă secretă, pe care să o folosească pentru a atrage un eventual soţ.

Acum nu-i mai rămânea decât să aleagă bărbatul potrivit şi să înveţe să-şi întrebuinţeze

farmecele.

Simon discuta cu surorile Hammond şi cu Charlie. Trecu pe lângă el, înclinând indiferentă din cap. El n-o scăpase din priviri de când intrase. Avea un chip dur, ca de piatră. N-ai fi putut spune la ce se gândea.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se bucure de protecţia lui. Se îndreptă spre Ambrose şi Lady Calvin.

Simon o urmărea cum îi zâmbea, fermecându-l pe Ambrose. Se încruntă şi mai mult şi aceasta îl făcu să pară şi mai ameninţător. De ce se simţea astfel? Ce emoţii îl tulburau, nu ştia să spună. Nu se simţise aşa niciodată! Era peste măsură de iritat. Faptul că nu ştia motivul nu făcea decât să-i sporească senzaţia de apăsare. Ceva se schimbase şi nu-şi putea elibera mintea de această obsesie pentru a o putea identifica.

După-amiază o aşteptase pe Portia să apară, după ce o condusese pe Lady O, dar asta nu se întâmplase. Voia să-i vorbească, s-o determine să spună ce voia să afle.

Ea nu apăru, sau mai bine zis, el n-o găsi, ceea ce-l făcu să se întrebe unde era, şi mai ales cu cine.

Acum o putea studia cu coada ochiului: era mlădioasă, îmbrăcată în rochia gri deschis, de culoarea perlei, cu părul ridicat în creştetul capului, ceea ce o făcea să pară foarte înaltă. Pieptănătura îi descoperea gâtul lung, graţios,

atrăgând atenţia asupra umerilor delicaţi. Purta două coliere de perle… unul la baza gâtului, celălalt atârna mai jos, dispărând în corsajul rochiei, între sâni. Lua o dată cu el şi imaginaţia lui. Simţurile îi erau concentrate în acelaşi loc, chiar şi când nu se mai uita la ea; palmele îi ardeau.

Portia se mişca fără a conştientiza efectele produse; făcea conversaţie, ca de obicei. Cu toate astea, el recunoscu schimbarea ei de intenţie. De ce îl afecta acest lucru, rămânea de neînţeles, dar era un fapt real.

Un zgomot produs în apropierea uşii îl făcu să privească într-acolo. Intrase Kitty. Era superbă, într-o rochie albă de satin, cu garnitură argintie de mătase. Părul ei blond era coafat cu multă grijă. Diamantele îi străluceau pe piept şi la urechi. Văzută astfel, părea o făptură încântătoare, dar nu numai datorită desfătării care i se citea pe chip, mai ales în priviri, şi o făcea să strălucească.

Se adresă corespunzător celor mai în vârstă din grupul în care se afla, apoi luă braţul oferit de Henry şi porniră împreună, oprindu-se în dreptul fiecărui grup, să facă şi să primească complimente.

Simon se uită din nou la Portia. Când Kitty se opri în dreptul ei, rezultatul fu cel estimat de el. Frumuseţea lui Kitty pălea pe lângă cea a Portiei, mai subtilă, mai incitantă. Kitty nu zăbovi lângă

aceasta şi veni imediat lângă el.

Nu avură răgaz decât pentru câteva vorbe, pentru că majordomul îi anunţă că masa va fi servită.

O conduse pe Lucy sperând că… Dar nu, locurile la masă erau deja stabilite şi o suspectă pe Kitty că se ocupase de asta. Lordul şi Lady Glossup se aşezaseră la extremităţi, iar Kitty era chiar în mijloc, faţă în faţă cu Henry. Desmond se afla la stânga, Ambrose – la dreapta. Portia se aşezase la un capăt al mesei, între Charlie şi James; el, Simon, se afla în capătul opus, flancat de Lucy şi de tăcuta Drusilla.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, n-ar fi avut de ce să se plângă; Lucy era isteaţă şi veselă, chiar dacă privirea îi aluneca prea des spre James; iar Drusilla, pentru a fi mulţumită, nu avea nevoie decât de un cuvânt, din când în când. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, pe timpul mesei se văzu nevoit să îndure separarea de Portia, aflată în compania lui Charlie şi James.

În mod normal, n-ar fi urmărit-o, mai ales în acest context. Până acum, atitudinea ei faţă de bărbaţi fusese descurajantă. Nici Charlie, nici James nu aveau nicio şansă cu ea. Dar nici nu luase în calcul posibilitatea ca ea să reacţioneze la tertipurile lor.

În timpul mesei, Simon o urmări cu atenţie. La un moment dat, observând privirea lui Lady O îndreptată spre el, deveni mai prudent. Dar îi era

greu să se controleze. Nu auzea nimic din ce vorbeau cei doi, iar faptul că Portia zâmbea şi arunca priviri interesate atât spre James, cât şi spre Charlie îl făcu s-o fixeze cu atenţie.

Ce dracu' punea la cale? Ce voia să afle?

Dar şi mai important de ştiut era dacă ea avea măcar habar ce se întâmpla cu James şi Charlie.

Simon ştia prea bine. Şi asta îl afecta mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Lady O întoarse capul spre el. Lăsând ochii în jos, Simon se întoarse spre Lucy:

— Ai aflat ce planuri s-au făcut pentru mâine?

Apoi, făcu o invitaţie. Lucy era la fel de dornică să pornească spre sala de dans, ca şi el. Imediat ce Lady Glossup se ridică, invitând oaspeţii la dans, îi oferi braţul lui Lucy, lăsând-o pe Drusilla domnului Archer.

Portia, care se aflase mai aproape de uşă, era acum înaintea lor, la braţul lui Charlie. În holul mare au fost nevoiţi să ocolească invitaţii din partea locului, care începuseră să sosească. Musafirii obişnuiţi ai casei au fost conduşi direct în sala de bal. Era evident, după aglomeraţia din salon, că venise multă lume. Simon o conduse pe Lucy drept înainte, fixând-o pe Portia, pe care spera s-o ajungă, înainte ca lumea să-i despartă.

Imediat ce intrară în sala de bal îl văzură pe James, chiar în faţa lor, scrutând figurile invitaţilor.

Simon ştiu sigur că acesta o căuta pe Portia. Cu Lucy la braţ, se opri.

Kitty apăru lângă James; îl ajunsese din urmă, înainte ca acesta să-şi dea seama. Punându-i o mână pe braţ, veni aproape, prea aproape de el. James vru să se depărteze, dar ea îl urmă; fu obligat s-o lase să se sprijine de el. Îi zâmbea seducător, adresându-i-se pe un ton fermecător.

Era mică de statură şi, pentru a o auzi, James trebuia să-şi plece capul, ceea ce sugera o situaţie intimă, nepotrivită cu relaţia lor de familie.

Simon simţi că Lucy se crispează.

James se îndreptă, ridicând capul; era clar că nu se simţea în largul său. Zărindu-l pe Simon, îl privi cu ochii măriţi şi Simon înţelese: niciun prieten nu putea să ignore o astfel de rugăminte!

Simon o bătu încet pe Lucy pe mână.

— Să mergem să vorbim cu James.

Cu colţul ochiului, o văzu cum ridică bărbia, hotărâtă, şi porneşte alături de el.

Kitty îi zărise apropiindu-se şi se dădu un pas înapoi, pentru ca trupul ei să nu se mai atingă de al lui James.

— Draga mea Kitty! exclamă Lucy, înainte de a se opri. Acum toţi i se adresau cu familiaritate. Cred că eşti mulţumită de numărul invitaţilor! Chiar te aşteptai să vină atâţia?

Lui Kitty îi trebui o secundă să revină la realitate, apoi îi zâmbi.

— Este surprinzător!

— Mă uimeşte că nu te afli alături de soacra ta, să-ţi saluţi oaspeţii!…

Simon îşi muşcă buzele, ca să nu râdă, felicitând-o în gând pe Lucy pentru observaţia făcută. Cu ochii ei foarte mari, cu figura aceea inocentă, o pusese în încurcătură pe Kitty!

Dar aceasta îşi recapătă repede controlul şi zâmbi nonşalant.

— Lady Glossup nu are nevoie de mine. Şi apoi, zise ea întorcându-se spre James, este cel mai bun moment în care pot face toate aranjamentele, pentru ca lumea să se bucure din plin de petrecere.

— Cred că tocmai distracţia l-a adus aici pe unul din invitaţi, care întreba de tine! minţi Simon. Era un bărbat cu părul negru, l-am mai văzut prin oraş.

— Adevărat? zise Kitty. Îl cunoşti?

— Nu-i ştiu numele. Simon se uită spre uşă, pe unde continua să intre lumea. Nu-l văd acum, poate este mai bine să porneşti în direcţia aceea, pentru ca să te întâlneşti cu el.

Kitty ezită o clipă, apoi îi zâmbi lui James.

— Îmi vei rezerva valsul?

James părea teribil de încurcat.

— Dacă vom fi pe aproape atunci, şi niciunul nu va avea partener… Ridică din umeri. Sunt foarte mulţi invitaţi şi cred că este datoria ta să te ocupi de ei.

Ochii lui Kitty aruncară flăcări. Strânse din

buze, nemulţumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Sub privirile lui Lucy şi ale lui Simon, se văzu nevoită să încline din cap. Îl privi pe Simon.

— Avea părul negru, spui?

El încuviinţă.

— Înălţime medie, bine făcut. Mâini puternice, bine îmbrăcat.

Acestea erau aspectele pe care orice domn le remarca la altul. Kitty muşcă nada, înclină din cap şi plecă.

James îl privi cu vizibilă uşurare pe Simon.

Aflată între cei doi, Lucy remarcă:

— N-am ştiut că ai atâtea cunoştinţe în zonă. Se uită apoi spre James. Poate ar fi bine să facem câţiva paşi. Şi să mă prezinţi, eventual?

James avu un scurt moment de ezitare, apoi îi zâmbi, oferindu-i braţul.

— Dacă doreşti, mă simt onorat.

Simon n-a fost deloc surprins de privirea aruncată de James peste capul lui Lucy. Era o altă rugăminte, să nu-l lase singur cu ea. După ce renunţă pe moment la dorinţa de a o găsi pe Portia, el fu de acord cu o mică plimbare.

— Mulţumesc. James îl bătu uşor pe spate când începu primul dans şi o văzu pe Lucy valsând cu un tânăr, care îi ceruse dansul din toată inima. Acum cred că poţi înţelege de ce am vrut să te am aici cu mine?

Simon încuviinţă.

— Nu mi-aş face prea multe probleme în privinţa lui Lucy. Chiar dacă este foarte entuziastă, ştie când să se oprească. Kitty – nu prea… îl privi pe James. Mai rămâi după plecarea oaspeţilor?

— Dumnezeule, nici vorbă! răspunse James, scuturându-se, ca de un vis urât. Plec o dată cu tine, mă duc la bătrânul Cromer. Cred că distanţa până la Northumberland este de ajuns să mă scape de Kitty.

Simon zâmbi şi se despărţiră. În timp ce era cu James şi Lucy, se uitase mereu după Portia şi o localizase. Se afla lângă uşile care dădeau către terasă, spre aerul curat de afară. Charlie era cu ea şi cu un ofiţer îmbrăcat în uniformă de gală. Amândoi păreau foarte captivaţi de compania în care se aflau şi ignorau strălucirea şi atmosfera balului.

Fără nicio îndoială, Portia era strălucitoare. Ochii ei negri erau plini de viaţă, gesturile – pline de graţie, figura însufleţită. Chiar de la distanţă simţi o strângere de inimă. Acorda atenţie pe rând, fiecăruia. O astfel de atenţie putea face pe orice bărbat să-şi piardă minţile.

Ar fi fost tentat să creadă că flirta, dacă ar fi fost orice altă femeie, dar Portia – şi el era sigur de asta – era incapabilă de un astfel de comportament. Se deplasă prin sală, încercând să se apropie; îi privi pe cei trei, le studie figurile, convins că atât Charlie cât şi ultima ei achiziţie

interpretau greşit comportamentul ei, ca pe o invitaţie.

Dar era cu totul altceva. Numai că misterul celor spuse îi sporea farmecul, făcând-o şi mai atrăgătoare.

Ajunsese destul de aproape de ea, când o mână i se aşeză pe umăr, strângându-l cu neaşteptată putere.

— Te-am găsit! exclamă Lady Osbaldestone, privindu-l ciudat. Nu ai verişoare sau surori aici, aşa că nu poţi fi ocupat. Vino cu mine, vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Dar… încercă el să se opună, pentru a nu fi luat din preajma Portiei. Trecuse deja o oră de la începerea balului şi abia izbutise să ajungă în apropierea ei!

Lady O îl privi, apoi se uită în direcţia Portiei.

— Portia? pufni ea, pocnind din degete. Cred că nu trebuie să pierzi vremea cu ea. Şi apoi, nici nu-ţi place. Simon vru să nege.

Lady O scutură din cap.

— Nu este nicio problemă că prietenul tău Charlie îi cam toarnă şampanie.

— Ce-aţi spus? zise Simon, vrând să se întoarcă să vadă.

Lady O îl prinse de mână.

— Ce contează dacă se ameţeşte puţin? Este destul de mare ca să ştie ce face şi destul de puternică pentru a se controla. Îi va prinde bine să ştie, să deschidă ochii pe viitor – biata de ea doar

are douăzeci şi patru de ani! Lady O pufni din nou, apoi îl smuci: Acum vii cu mine, pe aici.

Bătrâna doamnă porni înainte, sprijinindu-se în baston. Învingându-şi teama, el o urmă. Cea mai rapidă cale de a scăpa de ea era să-i urmeze planurile. Cu prima ocazie evada, şi după aceea *nimic* nu-i putea sta în cale!

Portia o văzuse pe Lady O cu Simon, şi oftă, neştiind dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită. Nu că l-ar fi vrut în preajma ei cu felul său arogant, dezaprobator, deşi poate că nu asta era intenţia lui. Dacă-i interpretase corect privirea, atitudinea lui se schimbase, dar nu apucase să afle în ce sens. Iar ea voia să-şi încerce noua armă tocmai pe el. Simon făcea parte dintre cei trei, pe care-i alesese, şi, cu toate că se descurcase destul de bine cu Charlie şi James, cu el ar fi vrut să aibă o şansă.

Totuşi, Charlie şi locotenentul Campion erau interesanţi şi atraşi de farmecele ei.

Îl fixă pe locotenent.

— Aşadar, vă petreceţi cam tot anul aici, la Dorset. Vi se par reci iernile?

Campion îi zâmbi. Cu puţină încurajare din partea Portei, cu privirea ei aţintită pe chipul lui, în timp ce revizuia în gând toate punctele prin care s-ar fi putut descalifica în ochii ei, era fericit să vorbească mult despre sine, lăsând-o să ghicească averea sa, a familiei sale, proprietăţile pe care le deţinea, lucruri despre care relata cu

entuziasm, fie că era vorba despre domeniul militar sau cel personal.

Ce uşor puteai manevra un bărbat, o dată ce ştiai cum s-o faci! îi răsunau în minte vorbele surorilor mai mari referitoare la soţii lor.

Nu că acest locotenent ar fi fost ce-şi dorea. Îi lipsea tocmai acel ceva… poate elementul provocator. Era sigură că-l putea suci pe degete cu mare uşurinţă, dar nu se simţea deloc tentată s-o facă.

Charlie, care dispăruse un timp, se întoarse cu un alt pahar de şampanie. 1-1 oferi cu un zâmbet.

— Poftim, cred că-ţi e sete.

Ea luă paharul, îi mulţumi şi sorbi din el. Temperatura era destul de ridicată în sala de bal: prea multă lume şi căldura degajată de trupurile invitaţilor se adăugase la cea a serii.

Charlie continua s-o privească.

— Au fost câteva piese excelente la Teatrul Regal în acest sezon. Le-ai văzut?

Ea zâmbi.

— Am văzut două, primele, cred. Teatrul are o nouă conducere, după cum am auzit.

— Adevărat? Locotenentul Campion îl fixă pe Charlie. Înţeleg!…

Portia avu impresia că amicul ei, Charlie, intenţionase să-l pună în încurcătură pe locotenent. Nu ştiuse că acesta petrecea o parte din sezon în permisie, fiind în oraş. Portia îşi

muşcă buzele. Locotenentul continuă să-şi exprime părerile pe larg.

Charlie îl suportă cu stoicism, dar imediat ce reîncepu muzica, o invită la dans.

Ea acceptă invitaţia. Valsară cu vervă, râzând. Orice reţinere a lui Charlie dispăruse. Cu toate că era destul de precaut în a-i oferi informaţii despre sine, voia să afle cât mai mult despre ea. Despre intenţiile ei.

Portia începu să râdă, îl privi cu atenţie, dar fără a-i dezvălui prea multe despre ce gândea ea. Bărbaţii precum Charlie şi James păreau să fie foarte interesaţi să afle ce voia ca să le spună, ce voia ea să afle, poate întrebându-se dacă o puteau ajuta cumva... Ea zâmbi, dorindu-şi să păstreze toate răspunsurile pentru sine. Nu considera necesar să renunţe la ceea ce tocmai câştigase în tentativa de a-şi găsi un soţ.

Cel mai interesant aspect legat de o eventuală relaţie cu gentlemeni de genul lui Charlie era că aceştia cunoşteau regulile jocului. Şi cum să le folosească.

Când se stinse şi ultimul acord al muzicii, cei doi se opriră încălziţi, bine dispuşi, râzând.

— Să ieşim puţin pe terasă, este mult prea cald aici! îi spuse el zâmbind fermecător.

Portia îşi reţinu un zâmbet. Se întrebă dacă era bine să iasă. Dar nu avea nimic de câştigat dacă nu încerca.

— Foarte bine! zise ea încă zâmbind,

acceptându-i provocarea.

Porniră spre terasă, şi aproape se lovi de Simon. Tresări nervos. Pentru o clipă aproape că uită să şi respire. Privirile li se întâlniră. El avea un chip dur, dar ea nu mai observă acea atitudine dezaprobatoare pe care o afişa de obicei.

— Voiam să ne răcorim pe terasă. Vocea ei sună cam ascuţit, probabil din cauza şampaniei. Este foarte cald în sală.

Încercă să-şi facă vânt cu mâna. Era foarte aprinsă la faţă.

Simon o privea la fel de încruntat. Îl fixă apoi pe Charlie.

— Vin de la Lady Osbaldestone; te căuta.

Charlie se încruntă.

— Lady Osbaldestone? Ce naiba vrea scorpia de la mine?

— Cine ştie? A insistat să-ţi vorbească. O găseşti lângă masa cu răcoritoare.

Charlie se uită la Portia. Simon o apucase de mână.

— O voi însoţi eu pe Portia. Cred că ne vom plimba puţin. Vom fi înapoi până vii tu de la Lady Osbaldestone.

Sugestia fusese făcută fără ocolişuri; cu toate astea, Charlie nu părea prea sigur. Privirea pe care i-o aruncă lui Simon lăsa să se vadă clar ce gândeşte. Dar nu avea de ales. Cu o plecăciune graţioasă pentru ea şi un semn din cap către Simon, se îndreptă spre cel mai îndepărtat colţ al

încăperii.

Simon îi dădu drumul la mână. Se întoarseră şi porniră spre uşă.

Portia îl întrebă:

— Chiar îl voia Lady O, sau a fost ideea ta?

El o conduse spre uşă.

— Va fi mai plăcut afară.

Portia păşi pe aleea cu dale de piatră.

— Tu ai pus totul la cale, nu?

O conduse spre terasă, dar ea se întoarse şi-l privi lung. O privi şi el, cercetând-o.

— Eşti beată! Câte pahare de şampanie ai băut?

O prinse din nou de mână, conducând-o afară. Grupuri şi cupluri se plimbau atât pe terasă cât şi pe alei, profitând de răcoarea serii.

— Deci, asta era! Era foarte sigură de ceea ce spunea. Nu m-am îmbătat niciodată, dar mi se pare plăcut. Realizând că era chiar adevărat, Portia îşi eliberă mâna din strânsoarea lui şi îşi întoarse faţa spre el. Este o experienţă nouă, şi încă una complet inofensivă.

El o privea ciudat, cu acelaşi aer protector, dar şi cu interes. Speranţa înflori în inima ei. Chiar atât de repede reuşise să-l farmece?

Îl fixă, apoi zâmbi, învingătoare. Începu să râdă şi porni alături de el. Se depărtau de acel loc, unde era prea multă lume, spre o zonă mai puţin frecventată. Acolo puteau conversa liber.

„Ce prostie!”, realiză ea, gândindu-se.

— Nu are rost să te las să-mi vorbeşti despre tine, ştiu totul.

Se apropiau de capătul terasei. Portia se simţi privită.

— De fapt – şi aici vocea lui scăzu dintr-o dată, ajungând aproape un murmur – ştii foarte puţin despre mine.

Vorbele lui o stimulară, ispitind-o. Abia schiţând un zâmbet, ea se arătă sceptică.

— Asta te interesează deci, să afli cât mai multe despre domni!

Portia nu-şi amintea ca el să-i mai fi vorbit pe acest ton. Ridică demnă capul, cântărindu-i vorbele. Dar, de fapt, mintea ci nu lucra cu obişnuita-i uşurinţă.

— Nu despre domni în general, sau mai precis nu numai despre cei de aici. Ajunseseră la colţul terasei şi-şi continuară plimbarea. Nimeni nu frecventa această parte a casei. Portia (rase aer în piept şi continuă: Vreau să aflu tot ce n-am aflat până acum.

Vorbele ei îl surprinseră.

— La ce te referi?

Ea se opri, rezemându-se cu spatele de peretele casei. Instinctul o avertiza că se cam depărtaseră de sala de bal. Cu toate acestea, continua să-i zâmbească, lăsând să se vadă că era sigură pe sine.

— Mă refer la toate lucrurile pe care nu le-am făcut până acum. Portia deschise larg braţele,

continuând să-l privească. Mă refer la emoţii, la fiori. Toate senzaţiile pe care mi le pot oferi bărbaţii, numai că până acum nu m-au interesat.

El se opri, privind-o cu atenţie. Părea îngândurat.

— Şi din acest motiv erai gata să porneşti la plimbare cu Charlie?

Ceva din tonul lui o alertă, şi deveni dintr-o dată foarte atentă la ce se întâmpla.

— Nu ştiu, n-a fost ideea mea, ci a lui.

— Mă uimeşte, dacă tot vrei să înveţi. Şi ai fi venit aici…

Acum era foarte clar că tonul lui era acuzator. Ridică sfidător bărbia.

— Am venit cu tine, nu cu el.

Tăcere. Dar provocarea rămase între ei, clară, explicită.

Se priviră, dar niciunul nu mai zise nimic, parcă pentru a nu rupe vraja momentului. Căldura nopţii se intensifică parcă şi mai mult în jurul lor. Portia avea impresia că totul în jur se clatină. Simţea cum îi pulsează sângele sub piele, la tâmple.

El se afla foarte aproape, şi dintr-o dată îl dori şi mai aproape, să-l poată îmbrăţişa. Şi el simţea la fel. Chiar veni mai aproape, apoi se opri rămânând în întuneric, fără ca ea să-i poată desluşi ceva în priviri.

— Dacă ai fi venit aici cu Charlie, ce-ai fi vrut să afli?

Îi luă o clipă pentru a găsi răspunsul; îşi umezi buzele înainte de a putea vorbi:

— Tu îl cunoşti mai bine decât mine. Ce crezi? Ce-aş fi putut afla în acest moment, în aceste împrejurări?

Secundele treceau, iar inima Portiei bătea tot mai tare.

Continuau să se privească, apoi el făcu o mişcare, reducând distanţa dintre ei. Lăsă încet capul în jos. Ridică o mână cu care-i atinse uşor faţa, o prinse în braţe şi-i ridică bărbia. O sărută. Portia închise ochii, simţi cum plămânii ei au nevoie de aer, iar trupul îi devine inert.

Nu avea cu ce să compare acest prim sărut. Niciun bărbat nu îndrăznise să se apropie atât de mult de ea, să-şi ia o astfel de libertate. Dacă ar fi făcut-o, ar fi regretat.

Simon continua s-o sărute. Ea se rezemă de zidul de piatră aflat în spatele lor.

Toate simţurile i se concentrau asupra sărutului, numai la asta se gândea, numai asta simţea. Buzele îi tremurau. Era ameţită, dar nu din pricina şampaniei.

Uitase să şi respire, dar nu-i păsa. Îi răspunse la sărut, ezitând, neştiind…

El se apropie şi mai mult. Simţi cum degetele lui îi strâng tot mai tare bărbia, iar presiunea buzelor lui creşte. Îşi desfăcu buzele aşa cum dorea el. Simţi cum genunchii încep să-i tremure. El părea să ştie totul. De unde, nu-şi imagina.

Mângâierile lui deveniră tot mai lente, până când fiecare atingere deveni o simplă căutare a plăcerii, plină de langoare. Şocul acestei apropieri slăbi.

Simon era provocat de gândul că Portia nu mai fusese sărutată până atunci. Dorinţa de a o săruta îl şocă. Se simţi încătuşat de acest gând, dar nu vru să lase să se vadă, cel puţin nu în sărutul său, nu în felul în care o simţea, nici în felul în care o explora.

Portia avea gust de nectar de piersici şi de miere. De vară şi de dumnezeire. Proaspătă, neatinsă. Putea s-o sărute aşa mult timp, dar nu voia să se oprească doar la un sărut.

O împinse înapoi, spre perete. Se sprijini şi el cu braţul său puternic, cu muşchii încordaţi, cu pumnul strâns, pentru că lupta cu dorinţa. Dorinţa de a fi mai aproape de ea, de a o strânge la piept, de a-i simţi contururile trupului.

Portia avea picioare lungi. Impulsul de a simţi cât de bine se potriveau, dorinţa de a-şi alina trupul înfierbântat deveniră foarte puternice. Simţea o urgentă nevoie de a-i cuprinde sinii cu palmele, de a-şi afunda capul între ei, de a urma linia perlelor până la capăt.

Dar *ea* era Portia. Cum să uite cine era, când vru să pună capăt sărutului iar ea insistă să-l sărute? Nici acum nu putea să uite cine era Portia. Enigma se afla acolo, pentru prima oară clasată în mintea sa, şi deveni tot mai evidentă. Era uimit de dorinţa care pusese stăpânire pe el. Cu fiecare

minut care trecea, ştia ce preţ va plăti pentru că va pune capăt acestui moment de intimitate.

Dar trebuia să se sfârşească. Iar ei urmau să se întoarcă, pentru că se aflaseră prea mult timp departe de bal.

Şi aceasta era Portia.

Făcu un efort să pună capăt sărutului, să ridice capul, şi asta îl făcu să ameţească. Îşi luă palma de pe faţa ei, lăsă braţul în jos, rămase aşa, aşteptând ca dorinţa să scadă, să ajungă la un nivel suportabil. Văzu că Portia deschise ochii, flutură din gene şi clipi de câteva ori.

Simon ştia că ea nu va citi nimic în ochii lui, mai precis nu va afla acolo nimic din ce ar fi vrut să găsească. În schimb, el putea parcă să îi citească gândurile, se oglindeau pe chipul ei.

Nici urmă de şoc, aşa cum s-ar fi aşteptat: doar surpriză, curiozitatea şi setea de a afla mai mult. O neaşteptată dorinţă de a profita de prezenţa ei acolo.

Simon inspiră adânc şi aşteptă o clipă, pentru a fi sigur că ea se ţine bine pe picioare.

— Vino, Portia, îi spuse el, trebuie să ne întoarcem.

O prinse de mână şi o conduse înapoi, spre intrarea principală.

Mai erau câteva cupluri, într-un colţ. O luă de braţ şi continuară să meargă în tăcere spre sala de bal. Uşile erau larg deschise. Simon mulţumi în gând Cerului că ea fusese destul de preocupată şi

nu mai zisese nimic, pentru că n-ar fi avut chef de discuţii în acel moment. Auzi voci. Şi ea le auzi. Înainte s-o poată opri, ea făcu un pas spre balustradă şi privi în jos. Simon încercă s-o tragă înapoi, dar nu reuşi. Ceva din atitudinea ei îi dădu de gândit. Se apropie şi privi şi el în jos.

Auziră şoapte. Desmond stătea cu spatele la peretele terasei; Kitty se afla în faţa lui, cu braţele înconjurându-i gâtul.

Jenat, Desmond încerca să se îndepărteze de ea.

Simon se uită la Portia. În clipa aceea îl privi şi ea. Se întoarseră şi intrară în sala de bal.

*

Ce se întâmpla cu Kitty, ce voia să obţină prin acest comportament revoltător, Portia nu putea să înţeleagă. Se simţea depăşită de situaţie. Încercă să şi-o scoată din minte, pentru că avea ea însăşi probleme importante la care să se gândească.

Una din acestea era sărutul din seara trecută.

Era primul ei sărut adevărat şi o fascinase. Plimbându-se prin grădină, la prima oră a dimineţii, pe răcoare, retrăise clipa, simţise aceleaşi senzaţii, nu numai atingerea buzelor lui, ci tot ceea ce urmase. Se înfiorase, simţind cum sângele îi circula mai repede, fără să vrea se apropiase prea mult de el. Nu o mai mira acum că alte doamne îşi doreau apropierea fizică. Nu

înţelegea cum de n-o interesase şi pe ea până acum. Cu o seară în urmă, şi-ar fi dorit mai mult, fără să ştie prea bine ce anume, iar senzaţia persista şi acum. Şi chiar dacă ea nu avea experienţă, iar el era prea experimentat, simţise că îl dorea şi ea. Dacă ar fi existat o şansă!... Dar se întorseseră ui sala de bal.

Revenind printre dansatori, niciunul nu mai scosese o vorbă despre cele petrecute, ea fiind prea absorbită de senzaţiile trăite, iar el, probabil, nu considerase că era cazul să comenteze. Se retrăsese apoi în camera ei, dar amintirea sărutului o urmărise toată noaptea.

Dimineaţa se trezise hotărâtă să meargă mai departe, continuând experienţa serii trecute. Dar se pomeni că în loc să dea ochii cu Simon la micul dejun, preferase să ia masa cu Lady O, în camera acesteia.

Comentariile acesteia legate de felul de a fi al domnilor, aluziile la aspectele fizice ale relaţiei bărbat-femeie, o făcură să vrea să-şi clasifice gândurile în această privinţă şi să decidă cum să continue.

Cu acest scop se plimba prin grădină: voia să afle cât de important fusese acel sărut pentru ea. Şi ce semnificaţie să atribuie reacţiei sale.

Simon nu-i oferise niciun indiciu că, pentru el, sărutul ar fi avut o semnificaţie anume, nefiind, probabil, diferit de alte săruturi. Strâmbă din nas, mergând pe cărarea ce ducea spre pajişte. Era

conştientă că Simon părea expert în sărutări, pentru că, în mod cert, sărutase zeci de femei. Cu toate acestea… era aproape sigură că ar săruta-o din nou dacă i s-ar fi ivit ocazia.

La acest gând, se simţi mai bine. Drumul spre templu era chiar în faţa ei. Picioarele o purtară într-acolo.

Viitorul i se părea tot mai neclar. Cu cât se gândea mai mult, cu atât problemele se amplificau. Se simţea ca şi cum ar fi pornit pe un ocean nesfârşit, fără să aibă vreo noţiune despre navigaţie, fără hartă.

Oare data viitoare când va mai fi sărutată, se va simţi la fel? Sau poate aceasta se întâmplase doar pentru că era primul sărut? Ar simţi la fel dacă ar săruta-o alt bărbat? Dar dacă ar săruta-o Simon din nou, ar mai cutreiera-o aceiaşi fiori?

Răspunsul era greu de dat, din cauza lipsei de experienţă, îşi îndreptă umerii, ridică semeaţă capul, spunându-şi că va trăi şi va vedea.

O dată ce ajunse la această concluzie, se simţi mai bine.

Templul se afla chiar în faţa ei: o construcţie din marmură, cu coloane ionice, înconjurată de straturi de flori. Imediat ce începu să urce treptele îl observă pe grădinar, un tânăr cu părul negru, des, care uda florile. O privi şi el. Ea îi zâmbi şi înclină din cap. Omul clipi, nedumerit, dar răspunse politicos la salut.

Urcă treptele de marmură şi imediat înţelese

de ce o privise omul astfel, cu nesiguranţă. Răsunau voci înăuntru – o adevărată ceartă. Dacă ar fi fost puţin atentă, ar fi auzit discuţia înainte de a urca. Grădinarul auzise totul. Nu avea cum să nu audă, pentru că grădina era cufundată în linişte.

— Ai un comportament *inadmisibil!* Nu te-am adus aici ca să te comporţi astfel! Nu-mi pot închipui ce crezi că vei obţine în felul acesta!

Tonul melodramatic aparţinea doamnei Archer. Vorbele ci izbucniseră din locul în care Portia presupuse că se afla o bancă, în faţa intrării. În interior cuvintele răsunau şi mai tare.

— Nu suport să mai trăiesc astfel! auzi glasul lui Kitty. M-ai măritat cu el împotriva voinţei mele, spunându-mi că voi fi o doamnă şi mi-ai prezentat viaţa în culori strălucitoare. M-ai făcut să cred că voi avea totul! Iar eu nu am nimic!

— Nu poţi fi atât de naivă încât să crezi că viaţa va fi aşa cum ai visat!

Portia era fericită că, în sfârşit, cineva spunea lucrurilor pe nume, dar nu avea absolut nicio dorinţă să asculte discuţia celor două femei. Se întoarse şi coborî treptele templului.

Când ajunse pe alee, auzi răspunsul lui Kitty.

— Am fost o proastă că te-am crezut. Acum trebuie să înfrunt realitatea. Ştii că Henry vrea să locuim *aici* aproape tot anul? Că vrea *copii?*

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu atâta dispreţ, de parcă Henry i-ar fi cerut să se

îmbolnăvească de râie! Uluită, Portia se opri o clipă.

— Copii! continuă Kitty, cu dispreţ. Îmi voi pierde silueta, mă voi deforma şi nimeni nu se va mai uita la mine! Sau, dacă ar face-o, s-ar strâmba şi s-ar uita în altă parte. Aş prefera *să mor!* Kitty îşi pierduse ruşinea şi ridicase tonul cam mult.

Portia începu să tremure. Îl văzu pe grădinar, privirile li se întâlniră. Apoi ridică încet capul, respirând adânc. Omul se întoarse la florile sale. Ea plecă, încruntată. Când ajunse în aleea principală, o văzu pe Winifred, care, ca şi ea, se plimba. Pentru a se asigura că nu va ajunge la templu, îşi schimbă direcţia, ieşindu-i în cale.

Winifred îi zâmbi, Portia îi întoarse zâmbetul. Cel puţin, aceasta era o femeie de la care putea învăţa ceva. După ce se salutară, se îndreptară amândouă spre lac.

— Sper să nu mă consideri nepoliticoasă, dar mi s-a părut că tu şi domnul Winfield aveţi ceva în comun.

Winifred zâmbi, privind înainte. După un moment răspunse:

— Ar fi mai aproape de realitate dacă am spune că există o oarecare afinitate între noi. Ştiu că sună foarte timid, dar aşa sunt eu, mai ales când este vorba de căsătorie.

Portia profită de ocazie.

— Ştiu ce vrei să spui, şi eu simt la fel. O privi pe Winifred. Şi eu mă gândesc să mă căsătoresc,

vorbesc la modul general, şi trebuie să-ţi mărturisesc că sunt multe lucruri de neînţeles pentru mine. Am amânat acest moment destul de mult, din alte motive, sau poate pentru că am fost atrasă de alte aspecte ale vieţii, iar acum sunt dezorientată, sau, mai bine zis, nu sunt informată, cum ar trebui să fiu. Cred că ai mai multă experienţă…

Winifred făcu o grimasă, dar rămase la fel de calmă şi amabilă.

— Poate că sunt ceva mai experimentată, dar mă tem că nu într-atât, încât să pot da sfaturi, zise ea. Am treizeci de ani şi încă nu m-am căsătorit.

Portia se încruntă.

— Iartă-mă, dar ştiu că eşti de familie bună, ai avere şi nici nu arăţi rău. Cred că ai avut multe cereri în căsătorie.

Winifred lăsă capul în jos.

— Am avut, dar nu prea multe. Nu prea i-am încurajat pe bărbaţi.

Portia părea încurcată.

Winifred observă şi-i zâmbi.

— Mi-ai acordat încredere şi trebuie să-ţi răspund la fel. Nu ai o soră mai mică? O tânără foarte drăguţă?

Portia clipi de câteva ori; figura Penelopei, sora ei care purta ochelari, îi apăru în faţa ochilor. Scutură din cap nedumerită.

— Ba da, dar de ce mă întrebi? Kitty e măritată de câţiva ani, nu?

— Este adevărat. Dar, din nefericire, căsătoria nu i-a diminuat interesul de a pune mâna pe oricine îi iese în cale.

— Vrei să spui că… *ţi-a furat* admiratorii?

— Întotdeauna. Şi a făcut asta încă din şcoală.

Cu toate că făcuse asemenea dezvăluire, Winifred rămăsese la fel de calmă, senină şi resemnată! se gândi Portia.

— Nu sunt convinsă, continuă Winifred privind-o pe Portia, că nu trebuie să-i fiu recunoscătoare. N-aş vrea să mă trezesc măritată cu un bărbat care să se uite după altele.

— Ai dreptate, aprobă Portia. Ezită o clipă, apoi se aventură. Dar domnul Winfield pare constant în admiraţia pentru tine, în pofida avansurilor făcute de Kitty.

Winifred îi aruncă o privire din care Portia realiză că nu era sigură de spusele ei. Pentru prima oară, Winifred se dezvăluia aşa cum era: în spatele măştii calme se afla o tânără care suferise enorm din cauza purtării surorii sale.

— Crezi? zise Winifred. Apoi zâmbi din nou, cu un zâmbet la fel de trist. Aş vrea să-ţi destăinui povestea noastră. Desmond ne-a cunoscut la Londra cu câţiva ani în urmă. La început, a fost atras de Kitty, ca orice alt bărbat, apoi a descoperit că era măritată, şi atenţia lui s-a mutat asupra mea.

— Oh! Ajunseseră la capătul aleii. După ce

priviră lacul, se întoarseră, pornind înapoi spre casă. Dar… spuse Portia, asta înseamnă că te curtează de câţiva ani.

Winifred înclină din cap.

— De vreo doi. După un moment, ea adăugă pe un ton diferit: Mi-a spus că s-a retras imediat ce s-a apropiat destul de mult pentru ca să vadă cum este Kitty în realitate. Numai după aceea a aflat că era şi măritată.

Portia nu se gândea decât la scena la care asistase în seara balului, la capătul terasei.

— Mi s-a părut că n-o suportă pe Kitty. Nu era deloc interesat de ea, dimpotrivă…

Winifred o studie câteva clipe.

— Aşa crezi?

Portia îi înfruntă privirea.

— Sunt chiar convinsă.

Emoţia, speranţa pe care le citi în ochii lui Winifred o făcură să se simtă bine. Presupuse că şi Lady O simţea la fel, când intervenea în vieţile altora, ajutându-i. Abia acum o înţelegea.

Continuară să se plimbe. Portia se uită în sus: umbrele a două siluete masculine îndreptându-se spre ele o făcură să se gândească imediat la situaţia ei.

Erau Simon şi James. Le salutară, cu farmecul lor studiat. Portia îl privi atent pe Simon, dar nu observă nicio schimbare în atitudinea faţă de ea, nimic care s-o facă să creadă că se gândise la sărutul lor.

— Am fost trimişi să vă aducem înapoi! le spuse James. Se organizează un picnic. Toţi au fost de acord că masa servită pe ruinele vechii mănăstiri ar avea mai mult farmec.

Foarte frumos, le explică James. Un loc perfect pentru a mânca, a bea şi a te relaxa în sânul naturii.

5

Vorbele lui James se adeveriră; mănăstirea era un loc plăcut, intim. Aşezată pe o colină, ruinele acesteia se întindeau pe o suprafaţă destul de mare. Priveliştea nu o egala în frumuseţe pe aceea de la postul de observaţie, dar era totuşi încântătoare.

Pajiştea pe care deciseră să se aşeze oferea o privelişte minunată a întregii văi şi a câmpului. Era o zi caldă, dar soarele rămăsese ascuns în nori. O adiere uşoară făcea frunzele să foşnească, iar florile sălbatice să-şi plece capetele.

De îndată ce se terminară mâncarea şi băutura, cei mai în vârstă se declarară fericiţi să se aşeze, să depene amintiri. Ceilalţi porniră să exploreze ruinele.

Atmosfera era romantică, aşa cum şi-ar fi dorit orice tânără, bucăţile de piatră erau bine fixate şi nu prezentau niciun pericol. Pe alocuri,

însă, erau acoperite de buruieni. Mai rămăsese în picioare câte o arcadă, în alte părţi câte un perete întreg. Ruinele mănăstirii se dovediră un loc retras, în care fiecare se putea gândi la ale sale.

De când o văzuse plimbându-se în acea dimineaţă prin grădină, Simon nu-şi mai putea lua privirea de la Portia. Chiar când n-o putea vedea, era conştient de prezenţa ei, ca de atingerea mătăsii pe pielea goală, căci prezenţa ei îl afecta acum şi mai mult. O urmărea, ştiind că şi ea se simte urmărită.

Voia să afle, *trebuia* să afle ce însemnase pentru ea acel sărut de pe terasă.

El nu avusese intenţia s-o sărute. Cu siguranţă că nici ea nu se gândise la asta şi totuşi se întâmplase. Cum se explica faptul că un astfel de lucru stârnise un asemenea interes, nu putea spune.

Dar nici nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau, nu putea renunţa la ideea nebunească, care-l ţinuse treaz jumătate de noapte!..

Chiar dacă simţea nevoia să fie mereu cu ea, Simon ştia că nu este bine s-o plictisească, sau să i se adreseze direct în prezenţa altora. Aşa că, atunci când erau şi alţii în preajmă, Portia s-a ridicat cu intenţia de a explora împrejurimile, iar el o urmat-o la o oarecare distanţă, însoţit de Charlie şi James.

Fetele Hammond mergeau în faţă, chicotind. Oswald şi Swanston veneau imediat după ele, dar

nu prea aproape. Desmond mergea alături de Winifred. Se despărţiseră de ceilalţi, luând-o pe alt drum, care ducea tot spre ruine. Drusilla, Lucy şi Portia continuau să meargă în faţă, Portia balansându-şi pălăria cu panglici.

Henry şi Kitty rămăseseră cu cei mai în vârstă, doamna Archer, Lady Glossup şi Lady O, care dintr-o dată simţiseră nevoia să discute cu Kitty. James zâmbi, destins, când trecură pe sub arcada unde fusese cândva naosul. Simon zâmbi şi el.

În cincisprezece minute îl pierduse pe James în favoarea Drusillei Calvin. Când ea se oprise să se odihnească, aşezându-se pe o piatră, insistând ca Lucy şi Portia să-şi continue drumul, Simon se oprise şi el încruntându-se, transmiţându-i lui James gândurile sale fără vorbe şi acesta se simţise obligat să rămână cu Drusilla, să nu se plictisească de una singură.

Charlie n-o scăpa din ochi pe Portia; Simon era sigur că acesta nu ştia nici el însuşi din ce motiv şi cu ce scop. Dar reconsiderându-şi tactica, Simon îl lăsă în urmă şi mări pasul, ajungându-le pe Portia şi Lucy.

Amândouă se întoarseră şi zâmbiră. Simon i se adresă lui Lucy:

— Aşadar, ai vrut să vezi ruinele!

— Într-adevăr, da! Entuziasmată, cu ochii strălucind, Lucy îşi desfăcu larg braţele. E minunat! Ne-am putea imagina chiar şi o stafie

sau două, şi o sepulcrală adunare de călugări care se îndreptau spre naos, legănând cădelniţele. Sau poate o incantaţie emanată de ceţuri de niciunde.

Portia începu să râdă. Simon o privi, iar ea uită să rostească răspunsul pregătit, lăsându-l pe Charlie să vorbească în locul său.

— O, ar fi mai multe posibilităţi! zise acesta şi îi zâmbi lui Lucy.

— Şi cripta? Acolo ne-am putea da frâu liber imaginaţiei. Mormintele sunt încă acolo şi garantez că-ţi vor produce fiori! continuă Charlie.

Lucy îl privi cu ochii ei mari.

— Unde? Este aproape locul?

Îl fixa pe Charlie, aşteptând răspunsul lui. El i-l oferi imediat:

— Este de cealaltă parte a bisericii.

Îi oferi braţul, atras de entuziasmul din privirile ei.

— Vino, te voi însoţi acolo. Dacă vrei ceva de senzaţie, nu trebuie să ratezi locul acela.

Lucy îl prinse de braţ. Peste capul ei, Charlie îi privi pe Simon şi Portia.

— Veniţi?

Simon îi făcu un semn cu mâna.

— Ne mai plimbăm puţin, dar ne întâlnim acolo.

Charlie clipi de câteva ori, ezită un moment, apoi înclină capul în semn de acord.

— Bine, ne vedem acolo. Apoi se întoarse spre Lucy: Aş vrea să-ţi povestesc despre ce-am auzit.

Era într-o noapte fără lună…

Simon veni lângă Portia tocmai la timp pentru a o vedea zâmbind, apoi îl privi şi ea, şi zâmbetul îi pieri. Cu capul ridicat semeţ, ea îl studia. Şi el o examină cu atenţie, dar nu reuşi să afle ce gândea. O conduse spre cărarea care înconjura bucătăriile abaţiei.

— Ai ştiut de criptă, nu?

Simon, care venea chiar în spatele ei, i se alătură, deoarece cărarea se îngustase.

— Eu şi Charlie ne-am vizitat mulţi ani.

Portia îşi reţinu un zâmbet, continuând drumul. Simon avea un obicei anume de a se eschiva de la răspunsurile pe care ar fi preferat să nu le dea, ca să nu se afle prea multe despre el. Cu toate acestea, era fericită să-şi petreacă timpul în compania lui. N-o interesau ruinele, ar fi vrut să afle alte lucruri.

Mergeau într-o tăcere ciudată. Soarele era călduţ, dar nu prea puternic. Portia nu se simţi obligată să-şi pună pălăria, pentru că, având-o pe cap nu putea conversa cu cineva mai înalt decât ea.

Îi simţea privirea, prezenţa, şi chiar mai mult, o latură a comportamentului pe care nu i-o cunoscuse până atunci. Atmosfera generală de relaxare, de flirt, dintre Kitty, James, Charlie, Lucy, chiar şi cu surorile Hammond, ascuţise acest contrast. Simon nu flirta niciodată, nu se aventura prea tare decât dacă avea un interes.

Acum, mergea alături de ea cu paşi mari, leneşi în aparenţă, din care se degaja, totuşi, multă forţă, echilibru. Erau singuri într-un loc străvechi, plin de semnificaţii.

Indiferent ce spuneau, ce se întâmpla între ei, nu trebuia să se conformeze regulilor sociale, puteau face orice. Indiferent ce doreau, ce visau.

Ea trase adânc aer în piept, simţind strânsoarea corsajului, conştientă că şi el observase lucrul acesta. Simţi un fior ciudat. Ajunseseră la vechea grădină de lângă bucătărie, odinioară înconjurată cu pereţi, acum măcinaţi de vreme.

Fostele bucătării rămăseseră într-o parte, iar ruinele casei abatelui dincolo de ele. Ea se opri şi privi înjur. Nu-i vedea nimeni pentru că nu se afla nimeni în preajmă. Se întoarse spre Simon.

Se aflau acum la foarte mică distanţă unul de celălalt. Se oprise şi el şi aştepta, urmărind să vadă ce va face. Ştia că nu va putea să-i reziste. Ridică bărbia. Privirile li se întâlniră. Nu-şi puteau găsi vorbele.

El o privea printre gene, o cerceta mai bine zis, apoi ridică încet o mână şi-i atinse bărbia, ridicând-o spre el. Simpla atingere îi produse fiori în tot corpul. Era înaltă, dar el o depăşea; atingându-i bărbia, parcă micşorase şi distanţa dintre ei.

— Să înţeleg că vrei să afli mai mult?

Simon îi pusese această întrebare pe un ton

grav. Nu putu să-şi mai desprindă privirea de a lui.

— Sigur că da.

Nu putea citi nimic pe chipul lui, dar se simţea privită ca o pradă.

— La ce te referi?

Invitaţia era foarte clară; exact ce aştepta ea.

Ridică din sprâncene, ştiind că lui nu-i va scăpa acea provocare; şi nici ea n-ar fi vrut să-i scape.

— Mi-am imaginat deja pasul următor.

Buzele lui se curbară doar puţin. Acum, când ştia ce simţise, le considera fascinante, nu doar văzându-le, ci şi aşteptând ceea ce urma să se întâmple.

— Şi cam ce ţi-ai imaginat că va urma?

Ea urmărise cum se formau cuvintele pe buzele lui; îi luă o clipă pentru a le înţelege.

Apoi îi înfruntă privirea, clipind des.

— Mi-am imaginat… un alt sărut.

După licărirea din ochii lui, Portia înţelese că ar fi trebuit să-i răspundă altfel, că ar mai fi avut multe de învăţat… dacă ar fi ştiut să ceară un sfat.

— Alt sărut? Facă-se voia ta, dacă asta doreşti cu adevărat.

Ultimele cuvinte se cuibăriră în mintea ei, ca o tentaţie, în timp ce buzele lui le atinse pe ale sale, cald, ferm, mai conştient, de această dată, mai sigur poate. Ea ştia acum să-i răspundă şi o făcu, desfăcând buzele, invitându-l. El ridică

braţul şi îi cuprinse gâtul subţire, cu palma, sprijinindu-i bărbia în acelaşi timp pentru a putea adânci sărutul lor aşa cum îi ceruse ea.

Ajunseră departe, pe un ţărm îndepărtat, dar plin de intimitate. Portia simţea apropierea de el în tot trupul, iar simţurile i se treziră precum petalele de floare sub soarele tropical. Şi astfel continuară, cu încântare şi dorinţă.

Ridicând mâna, ea îi atinse încet obrazul. Îşi luă, parcă, răsuflarea dintr-a lui şi-l sărută, la început cu timiditate, testându-l parcă, apoi încercând să repete mişcările şi gesturile lui, devenind mai sigură, pe măsură ce simţea că Simon acceptă sărutul ei nu numai cu gesturile obişnuite ale unui bărbat aflat în braţele femeii iubite, ci şi cu dorinţă.

Prinsă în intimitatea sărutului, în felul în care limbile li se împletiseră explorându-se, în acele momente de căutare intensă, ea simţi braţul lui puternic prinzând-o ca într-un cerc, în timp ce mâna cealaltă îi apucă spatele cu degetele desfăcute, trăgând-o mai aproape, ispitind-o.

Era un bărbat puternic, de a cărui forţă deveni imediat conştientă; ea era înaltă şi slabă, el – înalt şi bine făcut, cu umerii laţi. Se simţea ca o trestie care creşte la umbra unui stejar, care n-ar fi distrus-o niciodată, ci ar fi frânt-o după dorinţa lui…

Portia se înfioră simţind ceea ce probabil simţise o altă femeie, cu secole în urmă, lăsându-

se prinsă în braţe de un Cynster. Faptul că trecuse mult timp de atunci nu însemna că se schimbase ceva; el era acelaşi cuceritor, poate doar un pic mai sofisticat. Provocat însă, ar fi avut aceeaşi reacţie.

Ea ştia, dar acest lucru n-o opri să vrea să afle mai mult. De fapt, ceea ce se petrecea cu ea era o provocare care o făcea mai îndrăzneaţă. Atât de îndrăzneaţă, încât să micşoreze distanţa dintre ei până când corsajul rochiei ei să se atingă de haina lui, fustele ei să se lipească de picioarele lui, să-i acopere cizmele, să-şi aşeze braţul pe umărul lui, să-şi înfigă degetele încet, ca o femeie experimentată, prin părul lui.

Simon simţi că-şi pierde controlul. Încercă să-şi potolească dorinţa de a o strânge la piept. Să se desfete, să simtă trupul ei lipit de al lui. Să o simtă a lui, ca şi cum…

Dar nu încă.

Simţea dorinţa crescând şi se lupta s-o suprime, lăsând-o să-şi afle calea doar furându-i sărut după sărut.

Caldă, moale, ea se oferi, iar el profită de abandonul ei, conducând-o spre alte tărâmuri de intimitate, până când buzele, gura ei, i se lăsară întru totul în voia lui.

El îşi dori mai mult. Voia promisiunea că trupul din braţele sale îi va aparţine, se va declara învins şi i se va oferi în cele din urmă.

Un alt sărut – asta ceruse ea. Chiar şi aşa, el

ştiu în sufletul său de cuceritor că ea nu se va opune, dacă va merge puţin mai departe – o cunoştea. O cunoştea prea bine pentru a face greşeala de a-i da mai mult decât ceruse. Ea era destul de naivă ca să se încreadă în el, sau în orice alt bărbat, aşa era ea, dar el era prea înţelept pentru a profita de încrederea ei.

Intenţiona să consolideze relaţia cu ea şi să câştige astfel mai mult.

Făcu efortul de a se retrage, de a se simţi sigur pe sine, lucru pe care-l realiză pas cu pas, luptând împotriva propriei dorinţe. Când buzele lor se despărţiră în cele din urmă, rămaseră o clipă cu capetele alăturate, cu respiraţiile întretăiate. Apoi el îşi ridică încet capul, ea făcu la fel, clipind des. Ochii ei îl căutau, dar ceea ce fusese între ei se schimbase. Noi căi se deschiseseră, deşi niciunul nu-şi imaginase asta. Ea era vrăjită… el, la fel.

Realiză că el o ţinea de mijloc; trase aer în piept şi se dădu un pas înapoi. El o lăsă, mâinile lui o eliberară, căzând în lături, împotriva voinţei sale.

Ea îl ţintui cu privirea, dar mintea îi intrase în acţiune. Nu mai putea respira, era nesigură. Părea pierdută.

El îi zâmbi cât se poate de fermecător. Întinse mâna şi-i îndepărtă o şuviţă pe care i-o dădu după ureche. Ridică apoi din sprâncene şi o întrebă:

— Mulţumită?

Ea nu era dezamăgită, dar ştia că trebuia să revină în lumea din care evadaseră amândoi. Simon observă că fusese înţeles corect. Observă însă şi ezitarea ei.

Dar ea se îndreptă şi înclină din cap, mândră ca întotdeauna.

— Într-adevăr.

Un zâmbet îi flutură pe buze, apoi ea se întoarse repede, pornind pe cărarea care-i ducea înapoi la ceilalţi.

— A fost perfect… satisfăcător.

Simon îşi ascunse un zâmbet şi porni pe urmele ei. Mai apoi îi oferi braţul şi o ajută să treacă peste nişte pietre căzute şi păstră mâna ei în palma sa. Când se apropiară de mine, el o luă de braţ. Continuară drumul ceva mai destinşi, în aparenţă, dar mai speriaţi, în realitate. Printr-o înţelegere tacită hotărâseră să-şi ascundă teama, dar să continue s-o exploreze în particular.

Ajungând la mine auziră vocile celorlalţi. O conduse, urmărind-o din priviri, cu alte intenţii. Voia să se asigure că Portia se simţea la fel în preajma lui, că nu avea niciun fel de reţineri, că voia să fie cu el din nou, solicitând asta singură.

Era pregătit s-o înveţe tot ce voia ea, sau tot ce va voi să afle vreodată. Voia ca Portia să apeleze la el pentru lecţia următoare. Şi pentru altele.

Ţinând-o în braţe, simţind nevoia ei de el, simţindu-i reacţiile, fusese de ajuns să răspundă la

întrebarea care-i chinuia mintea.

Ideea lui nebunească, bolnăvicioasă chiar, nu fusese deloc ireală.

*

Simon o voia ca soţie, o voia în patul său, mamă a copiilor săi. Vălul îi căzuse de pe ochi, şi ştia acum ce îşi dorea cu adevărat. O voia a lui. O dorea. Nu înţelegea prea bine din ce motiv, de ce tocmai pe ea, dar niciodată nu fusese atât de sigur de ceva.

Dimineaţa următoare îl găsi sprijinit de marginea ferestrei din bibliotecă. Urmărea uşa de la terasă, de la camera de zi, a salonului de la parter şi pe cea spre grădină, pe unde Portia putea să iasă oricând, să se plimbe.

O cunoştea de mulţi ani, îi cunoştea caracterul, personalitatea, temperamentul. Ştia cum să se poarte cu ea. Dacă forţa lucrurile şi o împingea într-o direcţie anume, ea s-ar fi împotrivit sau ar fi luat-o în direcţie opusă, fie că era sau nu în interesul ei.

Indiferent ce voia de la ea, ce voia să facă din ea, cea mai rapidă cale de a obţine ce dorea era s-o lase să creadă că fusese ideea ei. Că fusese alegerea ei, nu a lui.

Un avantaj al acestui plan era că-l scutea de declaraţii. Nu mai trebuia să-i vorbească despre dorinţele lui sau sentimentele pe care i le stârnea.

Tactica şi o strategie bine gândită erau calea sigură spre succes.

Uşile salonului se deschiseră. Portia, într-o rochie de muselină albastru deschis, cu garnitură de o nuanţă mai pală, apăru, închizând uşile după ea. Se duse spre capătul terasei, către peluză, spre templu, apoi se întoarse şi coborî treptele ce duceau la lac.

El părăsi postul de observaţie şi, scoţându-şi mâinile din buzunare, pomi după ea.

Când ajunse la pajiştea aflată mai sus de nivelul lacului, ea încetini, apoi simţindu-l aproape se întoarse şi-l aşteptă.

El o studia, în timp ce se apropia. Singurele semne de recunoaştere, de amintire a celor petrecute între ei fură o uşoară tresărire a ochilor, o uşoară îmbujorare, şi desigur, capul şi bărbia ridicate semeţ.

— Bună dimineaţa. Ea înclină din cap cu acelaşi aer demn de o regină, cercetându-l din priviri. Ai ieşit la plimbare?

El se opri în dreptul ei, privind-o.

— Am venit să fiu cu tine.

Ea mări ochii, dar Simon ştiu că era mai bine să fie foarte sincer cu ea, scăpând de subtilităţile şi formalismele cerute de etichetă.

Făcu un gest spre lac.

— Mergem?

Portia privi într-acolo, ezitând, apoi înclină capul în semn de aprobare. Porniră în tăcere spre

marginea peluzei, apoi pe panta care cobora către cărăruia din jurul lacului. Printr-un consens tacit, se îndreptară spre casa de vară.

Portia privea copacii, tufişurile, suprafaţa liniştită a lacului, încercând să pară nepăsătoare, nu prea sigură că aceasta îi reuşea. Ceea ce dorea era o ocazie să înveţe cât mai mult. Deşi nu se afla într-un domeniu în care avea experienţă, nu intenţiona să facă vreun pas greşit, să sfârşească rău.

Între ei lucrurile se schimbaseră.

Acum ştia ce simţise când Simon o prinsese de mijloc, atât de aproape de ea şi atât de puternic. Se văzuse controlată fizic de el... o reacţie care o surprindea şi acum. N-ar fi crezut că-i va plăcea, sau că va tânji după mai mult.

Pe parcursul anilor, tot ce fusese între ei nu avusese nicio conotaţie fizică şi acum, când aceasta exista, era teribil de tentantă, incitantă, existenţa ei dusese relaţia lor pe un alt tărâm. ’ ’

Pe un tărâm pe care ea nu fusese până atunci cu nimeni, un tărâm care i se potrivea.

Ajunseseră la casa de vară. Simon o conduse pe pajiştea din faţa acesteia şi urcară treptele casei. Pătrunseră într-o încăpere deschisă, foarte spaţioasă. Încăperea se sprijinea nu pe unul, ci pe doi piloni, susţinând două coloane care flancau partea centrală în care se aflau două fotolii mari de trestie, o sofa şi o măsuţă joasă. Sofaua era orientată cu faţa spre intrare şi spre lac; fotoliile

aveau perne decorative. Nişte ziare se aflau într-un suport de lângă sofa. La fereastră, pe lângă pereţi, sub arcade fuseseră aşezate scaune.

Podeaua era curată, pernele scuturate, totul era pregătit, spre bucuria celui care ajungea aici.

Ea se mai întoarse o dată din prag, privind spre lacul care, văzut din acest loc, avea o formă uşor alungită. Îşi aminti ce spusese Simon mai devreme despre intimitatea acestei case de vară. Din locul în care se aflau, era greu de crezut că se mai afla o altă casă prin preajmă, sau vreo pajişte îngrijită. Era uşor de uitat totul, uşor de imaginat că nu se mai afla nimeni în imediata apropiere. Doar ei doi.

Îl privi pe Simon, care se uita la ea. Ştia că aştepta un semn de la ea, un semn că ea voia să afle mai mult, sau că aflase destul. Părea destins. Ochii lui albaştri o priveau fix.

Privind încă o dată spre lac, ea încercă să ignore faptul că simţurile îi intraseră în alertă, că inima îi bătea mai tare.

Celelalte doamne se adunaseră în salon să discute în voie. Domnii se strânseseră în grupuri, discutând politică sau echitaţie.

Ei doi erau singuri, pe cât de singuri le permiteau împrejurările. Se ivise ocazia. Cu toate astea...

Ea se încruntă, se îndreptă spre una dintre arcade, se sprijini cu coatele de pervazul ferestrei şi privi afară, fără să vadă nimic.

După un moment, Simon o urmă. Deşi ea nu vedea nimic, era conştientă de apropierea lui. Simon se rezemă cu umărul de perete, cu privirea aţintită asupra ei.

Mai trecu un minut, apoi el spuse:

— Aştept.

Portia făcu o grimasă; începu să bată încet cu degetele în pervaz, apoi îşi dădu seama de gestul ei şi se opri.

— Ştiu, zise ea. Dar asta nu făcu lucrurile mai uşoare.

— Spune-mi…

Ar fi vrut s-o facă. Simon era foarte aproape de ea, dar acum nu trebuia să-i înfrunte privirea, să-i vorbească tare. Respiră adânc, pregătindu-se. Se prinse cu mâna de pervaz.

— Îmi doresc să învăţ mai mult, dar nu vreau să mă înţelegi greşit. Să nu-mi răstălmăceşti intenţiile.

Cu această dilemă se trezise de dimineaţă şi ieşise în grădină, să se gândească la ea.

Simon nu spuse nimic; Portia simţea că încerca să găsească răspunsul potrivit la problema ei.

— Mai precis, de ce vrei să înveţi mai mult?

Simon spusese aceste vorbe pe un ton egal, din care ea nu putu desluşi nimic. Dacă intenţiona să afle ce gândea, era de ajuns să se uite în ochii lui, dar dacă voia să-i răspundă la întrebare, nu prea ştia ce să spună.

Continua să privească lacul.

— Vreau să înţeleg, să am destulă experienţă, încât să descifrez tot ce se petrece între un bărbat şi o femeie şi ce o face pe aceasta să vrea să se căsătorească. Vreau *să ştiu,* nu să fiu forţată să ghicesc. Totuşi, zise ea accentuând cuvântul, interesul meu este absolut *academic.* Nu vreau să… să… ai o impresie greşită.

Inima îi bătea tare, dar reuşise să spună ce voia. Îşi simţea obrajii arzând; niciodată nu fusese atât de nesigură, şi *ignorantă.* Ura acest sentiment. Ştia prea bine ce căuta, ştia ce ar fi vrut de la el dacă ar fi lăsat-o conştiinţa să afle. Dar nu putea, era clar că *nu putea* să-l întrebe, dacă exista cea mai mică posibilitate ca el să-i interpreteze greşit gândurile.

Nu-şi închipuia că Simon ar putea fi un bărbat vulnerabil – îi cunoştea reputaţia foarte bine – dar ceea ce existase între ei se schimbase mult şi nu ştia precis cum se schimbase, sau din ce cauză. Şi nu putea fi sigură, atât de sigură cum ar fi vrut să fie, că nu va exista un moment în care el ar putea aştepta mai mult decât era dispusă să dea, ca recunoştinţă pentru ceea ce o învăţase.

Era absolut convinsă că n-ar putea suporta acest moment.

Simon îi examina profilul. Ceea ce vedea, ce simţea, sau mai bine-zis, ce voia ea să lase să se vadă, era atât de nesăbuit şi neconvenţional, atât de caracteristic ei, încât nu-l surprindea deloc. Era

de mult obişnuit cu ea. Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă doamnă necăsătorită, poate că ar fi fost şocat, dar aşa, venind din partea ei, i se părea normal.

Era surprins însă de curajul, de candoarea cu care voia să se asigure că el o înţelegea, ba, chiar mai mult, că nu-l afecta în vreun fel, ceea ce-l emoţionă. Îl încercau sentimente amestecate. Apreciere, aprobare… chiar admiraţie.

Şi poate ceva mai profund. Părea că Portiei îi păsa de el…

Dacă el alegea să meargă înainte şi să accepte riscul, indiferent cât de mic, că putea să eşueze în intenţia de a o face să gândească altfel şi s-o împingă spre căsătorie, nu putea spune că nu fusese prevenit.

Nici nu se punea problema să-i mărturisească acum că ea era femeia pe care şi-ar fi dorit-o de soţie. Cel puţin nu deocamdată. Ea nu se gândea acum la căsătorie, tocmai aceasta era provocarea cu care trebuia să se confrunte, s-o facă să ajungă singură la concluzia că trebuia să se lase dusă la altar.

Dat fiind trecutul lor, tot ce ştia ea despre el, dacă ar fi făcut acum imprudenţa să-i vorbească despre căsătorie, Portia s-ar fi retras imediat.

— Cred că ar fi mai bine să discutăm, să lămurim lucrurile.

Chiar şi lui i se păru că ceea ce spusese sună ciudat, distant. Ea îi aruncă o privire rapidă.

— *Mai precis,* zise el, înainte ca ea să poată pune întrebarea, ce anume ai vrea să ştii?

Ea se uită din nou spre lac.

— Vreau să aflu, începu ea, ridicând bărbia, simţind cum roşeşte mai tare, aş vrea să ştiu câte ceva despre aspectele fizice. Ce le face pe tinere să iasă *pe scara din spate* pentru a se întâlni cu iubiţii lor? Ce au de câştigat femeile de pe urma acestor întâlniri, care, de cele mai multe ori, duc la căsătorie?

Erau întrebări fireşti, raţionale, cel puţin din punctul ei de vedere, oarecum limitat. Portia chiar voia să afle răspunsul, altfel n-ar fi deschis discuţia. O simţea încordată, în aşteptare.

În minte, el căuta felul cel mai potrivit pentru a continua.

— Până la ce… nivel vrei să ajungi cu aceste informaţii? Simon îşi controla vocea. Era ca şi cum ar fi discutat strategia unui joc de şah.

După un moment, ea întoarse capul, îi întâlni privirea şi mărturisi:

— Nu ştiu.

El clipi repede, întrezărind dintr-o dată calea de a-i explica.

— Foarte bine. Întrucât nu ştii, şi este firesc să nu ştii, etapele acestui drum pe care nu l-ai străbătut până acum, şi dacă eşti convinsă că vrei să le afli – aici el ridică nonşalant din umeri – am putea să le parcurgem împreună. Îi privi lung ochii negri. Te poţi opri oricând doreşti.

Ea îl privi, la rându-i, de data asta fără suspiciune.

— Fiecare etapă pe rând?

El încuviinţă.

— Şi dacă mă opresc… Se încruntă. Dacă nu pot să vorbesc?

El ezită o clipă, conştient la ce se angaja. Cu toate astea, se simţea dator să se ofere.

— Îţi voi cere permisiunea înainte de fiecare etapă nouă, mă voi asigura c-ai înţeles totul şi că ai răspuns.

Ea ridică din sprâncene:

— Vei aştepta răspunsul meu?

— Răspunsul tău raţional, definitiv.

Ea ezită.

— Promiţi?

— Ai cuvântul unui Cynster.

Ştia prea bine ce însemna asta. Îşi păstră aerul ambiţios, dar păru uşor mai destinsă, privirea i se îmblânzi… se gândea la propunerea lui.

Simon îşi ţinea respiraţia. O cunoştea prea bine ca să nu o silească în vreun fel, să-i învingă rezistenţa.

Portia încuviinţă, din nou, definitiv convinsă:

— Foarte bine, accept.

Se întoarse cu faţa spre el întinzându-i mâna.

El o privi, apoi îi luă mâna întinsă şi o conduse spre casa de vacanţă.

— Ce faci?

Simon se oprise în faţa unei coloane. Se mai uită o dată la ea ridicând din sprâncene nedumerit.

— Am presupus că doreşti să trecem la etapa următoare.

Ea clipi des.

— Da, dar…

— N-o puteam face acolo, sub arcadă, la vederea oricui, care s-ar plimba pe lângă lac.

Ea îşi ţuguie buzele, când Simon o prinse de mâini, întorcând-o spre el. După ce-i eliberă braţele îi prinse faţa cu palmele, ridicându-i bărbia, lăsând capul în jos.

O sărută, aşteptă ca Portia să se abandoneze braţelor sale, împingând-o încet, până ajunse să se sprijine cu spatele de una din coloane. Ea se crispă, surprinsă, dar, când constată că Simon se oprise, înainte să atingă lemnul, se relaxă puţin câte puţin, lăsându-se apoi absorbită de sărutare.

Clipele treceau, iar el nu făcea nimic altceva decât s-o sărute şi să se lase sărutat. Se cufundă în moliciunea buzelor ei, se bucură de ele, apoi o lăsă pe ea să facă la fel. Să se deprindă, să dea şi să ceară, într-un ritm anume, o plăcere obişnuită, simplă.

Portia era destul de înaltă, lucru pe care el îl aprecie. Nu mai era nevoie să-i ridice faţa, se putea descurca bine aşa cum era. Coloana din spatele ei putea fi folosită, la nevoie, ca punct de sprijin, cu condiţia ca ea să fie de acord să treacă

la etapa următoare.

Gândul acesta îi produse o senzaţie de căldură. Lăsă capul în jos, o sărută mai profund, pentru a pregăti etapa următoare. Apoi îi eliberă faţa, o prinse de mijloc cu palmele peste rochia de muselină, simţind mătasea combinezonului.

Ea gemu încet şi se strânse la pieptul lui. Gurile li se întâlniră din nou, apoi ea se retrase uşor, sprijinindu-se de coloană. Se relaxă. Mâinile ei, care stătuseră inerte pe umerii lui, se ridicară, cu mişcări circulare. Îşi înfipse degetele răsfirate în părul lui, apoi îşi lăsă braţele să cadă încet de-a lungul trupului.

Portia îi înlănţui din nou gâtul, se ridică pe vârfuri, primindu-i buzele cu ardoare, cu corpul mlădios, oferindu-i-se.

El zâmbi în sine, plimbându-şi apoi palmele de-a lungul spatelui, mângâindu-i liniile muşchilor, în jos şi-n sus. Continua s-o sărute, pătruns de căldura ce-i urca prin piele, simţindu-i sânii striviţi de pieptul lui.

Parfumul ei îi răvăşea simţurile. O săruta în continuare, dar cu mâinile nu făcea altceva decât să-i mângâie spatele, mereu şi mereu. Şi să aştepte.

Dorindu-şi mai mult. Portia ştia şi ea că-şi dorea mai mult. Îi plăceau sărutările lui, îi produceau fiori, îi trezeau simţurile la viaţă, punându-i trupul pe jar. Iar mâinile lui reci şi dure, mângâierea lor care promitea mai mult, o

făceau să se înfioare. Dar acum aşteptarea a ceva nou îşi făcu loc în mintea ei. Simţurile anticipau altceva. Era pregătită pentru etapa următoare.

Simon promisese s-o dirijeze în continuare. Ea voia să afle, să ştie. Acum. Întrerupse sărutul, descoperind că era nevoie de un efort pentru a se desprinde de gura lui. Când, în cele din urmă, reuşi, nu se retrase, ci îşi ridică doar pleoapele grele pentru a-i întâlni privirea.

— Care este etapa următoare?

Privirile li se întâlniră. Ochii lui albaştri erau parcă mai întunecaţi acum.

— Aceasta.

El îşi trase mâinile de pe spatele ei, lăsându-le să cadă în părţi. Apoi le ridică din nou şi trecu uşor spre sânii ei cu vârful degetelor.

Atingerea lui o făcu să devină brusc conştientă că aştepta următoarea mângâiere cu dorinţă, cu nerăbdare. Simţi că-i tremură genunchii. Chiar atunci se folosi de coloana din spate, pentru a se rezema de ea.

Simon îi urmă conturul buzelor cu ale sale, iar degetele lui continuară s-o exploreze încet, s-o mângâie, aţâţându-i dorinţele pentru ca ea să înţeleagă…

Ridică încet capul întâlnindu-i privirea.

— Da? Sau nu?

Mâinile lui începură din nou acele mişcări de tatonare, mult prea încet… dacă ar fi putut, ea i-ar fi spus atunci că-i pusese o întrebare stupidă.

— Da! îngăimă ea. Înainte ca el s-o întrebe dacă era sigură de ce spunea, Portia îl sărută, convinsă că va avea nevoie de acest punct de ancorare, de legătură cu lumea.

Simţi buzele lui, dar mâinile acestuia reîncepuseră explorarea şi ea uită, sau mai bine-zis nu se mai gândi la nimic, decât la ceea ce-i provocau mâinile lui, mângâierile senzuale, repetate: când puternic, când abia simţite. Deveneau mai provocatoare, mai senzuale, mai posesive.

Asta până când mâinile lui se aşezară cu fermitate pe sânii ei, pentru ca mai apoi Simon să-i prindă sfârcurile între degete, să strângă.

Portia simţi că ia foc.

Se sufoca. Se eliberă din sărutul lui. Presiunea din jurul sânilor ei cedă.

— Nu! Nu te opri! izbucni ea.

Propriul ei glas o uimi – sunase ca o comandă. Deschise ochii, privindu-l. O privi şi el. Era ceva în ochii lui, o expresie pe care ea n-o mai văzuse. Chipul îi devenise dur, colţuros. Buzele subţiri, dar mobile.

Supus, Simon continuă s-o strângă în braţe. Încă o dată ea fu cuprinsă de acele senzaţii care-i făceau trupul să fremete. Urmă o căldură neobişnuită care-i alungă inhibiţiile.

Portia oftă, cu pleoapele lăsate.

— Îţi place?

Ea îl strânse în braţe şi buzele lor se regăsiră.

— Ştii că-mi place.

Ştia, desigur, dar nu voia să se lipsească de încuviinţarea ei. Îi făcea plăcere, o considera ca pe un premiu de consolare, date fiind limitele impuse de înţelegerea pe care o făcuseră.

Limitele erau severe – ardoarea cu care ea îi răspundea îl provoca, constituind, de fapt, un îndemn la care nu avea voie să reacţioneze. Încă.

Ea era fierbinte şi răspundea mângâierilor lui. Sânii ei îi umpleau palmele cu căldura, tăria lor. Încântarea, plăcerea ei se regăseau în sărutul lui.

Când Simon strânse palmele în jurul sânilor ei, ea gemu încet şi-l sărută cu ardoare, dorindu-şi cu înfocare să continue.

Simon se luptă pentru a rămâne acolo unde se afla, să n-o strângă mai tare, să n-o rezeme de coloană, s-o muleze pe trupul lui, să se elibereze de dorinţa stârnită de moliciunea pielii ei. Trase aer în piept, simţi cum i se bombează pieptul, dar îşi recăpătă în final controlul.

Clang! Clang!

Sunetul fusese îndeajuns de puternic pentru a-i distrage pe amândoi.

Întrerupseră sărutul. Simon îşi ţinu respiraţia, cu mâinile pe mijlocul ei, apoi se întoarse.

Clang! Clang!

— Este gongul care ne cheamă la masă. Portia clipi des, uşor uluită, luată prin

surprindere. Acum sună afară. Cred că mai sunt şi alţii prin grădină.

Şi el spera că nu sunt singurii pentru care suna gongul. Simon făcu un pas înapoi şi o prinse de mână.

— Ar fi bine să ne întoarcem.

Portia îi întâlni privirea şi încuviinţă, lăsându-l s-o ia de mână şi s-o conducă pe trepte.

În timp ce se îndreptau în grabă spre gazon, el recapitulă mental cele petrecute pentru a şti care era pasul următor. Trebuia să se pregătească, să reziste cât mai bine tentaţiei.

O privi cum ţine pasul cu el, căci avea pasul mai lung ca al altor femei. Era absorbită, se gândea, iar el ştia la ce. Dacă el ar fi făcut o singură greşeală, dacă ar fi lăsat să se vadă care-i erau intenţiile, nu putea conta pe naivitatea ei. Poate că n-ar fi descoperit imediat adevărul, dar, cu timpul, ar fi făcut-o. Ar fi analizat, ar fi disecat tot ce se petrecuse între ei, în numele dorinţei ei de a cunoaşte.

Privind înainte, el făcu o grimasă. Trebuia să se asigure că ea nu va afla mai mult decât trebuia. Şi nici de ce se oferise el s-o înveţe.

6

La masă, Portia lăsă conversaţia să zboare pe

lângă ea. Mai încuviinţa uneori, murmura câte ceva. Nimeni nu realiza că gândurile îi erau departe.

Ar fi vrut să discute cu cineva ce aflase, dar nu era nimeni care să poată juca rolul unei confidente. Dacă ar fi fost Penelope aici… Dar poate era mai bine că nu se afla, date fiind convingerile ei în privinţa bărbaţilor şi a căsătoriei.

Privindu-le pe celelalte doamne prezente, le enumăra pe rând în gând. Winifred – nici vorbă pentru că nu voia s-o şocheze. Şi, cu certitudine, nu Lucy ori surorile Hammond. Cât despre Drusilla…

Kitty, care, ca de obicei, plină de viaţă, îi tachina pe Ambrose şi James, părea o posibilitate, dar una înjositoare.

Se uită spre Lady O, apoi lăsă privirea în jos. Avu, fără să vrea, convingerea că, dacă ar fi solicitat-o, aceasta n-ar fi fost defel şocată, ba ar fi stimulat-o să acţioneze, spunându-i că doar zgâriase coaja fructului oprit şi amănuntele mai picante abia acum apăreau.

Dar ea nu mai avea nevoie de încurajare. Curiozitatea o devora. Nu îndrăznea să ridice capul, pentru că ar fi însemnat să întâlnească privirea lui Simon, care i-ar fi ghicit gândurile.

Nu discutaseră cât de des vor avea loc lecţiile; nu voia să pară prea… „Avansată” era cuvântul care-i venea în minte. Nutrea

convingerea că nu era bine să-l lase să afle cât de fascinată şi entuziasmată era de ceea ce aflase. Simon era, oricum, de o mândrie arogantă, nu era cazul să-i dea un motiv în plus să se simtă superior.

De aceea, se ridică o dată cu celelalte doamne, care ieşiră să stea la soare, să-şi continue conversaţia. Simon o văzu cum pleacă, dar nu făcu nimic pentru a o opri.

După vreo oră, Lady O o invită în camera ei.

— Ei bine, nu mi-ai spus cum evoluează cercetările! Lady O se aşezase pe pat, pentru ca Portia să-i îndrepte fustele.

— În mod pozitiv, dar nu sunt concludente.

— Chiar aşa? Lady O o sfredeli cu ochii ei negri, apoi ridică din umeri. Cred că tu şi Simon aţi străbătut mile împreună.

Portia ridică şi ea din umeri.

— Ne-am plimbat până la lac.

Lady O o privi încruntată, apoi închise ochii.

— Ei bine, dacă atât poţi să spui, mie nu-mi rămâne decât să remarc doar că pari mai plină de viaţă ca atunci când ai venit. Şi mai avem de stat aici.

Portia aşteptă ca Lady O să mai adauge ceva, dar, observând că aceasta nu spune nimic, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Străbătu cu paşi mari casa, întrebându-se…

Cât îi va trebui ca să afle totul? Sau o mare parte? Ajunsă în coridorul principal, se sprijini cu

coatele de pervazul unei ferestre. Privea înainte, fără a vedea ceva, sub razele soarelui care dansau pe lambriuri. Îşi lăsă mintea să zburde, simţurile libere…

Şi regăsi, din nou, prin prisma celor aflate, locul unde se afla frontiera dincolo de care voia să treacă. Să afle totul.

Habar n-avea de când se afla acolo, sau de când o urmărea Simon. Se dezmetici din visare simţindu-i prezenţa. Îşi ridică privirea şi-l văzu rezemat de peretele coridorului. Îi întâlni ochii albaştri.

El lăsă să treacă o clipă, apoi o întrebă:

— Eşti pregătită pentru lecţia următoare?

Portia ridică bărbia.

— Dacă şi tu eşti liber.

Fusese, de o oră încoace. Îşi muşcă buzele, înclinând din cap, oarecum indiferent.

Ea se ridică; poalele rochiei i se lăsară încet, acoperindu-i picioarele lungi.

Simon o luă de mână cu gesturi lente, deşi ar fi vrut s-o apuce cu putere, să se asigure că nu-i va scăpa. Cu o perfectă stăpânire de sine, îşi aşeză mâna pe braţul lui şi porniră pe coridor.

Ea îl privi. După o clipă, îl întrebă:

— Încotro mergem?

— Undeva unde să nu fim deranjaţi. Simon deveni brusc conştient de tonul tăios cu care-i răspunsese şi ştiu că şi ea l-a sesizat. Cu toate acestea, nu putu să reziste şi adăugă: Dacă vrei,

întâmplător, să treci prin acele etape despre care vorbeam, va trebui să fii disponibilă oricând.

Ea clipi de câteva ori, apoi zise:

— Adesea mă duc în sala de muzică după-amiaza, să exersez. Mă gândeam să mergem acolo.

— Cânţi foarte bine la pian, aşa că poţi rata o repetiţie sau două. Mai avem doar câteva zile aici.

Oprindu-se, el deschise o uşă de unde trecură într-un mic salon aflat lângă un dormitor. Niciuna din aceste camere nu era folosită. Le ştia din amintire.

Portia se oprise în mijlocul încăperii, privind mobilele acoperite cu huse. El închise uşa, apoi veni alături de ea şi prinzând-o de mână o conduse spre ferestrele cu draperii bogate, care cădeau în falduri. Încăperea era orientată spre vest, spre plantaţiile de pini. Trase draperiile şi soarele intră în încăpere.

Întorcându-se, luă husele care acopereau o piesă de mobilier aflată cu faţa spre fereastră. Portia văzu o canapea confortabilă, acum scăldată într-o lumină aurie.

Clipi des. Dând drumul husei din mână, Simon veni spre ea. Nu-i lăsă timp de gândire, o ridică în braţe, lăsându-se apoi să cadă împreună cu ea pe canapea.

Ea începu să râdă, apoi redeveni serioasă, întâlnindu-i privirea. Simon se rezemă de speteaza canapelei şi o trase spre el, prinzând-o în braţe.

Soarele le trimitea razele sale. Portia îşi fixă privirea pe buzele lui. Îşi muşcă buzele, apoi îl fulgeră cu privirea:

— Ce urmează?

El ridică o sprinceană; ochii ei mari rămaseră aţintiţi asupra lui. Simon nu mai avea nicio îndoială că abia aştepta următoarea etapă.

Îi zâmbi, vizibil destins, şi o trase spre el.

Acum ne jucăm.

Simon n-ar fi putut să-şi imagineze vreodată un alt preludiu ca acesta. Poate cuvintele erau cele care întreţineau atmosfera, sau soarele care îi încălzea, tăcerea acelei încăperi, mobila aceea adunată în jurul lor. Toate acestea i-au indus o plăcere ameţitoare, pe care n-o putea exprima, dar pe care o simţeau amândoi, aflaţi sub influenţa acelei stări de bine care îi îndepărta de întrega lume, care-i determina să se concentreze nu asupra unei proprietăţi sau a unor necesităţi – ci doar unul asupra celuilalt.

După câteva secunde, ea se relaxă sub sărutul lui, cu toate că trupul ei rămânea nu rigid, ci încordat, ca al unei căprioare care nu ştie dacă este în siguranţă, fiind gata să se retragă oricând. El o sărută, iar ea îi răspunse, oferindu-i gura senzuală; el doar aşteptă, o lăsă să înveţe ce voia, să ajungă la propria-i concluzie.

Cu mult timp în urmă, Simon aflase că o încăpere ca aceasta, în care se aflau, era cea mai potrivită pentru o femeie capricioasă. În braţele

sale, ea se simţi protejată, dar nu şi ameninţată de greutatea lui, de forţa lui, de iluzia că deţine controlul. Ca şi altădată, înainte, lucrurile se desfăşurară cum era de aşteptat: treptat tensiunea dispăru, iar ea rămase alături de el suplă, caldă, vie, vibrantă.

El o mângâie pe spate, liniştind-o. Ea a fost cea care i-a deschis drumul spre sinii ei, încurajându-l să-i mângâie. Apoi se lipi de el. În cele din urmă, se eliberă din sărutul lui, ridică încet capul, respiră adânc, simţindu-şi sânii înflorindu-i sub atingerea lui. De data asta, el nu se opri şi mâinile lui continuară acea dulce tortură.

Portia deschise ochii, îi lăsă în jos, mai trase aer în piept, urmărindu-l cum îi zgândără simţurile. Apoi îşi ridică pleoapele grele şi se confruntă cu privirea lui, în felul ei abrupt, obişnuit:

— Ce urmează?

El continuă s-o privească în timp ce îi mângâia sânii, observând cum îi dispărea concentrarea, din nou cu pleoapele lăsate.

— Eşti sigură că vrei să mai afli?

Ea deschise ochii. Privirea cu care-l fixă i se păru a unei femei hotărâte.

— Foarte sigură. Încercă să-şi controleze mişcarea buzelor, dar nu reuşi. Nu putea să pară nicio cochetă, nicio frivolă – pur şi simplu pentru că nu era aşa –, dar el simţi o anume bucurie în

ea, anticiparea, încântarea, emoţia.

Era ca şi cum ar fi explorat ceva anume, o zonă necunoscută care exista între ei. Nu se temea defel; era încrezătoare, se bucura de acel moment, deşi nu ştia ce putea să urmeze…

Avea încredere în el.

Această constatare îl luă prin surprindere: nu era numai simpla acceptare a faptului că Portia avea încredere în el, ci şi ceea ce ajunsese să însemne acest lucru pentru sine însuşi.

Trase adânc aer în piept, luptând împotriva senzaţiei că nu poate respira bine. Ea lăsase privirea în jos, urmărindu-i mâinile care-i mângâiau sânii; când îşi ridică privirea, el îşi drese glasul, mişcându-se nefiresc.

— Dacă eşti sigură…

Privirea pe care i-o aruncă ea îl făcu să continue. Îi era imposibil să nu zâmbească. Corsajul rochiei avea nasturi mici de la gât la mijloc. Încercând să-i elibereze sânii, el continuă şirul mângâierilor.

Ea clipi de câteva ori, dar nu făcu nicio mişcare pentru a-l opri. Cu toate acestea, când şi ultimul nasture al corsajului fii desfăcut, în ochii ei apăru o uşoară nelinişte, iar obrajii i se colorară brusc.

El întinse mâna, trăgând-o înapoi spre el. Îi surprinse privirea, înainte ca pleoapele ei să se lase din nou.

— Nu te mai gândi la nimic.

O sărută lung, stimulându-i simţurile cu adevărat, de parcă era prima oară când o săruta. Voia să facă un gest anume, ceva ce nu mai făcuse până atunci. Ea nu trebuia să ştie c-o sărutase ca un nepriceput. Cu toate astea, dacă acum el nu reuşea s-o zăpăcească, măcar pentru câteva clipe, ea se putea răzgândi…

Simon nu era dispus s-o ademenească prin vorbe dulci, sau să se certe cu ea. Nu mai avea atâta stăpânire de sine, nu când era cu ea; nu-i mai putea alunga tremurai prin vorbe. Căci asta era: un tremur, nu teamă. Sau poate era o simplă ezitare în faţa necunoscutului.

Cu o atingere uşoară, o făcu să-şi piardă orice urmă de reţinere, spre a trece la următoarea descoperire a ei, a lor.

Îi prinse sânii cu palmele; îi simţi ca de mătase. Portia îşi desfăcu buzele, dar nu se retrase; ochii li se întâlniră. El continuă mângâierea, o simţi tremurând, înfiorându-se. Simţi cum propriul său trup răspunde tot, cu un tremur.

Tânjea după ea. O dorea cu o disperare care-i tăia respiraţia. Ridică încet capul, reducând la zero acea jumătate de inch care o separa de el, de buzele lui, dorind-o.

Ea i se oferi. De unde ştiuse ce trebuia să facă, el nu putea spune, dar Portia îl sărată, îi prinse faţa în palmele ei, îl invită, îl provocă să îndrăznească să ia. Aşa cum îşi dorea el. Îi veni în

întâmpinare, îl urmă, apoi îl conduse.

Sau se retrase, simţind că flacăra dintre ei slăbeşte. Nu făcu nicio mişcare, când el o strânse mai tare cu ambele mâini, mângâind-o. I se opri respiraţia o secundă, apoi reveni, mai rapidă. Sub palmele lui, ei îi ardea pielea.

Portia se simţea ameţită de încântare, atât de conştientă de plăcerea pe care o experimenta, încât abia mai putea să respire. Atingerea lui era numai căldură, mai plăcută decât razele soarelui care se jucau deasupra lor, mai fierbinte, mai reală.

Şi mult, mult mai intimă.

Ar fi trebuit să fie şocată, ştia asta. Gândul acesta îi străbătu mintea, apoi îl dădu uitării.

Avea prea mult de primit, de asimilat, de aflat. De simţit. Nu avea nicio ruşine, nimic n-o putea smulge de sub mângâierile lui, de sub mâinile lui puternice, de la plăcerea care i-o ofereau.

Fascinaţie era un cuvânt prea slab pentru a exprima ceea ce simţea.

Pe sub gene, se uită la el şi simţi o schimbare, o dorinţă de a-i oferi plăcerea pe care i-o oferea şi el. Aşa se întâmpla cu toţi? Asta era explicaţia că femeile acceptau bărbaţii în viaţa lor, îndeplinindu-le dorinţele?

Mintea sa nu-i putea da un răspuns. Lăsă întrebarea să alunece pe lângă ea.

Simon se uita la sânii ei, cu mâinile

continuând să-i mângâie. Ridicând privirea i-o întâlni pe a sa.

Se simţi cuprinsă de un val de căldură, de emoţii. Îi zâmbi, ignorând faptul că-şi strivea sânii de braţul lui, şi-l sărută.

Îl simţi liniştit, trase aer în piept… apoi se mişcă, o întoarse spre el; o mână rămase pe sânii ei, cu cealaltă îi prinse faţa. O sărută, răvăşindu-i încă o dată simţurile, apoi, încet, treptat, se retrase.

Când el îşi ridică capul, abia mai respirau. Privirile li se întâlniră. Buzele le zvâcneau. Îl apucase de umeri, strângându-l puternic. Rămaseră astfel, conştienţi amândoi de căldura inimilor, de dorinţa copleşitoare.

Acel moment trecu, însă.

Încet, foarte încet, el se aplecă, dându-i un sărut lung. N-o mai atinse. O trase mai aproape, o prinse după umeri şi o ţinu aşa.

*

Mai apoi, pe când părăseau salonul, Portia privi în urmă. Sofaua era din nou acoperită. Nu exista niciun semn că ceva dramatic s-ar fi întâmplat în cameră.

Cu toate acestea, ceva se întâmplase. Ceva se schimbase.

Sau poate abia atunci ieşise la iveală.

Simon o scoase din încăpere şi închise uşa.

Nu putea citi nimic pe figura lui, dar ştia că şi el simţea la fel. O luă de braţ şi privirile li se întâlniră. Se îndreptară din nou spre coridorul cel mare.

*

Ea avea nevoie de timp să se gândească, dar n-o putea face din cauză că lumea se adunase deja la masă. Portia o privi crunt pe Kitty şi nu fu singura care o făcu. Kitty era o femeie fără judecată şi bun-simţ – asta era concluzia la care ajunsese Portia.

— Am auzit că mâine va avea loc o altă mare petrecere, zise Charlie, ridicând din sprâncene, privind în direcţia lui Kitty. Tot ea este organizatoarea.

Glasul lui era al unui om nedumerit, ca să nu spunem suspicios.

— Cred că nu ai nevoie de necazuri, îl atenţionă Portia. Astăzi a încercat sa fie rezonabilă. Cine ştie? Poate numai scara…

— Se transformă într-o femeie fatală, lipsită de perdea?

Portia era gata să se înece cu mâncarea. Duse repede şerveţelul la gură şi-l privi cu reproş pe Charlie.

Acesta făcu o grimasă.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, draga mea, dar Kitty are reacţii necontrolate la orice oră din

zi sau din noapte. Ridică privirea. Se comportă după bunul plac.

Portia se încruntă.

— James spunea că înainte nu era chiar aşa.

După un moment de gândire, Charlie aprobă.

— Are dreptate.

Kitty începuse prost seara, flirtând pe faţă, sau mai bine-zis, încercând să flirteze cu James în salon. Charlie încercase să intervină pentru a o readuce pe Kitty la realitate.

Apăruse Henry, care încercase să aplaneze lucrurile, dar fusese repezit de aceasta, care apoi avusese reacţii necontrolate.

Se întorseseră la masă cu o doamnă Archer foarte agitată, de parcă îi cedau nervii. Şi ceilalţi păreau a fi distraşi, ori apatici, comportamente ciudate, pe care ar fi trebuit să le mascheze prin manifestări pe care, în mod normal, nu ar fi trebuit să le aibă nişte persoane de familie bună.

Când doamnele se retraseră să-şi refacă machiajul, Portia se gândi că era ca şi cum faţada casei începuse să se deterioreze. Nu se rupsese, căzând în bucăţi, încă, dar unele doamne considerau că nu se poate face prea mult pentru a repara răul făcut de Kitty.

Aşa erau surorile Hammond: într-o stare de confuzie. Şi nu era surprinzător, pentru că nimeni nu înţelegea ce se întâmpla – ele se adunaseră în jurul Portiei, dornice să stea de vorbă şi să uite privirile crâncene adresate lui Kitty. Chiar şi Lucy

Buckstead, cea mai echilibrată, era cam abătută. Portiei îi fu milă de ele. Le încurajă să se gândească la ziua care urma, la ofiţerii cu care dansaseră la bal şi care fuseseră invitaţi şi acum, la chipeşul şi tânărul lor vecin, George Quiggin, care venea şi el.

Cu toate că eforturile ei erau suficiente pentru a le distrage pe Annabelle, Cecily şi Lucy, Portia nu putea uita iritarea produsă de comportamentul necontrolat al lui Kitty. Privind în jur, o văzu pe aceasta discutând cu doamna Buckstead şi cu Lady Hammond. Kitty nu-şi lua privirea de la uşă.

Uşa pe care urma să se întoarcă domnii.

Portia pufni dezgustată. Această Kitty răspândea o stare de încordare, de probleme iminente. Ea, una, suportase destul şi trebuia să ia o pauză pentru a se putea gândi.

— Vă rog să mă scuzaţi! zise ea.

Le lăsă pe cele trei tinere şi se îndreptă spre terasă.

Fără a se mai uita în stânga sau în dreapta, ieşi afară, în aerul rece al nopţii.

Când lumina care răzbătea prin ferestre nu mai ajunse până la ea, se opri şi trase aer în piept. I se păru grozav: era pentru prima oară că putea respira liber, după câteva ore. Toată frustrarea îi dispăru. Ridică, semeaţă, capul şi pomi de-a lungul pajiştei.

O luă spre lac. N-ar fi vrut să coboare până

acolo singură, dar luna nouă, aflată sus pe cer, scălda toată pajiştea într-o lumină argintie. I se păru că se poate avânta până acolo pentru că nu era chiar aşa de târziu.

Trebuia să se gândească la tot ce învăţase, la ce înţelesese până atunci. Orele petrecute cu Simon îi deschiseseră ochii. Ceea ce aflase era diferit de ceea ce-şi imaginase. Pornise de la premisa că atracţia, relaţia fizică dintre un bărbat şi o femeie seamănă întrucâtva cu ciocolata: gustul este destul de plăcut, agreat de toată lumea, dar nu duce la dependenţă.

Iar ceea ce împărţise până acum cu Simon…

Se scutură, înfiorată, deşi afară era cald. Continuă să meargă, cu privirea aţintită la iarba pe care călca.

Se chinuia să găsească vorbele potrivite pentru a-i comunica lui Simon ce simţea. Oare era dorinţă acest îndemn de a fi cu el din nou? Mai mult: de a continua? Până mai departe?

Posibil, dar ea se cunoştea destul de bine, sau mai bine-zis, cunoştea o parte anume din ea însăşi amestecată cu latura senzuală, cu acea acerbă curiozitate, cu permanenta ei dorinţă de a şti.

Şi, de asemenea, cu dorinţa de a fi din nou cu el, una din ce în ce mai puternică.

Ştia acum ce voise să ştie, şi mai ales faptul că nu va fi în stare să părăsească acel loc până când nu va lămuri şi va înţelege ceea ce învăţase.

Exista ceva – ceva absolut neaşteptat – între

ea şi Simon.

Continuând să meargă încet de-a lungul pajiştei, se gândi la concluzia la care ajunsese. N-ar fi trebuit să greşească. Cu toate că nu avea niciun fel de experienţă în acest domeniu, avea încredere în calităţile ei înnăscute. Iar dacă acestea ar fi convins-o că trebuia să continue, ei bine, o va face.

Ceea ce însemna totuşi…

Nu ştia *ce* anume. Putea doar să ghicească. Viaţa sa de până atunci nu o învăţase dacă era ceva normal.

Dar pentru el era? Desigur, era ceva ce i se întâmplase cu fiecare femeie în parte.

Cu toate acestea, nu era prea convinsă. Îl cunoştea prea bine şi-i cunoştea obiceiurile. Spre sfârşitul întâlnirii lor, pe sofaua din salon, şi el păruse la fel de surprins, ca şi ea.

Oricât ar fi încercat, nu-şi amintea nimic care să fi determinat acel moment. Fusese de parcă amândoi ar fi deschis ochii în acelaşi timp, realizând pe neaşteptate că au ajuns într-un loc unde nu se aşteptaseră să ajungă. Alunecaseră spre acest loc, niciunul nu acordase prea mare importanţă, niciunul nu controlase situaţia…

Fusese ceva special, pentru că nici el nu se aşteptase ca asta să se întâmple.

Iar ea era decisă să afle mai multe. Să descopere, să-i fie relevat… orice ar fi fost. Nu putea face asta decât revenind în acel loc, la

aceeaşi gamă de sentimente.

Din fericire, ştia cum să ajungă în acelaşi punct. Fuseseră preocupaţi de despărţirea fizică, atraşi unul de celălalt, aşa cum pot fi doar doi oameni care se cunosc. Niciunul nu încercase să verifice onestitatea sau caracterul celuilalt. Dacă el ar fi vrut să spună sau să întreprindă ceva, ea avea o încredere totală că ar fi făcut sau afirmat chiar acel lucru. El gândea la fel despre ea, era sigură de asta.

Aceasta era *cheia:* nu se gândiseră. Departe de ceilalţi, nu exista altceva care să-i preocupe. S-ar fi concentrat doar asupra a ceea ce aveau de făcut. Şi de împărţit.

Ajunse la capătul pajiştei dinspre lac. Acesta se vedea în faţa ei, întunecat la culoare.

Nu mai avea importanţă cât îşi chinuise imaginaţia, nu putea – n-ar fi putut – să-şi închipuie acele clipe cu oricare alt bărbat.

Ca o atingere uşoară, îi simţea prezenţa, îi simţea privirea. Întorcându-se, îl văzu venind spre ea, cu mâinile în buzunar; îi văzu umerii largi, privirea aţintită asupra ei.

Oprindu-se, se uită spre lac, apoi spre ea.

— N-ar trebui să te afli aici singură.

Ea îi întâlni privirea.

— Nu sunt singură.

El îi evită privirea, dar ea sesiză mişcarea rapidă a buzelor lui.

— Cum a fost, zise ea, acolo, în casă?

— Oribil. Kitty îşi dă tot mai mult în petic. Părea hotărâtă să-l abordeze pe Winfield, cu toate că acesta n-a încurajat-o în vreun fel. După primele ei manifestări, Henry s-a retras, pretinzând că nu observă. Doamna Archer era îngrozită, dar neputincioasă; Lordul şi Lady Glossup se arătau depăşiţi de evenimente. Doar Lordul Netherfield a intervenit, recomandându-i lui Kitty să se maturizeze.

Portia pufni dispreţuitor, apoi se opri. Discutase problema cu Lady O.

După câteva clipe, Simon îi spuse:

— Ar fi bine să ne întoarcem.

N-o atrăgea această idee.

— De ce? îl întrebă ea. Este prea devreme pentru a ne retrage. Chiar vrei să te duci acolo, să arunci zâmbete de circumstanţă la manifestările lui Kitty?

Privirea lui spunea destul.

— Vino, să coborâm spre lac. Ea ar fi vrut să se oprească la casa de vară, dar nu spuse nimic.

El ezită, fără a se uita spre lac, ci spre casa de vară. O cunoştea bine. Portia ridică hotărâtă bărbia şi-i puse mâna pe braţ.

— O plimbare îţi va limpezi mintea.

Portia îl trase după ea şi el o urmă Ură tragere de inimă, pornind alături de ea în plimbarea pe malul lacului. Trecură prin pepiniera de pini, îndreptându-se spre casa de vară. Cu capul sus, ea păşea alături, fără o vorbă.

Cărarea înconjura lacul; pentru a se întoarce acasă, ar fi trebuit să treacă pe lângă casa de vară.

Lady O avusese dreptate, ca de obicei: avea multe de învăţat, de explorat şi nu prea multe zile în care să facă toate acestea. În alte împrejurări, trei lecţii într-o singură zi ar fi însemnat grabă; acum, însă, nu vedea de ce nu s-ar folosi de această oportunitate pentru a-şi duce planul la bun sfârşit.

Şi pentru a-şi satisface curiozitatea.

Simon ştia ce gândea ea. Comportamentul ei nu-l inducea în eroare: ea îşi închipuia deja etapa următoare.

La fel şi el.

Dar, spre deosebire de ea, el ştia tot ce trebuia să ştie.

Nu-l mira că era atât de nerăbdătoare. De fapt, şi el conta pe acest entuziasm. Cu toate acestea…

Lui îi trebuia puţin timp să asimileze ce văzuse în acea după-amiază.

Şi pentru a se reorienta.

Şi pentru a căuta o cale de a relua controlul asupra tentaţiei pe care o constituia ea, o tentaţie foarte puternică, pe care Portia nu era conştientă c-o posedă.

El nu avea să-i spună, desigur; ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Portia să se poată stăpâni.

— Ştii, nu înţeleg cum gândeşte Kitty. De fapt, cred că nu-i pasă de nimeni şi nimic.

El se gândi imediat la Henry, la ce trebuia să fi simţit acesta.

— Este chiar atât de naivă?

După un moment, Portia îi răspunse:

— Nu sunt sigură dacă este vorba de naivitate. Mai degrabă egoism. Şi incapacitatea de a se gândi la ce simt ceilalţi. Se comportă ca şi cum ar fi singura care contează, de parcă noi, restul, suntem doar nişte figurine în caruselul ei.

Simon mormăi:

— Nici de Winifred nu este apropiată.

Portia scutură din cap.

— Aşa este, într-adevăr. Şi cred că Winifred şi-ar dori să fie la mai mare distanţă de sora ei. Mai ales de când a apărut Desmond.

— Se pune ceva la cale? Ai idee?

— S-ar putea pune, dacă n-ar interveni Kitty.

Îşi continuară plimbarea în tăcere. În cele din urmă Simon murmură:

— Cred că în caruselul lui Kitty este foarte multă singurătate.

Trecură minutele, apoi Portia îl strânse uşor de braţ, înclinându-şi capul.

Străbătuseră aleea care înconjura lacul. Casa de vară se ivi din întuneric. Simon se lăsă condus spre trepte. Nu făcu niciun gest, când ea îşi trase braţul, îşi ridică rochia şi începu să urce. El aruncă o privire înjur, apoi o urmă.

Portia îl aştepta. În întuneric, figura ei se contura ca un oval palid, dar nu-i putea vedea ochii. Nici ea pe ai lui.

Se opri în faţa ei. Portia îi atinse uşor obrazul, orientându-i gura spre buzele ei. Sărutul iniţiat de ea era o invitaţie fără cuvinte. Prinzând-o de mijlocul subţire, el acceptă şi o primi.

Când, în cele din urmă, el ridică încet capul, ea oftă. Apoi îl întrebă cu seninătate:

— Ce urmează?

El avusese destul timp până atunci să formuleze răspunsul corect. Zâmbi, dar ea nu-i văzu zâmbetul în întuneric.

— Ceva puţin diferit de ce ai trăit până acum. Trecu în spatele ei.

El simţi tulburarea puternică ce-o încerca. Vru să privească în jur, să vadă unde o ducea Simon, dar cu multă prudenţă, fără a-şi lua privirea de la chipul lui.

Simţi un scaun în spate. Se opri. El îi dădu drumul, trecu pe lângă ea, se aşeză, o trase încet, pentru ca ea să i se aşeze pe genunchi, cu faţa spre el.

Acum erau complet ascunşi, chiar şi de razele lunii, care nu ajungeau până în acel loc.

Dar ea se mişcă repede. Nu mai aşteptă ca el s-o tragă la pieptul lui: se aplecă şi-l sărută.

El profită imediat. Portia nu era o cochetă, nicio femeie experimentată, dar, iată că, pusă în situaţii ca aceasta, reacţiona ca o seducătoare,

total diferită de ceea ce ştia el.

Şi acest nou fel de a fi îl atrase mai mult.

Simon o dorea cu înfocare. Se ruga cu ardoare, în gând, ca ea să nu înţeleagă cât de uşor l-ar fi putut manevra. Îl putea chema, ademeni, iar el i s-ar fi aşezat în palmă, ca o pasăre. Gata să se bucure de ce i se oferea.

Palmele sale cu degete răsfirate avansară pe spatele ei, pe mătasea subţire a rochiei. Ea se ridică, probabil pentru a-i uşura accesul spre sâni. Îi spuse:

— Am o idee.

El o privi cu prudenţă, mai ales pentru că vocea ei sunase diferit. Era mai joasă, mai bogată în inflexiuni, fierbinte ca noaptea care-i învăluise, care-i ascundea de ochii celorlalţi. El nu vedea nimic, trebuia să-i descifreze jocul – starea ei – din cu totul alte lucruri.

Din alte elemente, mai puţin precise.

— Spune-o!

Văzu mişcarea buzelor ei. Portia îşi aşează braţele pe umerii lui, se aplecă şi-l sărută.

— Cred că va fi o continuare a ultimei noastre lecţii.

Ce oare voia să spună?

— Explică-mi, Portia!

Ea începu să râdă, iar râsul ei îi pătrunse în suflet.

— Aş prefera să-ţi arăt. Ea îi surprinse privirea.

— Este perfect rezonabil şi drept.

Numai atunci realiză că Portia îi desfăcuse nasturii hainei. Înainte să poată reacţiona, ea încerca să-i desfacă nodul cravatei.

— Portia!

— Hmm?

Certându-se cu ea, n-ar fi ajuns la niciun rezultat. O ajută să-i desfacă nodul cravatei. Cu un gest de triumf ea se ridică şi o aruncă. El îi sesiză gestul, întinse mâna şi prinse cravata, pe care o puse pe braţul scaunului.

Dar pe ea n-o mai interesa cravata, acum se concentra asupra nasturilor cămăşii. El se mişcă uşor, lăsând-o să-i scoată cămaşa din pantaloni, apoi să i-o desfacă, după care rămase privind uimită ceea ce descoperise.

Ar fi dat orice să-i poată vedea chipul mai clar. Se bucură de tăcerea ei, de fascinaţia care pusese stăpânire pe ea, în timp ce îi descheia cămaşa, apoi îşi răsfirase degetele pe pieptul lui.

Timp de un minut ea doar atinse, exploră, simţi. Apoi ridică privirea spre faţa lui, înregistrându-i reacţia şi faptul că nici nu mai respira. Mâinile ei se opriră o clipă, apoi continuară să-l atingă, mai îndrăzneţe.

— Îţi place?

Portia îşi mişca mâinile foarte încet, trecându-le senzual peste muşchii lui bine conturaţi, pentru ca mai apoi să revină asupra părului de pe pieptul lui.

El suspină.

— Dacă-ţi face plăcere ţie…

Ea începu să râdă.

— O, desigur, îmi face multă plăcere!

Simon se simţea pierdut. Şoaptele ei fierbinţi, diferite de ceea ce ştia, cu mult mai mature, erau ale unei femei care-l cunoştea, încrezătoare în sine însăşi, la fel ca cea mai convingătoare chemare de sirenă. Greutatea trupului ei aşezat pe genunchii lui se adăuga chinului pe care cu greu îl mai suporta.

Portia îl explora, îl mângâia, se delecta cu trupul lui, ştiind că acum, în aceste clipe, era robul ei. Avea pielea fierbinte, o musculatură puternică, fascinantă. Era vrăjită de descoperirea că ea, printr-o simplă atingere, putea face minuni cu trupul lui, aşa cum făcuse el cu al ei.

Era corect, ar fi spus ea, corect pentru amândoi.

În cele din urmă, cu o respiraţie adâncă, el întinse mâinile spre ea. O trase spre el. Aplecându-se, cu mâinile încă pe pieptul lui gol, ea îi oferi gura.

Sărutul lor deveni tot mai profund. Portia îşi aşează palmele pe pieptul lui fierbinte.

Îi simţi degetele pe spate; îi deschidea nasturii rochiei, până în talie.

Era o seară caldă, care se lăsase deasupră-le, ca un văl de tăcere, pe care Simon o întrerupse, cerându-i să se ridice, pentru a-i dezgoli trupul

până la mijloc.

Ea se înfioră, dar nu de timiditate, ci pentru că devenise brusc conştientă. Simon îi mai mângâiase sânii până acum, dar nu-i scosese rochia, ultimul punct de rezistenţă. Dar acum îi trăsese rochia în jos, iar ea îl lăsase. Îi dezvelise trupul până la mijloc. Îl privea în timp ce el lupta cu şireturile combinezonului.

Nu-i ceruse permisiunea, ci doar începuse să le desfacă, de parcă ar fi fost dreptul lui.

Era mai bine că nu-i vedea faţa. Numai faptul că se aflau în întuneric îi dăduse curajul de a sta liniştită, lăsându-l s-o dezbrace.

Aerul devenise fierbinte. Ei îi ardea pielea, sfârcurile sinilor i se întăriseră şi o dureau. Se simţea privită; i se păru că Simon schiţase un zâmbet.

El ridică o mână, atingând-o. Pleoapele ei se lăsară deodată, grele. Simon îi prinse amândoi sânii cu mâinile, iar ea se înfioră toată.

Închise ochii şi se abandonă senzaţiei, concentrată asupra atingerii lui, a torturii la care o supunea el. Pielea i se părea mai sensibilă ca oricând. Sânii o dureau. Era o durere ciudată, care se transformă într-o căldură intensă, ce-i invadă tot trupul.

Portia deschise ochi, pentru a-l privi. Oare era conştient de ceea ce-i făcea ei?

O privire a fost de ajuns: sigur că ştia. Oare căutase înadins întunericul, pentru ca ea să fie

mai docilă? Nu, de fapt, ea îl condusese spre casa de vară, iar el se lăsase antrenat în jocul ei.

Ideea îi plăcea: unul luase o iniţiativă, iar celălalt o dusese mai departe. I se părea corect. Încurajator.

Tot aşa cum erau şi atingerile lui. Respira cu greutate, dar îşi coborî privirea, urmărindu-i mâinile, care păreau închise la culoare pe pielea ei albă. Simţi acea senzaţie de căldură, punându-i treptat stăpânire pe tot trupul.

— Vrei să trecem la faza următoare?

Ea îl cercetă din priviri. Nu ştia, n-ar fi putut ghici, care era aceasta. Dar nu-i păsa.

— Da, vreau.

Simon înţelese din vocea ei că era hotărâtă. Observă şi o uşoară încordare a bărbiei. Era de ajuns, aşa că oftă, uşurat.

Făcu un efort să-şi desprindă mâinile de pe pielea ei înfierbântată şi se întinse după cravată. Ea clipi nedumerită de câteva ori, văzând cum o netezeşte, apoi o împătureşte sub forma unei benzi înguste.

— Este o idee a mea.

Simon acceptase să continue la sugestia ei. Acum nu mai putea da înapoi. Încercă, totuşi, încruntându-se, dar… Aşezându-şi mâinile pe pieptul lui gol, se aplecă şi-l lăsă s-o lege la ochi.

— Este necesar?

— Nu chiar, dar cred că-ţi va plăcea.

Din tăcerea ei, Simon înţelese că nu ştia cum

să interpreteze gestul. După ce îi făcu un nod la spate, îi zâmbi, apoi îl desfăcu, iar ea se ridică repede în picioare.

— Nu!

Simon îşi trecu palmele peste spatele ei gol, simţind cum se crispează.

— Stai aşa cum eşti acum. Cu o mână, o trase spre el, cu gura aproape de a lui. Nu trebuie să faci nimic, doar să simţi.

Buzele li se întâlniră. El o readuse la starea fierbinte de intimitate. Mâinile ei aşezate pe pieptul lui le despărţeau trupurile. O trase spre el, copleşindu-i simţurile, de parcă ar fi vrut să se obişnuiască el mai întâi cu faptul că era goală până la mijloc, stând acolo, pe genunchii lui, aşteptând ca el să pună la punct ultimele pregătiri.

Locul acela întunecat, unde îl adusese Portia, fusese un dar neaşteptat pentru el, cravata pe care i-o legase la ochi, un al doilea. Lui i-ar fi luat mai mult timp să găsească o cale prin care s-o aducă în această stare, fără a risca o reacţie instinctivă de prudenţă, de împotrivire, pentru a nu ajunge să fie atât de profund sub controlul unui bărbat, un instinct pe care el ştia prea bine că Portia îl posedă. I se oferise singură pe tavă, iar el, desigur, avea să se înfrupte.

Eliberă strânsoarea puţin, continuând s-o mângâie, prinzându-i din nou sânii în căuşul palmelor. Intensitatea sărutului crescu, turnându-

le foc prin vene amândurora. El era fericit, ştiind ce va urma. Când sărutările ei deveniră tot mai imperioase, când sânii ei deveniră din nou fierbinţi şi dureroşi, el n-o mai sărută pe gură. Îi dădu capul uşor pe spate, purtându-şi buzele de-a lungul liniei gâtului său lung.

Ea ridică mâinile, aşezând una pe umerii lui. Pe cealaltă o coborî spre pieptul lui, în timp ce el se aplecase pentru a săruta punctul în care se vedea o venă zvâcnind.

Cu capul dat pe spate, ea simţea că nu mai poate să respire. Desprinzându-şi gura de pe pielea gâtului, el aplecă uşor capul, îi luă un sân în palmă şi apoi îi prinse sfârcul între buze. Sunetul pe care ea îl scoase a fost un strigăt de plăcere. Continuă să-i tortureze sânul, sugând şi morfolind, până când ea ţipă din nou. El se opri, apoi trecu la celălalt sân. Se înfrupta ca un cuceritor din prada de război, care i se oferea. Ca şi ea. Nici măcar o dată nu dădu înapoi, ci îl îndemnă prin gesturi, prin şoapte. Simon îi cunoştea de acum fiecare inflexiune, putea interpreta fiecare geamăt, fiecare suspin.

Portia îşi înfipse degetele în umerii lui şi îl prinse cu putere de păr. Îl trăsese aproape de ea, parcă implorându-l să ia ce i se oferea. Şi să dea.

Iar el asta făcu. Era foarte atent ca flacăra trupului ei să nu se domolească nicio secundă; o lăsa să simtă, să afle tot ce dorea, apoi, cu forţa o trăgea înapoi, chiar împotriva voinţei ei, dintre

flăcările devoratoare ale dorinţei.

Acel moment încă nu venise.

Abia mai respirau, când, în cele din urmă, el se retrase, iar Portia îl urmă, prăbuşindu-se la pieptul lui. Murmură ceva, oftă, apoi îi atinse pieptul cu sânii ei îndelung încercaţi.

Simon o lăsă o clipă, apoi o trase din nou spre el şi o sărută, dar încet, de data aceasta, apoi o lăsă în pace.

Acceptând acest lucru, Portia oftă, căzu din nou în braţele lui, apoi îşi scoase cravata pe care el i-o legase la ochi.

Îl privi. Chiar şi în întuneric, ar fi putut jura că ochii ei străluceau. Portia nu-şi lua ochii de la gura lui.

— Mai vreau! murmură ea.

— Nu! îl durea să spună asta. Simon respiră adânc, încă simţind dorinţa clocotindu-i în piept.

— Ai răbdare.

Vorbe nesăbuite. Chiar în clipa în care le rosti, văzu flacăra care îi apăruse în ochi şi reacţionă instantaneu, înaintea ei.

O sărută. O strânse în braţe, apoi îi devoră gura din nou. În acelaşi timp îşi răsfiră degetele cu gingăşie pe spatele ei şi le coborî din ce în ce mai jos peste pielea ei încinsă, peste curbele trupului ei care, cât de curând, urmau să fie ale lui.

Ea gemea – nu împotrivindu-se, ci doar pentru a-l încuraja. El o ignoră, dar nu-şi retrase

mâinile. Nu încă. Nu până ce nu avea să-şi satisfacă pe deplin foamea de ea. Până când nu va şti, cu certitudine, că ea însăşi şi-ar fi dorit să fie a lui. Cândva. Curând.

Când, în cele din urmă el îşi ridică încet capul, ea deschise ochii şi privirile lor se întâlniră. Fără reţineri, fără să se ascundă, dar mai ales fără vină.

Ea se afla în braţele lui, goală până la mijloc, cu sânii striviţi de pieptul lui gol. Mâinile sale îi mângâiau spatele, pielea ei ardea de dorinţă.

Dorinţa însăşi se strecurase fierbinte între ei.

Amândoi erau conştienţi de prezenţa ei.

Pentru Simon fu un efort să se retragă, dar îl făcu.

— Trebuie să ne întoarcem.

Privindu-l lung, ea înţelese că era imperios necesar, înclină din cap.

*

Drumul de întoarcere le luă timp. Le trebui vreme să lase simţurile să se potolească, să-şi aranjeze hainele. El nu se mai obosi să-şi înnoade cravata, sperând să nu întâlnească pe nimeni.

Porniră, ţinându-se de mână, prin întuneric. Luna se afla destul de jos. Grădinile erau cufundate în noaptea neagră.

Casa apăru în faţa lor. Portia se încruntă.

— Am crezut că va fi lumină doar la parter.

Nu poate fi atât de târziu.

De fapt, habar n-avea ce oră ar fi putut fi.

Simon ridică din umeri.

— Poate că toţi de acolo au fugit, ca şi noi, de insistenţele lui Kitty.

Continuară să meargă agale. Simon o conduse pe un alt drum, iar ea presupuse că făcuse asta pentru a se asigura că nu vor fi văzuţi de nimeni. Ajunseseră destul de aproape, când auziră paşi şi foşnet de frunze.

Se opriră în umbra copacilor, aşteptând, în tăcere.

Un bărbat se afla la oarecare distanţă, luând-o pe una din alei. El nu-i observase, astfel că cei doi avură răgazul să-l vadă. Îl recunoscură imediat. Ţiganul părea să cunoască foarte bine locurile, aşa că nu se afla în pericol să se rătăcească.

După ce se depărtă şi Simon îi făcu semn să continue drumul, ea şopti:

— Cine naiba putea fi? Chiar era ţigan?

— Se pare că este şeful unei şatre, care şi-a aşezat tabăra în apropiere. Îl cheamă Arturo.

Se aflau foarte aproape de casă, când Simon se opri din nou. Îl văzură pe tânărul grădinar stând lângă colţul casei, sub un copac. Nu se uita spre ei, ci spre cealaltă parte a casei, cea pe care ei n-o vedeau. De unde venise Arturo, ţiganul. Era aripa casei unde se aflau camerele personale ale celor din familie.

Portia se uită la Simon. O privi şi el, apoi îi făcu semn să continue drumul. Se aflau acum pe pajişte şi puteau înainta foarte repede, neauziţi.

Dădură colţul, Simon deschise o uşă şi-i făcu semn să meargă mai departe. Imediat ce închise uşa, ea îl întrebă:

— De ce crezi c-a ieşit băiatul grădinarului de aici?

Simon făcu o grimasă.

— Nu este din partea locului, şi el este tot ţigan. Se pare că se pricepe la flori, pentru că lucrează aici, vara.

Portia se încruntă.

— Dar dacă se ţinea după Arturo, de ce mai era încă aici?

— N-aş putea spune.

Simon o luă de braţ.

— Hai să urcăm.

Pătrunseră pe un coridor mic. Nu se afla nimeni prin preajmă. Merseră nestingheriţi. Erau amândoi obişnuiţi cu conacele, ştiau unde se adună invitaţii, de obicei, la această oră, ştiau ce se poate asculta pe la uşi. Dar de data asta nu se auzea nimic.

Ajunseră lângă o masă, pe care ardea o lumânare. Simon o opri.

— Fii atentă.

El îşi aranjă imediat cravata, pentru cazul în care ar fi dat ochii cu cineva pe coridor.

Continuară să meargă, dar nu se întâlniră cu

nimeni. Când ajunseră în holul mare, ea murmură:

— Se pare că toată lumea s-a dus la culcare.

Ceva li se părea ciudat. Ceasul pe lângă care trecuseră nu arăta nici miezul nopţii.

Simon ridică din umeri şi o conduse spre scara principală. Erau pe la jumătatea drumului, când auziră voci.

— Asta va produce scandal, desigur.

Se opriră amândoi, schimbând priviri. Henry era cel care rostise aceste cuvinte.

Simon se apropie de balustradă şi se uită în jos. Portia făcu acelaşi lucru.

Uşa bibliotecii era întredeschisă; înăuntru se putea vedea spatele unui fotoliu, pe care era aşezat James. Ţinea în mână un pahar de cristal cu vin alb.

— După cum au evoluat lucrurile, scandalul ar fi şi mai mare dacă n-o vei face.

Henry pufni dispreţuitor. După un moment răspunse:

— Mi-aş fi dorit să nu ai dreptate, să fi fost o altă cale…

Era lesne de înţeles despre ce, sau mai degrabă, despre cine discutau, aşa că Simon şi Portia continuară să urce în tăcere.

În dreptul etajului ei, Simon îi sărută mâna şi se despărţiră. Nu aveau nevoie de cuvinte.

Ajungând în cameră fără să dea ochii cu nimeni, Portia se întrebă ce oare pierduse. Ce anume făcuse Kitty, încât să-i determine pe toţi să

se culce devreme, lăsându-i pe James şi Henry să discute despre un scandal?!

7

Portia chiar nu voia să ştie. Avea problemele sale: Nu simţea nevoia să se împovăreze cu faptele lui Kitty. Fiecare cu ale lui. „Trăieşte şi lasă şi pe alţii să trăiască.”

în ceea ce o privea, ea dorea să ia totul de la viaţă – în întregime. Până acum nu realizase că este posibil. Evenimentele serii precedente ar fi trebuit s-o scandalizeze. Dar nu se întâmplase aşa. Din contră, era foarte dornică să afle mai mult, să soarbă din nou din cupa pasiunii, să guste din nou dorinţa şi, de această dată, să soarbă *toată cupa.*

Întrebările care o măcinau acum erau unde şi când putea face asta?

Nu se mai obosi să se întrebe şi cu cine.

Se uita spre pajiştea unde se adunaseră musafirii: petrecerea lui Kitty era în plină desfăşurare. După numărul mare în care participaseră familiile vecine, îşi spuse că, probabil, familia Glossup nu se prea distrase în ultimul timp şi petrecerile le lipsiseră.

Evitând intenţionat pe cei apropiaţi familiei, se oprise să flecărească cu cei care-i fuseseră prezentaţi, la bal, cunoscând şi alţi oaspeţi. Fiind o

tânără reprezentantă a unei familii importante din Rutlandshire – prin fratele său – îşi permitea să discute lejer cu cei pe care, dacă s-ar fi aflat la Londra, i-ar fi considerat inferiori din punct de vedere social, întotdeauna o interesase să afle despre vieţile altora. Numai astfel putea să aprecieze ce avea ea, lucru pe care, de altfel, ca cele mai multe doamne cu situaţia ei, l-ar fi considerat că i se cuvine în mod firesc.

Kitty era în vervă. Ieşea în evidenţă printre invitaţi. În timp ce căuta o posibilitate de a-şi atinge scopul, Portia observă că aceasta era plină de viaţă, de bucuria de a trăi, veselă, bine dispusă. Zâmbea, râdea ca o femeie care se bucura de succes.

Urmărind-o cum schimba complimente cu o matroană corpolentă, cu fiica şi fiul acesteia, Portia scutură din cap.

— Uimitor, nu?

Întorcându-se, îl văzu pe Charlie.

El făcu un semn spre Kitty.

— Dacă mi-ai putea explica, ţi-aş rămâne îndatorat.

Portia o privi din nou pe Kitty.

— Este greu de spus. Prinzându-l de braţ, îl trase după ea. Cu un zâmbet, el acceptă dorinţa ei şi o urmă. Poate este doar o şaradă, se comportă aşa cum crede! Sau, mai degrabă, nu. Cred că şi-a creat în minte o imagine a ceea *ce ar trebui* să fie şi se poartă ca atare. Această imagine nu coincide,

de cele mai multe ori, cu ceea ce gândim noi. Nici nu ştim, de fapt, cum gândeşte Kitty.

Conducându-l în continuare pe Charlie, Portia se încruntă.

— Simon se întreba dacă nu este cumva naivă. Încep să cred că poate este adevărat.

— Dar mama ei n-ar trebui s-o aducă pe calea cea bună? Nu acesta este rolul unei mame?

Portia se gândi la propria-i mamă, apoi la doamna Archer.

— Da, dar crezi că doamna Archer…? Lăsă întrebarea în suspensie, neştiind cum să exprime ce gândea despre mama lui Kitty.

Charlie ridică din umeri.

— Poate ai dreptate. Suntem obişnuiţi cu felul nostru de a fi, cu oamenii ca noi şi cu comportamentul lor. Ne aşteptăm să ştie ce trebuie să facă. Dar unde mă duci?

Privind drept înainte, Portia se ridica uneori chiar pe vârfuri, să vadă figuri cunoscute.

— Acolo este o doamnă care o cunoaşte pe mama ta. Abia aşteaptă să-ţi vorbească!

— Ce tot spui? Pe naiba, femeie! Crezi că sunt nerăbdător să-mi pierd vremea cu scorpia aia bătrână?

— Ştii că aşa este. O dată ce reperase ţinta, Portia îl trăgea după ea. Gândeşte-te că dacă discuţi acum cu ea, scapi mai repede. Dacă amâni discuţia şi te observă ea, nu scapi fără jumătate de oră. Îl privi, ridicând sprâncenele. Ce preferi?

Charlie o privi printre gene.

— Simon avea dreptate, eşti periculoasă.

Portia îi zâmbi, conducându-l spre Lady O.

Fapta bună o dată săvârşită, reveni la dorinţa ei cea mai mare: aceea de a fi singură cu Simon pentru o oră sau două. Sau poate trei? Nu ştia cât va dura etapa următoare.

Reuşind să scape de un grup de ofiţeri, aruncându-le un zâmbet distant, continuă să se gândească la problema sa. La vârsta ei, o discuţie de douăzeci de minute între patru ochi nu era ceva scandalos, dar ceea ce depăşea o jumătate de oră ridica întrebări. De aceea, i se păru că o jumătate de oră era suficient. Din ceea ce ştia, Simon era expert, şi experţilor nu le plăcea să fie grăbiţi.

Trei ore erau de ajuns.

Se uită spre mulţimea de invitaţi. Până nu găsea o soluţie, nu avea sens să-l caute pe Simon. Nu era bine să fie văzută în compania lui. Nu trebuia să ştie nimeni că se plăceau.

Discută cu un maior, apoi cu un cuplu venit de la Blandford Forum. După ce îi părăsi pe aceştia, pomi singură în plimbare. Era gata să se avânte într-o altă discuţie, când o văzu pe Winifred, la braţul lui Desmond.

Se aflau într-un foişor de lângă gardul de piatră, care adăpostea o statuie ridicată pe un piedestal. Niciunul nu se uita la statuie, nici la invitaţi. Desmond o ţinea pe Winifred de mână. Se

aplecase spre ea şi-i şoptea ceva, cu multă seriozitate.

Winifred îşi lăsase privirea în jos, dar se putea vedea că era încântată de ce auzea, pentru că pe buze i se ivise un zâmbet.

Dintr-o dată îşi făcu apariţia Kitty. Ca un mic vârtej, ţişni din mijlocul mulţimii şi se agăţă de braţul lui Desmond. Îi aruncă o privire triumfătoare lui Winifred, care o privea uimită, apoi Kitty îşi întoarse ochii către Desmond.

Chiar şi de la distanţă, Portia observă zâmbetul lui Kitty, adresat lui Desmond. Abia aştepta să plece de acolo la braţul lui.

Dar interpretase greşit lucrurile şi asta se vedea clar din privirea lui Desmond, dispreţuitoare, respingând-o. Chipul i se împietrise la atingerea ei.

La fel de uimită ca şi Kitty, Winifred îl privea, cu o nouă expresie în ochi, după cum observă Portia.

Pentru o clipă, Kitty păru foarte surprinsă, apoi începu să râdă, trăgându-l spre ea, linguşitoare.

Desmond făcu un pas între Winifred şi Kitty obligând-o pe aceasta din urmă să se dea un pas înapoi. Cu mâna pe braţul lui Winifred, el vorbi din nou, de data asta mai abrupt: Cu o înclinare scurtă din cap către Kitty, plecă, luând-o pe Winifred cu el.

Portia le pierdu urma în mulţime. Atenţia i se

concentră din nou asupra lui Kitty, care, şocată, părea să-şi piardă treptat expresia triumfătoare, de dinainte. Apoi începu să clipească des şi zâmbetul îi reapăru. Cu un râs forţat reveni în mijlocul invitaţilor.

Curioasă, Portia o luă în aceeaşi direcţie, dar fu oprită de un amic al Lordului Netherfield. O regăsi pe Kitty abia după douăzeci de minute.

Cu rochia ei galben aprins, părea o stamină în pistilul unei flori viu colorate, un cerc de uniforme stacojii cu şireturi de aur. Ieşea în evidenţă prin râsul ei exagerat, prin fervoarea cu care vorbea, dar, pentru Portia, care se afla destul de aproape de ea, într-un grup de doamne din partea locului, manifestările lui Kitty conţineau multe note stridente şi forţate.

Era de aşteptat că femeia îi va încuraja pe ofiţeri. Ei, ca toţi bărbaţii, nu aşteptaseră prea multe invitaţii, acordându-i toată atenţia.

Portia observă privirile aruncate de doamne lui Kitty, apoi pe cele pe care le schimbară între ele…

Lady Glossup se afla cu doamna Buckstead la oarecare distanţă. Şi ele observaseră jocul lui Kitty. Cerându-şi scuze de la cuplul cu care conversau, se năpustiră asupra lui Kitty.

Portia nu trebuia să mai urmărească scena, să vadă cum decurgeau lucrurile. După nici trei minute, Kitty părăsi grupul de ofiţeri, însoţită de soacră şi de prietena acesteia.

Relaxându-se, simţind că pericolul fusese îndepărtat, Portia îi acordă atenţie unei doamne ceva mai în vârstă, cu trăsături plăcute, care se afla lângă ea.

— Am înţeles că stai la conac, draga mea. Eşti cumva tânăra doamnă a lui James?

Portia îşi ascunse surprinderea, zâmbi, lămurind confuzia doamnei, apoi, după câteva minute plecă. Lumea era servită acum cu sandvişuri şi paterni de către o armată de ospătari. Luând un pahar cu băutură, sorbi din el, plimbându-se.

Oare ea şi Simon vor avea şansa de a se strecura nevăzuţi?

Hotărând să vadă dacă mulţimea se mai împrăştiase, se îndreptă spre capătul cel mai îndepărtat al gazonului. Dacă oaspeţii s-ar fi deplasat cât mai departe, spre templu…

Apropiindu-se de mulţime, se uită spre locul în care începea aleea. Era blocat. De James. Kitty se afla cu el.

Încă înconjurată de invitaţi, Portia se opri.

O privire spre James îi fu de ajuns ca să vadă că acesta era furios. Îşi ţinea pumnii încleştaţi şi privirea aţintită spre invitaţi. Părea furios pe Kitty şi vizibil nerăbdător să-i spună vreo două, dar era prea bine educat pentru a face o scenă, când îi privea jumătate de ţinut.

Portia se întrebă dacă Kitty înţelesese motivul pentru care James îi respinsese avansurile, şi nu

considera reţinerea lui de a o trimite la dracu', în iad, drept un semn de slăbiciune.

Oricum ar fi fost, James trebuia salvat. Se îndreptă spre ei.

Lucy apăru din direcţia opusă. Zâmbind, se duse să vorbească cu Kitty, apoi cu James.

Kitty răspunse politicos, dar scurt. Chiar puţin trufaş, dispreţuitor. Se întoarse spre James.

Roşind, Lucy ridică încet capul şi la prima pauză făcută de Kitty, i se adresă din nou lui James cu o întrebare.

Cu o nelinişte care nu îi era caracteristică, Kitty îi privi lung.

James respiră adânc şi îi zâmbi lui Lucy, oferindu-se s-o conducă.

Portia zâmbi pentru sine.

Lucy acceptă, cu un zâmbet drăgălaş. Kitty rămăsese uluită. Nu-i venea să creadă.

Părea un copil dezamăgit.

Încordarea Portiei dispăru. Se amestecă în mulţime, dar avu grijă să evite orice capcană care ar fi putut s-o atragă în vreo discuţie. Ceva cu adevărat ciudat se petrecea cu Kitty, cu felul în care vedea lucrurile, cu percepţiile, aşteptările, aspiraţiile ei.

Crezuse c-a scăpat-o, pentru că aceasta, răsucindu-se pe călcâie, pornise cine ştie unde. Kitty o văzu la timp şi schimbă direcţia. Era încă tulburată, când Portia ajunsese în apropierea ei.

Kitty era îmbujorată. Ochii ei albaştri

străluceau. Cu gura încleştată, cu un mers nepotrivit unei doamne, păşea cu o vigoare nemaiîntâlnită.

Privind în depărtare Portia îl zări pe Henry, care, părăsind un grup de domni, ieşi în întâmpinarea soţiei sale. Intuind că va asista la un incident pe care nu-l putea preîntâmpina, Portia se depărtă cât putu de mult de acel loc.

La douăzeci de paşi mai încolo, Kitty îi ieşi în cale lui Henry. Mai erau şi alţii prin preajmă, prinşi în discuţii. Henry îşi apucă soţia de braţ cu fermitate, ca şi când ar fi intenţionat să o aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

Crispată, Kitty ridică privirea spre el. Ea spuse ceva, fulgerându-l cu privirea, şi chiar fără a auzi vorbele ei, Portia ştiu că erau rele, tăioase, menite să rănească. Henry se crispă la rându-i. Încet, dădu drumul braţului acestuia. Făcu o reverenţă spunându-i ceva în şoaptă, apoi se îndreptă de spate. A trecut o clipă. Kitty nu spunea nimic. Henry îşi înclină capul şi se îndepărtă.

Furia – mânia copilului refuzat – schimonosea chipul lui Kitty. Apoi, de parcă şi-ar fi pus o mască, ea îşi recompuse expresia. Respiră adânc, se întoarse spre musafiri şi le zâmbi.

— N-a fost un spectacol prea plăcut.

Vorbele se auziseră din spatele ei.

Portia se întoarse.

— Iată-te!

El o privi, parcă citindu-i gândurile.

— Unde plecai?

Probabil o văzuse mai devreme, venind agale în această direcţie. Acesta era unul dintre dezavantajele de fi mai înalt decât majoritatea.

Ea îi zâmbi, luându-l de braţ.

— Nu mă duceam nicăieri, dar acum, că ai venit tu, mi-ar plăcea să ne plimbăm prin grădină. În ultimele două ore am tot vorbit.

Şi alţii se pregăteau de plimbare. Dar ea şi Simon, în loc să pornească spre lac, aşa cum făceau toţi, o luară spre arboretul de tisă, apoi spre grădinile din spatele acestora.

Ieşiseră pe pajişte când Simon spuse:

— Dau un ban pentru gândurile tale.

O studia de mult timp. Portia îi aruncă o privire.

— Crezi că valorează un ban?

Se opriră. Simon continua s-o privească, concentrându-se asupra unei bucle care fusese dată după ureche, dar scăpase, şi acum îi cădea aproape pe faţă. Ridicând o mână, el o prinse şi o aşeză la loc, iar cu degetele îi atinse uşor obrazul.

Privirile li se întâlniră.

Simon o atinsese în locuri mult mai intime, dar această atingere, în gingăşia ei, o făcu să tresară.

— Aş vrea mult să ştiu la ce te gândeai! spuse el fără a ezita.

Privindu-l, Portia simţi un fior. Era ceva la

care nu se aşteptase. Nu era sigură că înţelesese corect. Cu toate acestea, mascându-şi un zâmbet, înclină din cap.

Braţ la braţ, continuară plimbarea abia începută.

— Am vrut s-o evit pe Kitty şi maşinaţiile ei, dar m-am lovit de ea la tot pasul. Portia oftă, apoi se uită în altă parte. L-a înşelat pe Henry, nu?

Simţi că el ar fi vrut să ridice din umeri, dar renunţă, încuviinţă doar, din cap.

— Este din ce în ce mai evident.

Portia ar fi pariat pe cea mai frumoasă pălărie că se gândiseră amândoi la acel Arturo şi la vizitele lui nocturne la conac.

Porniră mai departe. Simon o privi din nou.

— Nu la asta te gândeai.

Ea zâmbi.

— Nu. Chibzuise, de fapt, la ceea ce însemna pentru ea temelia unei căsnicii, la relaţia de prietenie, care trebuie să existe între soţi. Făcu un gest larg: Nu înţeleg cum…

Ar fi vrut să spună că nu înţelegea cum va continua căsătoria lui Kitty cu Henry, dar ar fi părut nemaipomenit de naivă. Multe căsătorii continuau fără ca între parteneri să existe mai mult decât respect.

Respirând adânc, încercă să explice:

— Kitty i-a înşelat *încrederea* lui Henry, dar consideră că asta nu are nicio importanţă. Iar eu nu-mi pot imagina o căsătorie care nu se bazează

pe încredere.

Chiar în timp ce făcea această afirmaţie, era conştientă de ironia situaţiei: niciunul dintre ei nu era căsătorit, ba, chiar mai mult, evitaseră acest subiect de-a lungul anilor.

Îl privi pe Simon care mergea cu capul în jos, cu o expresia serioasă, gândindu-se la ceea ce spusese ea.

După câteva clipe, conştient de privirea ei, Simon ridică încet capul, se uită în ochii ei, apoi fixă pajiştea din faţa lor.

— Cred că ai dreptate. Fără încredere, o căsnicie nu poate funcţiona. Nu pentru noi – pentru cei asemenea nouă. Nu în cazul căsniciei pe care am dori-o noi doi.

Dacă i-ar fi spus cineva cu o săptămână în urmă că va discuta cu Simon Cynster despre căsătorie, ea i-ar fi râs în faţă. Dar acum chiar asta se întâmplase. Ea voise să afle ce se petrece, de obicei, între un bărbat şi o femeie, cu respect pentru căsătorie, dar scopul studiului ei se lărgise foarte mult.

Încredere. Pe asta se baza o căsătorie.

Pe încredere se baza şi relaţia ei cu Simon. Poate că nu fusese încredere chiar de la început, dar, oricum ar fi fost, evoluase de pe o bază solidă.

— Kitty nu va găsi niciodată ceea ce caută! îşi dăduse seama de asta pe neaşteptate, fiind foarte convinsă că aşa este. Ea căuta ceva, dar acest lucru trebuie să-i fie oferit mai întâi, pentru ca

abia după aceea să hotărască dacă merită să plătească preţul. Dar, aşa cum procedează, ea aşează căruţa înaintea cailor.

Simon se gândi la vorbele ei şi nu numai la ele, ci la ideile pe care le formulase ea. Îi întâlni privirea. Poate că pe Kitty n-o înţelegea, dar cu Portia altfel stăteau lucrurile: ea era cea care-i dirija gândurile şi îi popula visurile.

Punctul ei de vedere în privinţa căsătoriei era foarte important pentru el. Şi ceea ce spusese ea fusese foarte corect: încrederea trebuie să fie pe primul loc. Iar restul, tot ce voia de la ea, ce voia el ca ea să dorească de la el, şi care devenise acum foarte clar, era ca un copac cu rădăcini puternice, adânc înfipte în pământ.

O privea, mergând alături de ea, gândindu-se la ea. Avea încredere deplină în Portia, mai mult decât în orice altă fiinţă.

Nu era doar faptul c-o cunoştea, nici că se putea baza pe ea, pe reacţiile ei. Pe felul în care simţea ea…

Era convins că niciodată nu i-ar face rău cu bună ştiinţă.

Portia îi zgândărise ego-ul său fără remuşcări, îl sfidase, îl iritase uneori, discutaseră în contradictoriu, dar niciodată nu-i făcuse rău.

Trase aer în piept, apoi privi până departe, dintr-o dată conştient de importanţa încrederii ei.

Portia avea încredere în el? Probabil că avea, dar în ce măsură nu ştia sigur.

Un punct încă discutabil. Dacă el reuşise să-i câştige încrederea, această situaţie va continua, chiar dacă ea ar descoperi mai târziu că nu fusese complet sincer cu ea?

Oare va înţelege motivele lui? îndeajuns pentru a fi îngăduitoare?

Portia era ca o carte deschisă: o femeie directă, poate prea directă, prea sigură de sine, de calităţile sale, de voinţa ei, pentru a se supăra că fusese amăgită. Nu-i stătea, pur şi simplu, în fire.

Simon ştia exact ce căuta ea, ce dorea să câştige din relaţia cu el. Nu ştia însă cum va reacţiona, când va înţelege că, pe lângă că voia să-i dea tot ce ceruse, intenţiona să-i ofere şi ceva mai mult.

Oare va considera că avea de gând să pună stăpânire pe ea, s-o încarce cu responsabilităţi, s-o facă prizoniera lui? O să reacţioneze în consecinţă?

Asta în pofida tuturor celor ce le ştia despre ea. De fapt – şi el ştia mai bine decât ea – Portia era imprevizibilă.

Ajunseseră pe o alee care ducea înapoi spre casă. O luară pe sub arcadele de lemn, în tăcere. Portia se opri.

— O, nu!

El îi urmări privirea. Pe pajiştea din faţă se afla Kitty, într-un grup de ofiţeri, cu un pahar în mână. Vorbea, gesticula, exagerat de veselă: Nu auzeau ce spunea ea, ci doar veselia exagerată şi

tonul ridicat cu care discuta.

Unul din ofiţeri făcu un comentariu. Toată lumea începu să râdă. Kitty gesticulă, răspunzându-i, dar se clătină, şi unul dintre ofiţeri o prinse, să nu cadă. Râseră şi mai tare.

Simon se opri. La fel şi Portia.

O doamnă cu o rochie de culoarea lavandei venea spre pajişte: era doamna Archer.

După câteva cuvinte schimbate şi multe zâmbete de complezenţă, reuşi să-şi scoată fiica din acel cerc. La braţ, porniră spre locul unde se afla majoritatea oaspeţilor.

Ofiţerii şi ceilalţi domni alcătuiră alte grupuri, continuând discuţia. Simon o conduse pe Portia.

Se întâlniră şi discutară cu alte cupluri, care se deplasau în direcţie opusă. Când ajunseră pe pajiştea cea mare se integrară într-un grup şi imediat auziră vocea lui Kitty.

— O, mulţumesc, este exact ce-mi trebuia! Kitty sughiţa. Mi-e sete!

La dreapta lor se afla tânărul grădinar îmbrăcat în uniformă de chelner de data asta, care-i aducea şampanie. În hainele împrumutate, înalt, cu părul şi ochii negri, părea chiar frumos.

Kitty, cu siguranţă, aşa îl vedea. Stătea în faţa lui, privindu-l peste marginea cupei din care bea.

Portia văzuse şi auzise destul. Îl convinse pe Simon să părăsească grupul, iar el o conduse departe de acel loc.

Următoarele douăzeci de minute le petrecură

într-o conversaţie plăcută cu Charlie, apoi cu surorile Hammond, amândouă entuziasmate de tinerii pe care-i cunoscuseră. Discutau, glumeau, se tachinau, dar fără a depăşi limita, când auziră zarvă pe treptele terasei şi întoarseră capetele.

Ceea ce văzură le îngheţă entuziasmul.

În capătul scărilor, Ambrose Calvin era asaltat de Kitty. Îl prinsese cu mâinile după gât, îşi ridicase faţa spre el cu încântare, zâmbindu-i într-un fel senzual.

Din fericire, nimeni nu putea să audă ceea ce-i spunea.

Ea încerca să-i vorbească în şoaptă, dar nu realiza că, de fapt, vorbea foarte tare, cu limba împleticită.

Se agăţa de Ambrose, care, stânjenit şi palid, încerca s-o ţină cât mai departe de el.

Se opriră cu toţii din vorbit. Se lăsă o tăcere nefirească.

Orice mişcare încetă.

Apoi se auzi un râs zgomotos, repede înăbuşit.

Drusilla Calvin, o femeie mică de statură, ieşi din mijlocul mulţimii de invitaţi şi, venind spre Kitty, o prinse de mâini ajutându-şi astfel fratele să se elibereze din braţele acesteia.

Imediat ce acesta făcu prima mişcare, Lady Hammond şi doamna Buckstead îi săriră şi ele în ajutor, astfel încât Kitty aproape că nu se mai văzu. Cineva ceru apă rece; se auziră ordine date

personalului. Spuneau că lui Kitty i se făcuse rău.

Portia întâlni privirea lui Simon, apoi, nemaidând atenţie scandalului îşi reluă discuţia cu surorile Hammond de acolo de unde o întrerupseseră. Acestea, deşi uimite de cele văzute, erau prea bine educate şi se prefăcură că nu se întâmplase nimic, încercând să răspundă interlocutorilor. Simon şi Charlie făcură la fel.

Invitaţii căutau să evite grupul de pe terasă, căruia i se adăugase acum Lordul şi Lady Glossup, Henry, Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield. Lady Calvin plecase. Capetele se întoarseră doar când Kitty, sprijinită de Lady Glossup, doamna Buckstead şi doamna Archer, încerca să păşească.

Când ajunseră la baza scărilor, cei care nu plecaseră schimbară priviri şi, zâmbind, îşi reluară discuţiile, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Era o atmosferă penibilă, se ridicau întrebări, putea oricând să izbucnească un scandal. Cu toate acestea, însă…

Lady O apăru şonticăind, dar cu figura destinsă, fără a i se putea citi ceva în priviri, ca ori de câte ori se întâmplase ceva rău.

Cecily Hammond se aventură s-o întrebe:

— Ce este cu Kitty?

— Biata de ea a leşinat! Cred că a solicitat-o prea mult organizarea. Poate şi emoţiile. A ameţit, cred, din cauza căldurii. Îşi va reveni, fără îndoială, dar trebuie să se odihnească puţin. Este o tânără căsătorită, la urma urmelor, şi ar fi

trebuit să aibă mai multă minte.

Lady O îi zâmbi Portiei, apoi lui Simon şi lui Charlie.

Înţeleseră cu toţii că aceasta era versiunea pe care o vor răspândi.

Surorile Hammond nu avură nevoie de explicaţii. Când Portia sugeră că era bine să se despartă şi să se amestece printre invitaţi, Cecily şi Anabelle erau deja gata să zboare ca nişte fluturaşi, să răspândească versiunea lui Lady O. Charlie o luă într-o parte, Portia şi Simon în alta. Schimbară priviri, apoi se duseră să facă ceea ce trebuia pentru a mai aplana lucrurile.

Ceilalţi apropiaţi ai casei făcură la fel. Lady Glossup avu grijă să se aducă invitaţilor îngheţată, şerbet şi prăjituri.

Reuşiră, într-o oarecare măsură, să salveze aparenţele. Ora următoare, restul după-amiezii, trecură într-o atmosferă destinsă. Aceasta era ceea ce se vedea la suprafaţă, pe feţele pe care le arătau celorlalţi. Dedesubt, însă… Se schimbau priviri semnificative între prieteni, chiar dacă nu se făceau comentarii.

Primii invitaţi începură să plece, imediat ce au putut s-o facă, fără să ofenseze gazdele. Spre seară, plecară şi ultimii oaspeţi.

Lady O le făcu semn Portiei şi lui Simon. Apoi atinse încet piciorul lui Simon cu bastonul.

— Poţi să mă conduci în cameră. Se întoarse spre Portia. Vino şi tu.

Simon se conformă imediat. Porniră spre casă. Portia mergea alături de Lady O, căreia îi oferi braţul, când ajunseră la trepte. Lady O nu mai era tânără. Cu toate că era foarte autoritară, amândoi o îndrăgeau.

Lady O respira greu când ajunse în cameră. Arătă cu bastonul spre pat, şi o ajutară să se aşeze. Abia o sprijiniseră pe perne, că se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Lady O.

Uşa se deschise şi Lordul Netherfield îşi făcu loc înăuntru.

— A, stăteaţi de vorbă! Şi eu voiam să vă vorbesc.

Portia schiţă un zâmbet. Simon îi aduse lordului un fotoliu, mai aproape de pat. Lordul Netherfield se aşeză, şi el se folosea de baston, ca şi Lady O.

Portiei i se spusese că erau veri şi foarte buni prieteni, fiind apropiaţi ca vârstă.

— Bine că ai venit! exclamă Lady O, după ce lordul se aşeză. Ce facem cu situaţia asta încurcată? Nu are rost să sufere toată lumea.

— Ambrose cum a reacţionat? întrebă lordul. I-a fost greu…

Lady O făcu un gest cu mâna.

— Cred că ar fi mai bine dacă nu s-ar mai comenta nimic. A fost, desigur, şocat, era alb ca o coală de hârtie. Nu scotea o vorbă. N-am mai văzut un politician care să rămână fără cuvinte.

— Eu consider, zise Simon, care se sprijinise de marginea patului, că ar trebui să rezolvăm cumva.

Portia, sprijinită de cealaltă parte a patului, observă că lordul încuviinţase.

— Ai perfectă dreptate. Bietul Calvin, nu este de mirare c-a fost şocat. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit a fost să ajungă implicat într-o intrigă cu o femeie precum Kitty. De fapt, el încerca să câştige sprijinul tatălui ei, iar aceasta i s-a atârnat de gât!

Lady O se uită de la unul la altul, apoi încuviinţă.

— Ne-am înţeles, aşadar. Nu s-a întâmplat nimic, nu avem ce comenta, totul este normal. Desigur, dacă noi o vom ţine aşa, ceilalţi vor adopta aceeaşi poziţie. Iar biata Catherine va scăpa de obsesia dezastrului acestei petreceri, numai pentru că noră-sa şi-a pierdut minţile. Să sperăm că maică-sa va face ceva!

O dată ce ajunse la această concluzie, Lady O se lăsă pe perne. Le făcu semn lui Netherfield şi Simon.

— Voi doi puteţi pleca. Tu – arătă spre Portia – aşteaptă. Vreau să-ţi vorbesc.

Simon şi lordul plecară. După ce se închise uşa, Portia se întoarse spre Lady O, care închisese ochii.

— Despre ce voiaţi să vorbim?

Lady O deschise ochii.

— Parcă ţi-am spus că nu este bine să stai tot timpul cu acelaşi bărbat!

Portia roşi.

Lady O pufni ca de obicei, şi închise ochii.

— Te poţi duce în sala de muzică. Du-te şi exersează.

Îşi însoţi ordinul cu un gest scurt din mână, semn că „audienţa” se încheiase. Portia se supuse.

*

Planul lor, de a face ca petrecerea să fie în continuare una obişnuită, ar fi trebuit să meargă bine. Ar fi decurs astfel, dacă şi Kitty s-ar fi comportat conform aşteptărilor. Cu toate acestea, în loc să fie tăcută, resemnată, să fie atentă la ce spune, ea se duse în salon, unde începu să joace rolul de victimă.

Nu scoase o vorbă despre ce se petrecuse după-amiază. Dar expresia feţei sale, bărbia ridicată sfidător, la fel ca şi nasul, îi exprimau perfect sentimentele. Reacţia sa.

Întorcându-se spre Lucy şi doamna Buckstead, ea puse o mână pe braţul lui Lucy, căreia i se adresă cu multă atenţie:

— Sper că ai cunoscut tineri interesanţi în după-amiaza aceasta, draga mea.

Lucy clipi des, dându-i un răspuns evaziv.

Doamna Buckstead insistă s-o întrebe de sănătate.

Kitty făcu un gest cu mâna, vrând să scape de subiect.

— Desigur, nu m-am simţit prea bine, dar asta nu trebuia să afecteze dispoziţia celorlalţi, nu-i aşa?

Nici doamna Buckstead nu ştiu cum să răspundă. Cu un zâmbet, cu ochii strălucind, Kitty pomi mai departe.

Comportamentul ei arogant, nepotrivit, îi uimi pe toţi, lăsându-i descumpăniţi, neştiind ce să facă. Nimeni nu înţelegea ce se întâmplă. La ce asistau? Din punct de vedere al uzanţelor lumii lor, ceea ce vedeau nu avea sens.

Cina, departe de a fi agreabilă, calmă, aşa cum speraseră toţi, se desfăşură într-o atmosferă stânjenitoare, căci invitaţii nu cutezau să râdă, să vorbească. Nimeni nu prea ştia cum să reacţioneze.

Când doamnele se retraseră în salon, Cecily, Annabelle şi Lucy, cu acordul mamelor lor, urcară devreme în camere, pretextând că se simt obosite după o zi atât de lungă. Portiei i-ar fi plăcut să facă la fel, dar se simţea obligată să rămână cu Lady O.

Conversaţia stagna. Kitty continua să joace rolul martirei. Lady Glossup nu ştia cum să se poarte cu ea, iar doamna Archer, care-şi frângea mâinile ori de câte ori cineva îi adresa vreo întrebare, nu putea fi de niciun folos.

Curând, domnii, care nu aveau cum să le

ajute, considerară că era mai bine să le lase în voia sorţii. La fel şi Kitty.

Şi nu puteau fi învinuiţi: dacă doamnele, printre care şi Lady O, care o privea încruntată pe Kitty, nu înţelegeau ce se întâmplă, bărbaţii erau şi mai dezorientaţi.

Acceptând realitatea cu graţie, Lady Glossup ceru să se aducă ceaiul.

După ce o conduse pe Lady O, Portia se retrase în camera sa din aripa de est. Ferestrele dădeau spre grădină. Făcu câţiva paşi, cu ochii în podea, uitând de priveliştea minunată de afară.

Îi spusese lui Simon că gazda lor, Kitty, nu preţuia încrederea. Se referise la încrederea dintre doi oameni, dar spectacolul la care asistaseră îi confirmase punctul de vedere, desigur în alt context.

Toţi simţiseră şi reacţionaseră ca atare, de parcă gazda lor, Kitty, ar fi trădat nişte standarde ale societăţii lor, de parcă i-ar fi trădat pe toţi, refuzând să se conformeze acestora. Erau standardele bunului-simţ, ale civilizaţiei, structura pe baza cărora se închegau relaţiile dintre ei.

Reacţia lor fusese profundă, iar refuzul domnilor de a se întoarce în salon o accentuase.

Fusese ca un fel de declaraţie emoţională, într-adevăr, ei, toţi, reacţionaseră emoţional, în mod instinctiv, adânc tulburaţi de felul în care Kitty nesocotise codul de legi pe care ei îl susţineau.

Portia se opri, privind spre grădina aflată în întuneric.

Încrederea şi emoţia erau strâns legate. Una ducea la cealaltă: dacă era încălcată una dintre ele, cealaltă se deteriora imediat.

Se încruntă, sprijinindu-se pe pervazul ferestrei; după câteva clipe, îşi înlănţui degetele, punându-şi bărbia pe ele.

Kitty voia dragoste. În sufletul ei, Portia ştia că aşa era. Kitty căuta ceea ce-şi doreau toate femeile, dar, în cazul ei, aşteptările erau nerealiste, căci ea vedea dragostea ca pe ceva foarte pasional, o emoţie care depăşea fiinţa omenească.

Kitty dorea ca pasiunea să izbucnească mai întâi, mai precis pasiunea fizică, premisa unui ataşament emoţional profund. Iar dacă ea considera că pasiunea nu este suficient de intensă, atunci dragostea care ar fi rezultat nu ar fi fost destul de puternică, pentru a păstra viu interesul ei, pentru a-i satisface aşteptările.

Astfel se explica faptul că nu aprecia devotamentul lui Henry şi căuta mereu să trezească dorinţele altor bărbaţi.

Portia făcu o grimasă. Kitty se înşela.

Numai dacă ea ar putea să-i explice…

Dar era imposibil. Kitty n-ar fi acceptat niciodată sfatul unei tinere necăsătorite, mai ales în privinţa dragostei şi a felului în care se poate păstra aceasta.

Briza uşoară pătrundea prin fereastră, mişcând aerul stătut. Era linişte afară, dar nu întuneric de-a binelea şi oricum, era mai rece ca în interior.

Portia se ridică, îşi netezi poalele rochiei şi se îndreptă spre uşă. Nu putea dormi deocamdată, atmosfera din casă era apăsătoare, nesigură, nu se simţea liniştită. O plimbare prin grădină i-ar face bine, ar calma-o.

Uşa de la salonul de zi era încă deschisă spre terasă. Ieşi afară, în răcoarea binevenită a nopţii. O învăluiră miresmele grădinii, în timp ce se îndrepta spre lac. Mirosul de iasomie şi alte parfumuri grele se amestecau, provocându-i simţurile.

Zări un bărbat mişcându-se printre umbre. Era unul dintre invitaţi, care stătea pe pajiştea din faţa casei, nu departe de aceasta. Privea în depărtare, aparent pierdut în gânduri. Cărarea spre lac o aduse mai aproape de el: era Ambrose, care, însă, nu părea s-o recunoască.

Nu avea nicidecum chef pentru o conversaţie politicoasă; probabil că nici el. Îl lăsă cu gândurile lui.

Puţin mai departe, în timp ce traversa mai multe alei, care se intersectau, se uită spre dreapta şi-l văzu pe ţiganul cel tânăr – grădinarul Dennis, aşa o auzise pe Lady Glossup spunându-i – care stătea pe alee în umbră.

Continuă să meargă fără oprire, sigură că

Dennis n-o zărise. Ca şi data trecută, când ea şi cu Simon îl văzuseră, atenţia lui părea să fie concentrată asupra aripii în care se afla apartamentul lui Kitty. Probabil se retrăsese în întuneric, pentru a nu fi zărit de Ambrose.

Încruntându-se, Portia îşi alungă acest gând din minte. Îi lăsase un gust amar. Nu voia să se gândească ce putea să însemne veghea nocturnă a acestui Dennis.

Ideea i-o readuse pe Kitty în minte şi gândurile despre ea. Uită la ce se gândise mai înainte.

A, la încredere, emoţii, pasiune… Şi dragoste.

Scopul lui Kitty şi etapele pe care le străbătuse pentru a şi-l atinge. Dar Kitty le abordase în ordine greşită, cel puţin aşa credea ea.

Dar care era ordinea normală?

Se lăsă purtată de cărare pe ultima porţiune de pajişte spre lac, gândindu-se. Încrederea şi emoţiile erau strâns legate, dar, în ceea ce-i privea pe oameni, încrederea se afla pe primul plan.

O dată ce exista încredere, nivelul emoţiilor putea să crească, din moment ce îndrăgostiţii lăsau legăturile emoţionale să se dezvolte.

În privinţa pasiunii – intimităţii fizice – aceasta era desigur tot o exprimare a emoţiei. Cum ar fi putut fi, oare, altceva?

Absorbită de gânduri, urmă poteca spre casa de vară.

Mintea sa îşi continuă raţionamentul într-o manieră logică. Mergând prin întuneric, cu ochii în jos, se încruntă. Conform gândirii ei, care nu dăduse greş până acum, nevoia de legături fizice se naşte dintr-o legătură emoţională, care trebuie s-o preceadă.

Ajunse pe treptele casei de vară. Ridicând privirea, văzu prin întuneric o făptură care se ridică în clipa aceea în picioare.

Pentru a se ajunge la o legătură intimă, trebuie să existe în prealabil una emoţională.

Rămase o vreme uitându-se la casa de vară, la Simon, care o aştepta acolo, în întuneric. Îşi ridică poalele rochiei şi urcă treptele.

8

Întrebarea crucială era, desigur, ce fel de legătură emoţională apăruse între ea şi Simon. Era dorinţă, sau ceva mai profund?

Indiferent ce ar fi fost, simţea că a crescut ca o flacără între ei. Nici nu ştiu când ajunse în braţele lui.

Simon o strânse la piept. Ea ridică faţa şi se sărutară.

Era un sărut care confirma puterea acelei licăriri dintre ei, aflată încă sub control.

Portia ridică ochii spre el.

— Cum ai ştiut că voi veni aici?

— N-am ştiut. Buzele sale schiţară un zâmbet, cam greu de perceput în întuneric. James şi Charlie s-au dus la o tavernă, la Ashmore. Eu nu aveam chef de bere şi dans, m-am eschivat şi am venit aici.

Simon o trase spre el, aproape lipind-o de trupul său. Ea nu opuse rezistenţă; cu toate astea se gândea, îl urmărea…

El se aplecă şi o sărută, până când Portia micşoră distanţa dintre ei şi-i răspunse la sărut. Când îi răspunse şi el, îl prinsese după gât cu ambele braţe, agăţându-se de el.

Se aflau, ca şi altădată, în centrul unei furtuni. Dorinţa şi simpla pasiune se aprinseseră între ei: simţeau că le arde pielea, mărindu-le dorinţa din suflete.

Se întrerupseră din sărutat, privindu-se pe sub gene. Niciunul nu putea vedea în întuneric, dar ceea ce simţeau le era de ajuns. Pentru a se reasigura, pentru ca el s-o strângă la piept, cu braţele încordate înclinându-i capul şi gurile întâlnindu-se din nou.

Împreună, pătrunseră într-o mare de senzaţii. Cu bună ştiinţă. De data asta nu mai era nevoie ca Simon s-o îndemne. Cu palma într-a lui, trecu pragul alături de el. Amândoi primiră focul, flăcările care îi mângâiau, care se amplificau.

Până când ajunseră amândoi pe foc, arzând,

flămânzi de mai mult.

El făcu un pas în spate, purtând-o cu sine. Simţi că atinsese sofaua. Se aşeză cu ea în braţe, cu buzele desprinse doar o clipă, pentru ca mai apoi să reia sărutul.

Portia îi atinse obrazul, îl mângâie, invitându-l. Alte femei ar fi fost, poate, mai reţinute; ea era directă, îndrăzneaţă. Hotărâtă.

Sigură pe sine. Oftă cu mulţumire când Simon îi dădu jos rochia de pe umeri, lăsându-i sânii liberi, îndemnându-l când el aplecă încet capul, purtându-şi buzele şi mâinile peste rotunjimile lor, bucurându-se de ei.

Avea o piele extrem de fină, atât de albă încât parcă strălucea sub atingerea delicată a degetelor lui. Arzând înfiorate, sfârcurile sânilor îl îndemnau. El luă unul în gură şi supse adânc, adânc, până când ea strigă şi degetele sale îi apăsară cu putere capul pe pieptul său.

Portia respira repede, sacadat, când el îşi ridică capul. Buzele li se întâlniră, se atinseră în treacăt. Pe sub genele grele privirile li se întâlniră; respiraţiile lor se amestecau şi o căldură ciudată îi cuprinse pe amândoi.

— Mai vreau. Şoapta ei trecu repede, ca o flamă, peste buzele lui, peste mintea lui.

Trupul îi era deja încordat, cu musculatura rigidă, din cauza dorinţei împotriva căreia lupta: nevoia urgentă de a o cuprinde, de a o lua.

Dar nu încă.

Nu se mai obosi să o întrebe dacă era sigură de ceea ce voia. Fără a-şi dezlipi buzele de ale ei, o trase înapoi în braţele sale, se aşeză din nou pe sofa cu ea pe genunchi. Genunchii ei îi înconjurau coapsele. Se întinse pe spate continuând sărutul, apoi o mângâie încet pe spate, pe coapse, pe picioarele lungi.

O trase mai aproape prin întunericul acela fierbinte, pătrunzând, treptat, pe tărâmul unde pasiunea şi dorinţele primitive se îngemănau. Acolo unde dorinţa de a fi atins creştea şi mai mult, devenind nevoie, o necesitate greu de controlat.

Când îi ridică poalele rochiei şi-şi strecură mâna dedesubt, ea îl încurajă printr-un murmur. Se luptă cu dorinţa de a o determina să-şi piardă capul, până o va face prizoniera lui. Cu ea, el urma un alt scenariu, unul menit să-i cucerească mai mult decât trupul. Îi voia mintea şi sufletul, în aceeaşi măsură.

Slăbi ritmul în care o săruta, dar nu prea mult, pentru ca ea să continue să fie conştientă de ceea ce îi făcea el, de fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare libertate pe care şi-o lua. Şi pentru a continua şi el să rămână la fel de conştient.

Ea purta ciorapi de mătase. Cu degetele, îi urmări forma călcâiului, apoi urcă; îi mângâie glezna, genunchiul rotund, apoi, mai sus, găsindu-i jartiera pe care o roti cu degetele.

Simţi tremurul ei, mai ales când ajunsese mai sus şi îi atinse pielea goală. Era ca şi cea a sinilor, fină, delicată, caldă, arzând de dorinţă. O urmări, ştiind că este cu el tot timpul, conştientă că mâna lui se afla acum pe coapse.

Marginea cămăşii îi prinse mâna. Şi-o eliberă şi şi-o trecu pe sub cămaşa fină de mătase, apoi peste pielea fină a şoldului ei, peste fundul gol şi peste pielea care ardea şi asuda sub atingerea lui.

Ea se cutremură şi se agăţă de sărutul lui, pentru o clipă surprinsă. El o dezmierda cu buzele, cu limba, cu mâna, încet, posesiv, strângând, apoi, când ea se liniştea, explorând mai explicit.

Ea tremura, dar rămânea cu el, urmărindu-l şi simţind ce dorea el. Erau străbătuţi de fiori, când trecură la pasul următor al intimităţii lor.

După ce se săturară, el pomi mai sus, pe şold, apoi îi trecu o mână peste pântecele gol. O simţi din nou cum reacţionează, crispându-se pe neaşteptate.

Se strădui să respire printre buzele umflate şi apoi s-o întrebe:

— Eşti sigură, Portia?

Ea trase aer în piept, cu sânii împungându-i pieptul.

— Atinge-mă acolo!

El nu mai aşteptă un nou îndemn. Prinzându-i buzele din nou, aşteptă doar o clipă să simtă dorinţa ei, înainte de a-şi duce mâna mai jos, spre

curba moale a pântecelui ei, apoi spre profunzimile coapselor desfăcute.

O mângâie încet, atinse carnea moale, exploră, învăţă. Ea era cu el, bucurându-se de fiecare clipă, de fiecare atingere… Simon nu mai fusese vreodată atât de conştient de trupul unei femei, care înflorea sub mâinile sale.

Acest gând, ca şi acela că o va avea sub el, că-i va simţi trupul lipit de al lui, pielea goală peste a lui, îi produse o nevoie intensă. Ardea de dorinţă, aşa cum făcuse încă de la început, când ea se încredinţase încrezătoare braţelor sale. Devenea deja un chin.

Dar reuşi să se controleze pentru o clipă, să-şi înfrâneze dorinţa sălbatică. Aceasta – ea – era prea importantă, această cucerire, mai mult ca altele, însemna viaţa şi moartea pentru el.

Cu degetele arzând, îi desfăcu şi mai mult coapsele, despărţind cârlionţii moi, urmărind, despărţind, aţâţând, până când ea începu să se mişte sub mâinile lui deliberat, nesăbuit, cu obişnuita ei hotărâre, pretinzând mai mult.

Cu degetele înfipte în părul lui, atârnându-se de el orbeşte, ea aştepta. Atingerea îi produse aproape o arsură, ispitindu-l dincolo de limita suportabilităţii. Abia mai putea respira, nu se putea concentra decât asupra flăcării care-l consuma, asupra dorinţei de a se îngropa în feminitatea ei, pe care cu atâta artă o explorase.

Reuşi să-şi oprească pornirile primitive,

ţinute în frâu atâta vreme. Acestea nu dispărură, ci deveniră mai tari, mai intense, transformându-se într-o durere acută.

Era suficient pentru ca să poată continua pe drumul pe care pornise, fără a se gândi la preţul pe care-l va avea de plătit mai târziu.

Prinsă în ghemul pasiunii care pusese stăpânire pe ea mai mult decât şi-ar fi imaginat, Portia era doar vag conştientă de acea secundă în care atenţia lui o părăsi, înainte de a reveni cu putere asupra ei. Era prizoniera felului în care el o atingea, o mângâia, o tatona, într-un fel necunoscut şi neînţeles pentru ea.

Dar trupul ei părea să înţeleagă, să recunoască ceea ce era dincolo de ceea ce voia ea să admită. Trebuia să se lase în voia simţurilor cu mintea, să le înveţe, să le cunoască.

Mai ales să simtă. Nu-şi imaginase că senzaţiile fizice ar putea fi atât de puternice, atât de intense. Buzele lui o ardeau, pieptul lui puternic era atât de aproape, ca un zid, ocrotind-o împotriva miilor de senzaţii care o cuprinseseră, lovindu-i mintea, punându-i simţurile pe jar.

Faptul că palma lui se afla între coapsele ei, mângâindu-le pe rând, şi că o atingea acolo, pe carnea udă şi lunecoasă, umflată şi fierbinte, o făcea să-şi simtă trupul ca un cuptor, şi o fierbinţeală mai aprigă izbucnea, când el pătrundea înăuntru, apoi o deschidea şi o penetra mai adânc.

Simţea că se sufocă, nervii, până atunci relaxaţi, începură să se încordeze. Mai mult. Apoi şi mai mult. Muşchii i se încordară, dar într-un fel nemaiexperimentat până atunci.

Plămânii i se blocau, icnea printre sărutările lui, strângându-l între coapsele sale, trăind senzaţia care urca de undeva, din adâncul ei.

El o atingea într-un fel anume, era conştientă de asta. Mai era conştientă şi de faptul că asta îi ceruse, asta era ce voia să afle, să ştie acum.

Abandonă orice urmă de inhibiţie, lăsându-se în voia senzaţiilor. Purtată pe val.

Într-o lume de senzaţii. Până la dimensiuni cataclismice.

Simţurile o luară înaintea raţiunii. Tot trupul îi era în flăcări. El o pătrunse şi mai profund. Ceva greu de definit îi invadă fiecare bucată a trupului, pielea, venele, nervii, simţurile.

Până când totul se rupse. Se sfărâmă.

Se lăsă sub imperiul unei senzaţii de desfătare aproape dureroasă, apoi o plăcere strălucitoare îi invadă trupul. Această senzaţie o părăsi treptat, dar o resimţi ca pe o binecuvântare. Încetul cu încetul, senzaţiile se diminuară, simţurile reveniră la normal. El îşi retrase mâna.

Spre uimirea ei, se simţi părăsită, neîmplinită.

Revenindu-şi complet, făcu imediat legătura. Realiză că jucase o piesă în două acte, iar el se

oprise la pauză.

Simon nu avea intenţia să continue.

Portia ştia, simţea acest lucru. Era decizia lui, foarte reală, ca şi muşchii lui puternici, ca şi starea lui de încordare.

Ca o confirmare, ca o cortină care se lasă, ea îşi trase rochia în jos.

Portia avea deplină încredere în arta lui de a face dragoste cu o femeie. Se retrase din sărutul lui, întinzând mâna, spre a-i simţi erecţia puternică. Strânse palma, cât putu de bine. Îl simţi mişcându-se, respirând greu.

Se apropie şi-i şopti:

— Mă doreşti.

El îşi înăbuşi râsul.

— Să nu te îndoieşti de asta!

Nu se putea îndoi, nu cu dovada aceea care îi ardea palma, deşi intensitatea dorinţei lui era o surpriză, un şoc pentru ea.

Sau poate o tentaţie.

Cu toate acestea, informaţiile vagi, pe care le avea ea transformate în realitate, o preveniră asupra pericolului la care se putea aştepta. Simon respira sacadat. Cu ochii închişi, îi prinse mâna într-ale sale, apăsând. Strângând peste strânsoarea ei. Apoi, încet, îi dădu mâna la o parte.

Răsuflă adânc. Ea nu-i desluşea trăsăturile în întuneric, dar era convinsă că ridurile de expresie, cele care dădeau duritate chipului său erau mai

pronunţate acum.

Cu buzele aproape de ale lui, ea suspină:

— De ce?

Nu mai trebuia să insiste. Simon ştia mai bine ca ea că ar fi putut să profite de situaţie, dacă ar fi vrut.

O privi lung, apoi îi atinse încet buzele cu degetul. Ea se delectă cu această atingere. Simon se aplecă spre ea şi o sărută.

— Eşti pregătită, Portia?

Ea auzi întrebarea, dar nu consideră că era cazul să-i răspundă în cuvinte.

Se dădu înapoi, privind în ochii lui umbriţi, în care îi era greu să desluşească ce voia. Se simţea dorită, nespus de dorită.

Îi răspunse sincer:

— Nu. Dar…

El o sărută, oprindu-i vorbele. Ea ezită o clipă, conştientă că el nu voia să audă aceste vorbe rostite, sau altceva ce ar fi spus ea. Îi întoarse sărutul.

Simţi cum flacăra dintre ei slăbise în intensitate. O lăsase să moară, cu bună ştiinţă. Până când…

Buzele lor se desprinseră din sărutat, dar rămaseră foarte aproape. Se priveau. Ea ridică mâna şi trasă contururile dure ale obrazului lui. Îşi puse gândurile în cuvinte:

— Data viitoare.

Inspiră, făcând să i se bombeze pieptul. Apoi

o prinse de mijloc.

— Dacă vrei tu…

*

Dacă vrei tu.

Erau cele mai aspre cuvinte pe care fusese nevoit să le rostească şi totuşi o făcuse.

Îi luă mâna într-a lui şi porniră înapoi, spre casă. O scurtă discuţie, cu privire la necesitatea ca el s-o escorteze pe drumul de întoarcere, o ajută să revină la normalitate.

Dar nu la acea stare în care se aflase cu o săptămână în urmă.

Toate erau bune, dar dorinţa lui, acum stârnită, rămăsese încă nesatisfăcută. Niciodată până atunci nu simţise atât de acut nevoia de a avea o femeie. Niciodată nu fusese obligat să-şi înfrângă pornirile fireşti.

Iar faptul că acum trebuia s-o lase să plece, să-i scape, nu era un scenariu pe măsura înclinaţiilor şi instinctelor sale de cuceritor. Trebuia să lupte împotriva propriilor porniri, să-şi păstreze mintea limpede în timp ce trupul îi ardea în flăcări.

Perfect conştientă de ceea ce provocase, Portia îi arunca priviri grăbite. Chipul lui era mai dur, mai crispat ca oricând şi putea citi pe el ce simţea. De fapt, nici nu era nevoie, pentru că-şi închipuia prea bine.

Ea îşi închipuia, dar el avea îndoieli serioase că nu înţelegea corect. Cu toate informaţiile pe care le aflase despre sex, încredere şi căsătorie, el se îndoia că avea o reprezentare corectă a situaţiei în care se aflau, care era stadiul următor, cu ce anume flirta ea.

Era conştient că trebuia să prelungească foarte mult acest joc. Să obţină ce voia, să se asigure de tot ce voia, şi pentru asta avea nevoie de încrederea ei.

Pe care trebuia s-o câştige.

Fără tertipuri, de niciun fel.

Fără presiuni.

Simţea nevoia să urle.

Dacă aşa vrei tu…

Când ea se opri şi începu să se gândească la aceste cuvinte, simţi că vor avea probleme. Trecutul lor comun n-o putea face să zâmbească drăgăstos şi să meargă înainte, fără să se gândească. Temperamentele lor nu le puteau uşura luarea unei decizii.

Iar inteligenţa ei, tăria de caracter, şi chiar mai rău, independenţa ei, toate acestea văzute pe fondul caracteristicilor lui cu care ea se obişnuise, o făceau să creadă că risca continuând o bătălie dificilă. Iar el avea nevoie de orice avantaj pe care-l putea câştiga.

Simon păşea alături de ea, în noaptea înmiresmată. Ea ţinea pasul cu el.

Avea o singură consolare: nu fusese niciodată

o vorbăreaţă. Vorbea doar când era necesar. Cu el nu simţea niciodată această nevoie, aşa cum făceau alte femei. Tăcerea se aşternuse între ei, nu stânjenitoare, ci confortabilă, ca nişte pantofi purtaţi multă vreme.

Obişnuinţa şi mintea ei, două aspecte din care el, dacă era isteţ, putea să câştige. Ea fusese mult mai înclinată spre o gândire logică decât orice altă femeie pe care o cunoscuse. Avea şansa să-i cunoască gândurile şi, cu mult tact, o putea îndruma în direcţia dorită de el.

Atâta vreme cât ea nu intuia din ce motiv făcea asta.

Dacă o făcea…

*

Dar ce oare îl determina s-o dorească de soţie pe singura femeie despre care ştia sigur că n-o va putea domina? Oftă încet şi-şi ridică privirea. Portia se încordă brusc.

El privi înainte, şi-l văzu pe grădinarul cel tânăr care supraveghea aripa privată a casei.

Portia ridică din umeri. Îşi continuară drumul spre casă.

Casa era în întuneric. Nu se auzea nicio mişcare. Când trecură de felinarul care ardea la intrarea în casă, o văzu cum se încruntă.

— Ce este, Portia?

Ea clipi de câteva ori.

— Dennis, grădinarul, era aici, când am plecat.

El avu o grimasă şi o conduse în continuare pe scări. Când ajunseră în interiorul galeriei murmură:

— Fixaţia lui e cam nesănătoasă. Voi discuta problema cu James.

Portia încuviinţă. Îi stătea pe limbă să adauge că-l văzuse şi pe Ambrose, dar acesta nu se mai afla în acelaşi loc la întoarcerea lor. Nu avea rost să-i mai spună.

În dreptul camerei ei, se opriră. Ea indică încăperea, printr-un gest cu capul.

Simon se uită la uşă, apoi îşi împleti degetele cu ale sale şi-şi duse la buze palma acesteia, sărutând-o.

— Somn uşor.

Ea îl privi. Lipindu-se de el, se întinse şi-l sărută:

— Şi ţie.

Îşi trase mâna dintr-a lui, deschise uşa şi intră.

Trecu un minut, până ce îl auzi plecând.

*

Realizând cât de reală, cât de intensă era dorinţa lui Simon, Portia avu un şoc. Poate cel mai puternic şoc din viaţa ei de până atunci.

Era, de asemenea, şi o tentaţie, poate chiar

mai mare ca orice altceva, să meargă înainte, să afle tot ce voia să ştie legat de intimitate. Emoţia pe care o simţeau amândoi la fiecare privire, fiecare atingere părea să devină mai puternică, mai clară.

Şi mai reală. Şi această descoperire o şocă, de asemenea.

Se opri pe terasă şi privi în jur. După ce luase micul dejun cu Lady O, i se lăsase timp să se schimbe şi să se gândească în linişte.

După tot ce se întâmplase noaptea trecută la casa de vară, gândurile sale trecuseră pe primul plan.

Pe iarbă se mai aflau urme de rouă, dar nu pentru mult timp. Soarele strălucea vesel. Urma încă o zi caldă. Invitaţii plecau la Cranborne Chase şi luau masa la un han, aflat în drumul lor. Toată lumea spera că o zi petrecută departe de conac va înviora atmosfera şi va îngropa amintirile zilei precedente.

Nu apucase să exploreze zona cu arbuştii ornamentali. Coborî de pe terasă, trecu de arcade şi se opri la primul gard. Ca în toate regiunile cu arbuşti decorativi, şi aici aceasta era foarte întinsă. Nu apucase să vadă prea mult, când auzi glasuri.

Încetini pasul.

— Problema paternităţii te pune pe gânduri?

Paternitate? Portia se opri intrigată. Fusese vocea lui Kitty.

— Nu-mi fac prea multe probleme. O vei aduce la cunoştinţa tuturor, când vei considera că este potrivit.

Aceasta fusese Winifred. Surorile se aflau de partea cealaltă a gardului. Aleea pe care se afla ea continua. Probabil ajungea într-o curte interioară, cu fântână sau havuz.

— Cred că te va interesa, chiar foarte tare, ai să vezi!

Tonul pe care Kitty spusese asta era ca cel al unui copil răsfăţat, care tăinuia cine ştie ce secret, dorind să producă multă supărare celor din jur. Era evident că urmărea ca Winifred să aibă o strângere de inimă, gândindu-se cine ar putea fi tatăl.

Se auzi un foşnet de fuste, apoi Winifred vorbi:

— Ştii, Kitty, de multe ori te privesc şi nu pot să nu mă întreb dacă mama nu l-a înşelat cumva pe tata.

Tonul reprobator al acestei afirmaţii avu şi mai mare efect, rostit de vocea profundă a lui Winifred. Mai rău decât afirmaţia anterioară şi mult mai neplăcută.

— Iar acum, zise Winifred, te-aş ruga să mă scuzi, trebuie să mă pregătesc de călătorie. Merg cu trăsura lui Desmond.

Portia căută să plece cât mai repede din acel loc. De acolo se ajungea foarte uşor în grădina de trandafiri. Aşteptă s-o vadă pe Winifred trecând.

Când observă că nu apare şi Kitty imediat, Portia pomi spre casă.

Aruncând o privire spre locul de unde auzise discuţia, îl zări pe Dennis, care săpa un strat de flori, aflat la limita zonei cu arbuştii decorativi. O văzu şi el. Când ridică ochii spre ea, îi remarcă cearcănele negre.

Nici nu era de mirare! Portia ajunse pe terasă şi intră în casă.

Îi promisese lui Lady O că se va întoarce s-o ajute. Când ajunse în camera acesteia, o găsi în fotoliul din faţa şemineului. O privi pe Portia, apoi îi făcu semn servitoarei să plece. Imediat ce aceasta închise uşa, i se adresă Portiei:

— Ei bine, să-ţi auzim raportul!

Ea clipi des.

— Raport?

— Da, un raport foarte exact. Spune-mi ce ai aflat. Lady O făcu un semn cu bastonul. Şi, mai ales, stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti la fel de rea ca Simon Cynster, care nu se aşază niciodată, doar ca să mă privească de sus.

Portia se aşeză, cu buzele strânse, cu mintea zbârnâindu-i.

— Ei bine, insistă bătrâna, privind-o cu ochii ei negri, poţi începe.

Portia privi în ochii aceia. Nu găsea cuvintele cu care să exprime nici măcar jumătate din ce gândea.

— Am aflat că... lucrurile nu sunt atât de

evidente cum am presupus eu.

Lady O o privi intrigată.

— Chiar aşa? La ce te referi?

— La tot felul de lucruri. Învăţase de mult cum să nu se lase enervată de scorpia bătrână. Dar nu asta este important. Am aflat ceva ce ar trebui să ştiţi.

— O! exclamă Lady O., a cărei curiozitate era un defect binecunoscut. Ce spui?

— Mă plimbam…

Portia începu să-i relateze, cu lux de amănunte, conversaţia auzită. Când termină, se uită lung la bătrână. Nu ştia cum reuşea aceasta să facă să nu i se citească pe figură nimic, în afară de dezgust.

— Kitty chiar este gravidă? Sau spune asta doar ca s-o scoată din minţi pe Winifred?

Lady O pufni dispreţuitor.

— Oare este atât de proastă?

Portia nu-i răspunse. O studie de aproape pe Lady O, întrebându-se ce gândea cu adevărat.

— Mi-am amintit că n-a mai fost la micul dejun, de când am sosit aici. La început nu m-am gândit la asta, dar, observând că-i cam place compania bărbaţilor, şi că aceştia se adună în fiecare dimineaţă, îmi cam dă de gândit.

Lady O încuviinţă.

— Cum părea Kitty?

— Kitty? Re văzu scena în minte. Când a vorbit a doua oară, părea un copil răsfăţat. Dar

acum, că m-aţi întrebat, îmi dau seama că prima oară mi s-a părut uşor disperată.

Lady O făcu o grimasă.

— Nu mi se pare promiţător. După ce se sprijini cu bastonul în podea, se ridică.

Portia se grăbi s-o ajute.

— Ce credeţi?

— Dacă este să ne luăm după fapte, fata asta face tot mai multe prostii, şi, indiferent *cine* ar fi tatăl copilului, ea este destul de necugetată să-l dea imediat în vileag. Lady O o opri pe Portia, care se dusese să-i deschidă uşa. O apucă de braţ şi-i spuse: Ascultă vorbele mele, Kitty va sfârşi prost!

Portia încuviinţă şi o ajută să coboare scările.

*

Cranborne Chase, cu stejarii şi sălciile sale, se dovedi un loc binecuvântat, liniştit, după căldura mare şi evenimentele zilei precedente.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, sunt sigur că Lady Calvin ar fi plecat.

La braţul lui Simon, Portia se plimba sub mesteceni.

— Nu poate. Ambrose este aici cu afaceri, într-un fel. Se consultă cu domnul Archer, Lordul Glossup şi domnul Buckstead, cărora vrea să le ceară şi sprijinul.

— Iar Lady Calvin nu-i va primejdui fiului cariera.

Erau la oarecare distanţă de restul grupului, plimbându-se în umbra copacilor.

Se împărţiseră în grupuri, în trăsuri, şi petrecuseră dimineaţa pe drumul care ducea spre pădure, apoi opriseră într-un cătun unde exista un han excelent, ca să mănânce. Acesta se afla chiar la capătul drumului pe care veniseră, iar hangiul îi îndrumă spre un luminiş îmbietor, un peisaj foarte plăcut pentru o plimbare de după masă.

Lordul Netherfield şi Lady O preferară liniştea hanului. Ceilalţi îşi dezmorţiră picioarele, înainte de a se urca din nou în trăsuri.

Oprindu-se, Portia privi spre pantă. Aleseseră să se plimbe pe cea mai abruptă cărare. Nu-i urmase nimeni. Îi vedeau încă pe ceilalţi, aflaţi jos.

O reperă pe Kitty, flancată de Lady Glossup şi doamna Archer. Se strâmbă.

— Nu este bine ce vor să-i facă lui Kitty.

Simon se uită la cele trei.

— O sechestrează?

— Aici nu prea are ce face, dar, când se va întoarce la conac, îşi va da din nou în petic, poate chiar mai urât.

Simon pufni dispreţuitor. După o clipă o întrebă:

— Ce se întâmplă?

Ea ridică privirea realizând că el îi urmărise expresia feţei. O privea pe Kitty, observându-i chipul morocănos, starea proastă. Încerca să înţeleagă ce simţea, ştiindu-se însărcinată. Surâse,

clătină din cap şi-şi întoarse faţa spre Simon.

— Nimic. Eram doar dusă pe gânduri.

El continua s-o privească. Îl prinse de braţ.

— Să mergem spre movila aceea.

Simon încuviinţă. Descoperiră un drumeag mai scurt, spre o poiană, unde o familie de căprioare păştea liniştită.

Se auziră strigaţi de ceilalţi, şi porniră înapoi spre han. Izbucni o mică altercaţie privind împărţirea grupului în trăsuri pentru drumul de întoarcere. Toţi ignorară dorinţa lui Kitty de a merge în aceeaşi trăsură cu James. Lucy şi Annabelle se aşezară lângă James, deşi nu era loc pentru amândouă, şi porniră, urmând trăsura în care se aflau Desmond cu Winifred. Simon, cu Portia şi Charlie, le urmară, lăsându-i pe ceilalţi în trăsurile mai mari.

Trăsurile mai mici ajunseră mai devreme la conac. Se duseră direct la grajduri. Domnii le ajutară pe doamne să coboare. Winifred, palidă, se scuză, îndreptându-se spre conac. Domnii începură o discuţie despre carnea de cal. Portia li s-ar fi alăturat, dar Lucy şi Annabelle se ţineau mereu după ea.

Oftă şi se resemnă să participe la o discuţie liniştită în interior, aşa că le conduse pe cele două spre casă.

Se aflau într-unul din saloane, când apărură şi trăsurile mari. Lucy şi Annabelle, care brodau, îşi ridicară capetele şi se uitară spre holul din faţă.

Portia auzi voci iritate, înainte ca invitaţii să intre în hol. Fără a lăsa să i se citească nimic pe faţă, se ridică.

Surorile o priviră. Vocea lui Kitty ajunse până la ele, ascuţită. Făcură ochii mari.

— Staţi acolo! le spuse Portia. Nu este cazul să ieşiţi. Îi voi spune eu mamei voastre că sunteţi aici.

Tinerele o priviră recunoscătoare. Cu un zâmbet, Portia se îndreptă spre uşă. În hol nu acordă nicio atenţie nimănui, îi comunică doamnei Buckstead unde se aflau fetele ei şi se duse lângă Lady O.

Aceasta murmură câteva vorbe de mulţumire şi se prinse de braţul ei. Felul în care o strânse de braţ îi indică Portiei că bătrâna era nervoasă şi încordată. Lordul Netherfield, care până atunci stătuse lângă ea, înclină din cap, îi aruncă o privire nepoatei sale prin alianţă şi pomi spre bibliotecă.

Portia o ajută pe Lady O să ajungă în camera sa. Imediat ce închiseră uşa, aceasta se lansă într-o adevărată diatribă. Dar Lady O era prea obosită, de data aceasta. Îngrijorată, Portia o urcă repede în pat.

După ce-şi mai reveni, Lady O o privi lung. Îi răspunse la întrebări.

— Da, a fost rău. Mai rău decât am anticipat.

Portia aştepta.

— Ce-a mai spus?

Lady O făcu un gest de dezamăgire.

— De data asta a contat mai mult ceea ce n-a spus.

După alte câteva momente Lady O închise ochii şi oftă.

— Lasă-mă, copilă, sunt obosită.

Portia porni spre uşă.

Lady O continua să repete:

— Nu e bine deloc ce se întâmplă…

*

Portia coborî pe scara mai puţin frecventată, din aripa de vest. Nu voia să întâlnească pe nimeni. Dorea să fie singură.

Un nor coborâse asupra conacului Glossup, la propriu şi la figurat. Furtuna se simţea în aer. Soarele dispăruse în spatele norilor negri, iar aerul era greu de respirat, apăsător.

Atmosfera din casă era chiar mai încărcată. Peste tot domnea un aer sumbru. Portia nu era o femeie prea sensibilă, dar simţea că se va petrece ceva. Fetele Hammond, chiar şi Lady Hammond şi doamna Buckstead simţeau la fel.

Mai aveau două zile de stat la conac, aşa cum fusese planificat. Plecând mai devreme, ar fi însemnat o insultă pentru Lady Glossup, care nu făcuse nimic s-o merite. Dar niciunul dintre invitaţi nu voia să stea mai mult. Portia şi Lady O hotărâseră să se întoarcă la Londra.

Se întrebă încotro intenţiona să plece Simon.

Când ajunse la parter, auzi zgomotul făcut de bilele de biliard. Se uită spre coridorul care ducea spre aripa de vest. Prin uşa deschisă a sălii de biliard auzi voci de bărbaţi. Simon era printre ei.

Continuă să meargă spre grădină, către pajişte.

Ridică privirea spre cerul acoperit de nori. Cu toate că părea foarte jos, nu existau semnele unei furtuni imediate, nici tunete, nici fulgere, ori stropi de ploaie. Numai aerul era greu.

Cu o grimasă, se îndreptă spre partea cu arbuşti. Era cel mai sigur loc în care se putea feri, să nu mai audă cine ştie ce. Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc, la urma urmelor.

Trecu pe sub arcada de verdeaţă şi ajunse la gard, în acelaşi loc de mai înainte şi descoperi că teoria nu prea se potriveşte cu practica.

— Copilă fără minte! *Sigur* că e copilul lui Henry! Nu poţi fi atât de inconştientă, încât să laşi să se înţeleagă altceva.

Vocea doamnei Archer suna de parcă ar fi fost la un pas de o criză de isterie.

— Nu sunt eu proasta! izbucni Kitty. Şi nu-l voi avea, oricum! Dar nu trebuie să-ţi faci probleme. Ştiu cine este tatăl. Este doar o chestiune de timp să-l pot convinge să vadă lucrurile la fel ca mine, şi totul va fi bine.

Se făcu linişte, apoi doamna Archer, pe care Portia aproape c-o auzi trăgând disperată aer în

piept, spuse cu glasul şovăitor:

— Aşa cum vrei tu! Întotdeauna vrei să fac aşa, ca tine? Dar ce vrei să faci?

Portia ar fi dorit să plece, dar înţelesese exact ce spunea doamna Archer şi temerea acesteia. Problema era prea aproape de inima ei ca să nu ştie…

— Ţi-am mai spus! începu Kitty. Vreau să mă distrez. Vreau ceva palpitant în viaţa mea! N-am chef să stau aici, să fac copii, să mă îngraş, să mă urâţesc.

— Eşti o *proastă!* se auzi vocea doamnei Archer. Te-ai măritat cu Henry, tu ai vrut…

— Numai pentru că m-ai bătut la cap că trebuie să fiu o doamnă, să am tot ce vreau…

— Dar nu aşa! Nu poţi…

— Pot!

Portia se răsuci pe călcâie şi plecă, fără zgomot, prin iarba înaltă. Emoţiile erau puternice şi nu putea raţiona, nu voia să se gândească la ce voia să facă Kitty. Pomi repede, furioasă, cu poalele rochiei în vânt, cu ochii plecaţi.

Dădu astfel peste Simon.

El o prinse de braţe, o linişti, apoi se uită peste capul ei, spre locul de unde venea ea.

— Ce s-a întâmplat?

O singură privire spre chipul lui cu trăsături dure fu de ajuns. Observă cum muşchii i se încordaseră. Portia trase aer în piept şi imediat scutură din cap.

— Trebuie să ieşim de aici. Măcar o oră sau două.

El o privi lung.

— Am putea merge la adăpost.

— Da! zise ea şi respiră adânc. Să mergem.

9

Se plimbară prin grădină, apoi se îndreptară spre pădure. Ea nu-l luase de braţ pe Simon, pentru că nici el nu-i oferise braţul şi, cu toate că nu se atingeau, era tot mai conştientă de apropierea lui. Simon era alături de ea, fără s-o agaseze în vreun fel. Dată fiind furtuna din sufletul ei, aprecie faptul şi-i fu recunoscătoare, în sine.

Simon era, de fapt, ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească, dat fiind subiectul la care intenţiona să se gândească. *Avea nevoie* de linişte să analizeze, să examineze, să înţeleagă. Dată fiind natura subiectului şi faptul că el era profund implicat, la propriu şi la figurat, se aştepta să simtă… nu timiditate, ci nesiguranţă, atunci când era cu el. Aproape de el.

Iar ea simţise, şi mai simţea încă, siguranţă, nu numai în acel moment, ci şi de-a lungul zilei.

Nu chiar pe deplin în siguranţă, dar nici agitată. Era absolut sigură că el se va comporta previzibil, că nu se va schimba. Nu va fi, n-ar

putea fi niciodată o sursă de ameninţare pentru ea.

Nu fizic. Emoţional, lucrurile ar putea sta altfel.

Făcu o grimasă, lăsă ochii în jos şi continuă să meargă alături de el. Conştientă de prezenţa lui.

Kitty şi faptele ei o tulburaseră de data aceasta într-un fel mult mai profund. Ca atare, i se părea firesc să se apropie de cei pe care-i înţelegea şi în care avea încredere. De pildă, Lady O.

Sau de Simon.

Se aflau pe o parte a crestei unde nu erau copaci şi vântul bătea mai puternic dinspre mare. O briză de aer proaspăt îi atinse, primele înţepături ale furtunii care era încă departe. Aerul rece îi răsfira părul la spate, făcând buclele să-i danseze pe faţă.

Se opri, strângându-şi şuviţele care o luaseră razna; apoi îşi ridică faţa spre briza uşoară.

Simon se opri lângă ea, ridică încet capul, privi în depărtare, la orizont, unde se îngrămădeau norii negri. Apoi îşi îndreptă privirea spre ea.

Nu fusese surprins s-o găsească în grădină. Orice altă doamnă s-ar fi odihnit, după oboseala zilei. Nu şi Portia.

Simon şi-o imagină întinsă pe pat. Era femeia cea mai energică pe care o cunoscuse: plină de

neodihnă, o trăsătură a ei care îl atrăsese, în mod fizic, neaşteptat spre ea.

Nu acuzase niciodată vreo durere, nu se plânsese de nimic. Puterea ei nemaipomenită şi zelul neobosit o ajutau să ţină pasul cu el, în toate.

Îşi mai aruncă o dată ochii asupra siluetei suple, subţiri. Avea picioare foarte lungi. Vibra de forţă, de vitalitate.

Fără doar şi poate, încă un punct în favoarea ei.

Dar acum părea absentă, aşa cum n-o văzuse niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ridică privirea, îi cercetă faţa, a cărei expresie îi confirmă că nu va putea fi păcălit cu jumătăţi de măsură.

Buzele i se strânseră. Îşi întoarse privirea spre peisaj. Apoi spuse:

— Kitty e însărcinată. Am auzit-o dimineaţă, spunându-i lui Winifred, de fapt, încercând s-o convingă că este copilul lui Desmond.

Simon nu făcu niciun efort de a-şi ascunde dezamăgirea.

— Ce neplăcut!

— Nu este copilul lui Henry, oricum.

— Era de aşteptat.

Ea îl privi uimită, încruntându-se.

— De ce?

Simon făcu o grimasă.

— Ştiu că ei doi s-au cam înstrăinat în ultimul

timp. Simon ezită, apoi continuă: Aseară i-am auzit pe James şi Henry discutând despre un posibil divorţ.

— Divorţ? repetă Portia.

Îl privea uimită. Nu era nevoie să-i spună cineva care erau implicaţiile unui divorţ. Un divorţ însemna scandal, şi, în acest caz, completa ostracizarea lui Kitty.

Portia îi evită privirea.

— Mă întreb dacă Kitty ştie. Făcu o pauză, apoi continuă: Tocmai le-am auzit pe doamna Archer şi pe Kitty discutând subiectul. Voia să ştie ce va face fiica ei acum.

Simon se crispă.

— Ce voia Kitty? Ce propunea?

— Nu-şi doreşte acest copil. Nu vrea să se îngraşe şi… Cred că, de fapt, evită tot ce ar putea s-o oprească de la a se distra, consideră că asta este menirea ei.

Simon începu să înţeleagă. Având surori mai mici şi mai mari, se credea un cunoscător al psihicului femeii, dar comportamentul lui Kitty era dincolo de înţelegerea sa. Portia se întoarse şi porni. El o urmă.

Ştia că ea nu putea scăpa prea repede de ceea ce o tulburase. O lăsă să se gândească în continuare, în timp ce începură să urce pe creastă, apoi parcurseră o altă porţiune de pădure. Când ieşiră dintre copaci, urcând spre satul Ashmore, el observă că Portia era încă preocupată, şi se opri.

— Ce se întâmplă cu tine, Portia?

Ea îl privi lung, încercă să spună ceva, apoi îi evită privirea din nou. El aşteptă în tăcere; după câteva momente ea îl privi din nou.

— Mi-ai promis că n-o să râzi.

Se uită la ea, cu ochii măriţi.

Ea se încruntă şi îi evită din nou privirea, pomi mai departe; apoi se opri din nou, la fel de preocupată.

— Mă întreb dacă… *mai târziu… aş putea ajunge* aşa cum este Kitty…

— Tu, *să semeni* cu Kitty?!… Pentru o clipă se gândi ce puteau să însemne spusele sale.

Portia îl privi, la fel de încruntată.

— Aşa cum este Kitty, să mă gândesc doar *la distracţie.*

El se opri. La fel şi ea.

Simon nu se mai putu abţine. Pufni în râs.

Nici măcar figura ei încordată, nici furia din privirile ei nu-l puteau opri.

— Mi-ai promis!

Portia îl lovi peste mână.

El îşi înăbuşi râsul.

— Simon! strigă ea, lovindu-l din nou.

Acesta o prinse de mâini, ţinându-le strâns într-ale sale.

— Nu! Opreşte-te! Simon respiră adânc, ţintuind-o cu privirea. Îngrijorarea sinceră şi confuzia din privirile ei arătau că-şi pierduse răbdarea, lucru care-l făcu să redevină sobru.

Oare ea chiar credea asta?!...

O privi în ochi:

— Nu există nici cea mai mică posibilitate ca tu să ajungi vreodată aşa cum este Kitty. Să te transformi în ceva asemănător. Portia nu părea convinsă. Crede-mă, nu este posibil.

Portia îl studia, din spatele genelor ei negre.

— De unde ştii?

Pentru că o cunoştea prea bine!

— *Tu* nu eşti Kitty! spuse Simon, apoi respiră din nou, adânc, şi rosti cuvintele care urmară cu mai multă convingere. *Nu te-ai putea purta niciodată ca ea.*

Ea continua să-l studieze atentă, încă nesigură.

El realiză brusc despre ce era vorba. Plămânii i se contractară, îşi simţi gâtul uscat, când înţelese că ea, ei, se aflau pe marginea prăpastiei. El ştiuse, se aşteptase, ar fi fost chiar şocat, dacă n-ar fi observat că Portia are unele rezerve, dacă ea n-ar fi ezitat mult, înainte de a i se dărui.

Cunoscând-o atât de bine, cunoscând curiozitatea ei de a şti, avusese încredere în ea, în această ultima decizie a ei. Nici măcar în cele mai avântate visuri nu-şi imaginase că această Kitty ar fi putut să declanşeze o astfel de reacţie în sufletul Portiei.

Se cercetară din priviri. Ochii ei erau întunecaţi, aveau culoarea nopţii, doar emoţiile puternice se puteau citi uşor. Acum erau umbriţi

de incertitudine, de îndoială, nu faţă de el, ci mai degrabă faţă de ea însăşi.

Portia clipi nedumerită. El îi înţelese ezitarea. Reacţionă instinctiv:

— Ai încredere în mine. Îi luă mâinile într-ale sale, o privi cu ochii lui albaştri, apoi i le sărută, pe rând. Atât te rog, ai încredere în mine!

Ea îl privi, cu ochii mari. După un moment, îl întrebă:

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că… Pierdut în adâncul ochilor ei, ştiind că trebuie să spună adevărul, încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte care să exprime ce voise să spună şi care era adevărul despre cele discutate: *Tot* ce este între noi, tot ce ar putea fi, chiar dacă ar fi ceva şi mai puternic, nu te va putea schimba *pe tine.* Nu te va putea transforma într-o altă persoană.

Ea se încruntă, preocupată, dar în sinea ei nu respingea spusele lui. Simon o lăsă să-şi tragă mâinile dintr-ale lui. Se întoarse spre câmpul din faţa lor, privind probabil fără a vedea ceva.

După câteva clipe, Portia pomi spre postul de pază. El o urmă imediat. Ajunseră la post şi intrară. Se uită departe, spre Solent. La mică distanţă de ea, Simon, cu mâinile în buzunare, aştepta.

Nu îndrăznea s-o mai atingă, s-o grăbească în vreun fel.

Portia se întoarse spre el privindu-l intens,

apoi ridică din sprâncene.

— Am crezut… M-am aşteptat să fii mai convingător.

Descumpănit, el scutură din cap.

— Hotărârea îţi aparţine. *Tu* trebuie s-o iei.

Portia ar fi vrut să-l întrebe de ce gândea aşa – el sesiză acest lucru în privirea ei – dar, observând că ezită, nu insistă.

După un minut, ea renunţă să mai admire peisajul. El o urmă şi ieşind pe sub arcadă, se îndreptară spre conac.

Merseră în tăcere – tăcerea lor ciudată care-i lega. Erau conştienţi unul de celălalt, mulţumiţi că se puteau scufunda în propriile lor gânduri, ştiind că acel de alături nu se supără şi că nu aşteaptă atenţie.

Simon se gândea doar la ea. Şi la ceea ce era între ei, la acea legătură care devenise pe neaşteptate atât de puternică, de profundă. Se dezvoltase într-o direcţie la care nu se aşteptase. Acum înţelegea totul, şi nu erau alte elemente mai puternice care să-l facă să forţeze nota, să pretindă. Ar fi trebuit să se rezume la ceea ce primea, la emoţia adâncă, la legătura de suflet, care se crease între ei.

Ştiuse de a început că a-i câştiga încrederea şi a o face să-l accepte ca soţ va fi o misiune dificilă. Iar faptul că trebuia să facă asta pe fondul destrămării căsătoriei lui Kitty şi a lui Henry îi făcea misiunea şi mai grea, obligându-l să

regândească lucrurile, să reevalueze unele aspecte, sentimente, aşteptări.

Ca faptul că avea încredere deplină în ea. Tocmai de aceea ideea că ea s-ar putea transforma într-o altă Kitty i se părea ridicolă. Nu putea deveni o a doua Kitty, continuând să fie Portia.

Tăria ei de caracter – un fel de coloană vertebrală din oţel, pe care o observase şi la surorile sale şi o detectase şi la ea cu mai multă intensitate – nu i-ar permite. Din acest punct de vedere, o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea. Iar el avea deplină încredere în tăria ei de caracter.

Până acum nu considerase că aceasta ar trebui să fie o calitate a viitoarei sale soţii.

Abia acum afla cât era de preţioasă.

Recunoştea acum, cu toată hotărârea şi voinţa lui, că trebuia să accepte, ca un adevărat Cynster, că implicarea emoţională era o condiţie esenţială pentru căsătorie.

Ajunseseră în grădină şi la aleea acoperită cu glicină. Casa se afla în faţa lor.

Punându-şi mâna pe umărul ei, Simon o făcu să se oprească. Ea se întoarse spre el. Prinzându-i palma, îşi împleti degetele cu ale sale şi o privi lung în ochii ei întunecaţi:

— Îţi pot promite un singur lucru. El îi ridică mâna, i-o sărută, privind-o în tot acest timp. Nu-ţi voi face niciun rău. Niciodată.

Ea nici măcar nu clipi, nu se mişcă. Se priviră

aşa mult timp. Apoi ea oftă lăsând capul în jos. Prinzând-o de braţ, el o conduse spre casă.

*

Fusese într-adevăr hotărârea ei. Se simţea mai bine acum, când văzuse că el observase şi acceptase acest lucru.

Pe de altă parte, nu ştia cum să interpreteze comportamentul lui. Ştiind că sub acel farmec elegant se afla, în realitate, un adevărat despot, Portia avea nevoie de o explicaţie pentru răbdarea şi reţinerea lui.

Mai târziu, spre seară, pe când stătea în faţa ferestrei, se gândi la asta. Nu ştia cum va influenţa acest lucru hotărârea ei.

În timpul jumătăţii de oră petrecute în sala de artă, Simon găsi un moment în care-i murmură destul de încet, ca să audă numai ea, care-i dormitorul lui, în caz că avea nevoie să ştie.

Dacă ea s-ar fi simţit cumva agasată de insistenţele lui, i-ar fi aruncat o privire de gheaţă, care să-i taie cheful, dar expresia ochilor lui îi confirmă faptul că şi el ducea lupta cu propriile instincte.

Ea îşi plecase capul, dar apoi li se alăturară alţii şi astfel clipa lor de intimitate dispăru. Oricum, ea înţelesese că Simon aştepta un semn care să-i confirme hotărârea.

În timpul cinei, îl urmări cu mare atenţie, fără

ca el să observe pentru că oaspeţii se străduiau să întreţină conversaţia, iar el să găsească subiecte noi, atractive.

Kitty se dovedise încă o dată folositoare, desigur, fără să ştie. Se întorsese acum la primul ei rol, la care adăugă şi fler dramatic. În seara aceasta era doamna neînţeleasă, hotărâtă, eroică, păstrându-şi bărbia avântată înainte, împotriva săgeţilor celor care o cunoşteau prea bine.

Doamnele se retrăseseră să-şi refacă machiajul, lăsându-i pe domni la masă. Nimeni nu avea chef de o seară prelungită. Atmosfera rămăsese apăsătoare, emoţiile vibrând între Kitty şi ceilalţi. Ceaiul sosi devreme. După o ceaşcă, doamnele se retraseră din nou.

Ceea ce o aduse pe Portia la locul în care se afla acum, privind cerul înstelat, gândindu-se la singura decizie pe care o putea lua.

La urma urmelor, aceasta depindea de el.

În pofida celor petrecute în trecut, ea nu fusese surprinsă când Simon se oferise, acceptând să-i fie ghid în explorarea interacţiunii fizice dintre un bărbat şi o femeie. Nu fusese de acord chiar de la început, dar capitulase imediat, văzând că ea era foarte hotărâtă. Simon ştia prea bine că, dacă ar fi refuzat-o, ea ar fi continuat cu altcineva. Din instinct, ea simţise că ar fi fost mai bine să facă încercarea asta cu el decât cu altul.

Nimic nu schimba faptul că el era un Cynster, iar ea o Ashford. Făceau parte amândoi din înalta

societate. Dacă ea ar fi fost mai tânără, mai inocentă sau mai supusă, sau o femeie cu care el nu avea intenţia să meargă prea departe, lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel, ajungându-se la acel: „Acum, că m-ai sedus, căsătoreşte-te cu mine!”

Din fericire, nu acesta era cazul lor. El o cunoştea destul de bine. N-ar fi ajutat-o în aflarea necunoscutelor despre relaţia bărbat-femeie dacă ar fi ştiut că se petrecea vreun act reprobabil, iar ea se simţise ridicol de mulţumită că el acceptase această explorare senzuală.

Aceasta era de ajuns să-l absolve de orice responsabilitate morală. El acţionase spre binele ei, având consimţământul ei.

N-o sedusese, în sensul clasic al cuvântului. Se făcuse doar agreabil şi disponibil, pentru cazul în care ea ar fi dorit să fie sedusă.

Simon nu făcuse presiuni asupra ei, pentru că nu aşa trebuia să se poarte un gentleman.

Ce se întâmplase între ei avusese loc pentru că aşa dorise ea. Acum ea avea de ales, dacă accepta să ia mai mult, dacă intenţiona cu adevărat să facă pasul final, să dea şi ultimul văl la o parte şi să înveţe totul.

„Şcolarul” dinăuntrul ei îşi dorea să meargă mai departe, dar cealaltă Porţie, cea pragmatică, rezista să cântărească argumentele pro şi contra.

În mintea ei, ca şi în cea a altor tinere de vârsta ei şi, cu acelaşi statut confirmat, se simţea liberă, virginitatea nu mai reprezenta un obstacol.

Dacă la un moment dat al existenţei nu intra cu piciorul în apă, să constate că este udă, la fel de bine ar fi putut să nu se mărite niciodată şi atunci, la ce bun? Pentru ea, virginitatea era un concept învechit.

Riscul unei sarcini era real, dar acceptabil. Nu-l avea acum în vedere. Spre deosebire de Kitty, ea îşi dorea propriii copii, pentru că avea o familie numeroasă, gata s-o ajute, iar de viaţa socială nu-i prea păsa, aşa că, într-o asemenea împrejurare s-ar fi putut descurca. Cu condiţia să nu recunoască niciodată cine era tatăl. Simţul de conservare era prea bine dezvoltat pentru a o lăsa să facă o astfel de greşeală.

Dacă emoţia dintre ei se dovedea a fi simplă dorinţă, putea deveni interesată doar de legătura trupească, aşa cum părea să procedeze Kitty. Iar el era prea experimentat şi – reputaţia sa îi garanta – avusese destule ocazii să-şi formeze o opinie de expert în această privinţă.

Ajunse la concluzia că toate argumentele contra erau puternice, nu din considerentele sale.

Cât despre cele favorabile, ea ştia ce voia, ce-şi dorea. Voia să înveţe *totul* despre căsătorie înainte de a face pasul acesta. Trebuia să înţeleagă aspectele fizice a ceea ce se numea „căsătorie”.

Ceea ce făcuse Kitty din căsnicia ei o determinase să se gândească de două ori, înainte de a ajunge în faţa altarului. Iar dacă tot ce aflase

în săptămâna aceasta n-o va ajuta să facă alegerea potrivită, nu avea să şi-o ierte.

Să înţeleagă mariajul sub toate aspectele sale fusese ţinta sa iniţială… Acum însă, voia să ştie mai mult. Ar mai fi dorit să afle cât era de puternică legătura sentimentală dintre ea şi Simon, emoţiile care stăteau la baza ei şi faptul că se imagina foarte uşor ducându-se în patul lui.

Observând comportamentul lui Kitty, ajunsese să înţeleagă multe despre viaţă. După cum observase, singurul risc pe care-l vedea în a face dragoste cu Simon era unul emoţional. Şi acesta era ipotetic, îl putea intui doar, neştiind cu adevărat cât de profunde erau sentimentele care îi determinaseră să fie împreună.

Această emoţie şi efectele ei erau aproape reale. Ca şi riscul peste care nu putea trece, pe care nu-l putea ignora.

Dacă legătura dintre ei se transforma în dragoste?

Habar n-avea ce ar fi. Dragostea, căsătoria, bărbaţii nu se aflaseră pe lista ei de priorităţi.

Nu le căutase. Nu din acest motiv recursese la ajutorul lui. Cu toate acestea, fusese destul de naivă şi plină de sine să nu se mire de perspectiva care i se deschisese.

Se consumaseră deja mai multe etape ale dorinţei ei de a identifica emoţiile premergătoare căsătoriei şi, dacă ceea ce era între ei nu era dragoste, experimentul trebuia să se încheie.

Rezultatul părea sigur şi simplu. Dar pericolul nu se afla aici.

Ameninţarea se afla de cealaltă parte a medaliei. Dar dacă între ei era dragoste? Ce va face atunci?

Ştia deja răspunsul. Dacă era dragoste din partea ei sau din partea lui sau a amândurora, şi el, *admiţând* acest lucru, va insista în favoarea căsătoriei, ea nu-l va putea refuza.

Era un Cynster, la urma urmelor! Dacă va consimţi, unde va ajunge?

Măritată cu un Cynster. Să fie îndrăgostită şi măritată din dragoste cu un Cynster, era riscant. Dacă erau amândoi îndrăgostiţi, situaţia putea fi sub control dar, dacă *numai unul* din ei avea sentimente, rezultatul urma să fie dezastruos. Acesta era riscul.

Se afla acum în faţa unei dileme. Întrebarea era dacă merita să rişte?

Respiră adânc, cu ochii asupra siluetelor copacilor de afară.

Dacă nu continua acum jocul seducţiei, adică dacă nu accepta oferta lui de a o seduce, peste câteva zile drumurile lor se vor despărţi. Ea se va întoarce la Ruthlandshire, cu multe întrebări nelămurite. Cine se va oferi să-i desluşească totul? în cine ar mai putea avea încredere?

Şansele ca ei să se mai întâlnească în vara aceasta erau destul de reduse şi nici nu avea garanţia că Simon ar rămâne la fel de receptiv la

cerinţele ei peste o lună sau să zicem, trei!

Ar putea ea să se retragă să-i întoarcă spatele, să refuze? Ar putea trăi în continuare fără să ştie ce însemna apropierea fizică, intimitatea pe care o reprezintă? Ce determina un bărbat şi o femeie să ajungă *acolo?* Fără să ştie vreodată dacă între ei fusese dragoste, dacă o simţeau amândoi şi ce însemna asta?

Strânse din buze nedumerită, nemulţumită că nu putea ajunge mai repede la o concluzie. Nesăbuită, adesea arogantă, repezită, gata să greşească, nu avea, totuşi, puterea de a da înapoi. Indiferent de riscuri.

După cum stătea situaţia, trebuia să se ducă în camera lui în această seară, era singura soluţie. Poate că altă femeie ar fi considerat-o o nebunie, dar ei i se părea ceva normal.

*

Nu mai avea rost să piardă vremea.

Pentru a ajunge la Simon trebuia să înconjoare galeria aflată deasupra scării principale. Din fericire, doamnele se aflau deja în camerele lor, aşa că nu risca să fie văzută. Mergând cu mare atenţie prin locurile mai întunecate, ajunse în coridorul care făcea legătura cu aripa de vest.

La joncţiunea dintre aripa de vest şi casa principală trebuia să treacă prin foaierul de la

capătul scării. Tocmai ajunsese într-o porţiune deschisă când auzi paşi pe scară.

Se întoarse imediat şi se retrase repede în întuneric, pe coridorul de pe care tocmai ieşise. Zgomotul de paşii deveni tot mai puternic, apoi, până la ea, răzbătu vocea lui Ambrose. Desmond îi răspundea. Portia se rugă în gând ca încăperile lor să nu se afle în aripa principală, unde era ea acum, ci în cea de vest.

Ascultă puţin. Aceştia ajunseseră în capătul scărilor, discutând despre câini de vânătoare. Se opriră o clipă, apoi îşi continuară drumul.

Spre aripa de vest.

Ezită, neştiind care erau camerele celor doi. Mergând pe unde era mai întuneric, foarte aproape de perete, dădu colţul.

Dar Desmond şi Ambrose erau deja pe coridor. La capătul acestuia se despărţiră, fiecare intrând în camera sa, unul la stânga, altul la dreapta.

Răsuflă uşurată. Camera lui Simon era a treia uşă de la scară, şi nu mai trebuia să rişte să treacă prin faţa uşilor lui Ambrose sau Desmond.

Traversă holul. Când trecu de scară se auzi clinchetul bilelor de biliard. Forţându-şi auzul, prinse chiar şi vocile ce veneau din direcţia aceea.

Era cea a lui Charlie, apoi îl auzi pe James râzând şi pe Simon cu vocea sa gravă.

Pentru o clipă, rămase acolo, cu ochii pe jumătate închişi şi cu buzele strânse, după care se

răsuci pe călcâie şi îşi continuă drumul spre camera lui.

Deschise uşa, intră, apoi o închise uşor. Înjur erau camere neocupate, dar nu avea rost să rişte.

Cercetă repede camera care se afla în întuneric, iritată de faptul că Simon nu era acolo, s-o aştepte. S-o ajute să depăşească mai repede momentele de nesiguranţă, de teamă prin care abia trecuse. Cât dura un joc de biliard? Se gândi câteva clipe, apoi pufni, furioasă. Poate va avea măcar bunul-simţ să urce în cameră, să vadă dacă ea se folosise de informaţia pe care i-o furnizase cu atâta discreţie.

Se mişcă prin încăpere, încercând să-şi stăpânească agitaţia nervoasă din stomac. Luase o hotărâre, nu voia să se răzgândească acum. Folosise din plin curajul cu care se mândrea.

Camerele din aripa de vest nu erau atât de mari ca acelea din aripa de est. Această parte era mai veche. Tavanele erau foarte înalte, dar încăperile mici. Privi în jur: observă că mobilierul era diferit. Fotoliile de lângă cămin lipseau. Două scaune flancau comoda înaltă până la nivelul umerilor, dar erau înguste şi nu prea confortabile.

Se uită la pat. Era singurul loc unde putea sta mai comod, să aştepte. Se aşeză, mulţumită de grosimea saltelei.

Se întinse pe pernele de la capul patului, cu braţele încrucişate, şi rămase cu privirea aţintită asupra uşii. Era evident că Simon n-o aşteptase,

neştiind sigur dacă ea va veni.

Ştiind că era un Cynster arogant, cunoscându-i reputaţia, n-o mira.

Fereastra era deschisă. Briza pătrunde înăuntru. Furtuna trecuse, lăsând în urmă un aer mai rece.

Tremură, înfiorată. Nu-i era frig, totuşi…

Se uită la cuvertura de pe pat, apoi ridică privirea şi se încruntă, atentă la uşă.

*

După ce se despărţi de Charlie în faţa uşii, Simon intră. Se uită la fereastră, pe unde răzbăteau razele lunii şi decise că nu avea rost să aprindă lumânarea.

Îşi scoase haina. Desfăcându-şi nasturii hainei, se îndreptă spre scaunul de lângă comodă şi o aruncă acolo. La fel şi vesta. Îşi scoase acul de cravată, îl puse tot pe comodă, apoi începu să desfacă nodul complicat al acesteia, parcă pentru a-şi ocupa mintea cu lucruri obişnuite, pentru a nu se mai gândi la faptul că nu va închide un ochi toată noaptea, răsucindu-se de pe o parte pe alta.

Întrebându-se cât va mai dura această obsesie.

Întrebându-se cât va mai reuşi să joace rolul seducătorului nonşalant. Niciodată nu jucase un rol atât de străin de firea sa, dar până acum n-o sedusese pe Portia.

După ce reuşi să-şi desfacă cravata, o scoase de la gât şi o lăsă să cadă pe celălalt scaun.

O rochie de mătase de culoare deschisă era întinsă pe scaun. De culoarea mărului verde. Memoria i-o adusese în minte pe cea pe care o purtase: Portia, în seara asta. Culoarea acesta îi făcea pielea şi mai albă, iar contrastul cu părul negru şi mai evident, cu ochii albaştri şi mai strălucitori.

Întinse mâna şi netezi cutele rochiei, parcă pentru a se convinge că nu avea halucinaţii. Deranjă astfel o pereche de ciorapi de mătase diafană, aşezaţi peste nişte jartiere de mătase cu dantelă. Închipuirea i-o luă razna.

Şi-o imagină imediat pe Portia doar în cămaşa de mătase.

Încet, neîndrăznind să creadă ce-i semnala raţiunea, se întoarse.

Portia adormise în patul lui, cu părul negru vălurind pe perne.

Cu paşi uşori se apropie de ea. Portia dormea cu faţa spre el, cu un braţ sub cap. Buzele îi erau întredeschise. Genele ei lungi de culoarea abanosului contrastau cu pielea foarte albă.

Îi simţi parfumul; era ceva floral, uşor, care i se insinuă în toate simţurile, apoi puse stăpânire pe el.

Tot ce vedea, ce simţea îl ameţea.

Triumfa! Dar se înfioră imediat.

Îşi încleştă maxilarul şi mai aşteptă o clipă,

simţindu-şi sângele cum îi pulsează sub piele. Toată seara se gândise la ea, dar nici nu îndrăznise să spere că va veni. Cu Portia nimic nu era previzibil sau simplu.

Şi totuşi, iată că venise.

Nu putea să creadă că era adevărat. Simţi că i se taie respiraţia. Trase aer în piept, îl dădu afară încet, reamintindu-şi sieşi că nu trebuia să se aştepte la prea mult. Nu era momentul să-şi lase instinctele să pună stăpânire pe el.

Cu toate acestea, trebuia să aibă curaj să se ducă în pat.

Se părea că Portia îl cunoştea bine. Nicio altă femeie cu care se culcase nu-l cunoscuse într-atât. Îi cunoştea caracterul, personalitatea, ştia că l-ar plăcea ca soţ. Sau putea intui, cu flerul ei deosebit.

El fusese de acord s-o înveţe ceea ce voise ea să ştie. Apoi, nu mai discutaseră despre asta niciodată. Nimic care să-i lege mai mult. Cu toate acestea, era conştientă că, apelând la el, introducându-l în intimitatea ei, riscase, poate, mai mult decât virginitatea.

Independenţa era un element vital pentru ea. Pentru a o clătina cât de cât, ar fi trebuit un curaj nebunesc, pe care ea îl avea din belşug. Dar ea nu era femeia care să ia o decizie atât de uşor.

Întrevedea şi primejdia, oricât de bine ar fi ascuns-o el.

Habar n-avea – nici el, nici ea – cum ar putea

face o căsnicie să meargă. Oricât încerca să întrevadă o posibilitate, îi era greu. Dar asta era ceea ce-şi dorea el.

Iar acum, Simon mai trebuia s-o convingă şi pe ea că îşi dorea acelaşi lucru.

Dar fără a da în vileag că avusese acest lucru în minte încă de la început.

Chiar dacă avea încredere în ea, aceasta era o informaţie, un element de vulnerabilitate, pe care nu era necesar să i-l dezvăluie.

O privi câteva minute, făcându-şi planuri, prea înţelept pentru a se grăbi. Dar o dată ce avu clar în minte modul de apropiere, îşi încordă muşchii, se apropie de pat şi se aşează lângă ea.

Ea nu se mişcă. El ridică o mână, îşi trecu degetele prin părul ei, răsfirându-i şuviţele. Îi privi chipul inocent în somn, apoi se aplecă şi o sărută.

Ea se dezmetici încet, caldă, dulce, feminină, murmură ceva neinteligibil, se lăsă pe spate, îşi trecu degetele prin părul lui şi-l sărută.

Ca o invitaţie.

El se retrase, privind-o în ochii ei mai întunecaţi ca noaptea, cu genele incredibil de lungi. Îi privi gura.

— De ce eşti aici?

Buzele ei pline, senzuale, se curbară uşor. Îl trase spre ea.

— Ştii prea bine. Vreau să mă înveţi totul.

Portia îl sărută. Limba sa alunecă spre buzele lui, le găsi şi le atinse, tandru şi înţepător în

acelaşi timp. Pasiunea crescu, împrăştiindu-i flăcări sub piele.

Abia se mai putea stăpâni. Se retrase, căutându-i privirea.

— Eşti sigură? Foarte sigură? Când ea ridică din sprâncene uşor, imitându-l, el îi şopti: Eşti sigură că nu-ţi va părea rău dimineaţă?

Chiar când rosti aceste vorbe, realiză că spusese o prostie: aceasta era Portia, nu avea cum să se schimbe.

Şi, slavă Domnului, nici el n-ar fi vrut să se întâmple aşa.

— Nu-i nimic, uită întrebarea. El o privi lung. Spune-mi un singur lucru. Asta înseamnă că ai încredere în mine?

Ea nu-i răspunse imediat, părând că se gândeşte. Apoi încuviinţă:

— În această privinţă, da.

Simon răsuflă uşurat.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Desprinzându-se din braţele ei, se ridică, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o trase peste cap.

10

Portia nu-şi lua privirea de la pieptul lui gol. Simţi că i se usucă gura. Logic ar fi fost să fie atentă la întrebarea pe care i-o pusese el, la

motivele care-l făcuseră să întrebe asta… Dar nu mai conta.

Asta era, la urma urmelor, ceea ce dorise să ştie. Să înveţe.

Nesiguranţa, uşoara senzaţie de panică pe care o simţi, când mâinile lui îi cuprinseră mijlocul şi-i descheiară nasturii, era, îşi spuse ea, ceea ce aşteptase. Cu toate astea, i se păru mai bine să se concentreze asupra altor lucruri… Era caldă şi calmă, mulţumită. Fremăta, acut conştientă de atingerea moale a cămăşii de pielea ei, de materialul lenjeriei de pat.

El se întoarse şi se aşeză pe marginea patului. Acesta se înclină uşor sub greutatea lui, când îşi scoase cizmele şi le lăsă să cadă. Părea foarte încordat şi concentrat asupra unui singur lucru.

Concentrat asupra…

Ea se înfioră. Tresări când Simon se ridică, scoţându-şi pantalonii, apoi se întoarse.

Ochii săi priveau, dar nu la el. Era conştientă că buzele îi erau întredeschise, iar ochii măriţi.

Îl mai atinsese până acum, dar nu-l văzuse gol.

Iar ceea ce vedea era mai impresionant pentru ea. De fapt, în mintea sa, nu prea era sigură…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi la nimic!

Portia clipi de câteva ori. Simon intrase în

pat, acoperindu-se cu cearşaful până la gât. O trase spre el.

— Simon!

El o sărută cu pasiune. Încercă s-o domine. Instinctiv, ea îi răspunse cu aceeaşi agresivitate. El se potoli imediat, o mângâie pentru a se domoli, văzând că era încordată, ba chiar mai mult, şocată de felul în care simţea contactul cu pielea lui, cu muşchii lui puternici, bine conturaţi, cu forţa pe care o degaja, de care se simţea copleşită.

Era un şoc, un adevărat şoc pentru ea. Şi în acest domeniu, teoria însemna ceva, iar realitatea altceva.

El continua s-o sărute. Nu mai putea respira acum decât prin respiraţia lui. Încercă să se desprindă din sărutul lui, să aibă mintea liberă, să poată gândi, dar el n-o lăsă. Apoi, dintr-o dată, se cufundă inexorabil într-o mare de senzualitate.

Aplecat deasupra ei, cu picioarele împletite cu ale ei, cu mâinile răsfirate pe pielea ei, degetele îndoite, o ţinea captivă, subjugându-i simţurile, până când ea nu mai opuse nici urmă de rezistenţă.

Până când mintea ei se pătrunse nu numai de plăcere, ci şi de dorinţă, de aşteptare. El n-o lăsă să-şi revină, ci continuă s-o sărute, răvăşindu-i gura, fără cea mai mică disimulare a dorinţei, a posesiunii. Oftând, se abandonă asediului instituit de el, oferindu-şi nu numai trupul, ci chiar întreaga fiinţă.

Iar el luă ce i se oferea. Portia nu realizase până acum ce mult o dorise. Când înţelese, se scutură, înfiorată.

Simon n-o mai sărută. Se gândi la alte părţi pe care să le cucerească. Sânii, de pildă. Fierbinţi şi dureroşi, înfloriseră sub atingerea lui. Cu multă pricepere, ca întotdeauna, degetele sale îi desfăcu, îi frământă, îi atinse, îi mângâie. Îi strânse. Portia îşi simţi trupul cuprins de flăcări. Gemu, captivă a sărutului lui. El nu se opri, nu încetă jocul său chinuitor.

Doar atunci când o simţi arcuindu-se sub el, şi ţipă, îi eliberă gura şi sânii, ridicându-i cămaşa.

— Ridică braţele, Portia.

Ea îl ascultă, trăgând aer în piept, în timp ce el îi scotea cămaşa. Înainte ca ea să lase braţele în jos, el îi apucă o încheietură, apoi şi pe cealaltă, le prinse pe amândouă în pumnul său, sprijinindu-le în pernele din spatele ei, deasupra capului.

Pieptul lui îi atinse sânii. Ea gemu. O căldură plăcută îi străbătu trupul. Simon se aplecă din nou asupra ei, căutându-i înfometat gura, apoi îi sărută încet umerii goi, mişcându-se deasupra ei, înainte şi înapoi, atingându-i sânii, excitându-i sfârcurile încordate, provocându-i o plăcere vecină cu durerea.

Nu mai avea suflare când el îi eliberă, în sfârşit, gura, pentru a-i acoperi curbura gâtului lung, subţire cu sărutări lacome, insistând asupra locului unde se putea simţi pulsul, trasând posesiv

o claviculă, înainte de a-şi coborî capul şi a se desfăta. Captivă cum era, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu trupul subjugat, expus delectării lui, ea n-ar fi putut să evite violentul val de senzaţii ce se rupea înăuntrul ei, simţindu-i goana sălbatică prin ea.

O prinse, o ridică sus, deschizându-i larg simţurile. Realitatea se insinua cu încetul: umezeala fierbinte a gurii sale, trupul lui, cu muşchii bine conturaţi, aflat deasupra ei, vârful înflorit al erecţiei lui apăsându-i şoldul, pregătită s-o revendice.

Făgăduiala – certitudinea – a ceea ce urma o copleşiră şi i se oferi. Încetă să mai lupte. Îl lăsă s-o înveţe. Să-i arate.

Simon ştiu când ea încuviinţă, când se opri să încerce a judeca, a gândi. Să se controleze. Trupul ei, care nu avea nimic din duritatea trupului lui, ci doar supleţe, se linişti sub al lui. Un semn de recunoaştere, pentru el, cuceritorul. Şi-i plăcu. Îşi ridică capul, îi atinse gura, buzele – acum putea să guste cât dorea! — şi trecu deasupra ei.

O lăsă să-i simtă greutatea, să ştie şi să înveţe, asigurându-se de ceea ce îi trebuia. Când ea încercă să se retragă, el îi eliberă mâinile, coborându-le pe ale sale la nivelul sinilor ei, apoi mai jos, urmărind curbele trupului ei, atingându-i pielea mătăsoasă, mijlocul, coapsele.

Ea murmură ceva. Sorbind-o din ochi, Simon prinsese sensul acelor sunete, sărutând-o mai

apăsat.

Când îi eliberă buzele, se ocupă de trupul ei, lingând, muşcând, sărutându-i sânii. Ea nu încercă să-l oprească. Mâinile îi prinseră umerii, cu degetele strângând, apoi liniştind, ca el să deguste ofranda ei. Respiraţia îi era aspră, ochii ei, când el îi privi chipul, erau închişi, şi o linie fină între sprâncene îi trăda concentrarea.

Simon îi lingea sfârcul întărit al sânului, apoi cu limba îl trase în gură şi-l supse mult, mai mult, până când concentrarea dispăru şi ea gemu.

Coborî mai jos şi-şi pierdu controlul, ştiind că în seara asta nu se va putea înfrâna. Nu în seara asta, nu cu ea. O dorea, dar nu din aceste câteva zile petrecute împreună, ci de mai mult timp. Trupul ei era prada după care tânjea de multă vreme, chiar dacă nu voise să recunoască.

În noaptea asta va fi a lui. Mai mult: în această noapte ea i se va dărui fără rezerve. Dacă va fi să aibă un viitor împreună, nu avea rost să mai pretindă că era ceea ce nu exista în realitate, că nu va cere totul de la ea.

Cum va reacţiona ea, era cu totul altceva, dar, după cum o ştia el, nu curajul îi lipsea.

În adâncul inimii ştia că-i putea cere orice, iar ea, cu bună ştiinţă, îi va oferi totul. De aceea îi era imposibil să-i facă vreun rău. Şi ea ştia asta la fel de bine ca el.

Buzele lui Simon navigau pe pielea întinsă a pântecelui ei şi ea îşi ţinu respiraţia. Mâinile lui

coborârâ, desfăcându-i coapsele. El se trase mai jos, i le depărtă şi mai mult, aplecându-şi capul.

Ea ghici ce se va întâmpla. Îşi încleştă degetele în părul lui.

— *Simon!*

Îi rosti numele cu un strigăt. El îl percepu ca pe un geamăt înăbuşit. Îi ajunse până în suflet. El linse, verifică, îi gustă savoarea sugând lent, apoi trasând mai explicit îndoiturile umflate. Simţi gustul ei de miere, de măr dulce.

Găsi vârful clitorisului înălţat şi umflat şi-l supse uşor, cu fiecare simţ atent la ea, la reacţiile ei. Împinse treptat înăuntru, până când îi simţi degetele strângându-i-se spasmodic, până când capul ei se dădu spre spate, iar şoldurile i se desfăcură şi mai mult, oferindu-i-se. Simon o deschise uşor, verifică, navigând despicătura, apoi pătrunse înăuntru încet cu limba. Portia se frânse, ca ruptă. El se făli cu strigătul ei slab, savurându-i contracţiile, dar, în clipa când acestea se liniştiră, se urcă deasupra ei. Îi desfăcu coapsele şi mai mult, îşi lăsă mâinile pe pat, de-o parte şi de alta a ei, şi îşi aşeză sexul în erecţie deasupra labiilor ei alunecoase, umflate. Găsi intrarea. O străpunse.

Apoi găsi drumul.

Portia lăsă să-i scape un strigăt, arcuindu-se sălbatic sub el. El nu se opri, ci pătrunse încă puţin, luptând să absoarbă senzaţiile produse de trupul ei înfierbântat care-l ţinea strâns, fără şovăială, ca într-o menghină de feminitate. Simon

savură toate acestea, dar fără a lăsa încă să treacă momentul, atent să nu-şi piardă controlul. El ar fi putut – şi ar fi vrut – s-o ia ca pe o pradă mai târziu, o dată ce ea va fi de acord, şi va înţelege.

Captiv al trupului Portiei, se linişti. Stând cu capul plecat, Simon îi simţea respiraţia întretăiată. Când Portia se strânse la pieptul lui, îi auzi inima bătându-i într-un tempo rapid. Deşi fiecare muşchi încordat al trupului său îi transmitea dorinţa puternică şi imediată, ridică încet capul, privind-o.

Pe sub pleoapele grele, din spatele genelor lungi, ea îl privi. Buzele ei umflate erau uşor întredeschise. Îi simţi respiraţia profundă.

— Ai promis să nu-mi faci niciodată rău.

Nu fusese chiar o acuzaţie şi buzele ei o rostiseră aproape şoptit. Spre imensa lui uşurare, trupul ei se liniştise, orice tendinţă defensivă dispăruse.

Aplecă încet capul, o sărută uşor, apoi mai apăsat.

— Cred, murmură el, mişcându-se în ea foarte încet, că nu va fi o durere persistentă.

Se ridică din nou deasupra ei, privind-o. El se retrase o fracţiune de secundă, apoi mai împinse puţin înăuntrul său.

Ea clipi.

— Mai fă o dată aşa!

Simon ar fi zâmbit, dar n-ar fi avut cum: era prea plin de pasiune. Făcu aşa cum îi ceruse ea, apoi respiră uşurat, când observă că trupul nu i se

mai crispează.

Privindu-l, Portia se străduí să asimileze sentimentul de plenitudine, de a fi atât de plină de el. Senzaţia de intimitate, de a i se fi oferit, de a-l fi primit în trupul ei, nu numai că era foarte puternică, mai puternică decât îşi imaginase, dar puterea ei era întrucâtva diferită.

Într-un mod fundamental, mai mult decât orice altceva.

Dar nu se putea opri, ca să studieze, acum – nici trupul ei, nici al lui nu permiteau aceasta. Din ce motiv, nu avea nici cea mai vagă idee.

Mâinile ei coborâră de pe umerii lui pe braţe, în jurul cărora se încolăciră ca nişte liane. Eliberându-se, apoi, ridică un braţ spre el, îi îndepărtă părul căzut pe faţă. Îl trase încet spre ea.

Deschise gura invitându-l să se înfrupte, s-o înveţe mai mult, aşa cum se pricepu.

Buzele lui le acoperiră pe ale sale, limba lui i se strecură în gură, încurcându-se cu a sa, şi împinse adânc, se retrase, năpustindu-se din nou, ca valul.

Ca valul, repetat, din nou şi din nou, până când o purtă cu el, o ridică, producându-i o imensă plăcere. Cu Simon de data aceasta, după cum o purta Simon. Trupul ei nu-i mai aparţinea, urmându-şi instinctele, urmându-l pe el, înălţându-se în el, până când o încinseră flăcările, până când focul dansă pe pielea ei, până când oasele i se

topiră, iar trupul ei deveni ca un cuptor în care el se înfigea asemenea unui fier arzând, mai adânc, mai puternic, ritmic, înteţind mereu flăcările.

Nu mai simţea nimic altceva, decât prezenţa lui. Niciodată nu fusese atât de vie. Atât de conştientă de sine şi de el. De trupurile lor, care deveniseră unul acum, de pielea lor fierbinte, umedă, de atingeri, mângâieri. De respiraţiile lor întretăiate, amestecate, inimile care băteau la unison, de trupurile lor, de voinţa lor comună.

Se aruncaseră în flăcări, se scăldau în pasiune, în cuptorul fierbinte al dorinţei unuia de celălalt.

Până când se lăsară purtaţi de valul pasiunii care le transformă în cenuşă orice raţiune, revărsându-se într-o senzaţie de fierbinţeală, ce le prinse, arzându-le pielea cu flacăra ei.

Purtaţi de pasiune, îşi continuară ritmul comun, cu respiraţiile întretăiate, cu inimile bătând puternic, cu degetele înfipte adânc în carnea celuilalt.

El ridică încet capul şi inspiră profund. La fel făcu şi ea. Privirile li se întâlniră.

— Te rog să faci ceva pentru mine.

Abia putea articula cuvintele.

— Ce?

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu.

Ea ar fi vrut să întrebe de ce, însă făcu ce i se ceruse, ca să afle răspunsul.

Simon pătrunse în ea şi mai adânc, mai

puternic, mai repede, de parcă ar fi vrut să-i ajungă la inimă. Ea se arcui sub el, strângându-i coapsele cu ale sale. Se auzi ţipând de plăcere – nu ca mai înainte, ci într-o senzaţie infinit mai intensă, după care i se păru că totul se sparge în mii de cioburi, pline de glorie.

Îl simţi cum se opreşte, aflat încă în profunzimea ei, apoi redeveni prizonierul ei, şi din nou împreună, purtaţi în sus şi mai departe, de-o energie pură, biciuindu-i, trecând prin ei, izbindu-i, susţinându-i. Şi-n cele din urmă unindu-i.

Unindu-le trupurile fierbinţi şi umede – apoi explodând, plină de o forţă care le uni şi sufletele.

*

Ea se întrebă ce se va întâmpla după aceea. Nu fusese pregătită pentru acest final. Îi simţea greutatea, bătaia inimii, focul care încă îi mai curgea prin vene, fierbinţeala pulsând sub pielea lor.

Se terminase. Furtuna simţurilor trecuse, lăsându-i epuizaţi, aruncaţi de valuri la ţărmul pasiunii, ca pe o insulă pustie.

Doar ei erau reali. În clipa aceea, nimic nu mai exista.

Portia continua să zacă sub el, ameţită, dar împăcată. El întoarse capul. Respiraţiile li se uniră, apoi şi buzele. Rămaseră aşa.

— Mulţumesc.

Vorbele lui îi atinseră obrazul ca un fulg. Ridicând mâna, ea îi îndepărtă o şuviţă rebelă, apoi îşi trecu palma peste trupul lui puternic, cu musculatura bine conturată.

— Nu… Eu îţi mulţumesc!

Pentru ce-o învăţase, pentru ce o lăsase să descopere… poate mai mult decât intenţionase.

Ea avusese dreptate: era ceva special între ei, ceva pentru care merita să lupte. Dar mai avea atâtea de învăţat!…

Simon o sărută, apoi trase aer în piept şi se ridică. Schimbarea avu un efect dramatic asupra ei – sesiză imediat modificarea senzaţiilor pe care le simţise când el mai era încă acolo, apoi fără el.

Simon se ridică şi se prăbuşi pe pat, lângă ea. Întinse un braţ puternic spre ea, făcând-o din nou prizoniera sa.

— Acum, dormi. Va trebui să te duc înapoi în camera ta, înainte de a se lumina de ziuă. Te trezesc eu atunci.

Ea zâmbi. Se abţinu să-i spună că abia aştepta să fie trezită. Se întoarse pe o parte şi se ghemui la pieptul lui.

Nu mai dormise până acum cu un bărbat, dar i se păru ceva natural. Perfect normal.

De parcă aşa se cădea să fie.

*

Zorile veniră prea devreme.

Portia era adormită şi visa, când Simon se ridică din pat. Mormăi ceva, se întoarse pe cealaltă parte, apucând cearşaful şi perna pentru a păstra căldura trupului lui, şi adormi din nou.

I se părea că pluteşte, de parcă nu mai avea greutate, pe o mare caldă, liniştită, când simţi o mână pe umăr.

— Trezeşte-te, s-a luminat de ziuă.

Deschise un ochi, nu fără efort. Îl văzu pe Simon îmbrăcat, aplecat deasupra ei. Îi văzu ochii albaştri, constatând că era puţin îngrijorat.

Ea îi zâmbi, închise ochii din nou şi-l apucă de reverul hainei.

— Nimeni nu se trezeşte la ora sta. Vino înapoi în pat. Zâmbi, amintindu-şi noaptea care trecuse. Vreau să învăţ mai mult.

El oftă. Din adâncul inimii. Apoi o apucă de mână şi o ridică, fără prea multe menajamente, din căldura patului.

Portia deschise ochii mari.

— Ce faci?

Simon o prinsese de amândouă braţele şi o ridicase în genunchi.

— Trebuie să te îmbraci, să ajungi înapoi în camera ta, *înainte* ca servitorii să fie peste tot.

Înainte ca ea să poată spune ceva, Simon îi trase cămaşa peste cap. Ea se luptă să-şi scoată braţele prin materialul subţire. Îl privi apoi cu reproş.

— Nu la asta m-am aşteptat.

El rămase privind-o. Abia se abţinea să n-o sărute din nou.

— Înţeleg. Apoi el se crispă. Totuşi, mai avem numai două zile de stat aici şi nu vreau să producem vreun scandal. Îi aruncă rochia în braţe.

Ea o prinse, ridică apoi capul şi-l privi.

— Dacă tot mai avem două zile, n-ar fi mai bine să…

— Nu. El ezită un moment, studiind-o, apoi adăugă: Ne putem continua lecţiile în noaptea asta. Se aşează pe pat şi întinse mâna după cizme. Să nu cumva să-ţi treacă prin minte să mai înveţi ceva până atunci.

Reflectând la spusele lui, ea se îmbrăcă, apoi începu să-şi pună ciorapii.

— De ce, întrebă ea, de ce trebuie să aşteptăm până la noapte?

Tonul său exprima o curiozitate sinceră, dar şi o anume nesiguranţă. Simon sesiză ambele nuanţe. O privi, o urmări cu trupul încordat, când observă cum îşi trage ciorapii pe picioarele lungi, cu deosebită graţie. Clipi des, luptându-se să-şi amintească întrebarea ei.

Şi reuşi. Ridică privirea spre ea. Ar fi vrut să evite subiectul.

Ea ridică din sprâncene, aşteptând. El îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice de pe pat. Ea privi înjur după pantofii de seară.

— Trupul tău… începu el. Are nevoie de puţin timp pentru a se recupera.

Ea ridică privirea, clipi des, de câteva ori, vru să spună ceva…

— Ai încredere în mine, este nevoie de timp. Simon o conduse la uşă.

Spre uşurarea lui, ea dădu să plece, gândindu-se. Se opri în faţa uşii, întinse mâna spre clanţă. Se sprijini apoi de pieptul lui şi trasă o linie imaginară cu degetul pe el.

Îi întâlni privirea.

— Nu sunt chiar o floare fragilă, îmi voi reveni imediat.

El o cercetă îndelung.

— Nu sunt nici mică, nici sensibilă.

Simon se aplecă spre ea, sărutând-o.

— Ai încredere în mine, va fi în seara asta, dar nu mai devreme.

Ea vru să spună ceva, dar renunţă. Îi simţi oftatul.

— Foarte bine.

El îi deschise uşa.

Insistă s-o conducă spre camera ei. Pentru a ajunge acolo, trebuia să traverseze toată aripa principală. Era partea veche a casei, unde se aflau numeroase încăperi, care dădeau dintr-una într-alta. Folosi acest avantaj pentru a evita să întâlnească pe cineva.

Se aflau aproape de aripa de est, strecurându-se de-a lungul unei galerii, când Portia se uită pe una din multele ferestre şi se opri. El vru s-o determine să-şi continue drumul,

dar ea refuză, apropiindu-se şi mai mult de fereastră.

Simon se uită pe deasupra capului ei.

Kitty, în neglijeul care nu-i ascundea farmecele, discuta aprins cu Arturo şi Dennis. Ea vorbea, gesticulând.

Simon o trase de la fereastră; Kitty era cu spatele, dar dacă Arturo şi Dennis ridicau ochii în sus, îi puteau zări.

Portia îi întâlni privirea, scutură din cap de parcă ar fi vrut să spună că nu era treaba ei, apoi îşi continuară drumul.

Ajunseră în dreptul camerei ei. Sărutând-o în fugă, el o aşteptă să intre, apoi pomi spre camera sa.

Două servitoare îl făcură să o apuce pe scara din aripa de est. I se părea mai sigur pe acolo. Putea s-o ia pe la parterul aripii principale şi să ajungă astfel în aripa de vest. Făcu un pas…

— Ia te uită ce avem aici!

Se opri, se întoarse şi dădu cu ochii de Kitty.

Ea îşi strânse neglijeul la piept, privindu-l cu ochi mari, apoi realizând despre cine era vorba, lăsă privirea în jos.

Simon înjură în gând. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine ca în seara precedentă.

Kitty ridică privirea puţin mirată.

— Ai plecat cam târziu din patul domnişoarei Ashford, dar cred că ţi-a priit.

Erau cuvintele unei femei geloase şi

frustrate; o refuzase de multe ori şi lucirea maliţioasă a ochilor ei îi spuse că îşi amintea fiecare ocazie.

— Nu într-atât încât să mă facă să-mi închipui că ţiganii au venit cu noaptea în cap, să se consulte cu stăpâna casei.

Kitty păli, apoi roşi de furie, dar şi de vinovăţie. Deschise gura, îi întâlni privirea şi se gândi ce ar fi trebuit să răspundă.

Cu o privire de gheaţă, îşi înfăşură neglijeul în jurul trupului şi urcă scările.

Simon o urmări printre gene, intuind primejdia. Paşii ei nu se mai auziră, şi o luă spre aripa de vest.

*

— Am putea merge să călărim în dimineaţa asta? Cecily Hammond privi înjur, cu ochii ei albaştri, plini de speranţă.

Cei de faţă ştiau exact ce spera ea. Organizând această acţiune de evadare în lipsa lui Kitty, scăpau de prezenţa ei toată dimineaţa.

James îl privi pe Simon.

— Nu văd de ce n-am merge.

— O idee bună! se pronunţă şi Charlie. Îi privi pe ceilalţi: Portia, Lucy, Annabelle. Desmond, Winifred, Oswald, Swanston. Încotro pornim?

Se făcură mai multe propuneri. Portia nu ridica ochii din farfurie. De la mâncarea din faţa

ei. De obicei avea poftă de mâncare. În dimineaţa asta simţea că ar putea mânca şi un cal. Dar n-ar putea călări unul. Nu deocamdată.

Nu se simţea bine. Avea dureri uşoare, pe care le ignorase la început, dar care persistau. Dacă ar fi călărit, şi-ar fi înrăutăţit starea şi nu-şi va fi revenit până seara. Se decise să renunţe la călărie, ca să nu piardă *lecţia* din noaptea care urma.

Avea ocazia să investigheze în continuare, lucru pe care voia neapărat să-l realizeze.

Ceilalţi stabiliseră să pornească pe vechiul drum roman, spre Badbury Rings, să vadă anticul Fort din Epoca de fier. După ce se servi cu jumătate din conţinutul platoului, se întrebă ce scuză putea să găsească.

— Aş vrea să mai alerg calul! îi spunea Simon lui James. A început să mănânce cam mult şi să se lenevească. Apoi o privi pe Portia peste masă. Te-aş putea lua cu mine, dacă ai vrea.

Ea clipi des, apoi realiză că nu era nimeni prin preajmă, ca să audă, mai ales Lady O, care ştia cât de mult îi plăcea echitaţia. Niciunul dintre cei de faţă n-ar fi bănuit ceva, dacă s-ar fi lăsat dusă de Simon pe calul lui.

— Mulţumesc. Ea se mişcă nefiresc în scaun, gândind că el ar fi trebuit să aibă măcar o bănuială a ceea ce se întâmpla cu ea… Lăsă ochii în jos, apoi roşi. Aş prefera să stau aici.

Nu ridică privirea spre el, ca să observe dacă

schiţase vreun zâmbet. După o clipă, el i se adresa lui James.

Un sfert de oră mai târziu, se adunaseră în holul ce dădea spre grădină, apoi plecară spre grajduri. Le luă ceva timp să aleagă caii şi să aştepte să fie înşeuaţi. Portia mângâia iapa castanie, în timp ce Simon alesese un murg.

Se îndreptă spre ea, cu sprâncenele ridicate întrebător:

— Eşti gata?

Ea îl privi, observându-i îngrijorarea şi îi zâmbi, apoi îi întinse mâna.

— Da, sunt gata.

Simon o ajută să încalece, după care urcă şi el pe cal, alături de ea.

— Ne vedem pe drum, îi spuse lui James, care le ajuta pe doamne să urce în şa. Acesta îi făcu un semn de rămas-bun.

Grăjdarul care ţinea caii de hăţuri sări speriat într-o parte. Cu o lovitură de cravaşă, Simon îndemnă calul şi acesta pomi.

Nu vorbiră, nici nu era nevoie. Ea privi înjur, ţinând să vadă acea parte a ţinutului pe care n-o explorase niciodată înainte. După ce lăsaseră în urmă copacii înalţi de la Cranborne Chase, trecură peste fagii care se aliniau de-a lungul drumului. Simon lăsă caii să-şi destindă bine picioarele apoi îi duse la trap. Ceilalţi îi prinseră din urmă aproape de destinaţie. Călăriră în convoi conversând, povestind.

Deasupra capetelor lor, dimineaţa strălucea veselă: cerni era albastru, razele soarelui se revărsau pe pământ şi o briză le răcorea frunţile. Se bucurau de ceea ce vedeau în ignoranta lor explorare a celor trei inele de terasamente de la vechiul Fort. Toţi erau uşuraţi că scăpaseră de tensiunea care domnea la conac şi fiecare se străduia să se facă cât mai plăcut, chiar şi Oswald şi Swanston.

În tot acest timp, Portia a fost conştientă de felul în care

0 privea Simon, cu grijă, cu atenţie. De fapt, era obişnuită ca el să aibă grijă de ea, lucru care în trecut o călcase pe nervi. Astăzi, însă… în timp ce mergea alături de Winifred şi Lucy, cu faţa ridicată pentru a primi briza mării, deşi Simon nu se afla lângă ea, îi simţea privirea şi spre uimirea ei, chiar se simţea bine astfel. Era protejată.

Era ceva diferit, însă, în felul în care el îi urmărea mişcările.

Intrigată, îi lăsă pe ceilalţi în faţă, apoi se întoarse şi privi spre locul în care stătea Simon ascultând discuţia dintre James şi Charlie. Se afla dincolo de stratul înclinat dintre două inele. Îi surprinse privirea, îi lăsă pe cei doi să discute mai departe şi veni spre ea.

Îi cerceta chipul, pe măsură ce se apropia. Se opri lângă ea, continuând s-o privească, de parcă ar fi vrut s-o protejeze de ceilalţi.

— Te simţi bine?

Ea nu răspunse imediat, fiind prea ocupată să citească în ochii lui, să savureze ce vedea acolo. Expresia lui nu era cu nimic mai altfel ca de obicei, la fel de arogantă, dar privirea
1 se îmblânzise, părea acum îngrijorat într-un fel diferit de ceea ce fusese înainte.

Simţi tandreţe faţă de el. De parcă i-ar fi izbucnit bucuria din suflet, dintr-o dată.

Zâmbi, înclinând din cap.

— Da, mă simt perfect.

Auziră un strigăt din locul în care Oswald şi Swanston simulau o altercaţie, pentru a le distra pe surorile Hammond. Continuând să zâmbească, puse o mână pe umărul lui Simon.

— Vino, să facem câţiva paşi.

Simon pomi alături de ea. Cuvintele erau de prisos. Nici măcar privirile nu mai erau necesare pentru a păstra legătura dintre ei.

Cu ochii spre orizont, Portia simţi apropierea, legătura permanentă dintre ei, şi inima ei încuviinţă ce simţea sufletul. Aceasta se întâmplă de obicei? între doi oameni se creează o legătură, *o punte* care nu depinde de aspectele fizice?

Indiferent ce ar fi fost, acel ceva îl simţea ca pe un lucru special, de mare preţ. Îi aruncă o privire pe sub gene, conştientă că şi el simţea la fel. Simon nu părea să se împotrivească sau să nege. Se întrebă ce gândea el, de fapt.

După o oră de astfel de plăceri, de relaxare, întoarseră caii şi trăsurile şi porniră spre conac.

Ajunseseră tocmai la timp pentru masă şi pentru a „gusta” un alt spectacol dat de Kitty. Felul plăcut în care petrecuseră dimineaţa fu repede dat uitării.

Nu era precizat modul de aşezare la masă. Simon ocupă scaunul de lângă Portia, mâncă, o privi. Cei din jur făcură la fel. Dacă Kitty ar fi avut puţin bun-simţ, ar fi observat că invitaţii o priveau cu reţinere şi s-ar fi comportat în consecinţă.

Dar ea se afla în cea mai ciudată dispoziţie posibilă: ba se îmbufna, auzind că fuseseră să călărească, pentru ca mai apoi să treacă la o stare de surescitare maximă, cu ochii arzând de o anticipare a ceva ce nu ştia decât ea.

— Draga mea, dar am fost de nenumărate ori la Inele, îi aminti doamna Archer. M-ar fi obosit să le mai văd o dată.

— Aşa este, zise Kitty, dar eu…

— Este normal, interveni doamna Buckstead zâmbind cu subînţeles către fiica sa şi către surorile Hammond. Tinerii au nevoie de aer curat…

Kitty o privi lung.

— Winifred…

— Şi, desigur, o dată ce se căsătoresc, aventurile de dimineaţă nu mai au niciun farmec. Apoi doamna Buckstead continuă să se servească cu sparanghel, de parcă ar fi făcut o afirmaţie cât se poate de banală.

Pentru o clipă, Kitty păru luată prin

surprindere de afirmaţia doamnei Buckstead şi lăsă ochii în jos. O privi şi pe Portia. Aceasta, care nu observase, continua să mănânce liniştită, cu chipul luminat de o bucurie interioară, de un zâmbet abia perceptibil.

Kitty deschise gura.

Simon luă paharul. Kitty îl privi lung. El îi aruncă o privire crâncenă. Sorbi din pahar continuând s-o privească, apoi lăsă jos paharul.

O lăsase pe Kitty să citească în privirea lui ce s-ar fi întâmplat dacă ar pomenit ceva despre Portia, dacă ar fi făcut cea mai mică aluzie la aventurile matinale ale lui şi ale acesteia.

Imediat Kitty strânse din dinţi, dar se părea că înţelepciunea îi revenise, şi respiră adânc, lăsând ochii în farfurie.

La masă, doamna Archer, care părea să nu fi remarcat comportamentul reprobabil al fiicei sale, continuă discuţia cu domnul Buckstead. Lordul Glossup discuta cu Ambrose, în timp ce Lady O vorbea cu Lady Glossup, ignorând ce se petrecea înjur.

Treptat, Kitty se cufundă în tăcere. În apropierea ei, Lady Calvin solicita atenţia lui Charlie şi pe a lui James, iar Desmond şi Winifred încercau s-o atragă pe Drusilla în discuţie.

Simon flecărea cu Annabelle Hammond, aflată faţă în faţă cu el, dar gândurile îi zburaseră în altă parte. Kitty nu era o persoană discretă, ci una care nu-şi controla reacţiile! Cine ştie ce

putea să spună?!…

Iar dacă o făcea…

Prânzul se apropia de sfârşit. Consideră că trebuia să profite de prilej. În clipa în care Portia lăsă jos furculiţa, întinse mâna spre ea şi o atinse uşor.

Ea îl privi intrigată.

— Să mergem la plimbare.

Ea îl privi şi mai ciudat. El întrevedea deja la ce se gândea. Încercă s-o lămurească:

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Despre o problemă care nu mai putea fi amânată din cauza lui Kitty.

Îi căută privirea şi observă că el era serios. Ea înclină capul. Ducând şerveţelul la gură, murmură:

— Nu va fi prea uşor să ne despărţim de ceilalţi.

Şi avea dreptate. Cu toate că invitaţii se ridicaseră de la masă, risipindu-se, Annabelle, Cecily şi Lucy se agăţau de ea, indiferent unde s-ar fi dus. Simon se scuză, refuzându-i pe Charlie şi James, care îl invitaseră la o partidă de biliard, şi le urmă pe cele patru doamne pe terasă, întrebându-se cum ar putea face să scape de trei dintre ele.

Se opri în uşa salonului, gândindu-se la diferite variante, când auzi un zgomot în spatele său. Se întoarse şi o văzu pe Lady O. Aceasta apucă braţul oferit de Simon.

Privindu-le pe cele patru doamne aflate lângă balustradă, îi spuse:

— Nu vei reuşi.

Înainte ca el să găsească o replică potrivită, îl prinse de braţ.

— Vino încoace, vreau să stau în curtea unde sunt arbuştii decorativi. Schiţă un zâmbet. Se pare că este locul de unde poţi auzi toate minunile.

Presupunând că bătrâna doamnă avea vreun plan, Simon o conduse spre ieşire, apoi o ajută să coboare. Când ajunseră pe pajişte, ea se opri brusc.

Şi se întoarse. Făcu un semn tinerelor.

— Portia, adu-mi umbrela de soare, draga mea.

Portia, care îi urmărea, răspunse imediat:

— Desigur! într-o clipă!

Scuzându-se faţă de celelalte tinere, ea intră în casă.

Lady O se întoarse cu greutate.

Simon o aşeză acolo unde ceruse, pe un scaun de fier forjat, din grădină, sub crengile unei magnolii. Imediat apăru şi Portia.

Privi către copac şi spuse:

— Cred că nu mai aveţi nevoie de umbrelă.

— Nu contează. A fost doar un pretext. Lady O luă umbrela, îşi aşeză fustele şi se rezemă de spătarul scaunului, închizând ochii. Puteţi pleca.

Simon o privea pe Portia. Ea deschise ochii mari, uimită.

În timp ce se îndepărtau, o auziră pe bătrâna doamnă:

— Din fericire, zise Lady O, mai există o ieşire. Abia deschizând ochii, ea arătă cu bastonul: aleea aceea. Din câte îmi amintesc, duce prin grădina cu trandafiri, la lac.

Închise ochii din nou.

Simon se uită iar la Portia.

Zâmbind, ea se aplecase asupra bătrânei doamne, sărutând-o pe obraz.

— Mulţumesc. Ne întoarcem…

— Sunt în stare să mă duc singură în casă, dacă la asta te-ai gândit. Deschise pleoapele şi-i fixă cu ochii ei de vasilisc. Nu trebuie să vă grăbiţi.

Observând că ei nu se grăbeau să plece, ridică bastonul şi umbrela spre ei.

— Plecaţi odată!

Cei doi se supuseră, zâmbind.

— Este incorigibilă.

— Cred că dintotdeauna a fost aşa.

Simon cuprinse mâna Portiei în palma sa mare.

Continuară să meargă, ieşind din grădina cu trandafiri spre lac.

După zece minute, se opriră, pentru că aleea pe care veniseră urca. El privi lacul şi împrejurimile. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

— Vino, Portia.

O conduse pe o potecă îngustă şi, de acolo, pe

o alta, care înconjura lacul.

Portia mergea alături de el. El o ţinea de mână. Era convins că nu va mai veni nimeni pe acolo, cel puţin nu în următoarea oră.

După ce trecură de casa de vacanţă, ea îl privi. Simon îi înţelese gândurile, dar, în loc să-i spună încotro se îndreptau, ea intră direct în subiect.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Sosise momentul şi, deşi ştia ce trebuia să spună, nu ştia cum să înceapă. Datorită lui Kitty, nu avusese timp să planifice ceea ce constituia punctul cel mai important în efortul său de a se căsători cu Portia.

— Azi-dimineaţă, după ce te-am condus, am dat peste Kitty. Portia îl asculta, cu privirea uimită. A ghicit adevărul, mai mult sau mai puţin corect.

Ea făcu o grimasă, apoi întoarse capul îngândurată. Se încruntă.

— Ne-ar putea crea probleme.

— Depinde. E prinsă acum în propriile ei jocuri. Nu va vorbi, decât dacă va fi provocată.

— Poate ar trebui să discut cu ea.

El o opri.

— Nu! Nu asta am…

Portia se opri, mirată.

El privi spre cărarea dinspre lac, de unde se auzea vocea unei tinere. Ajunseseră la sera de pini. De acolo, o altă cărare urca printre copaci.

Strângând mâna Portiei, o conduse.

Se opriră doar când se aflau în mijlocul unor copaci înalţi cu coroane bogate, unde nu-i putea vedea nimeni.

Simon îi lăsă mâna şi o întoarse cu faţa spre el.

Ea îl urmări curioasă, aşteptând…

Ignorând lipsa de aer pe care o simţi brusc, privi în ochii ei negri şi spuse:

— Vreau să mă căsătoresc cu tine.

11

Portia clipi des, nedumerită.

— Ce-ai spus?

Abia rostise întrebarea.

Simon îi răspunse, destul de rigid:

— Ai auzit ce-am spus. Observând că ea continua să-l privească nedumerită, repetă: Vreau să ne căsătorim.

— Când ai decis asta? Şi *de ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

El ezită, încercând să vadă lucrurile în perspectivă.

— Kitty. Ea este motivul principal. Aproape că a dezvăluit ceva în timpul mesei. Sunt sigur că nu va rezista fără să spună tot ce ştie. Eu m-am gândit deja la căsătorie şi n-am vrut să aşteptăm

până ce se va crea o situaţie dificilă. Dar nu vreau să consideri că ea este singurul motiv pentru care te cer de soţie.

Dacă în locul Portiei ar fi fost altă femeie, ar fi lăsat-o pe Kitty să provoace un scandal, pentru ca astfel să-l determine pe Simon să-i ceară mâna. Ar fi fost o modalitate rezonabilă, dar nu şi în cazul ei. Portia n-ar şi acceptat niciodată o cerere în căsătorie bazată pe necesităţi de ordin social.

— Te-ai gândit *deja* la căsătorie? *Cu mine?* Uimirea ei era încă vizibilă. De ce?

El se încruntă.

— Mi s-a părut că este inevitabil.

— Nu şi pentru mine. La ce te referi, mai precis?

— Sper că n-ai uitat că ţi-ai petrecut noaptea în patul meu.

— Ai perfectă dreptate, n-am uitat. Ţi-am explicat că vreau să aflu câteva lucruri, pe care n-am avut prilejul să le aflu din altă parte.

El continua s-o fixeze.

— Asta a fost atunci. Acum, situaţia este alta. Lucrurile s-au schimbat. Mai trecu un moment. Fără a-şi lua privirea de la ea, el o întrebă: Poţi spune că nu am dreptate?

Portia nu putea să nege, dar această discuţie neaşteptată despre căsătorie – de parcă s-ar fi pornit de la această premisă – o făcu să se simtă ca o căprioară pusă faţă în faţă cu vânătorul. Paralizată, neştiind încotro s-o ia, şocată,

nesigură.

Când văzu că ea nu răspunde, el continuă:

— Portia, participarea ta în noaptea trecută n-a prea fost doar… teoretică.

Ea roşi, apoi ridică încet capul. De ce venise Simon cu o astfel de cerere? încercă să-şi pună gândurile în ordine.

— Chiar şi aşa, nu văd de ce ar trebui să ne căsătorim.

Fu rândul lui s-o privească uluit.

— Ce spui? Simon rosti aceste cuvinte cu atâta forţă, încât o făcu să tresară. Se apropie şi mai mult de ea. Ai venit în patul meu şi mi te-ai dăruit, fără a te aştepta c-o să te cer în căsătorie?

Se aflau foarte aproape. Simon era uluit. Ea îl înfruntă.

— Nu, nu m-am aşteptat.

Nu mersese atât de departe cu gândul.

El nu-i răspunse imediat, dar ceva se schimbă pe chipul lui. Privirea i se întunecă, trăsăturile căpătară duritate. La tâmplă se putea vedea o venă zbătându-se.

— Nu cumva… Ce fel de bărbat mă crezi, Portia?

Din voce, se vedea că era chiar furios. Se apropie şi mai mult de ea. Portia făcu un pas înapoi, apoi se opri. Crispată, îl sfidă, încercând să înţeleagă de ce era atât de furios… Poate simula furia… Apoi simţi că şi ea începe să reacţioneze aproape la fel.

— Eşti un destrăbălat! rosti ea clar, răspicat. Seduci femeile – aceasta este ocupaţia ta principală. Dacă te-ai fi însurat cu fiecare femeie pe care ai sedus-o, ar fi trebuit să locuieşti în Arabia, ca să ai un harem. Glasul ei răsuna tot mai puternic. Întrucât mai trăieşti aici, pe această insulă, nu pot decât să cred că *nu te-ai* însurat cu toate femeile pe care le-ai sedus!

El zâmbi.

— Ai dreptate, n-am făcut-o. Dar trebuie să revizuieşti ceva din caracterizarea mea, deoarece, aşa cum fac mai toţi destrăbălaţii, n-am sedus vreo tânără necăsătorită, virgină, de familie bună. El veni mai aproape, ea făcu un pas înapoi. Ca tine! mai adăugă el.

Portia îl fixa, conştientă că respiraţia i se accelerase.

— Dar pe mine m-ai sedus.

El încuviinţă, reducând şi mai mult spaţiul dintre ei.

— Este adevărat, te-am sedus, pentru că voiam să mă însor cu tine.

Portia rămase o clipă descumpănită. Apoi ridică bărbia, sfidător, aşa cum obişnuia, şi-l privi printre gene.

— M-ai sedus *pentru că voiai* să te căsătoreşti cu mine?

El clipi de câteva ori. Se opri.

Ea văzu roşu în faţa ochilor.

— Ce ai de spus? Portia îl împunse cu degetul

în piept, iar el dădu un pas înapoi. Aveai *intenţia* să te însori cu mine? De când? Portia desfăcu braţele. *Când ai hotărât* asta?

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, era îngrozită de nota isterică a glasului său. Apreciase că existase un pericol când se dusese în patul lui, îl acceptase, dar *nu văzuse* adevărata ameninţare.

Pentru că el îşi *ascunsese* adevăratele intenţii.

— *Tu!* exclamă ea. Ar fi vrut să-l lovească, dar el o prinse de mână. M-ai înşelat!

— Nu este adevărat! Te-ai înşelat singură!

— Ha! în niciun caz! explodă ea. Îşi trase mâna. Nu tu m-ai sedus, *eu* m-am înşelat, eu însămi! Eu am vrut! Asta-i diferenţa!

— Poate, dar asta nu schimbă lucrurile prea mult. Am ajuns să fim intimi, nu mai contează cum.

— Prostii! N-am de gând să mă mărit cu tine numai pentru asta. Am douăzeci şi patru de ani. Iar faptul că am fost virgină nu mai are importanţă.

El o privi intens.

— Ba are, Portia.

Nu mai era cazul să accentueze că acest fapt îi dădea oarecare putere asupra ei. Acesta era adevărul relaţiei lor.

Ea ridică bărbia, sfidându-l.

— Am ştiut că eşti încă robul prejudecăţilor. Oricum, nu mă mărit cu tine numai pentru asta.

— Nu-mi pasă din ce motiv te măriţi cu mine, atâta vreme cât o vei face.

— *De ce?* Mai pusese această întrebare, dar nu primise răspuns. Şi *când* ai decis că vrei să te însori cu mine? Spune-mi adevărul, măcar acum.

El continua s-o fixeze. Trase aer în piept, apoi expiră lung. În afară de asta niciun muşchi de pe faţă nu i se mişcă.

— Am decis după picnicul de la ruine. Sau, să zicem că m-am gândit la asta, după primul sărut de pe terasă.

Portia îşi dori ca el să nu fi fost atât de aproape, pentru ca să-şi strângă braţele la piept, în semn de apărare.

— Cred c-ai sărutat milioane de femei.

El schiţă un zâmbet.

— Mii.

— Şi vrei să cred că pentru un sărut – nu, două – te-ai hotărât să te însori cu mine?

Simon ar fi vrut să-i spună că nu conta ce credea ea, dar, în afară de furie, mai sesizase la ea şi o oarecare teamă, o teamă veche, pe care i-o înţelegea şi încercase din greu să n-o declanşeze.

Era pe cale să piardă tot ce reuşise să câştige în relaţia cu ea. I-ar fi trebuit luni, poate chiar ani, s-o recâştige.

— N-a fost numai asta.

Portia era încă furioasă. Îşi ridicase faţa, înfruntându-l.

— Ce-a mai fost?

Privirea ei se întunecase. N-o mai putea descifra. Se dădu un pas înapoi, iar ea îşi strânse mai tare braţele la piept.

— Hotărâsem că trebuie să mă însor, înainte de a pleca din Londra. Când te-am întâlnit aici, mi-am dat seama că *ne potrivim.*

Ea clipi nedumerită.

— *Ne potrivim?* Ţi-ai pierdut minţile? Noi… făcu un gest pentru a exprima ce simţea, dar nu reuşi ce voia. Lăsă braţele în jos.

— Semănăm prea mult?

— Da! Nu poţi afirma că suntem compatibili.

— Gândeşte-te la ultimele zile. La noaptea trecută. În ceea ce priveşte căsătoria, suntem perfect compatibili. Din toate punctele de vedere.

Portia refuză să roşească din nou. El spunea toate astea dinadins, ca s-o stârnească. O noapte petrecută împreună nu poate sta la baza unei asemenea decizii. De unde ştii că data viitoare nu va fi… *plictisitor?*

Ochii lui albaştri o ardeau.

— Ai încredere în mine, nu va fi.

Privindu-l, Portia observă o anume duritate, pe care n-o mai văzuse până atunci, diferită de ce ştia ea. Nu-şi desprinse privirea de a lui, încercând să ignore agresivitatea pe care o simţea răzbătând dinspre el.

— Tu… chiar eşti serios. Nu putea accepta acest lucru. Pornise cu el la nişte investigaţii pas cu pas, ca să experimenteze atracţia fizică într-un

mariaj, şi iată unde ajunseseră, să discute concret posibilitatea unei căsătorii între ei doi!

El ridică privirea.

— De ce ţi se pare imposibil că vreau să mă însor cu tine? Adresase această întrebare cu ochii spre cer. Lăsă apoi privirea în jos spre ea. Şi de ce îţi displace ideea că te-ai putea mărita cu mine?

— De ce îmi displace? Portia simţise că vocea i se cam ridicase, şi încercă să se controleze. O să ne facem viaţa un iad, de asta! Tu… — îl lovi uşor peste piept – eşti un despot, un tiran. *Un Cynster!* Pretinzi şi te aştepţi să fii ascultat. Iar pe mine mă cunoşti… Nu vreau să mă supun ordinelor tale! Nu vreau să fiu de acord cu orice ai spune tu!

Simon o privea printre gene, încordat.

— Şi?

Ea îl privi lung.

— Şi, asta este, n-o să meargă.

— Eu cred că ne vom înţelege.

Fu rândul ei să ridice ochii exasperată la cer.

— *Vezi?*

— Nu asta te îngrijorează, Portia.

Ea lăsă ochii în jos, apoi îi ridică din nou spre el. Clipi, în acei ochi albaştri-verzui, cei în care nu se poate avea încredere, ea nu citi blândeţe, ci hotărâre oţelită, putere, încăpăţânare, lipsă de flexibilitate. Ochii unui bărbat obişnuit să cucerească…

— Ce vrei să spui?

— Am ştiut întotdeauna ce te îngrijorează la

mine.

Portia fu şocată. Nu-şi putu dezlipi privirea de a lui o vreme, apoi găsi curajul să întrebe:

— La ce te referi?

El ezită. Ea înţelese că se gândea la cât putea să dezvăluie, la cât să mărturisească că ştia. Când vorbi, o făcu pe un ton calm, totuşi nu lipsit de duritate:

— Ţi-e teamă că voi încerca să te controlez, să-ţi îngrădesc independenţa, să te transform într-o femeie supusă, ceea ce nu-ţi place. Şi că voi fi de-ajuns de puternic ca să reuşesc.

Portia îşi simţi gura uscată.

— Şi n-o vei face? Nu vei încerca, sau nu vei reuşi?

— Sigur că voi încerca, mai ales să-ţi mai domolesc pornirile sălbatice, dar *nu* pentru că aş vrea să te schimb. Pentru că vreau să te păstrez. Te vreau *aşa cum eşti.*

Emoţiile ei se intensificară, devenind greu de suportat. Inima îi bătea tare, ameninţând să-i blocheze pieptul şi respiraţia.

— Adevărat?

El era perfect capabil să facă tot ce spusese. Îi dovedise că putea să vadă mai mult decât îşi imaginase ea, că o înţelegea mai mult decât îşi închipuia ea. Iar el nu voia să renunţe la ceea ce-şi propusese.

O dorea.

Ea trebuia să-l creadă, nu avea altă soluţie.

Simon expiră, lăsă privirea în jos, apoi o ridică din nou spre ea. Se vedea, totuşi, că era încordat, după trăsăturile chipului său. Era dornic să o aibă, să o facă a lui, s-o ia, pur şi simplu.

O privea cu ochii unui cuceritor.

Ridică încet mâna, o întinse spre ea.

— Nu refuza şansa asta, Portia. Pune-mă la încercare.

Ea se uită la mâna lui întinsă, apoi îi înfruntă privirea.

— Ce-mi sugerezi?

— Fii iubita mea, până vei fi sigură că vei vrea să-mi fii soţie. Sau cel puţin pentru zilele pe care le mai avem de stat aici.

Portia trase adânc aer în piept. Nu putea judeca, nu putea gândi. Instinctul îi spunea că nu auzise totul încă, nu aflase de ce era el atât de convins că se potriveau şi poate nu va afla niciodată. Dar erau alte căi, pe care putea să afle ce nu voia el să-i spună.

Dar, dacă voia să afle, trebuia să continue relaţia cu el.

Să-şi asume un risc mai mare decât şi-ar fi imaginat.

Crezuse că va putea aborda treptat problemele căsătoriei, păstrându-şi în acest timp picioarele pe pământ. Cine ştie? Poate, la un moment dat, ajungea la concluzia că ar vrea să se mărite cu el. Dacă ar fi continuat în stilul ei logic, precaut, ar fi aflat ce trebuia să facă. Ar fi fost

sigură de dorinţele ei.

Dar el o făcuse să sară peste câteva trepte, şi acum se afla acolo unde n-ar fi crezut că va ajunge prea curând. Era încă ameţită, dar el aştepta răspunsul şi insista să-l primească, pentru că-l merita. Ea trebuia să se bazeze doar pe instinct.

Inima îi bătea tare. Se crispă. Ridică mâna şi o puse în palma lui.

El îi strânse mâna cu dragoste, dar şi cu fermitate.

Această atingere posesivă o făcu să revină la realitate. Ridică bărbia sfidător şi îi înfruntă privirea.

— Asta nu înseamnă că sunt de acord să mă mărit cu tine.

El o privi, apoi îi ridică mâna spre buzele sale, sărutându-i-o.

— Ai fost de acord să-mi dai o şansă să te conving.

Reuşind să-şi potolească tremurul provocat de atingerea buzelor lui, ea înclină capul.

Simon respira profund, eliberându-şi plămâni de presiune. Nu-şi imaginase niciodată că va ajunge să simtă aşa ceva, atât de intens, pentru Portia, că îi va suci minţile, aşa cum n-o făcuse nicio altă femeie.

Dar trecuse peste ce era mai rău, reuşise s-o facă să depăşească şocul, iar acum se concentrau asupra a ceea ce urma. Nu voia să creadă că Portia îşi închipuise că el o va seduce, apoi o va

abandona. Nu mai trebuia să discute despre această greşeală de judecată a ei.

Ea îl privi o clipă, apoi pomi pe cărare. El nu-i dădu drumul la mână, mergând alături de ea.

Ştiind că ea gândea, analiza, diseca. Nu avea cum s-o împiedice.

Nu se mişca nicio frunză, totul era cufundat în tăcere. Undeva, în depărtare, se auzi o pasăre. Cărarea unduia printre copaci. În faţa lor se vedea curtea exterioară, unde se opriră. Portia se întoarse spre el.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să mă mărit cu tine?

O minciună putea salva situaţia. Dar în faţa lui se afla Portia. Îi întâlni privirea.

— Voi discuta cu Luc.

Ea se crispă, ochii ei aruncară scântei.

— Dacă faci asta, n-o să mă mărit niciodată cu tine!

El lăsă momentul să treacă.

— Ştiu. Dacă vom ajunge la asta, vom fi în impas. Dar nu cred că vom ajunge, aşa că nu are rost să-ţi faci probleme.

Ea îl privi cu ochii pe jumătate închişi, apoi, ridicând din umeri, pomi alături de el.

— Eşti foarte sigur pe tine.

Intraseră în curtea exterioară. El ridică privirea spre casă.

— În această privinţă, trebuie să fiu sigur.

În privinţa a ceea ce va urma, era o altă

problemă.

Ajunşi în faţa casei, urcară treptele câte două. Uşa era deschisă.

În hol, Portia se opri.

— Am nevoie de timp de gândire.

Un adevăr spus numai pe jumătate. Ea se mai simţea ca şi cum ar fi păşit într-un vis, ca şi cum nimic n-ar fi fost real. Nu ştia prea bine în ce intrase, cu ce urma să se confrunte.

Nu putea aprecia unde se aflau acum ea şi el.

Îşi retrase mâna dintr-a lui. El o eliberă, dar obligat de împrejurări. Portia ştia că el ar fi preferat ca ea să nu-i intuiască gândurile, că voia doar să-i distragă atenţia, şi, când o privi, realiză că ea înţelesese corect.

Simon îşi înclină capul:

— Mă găseşti în sala de biliard.

Ea încuviinţă şi intră în bibliotecă. Încăperea era goală. Răsuflă uşurată, închise uşa în urma ei şi se rezemă de ea. O clipă după aceea, auzi paşi pe hol.

Oare Simon avea dreptate? Ar funcţiona căsătoria lor?

Nu mai avea rost să se gândească acum la trecut. Acum aflase că el se gândise tot timpul la căsătorie, că acţiona corect. Chiar şi prin faptul că nu pomenise nimic de căsătorie, până când nu apăruse incidentul cu Kitty. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi procedat la fel.

Ea nu se agăţase niciodată de trecut. Trebuia

să se gândească la viitor. La viitorul pe care el i-l deschisese dinainte-i oarecum forţat.

Simţi că lucrurile îi scăpau de sub control. Fusese concentrată asupra legăturii emoţionale dintre ei, fără să se gândească prea mult la ceea ce avea să producă asta. El se gândise, desigur, la această legătură. Cât despre emoţie…

În timp ce investiga această legătură, prin etapele ei logice, sărise la o concluzie posibilă, mult prea îndepărtată, convins fiind că era cea potrivită. Sau aşa se voia.

De obicei, ea era cea impulsivă, el – genul de mascul stoic. Cu toate acestea, el era cel convins, în timp ce ea era nesigură, căutând dovezi, asigurări.

Cu o grimasă, ea se îndepărtă de uşă. Grija şi mai ales îngrijorarea ei erau dovada faptului că se afla într-un moment greu al vieţii. Risca, oferindu-i mâna. Dându-i toate drepturile asupra ei, lăsându-l pe el să aleagă.

El spunea că va merge bine. Îi înţelegea temerile, spunea c-o doreşte aşa cum este. Din nou, hotărârea ei se baza pe încredere. Avea încredere în el, să trăiască, aşa cum spunea el, zi de zi, tot restul vieţii?

Aceasta era întrebarea la care trebuia să găsească răspuns.

Un singur lucru era clar. Relaţia lor, izvorâtă dintr-o legătură emoţională, care venea de undeva, din trecut, foarte tare subliniată de

recenta lor întâlnire, era reală.

Se dezvolta, se consolida.

Şi el ştia asta, o simţea, o recunoştea la fel ca ea. Acum se folosea de ea. Adăuga voinţa lui – ceva la care ea nu se aşteptase – împingând-o deliberat în direcţia în care dorea.

Ceea ce o ducea spre cea mai pertinentă întrebare. Ceea ce percepea ea între ei era ceva real, sau, ţinând cont de experienţa şi de dorinţa lui sălbatică, era doar o manevră a lui prin care s-o oblige la căsătorie?

Îi reveni în minte felul în care reacţionase la atitudinea lui protectoare din acea dimineaţă. Oare era atât de neîndurător încât să fi simulat? Ea ştia răspunsul: era unul afirmativ.

Dar aşa era el?

Îi simţea emoţiile – pasiunile, dorinţele – pe care şi le înfrâna, dar pe care nu putea să le ascundă definitiv. Şi mai era şi dorinţa ei de a se eschiva, de a da înapoi, din faţa lui, a întregii lumi, a puterii acesteia, dar acest impuls era învins de curiozitatea care o caracteriza, de fascinaţia cu care evoca aceleaşi dorinţe care stăteau la baza relaţiei lor şi a făgăduinţei a tot ceea ce ar putea să se întâmple.

El îi putea citi foarte bine gândurile, pe care, de altfel, ea nici nu se străduise să le ascundă. Simon ar fi putut ghici adevărul, pe care crezuse că-l ţine ascuns de el, care tocmai îi confirmase că se potrivesc.

Până acum, ideile ei despre căsătorie fuseseră abstracte, în orice caz, nu legate de el sau de altcineva. Dar evenimentele conspiraseră împotriva ei, prinzând-o în capcană, tocmai datorită curiozităţii ei înnăscute. Acum, el făcea planuri de căsătorie, care puteau deveni foarte reale.

Dacă mai avea un pic de raţiune, trebuia să-l refuze şi să fugă departe. Foarte departe.

Dar ideea de a fugi de el, de ceea ce ar putea fi între ei, îi provocă o reacţie puternică, şi ea ştia că nu va putea niciodată să lase să moară această relaţie a lor. Dacă o făcea, nu s-ar mai fi împăcat niciodată cu sine însăşi. Oportunităţile drumului pe care i-l propunea el erau fără sfârşit, incitante, provocatoare. Diferite, unice. Ademenind-o sălbatic, provocator.

Tot ceea ce voia ea de la viaţă.

Perspectiva căsătoriei cu un Cynster, fără dragoste, era foarte reală acum, ca o sabie care-i atârna deasupra capului, ameninţător. Cu toate acestea, ea nu simţea, nu reacţiona împotriva lui, a bărbatului ca ameninţare. Fusese protectorul ei din umbră, nedorit, ce-i drept, timp de mulţi ani. Iar acum refuza cu încăpăţânare să rescrie acest rol.

Oftă. Contradicţiile o asaltau din toate părţile. Nu ştia decât că el era decis să se însoare, în timp ce ea trebuia să se hotărască.

Importanţa unei asemenea schimbări,

apărute în viaţa sa, în ultima oră, o zăpăcea.

Se uită înjur, încercând să se liniştească, să-şi domolească respiraţia.

Trebuia să se calmeze, să-şi regăsească acel fel obişnuit al ei, în care mintea ei funcţiona atât de incisiv.

Privirea îi alunecă peste cotoarele cărţilor legate în piele. Apoi privi prin încăpere. Se chinui să se concentreze asupra volumelor cunoscute, să se gândească la alte lucruri. Să se conecteze din nou la lumea în care trăise până atunci.

Se îndreptă spre un colţ al încăperii, trecând pe lângă şemineu. Ferestrele spre grădină erau larg deschise. Făcu câţiva paşi, admirând statuetele aflate pe piedestale, încercând să nu se gândească la nimic altceva, să privească doar pereţii plini cu cărţi.

Într-un colţ al încăperii se afla un birou, cu faţa spre cămin. Un şemineu mai mic se găsea pe peretele din spatele ei. Privindu-l, atenţia îi fu atrasă de un detaliu de pe poliţa acestuia…

Chiar din locul în care se afla, zări în spatele biroului, un picior mic, de femeie, încălţat.

— Dumnezeule îndurător! exclamă ea şi se grăbi într-acolo.

Se opri, tremurând. Se prinse cu palma de marginea biroului. Îşi duse încet mâna la gât.

Nu-şi putea lua ochii de la faţa lui Kitty, strangulată, cu limba atârnându-i, cu ochii albaştri ieşiţi din orbite, şi de la cordonul strâns, care

săpase adânc în carnea moale a gâtului.

— Simon!…

Vocea ei era prea slabă. Făcu un efort să strige, simţind un nod în gât.

— Simon!

Trecu o clipă. Auzea bătăile ceasului. Nu avea putere să plece de lângă birou, întrebându-se dacă trebuia să se ducă să caute ajutor…

Auzi paşi apropiindu-se.

Uşa se deschise brusc.

Simon, care intrase în încăpere, o prinse de braţe, cercetându-i chipul livid. O trase spre el, pentru a o îndepărta de imaginea oribilă, interpunându-se între ea şi trupul neînsufleţit al lui Kitty.

Se prinse cu mâinile de haina lui şi-şi îngropă faţa la pieptul său puternic.

— Ce este? îl auziră pe Charlie în pragul uşii.

Simon arătă cu capul spre spatele biroului.

— Kitty…

Simon o ţinea pe Portia la piept, conştient că tremura. „La naiba cu convenienţele!” O prinsese cu braţele sale puternice, ţinând-o strâns, dându-i din căldura sa. Apoi se aplecă spre ea, atingându-i uşor tâmpla cu mâna şi-i spuse:

— Totul e în regulă!

Ea înghiţi greu, se agăţă de el. Simon îi simţea agitaţia, starea de şoc, încordarea. Portia îşi ridică încet capul, dar nu făcu niciun pas înapoi. Privea în direcţia biroului.

Apoi spre Charlie, care privise în spatele biroului, şi stătea aplecat în faţă, livid, trăgându-se de cravată. Rosti ceva nedesluşit, apoi se uită spre Simon.

— E moartă, nu-i aşa? reuşi să rostească el în cele din urmă.

Portia răspunse cu glas tremurat:

— Ochii ei…

Simon se uită la uşă. Nu mai intrase nimeni. Îl privi din nou pe Charlie.

— Du-te după Blenkinsop. Închide uşa, când ieşi. După ce-l trimiţi pe Blenkinsop, ar fi bine să-l cauţi pe Henry.

Charlie clipi de câteva ori, apoi încuviinţă din cap. Se ridică, respiră adânc, îşi strânse haina pe talie şi se îndreptă spre uşă.

Portia tremura din ce în ce mai tare. Când se închise uşa, Simon se aplecă şi o luă în braţe. Ea se prinse de reverele hainei lui, dar nu protestă. Simon o duse spre un scaun aflat în faţa şemineului, unde o aşeză.

— Aşteaptă aici. După ce cercetă cu privirile, descoperi suportul cu sticle de băutură din care luă una şi turnă brandy într-un pahar de cristal. Întorcându-se la Portia, se lăsă jos, lângă scaunul ei. Îi cercetă chipul palid.

— Uite. Bea asta.

Ea încercă să ia paharul cu ambele mâini. Îl duse la gură, să poată sorbi, încercând să-şi stăpânească tremurai buzelor.

El o ajută să bea. În cele din urmă, culoarea îi reveni în obraji şi o urmă şi obişnuita sa putere în ochii albaştri…

— Aşteaptă-mă aici, Portia. Trebuie să verific încăperea, înainte ca aici să se coboare haosul.

Ea înghiţi de câteva ori, apoi încuviinţă.

Simon se ridică, traversă încăperea pentru a se uita la trapul lui Kitty întins pe podea. Zăcea pe spate, cu mâinile ridicate în sus, de parcă s-ar fi luptat până în ultima clipă cu ucigaşul.

Pentru prima oară, îi fu milă de ea: chiar dacă era un dezastru social, nu meritase să moară astfel. Era furios, o furie nu numai de suprafaţă, ci mult mai complexă şi nu cauzată numai de ceea ce i se întâmplase lui Kitty. Se controla încercând să înregistreze în minte ceea ce vedea.

Ucigaşul o atacase din spate, strangulând-o cu un cordon luat, se pare, de la o draperie. Kitty era o femeie foarte scundă, de doar un metru şi jumătate, nu-i fusese prea greu s-o dovedească. Se mai uită în jurul cadavrului, dar nu remarcă nimic neobişnuit, cu excepţia rochiei. Nu mai era îmbrăcată cu aceeaşi pe care o purtase la prânz. Aceea fusese o rochie de dimineaţă, relativ comună, aceasta era una mai frumoasă, o rochie deosebită, care-i punea în evidenţă formele voluptuoase şi perfect potrivită unei doamne căsătorite.

Se mai uită o dată pe birou, dar nu văzu nimic neobişnuit, nicio scrisoare neterminată, nicio

zgârietură pe tamponul de sugativă. Tocurile se aflau pe tăviţă, sticla cu cerneală era închisă.

Nu că şi-ar fi imaginat-o pe Kitty venind în bibliotecă să scrie scrisori.

Reveni la Portia, scuturând din cap, ca răspuns la privirea ei întrebătoare:

— Nu am niciun indiciu.

Luă paharul pe care i-l întinse ea. Era pe jumătate plin.

Îl dădu peste cap, mulţumit de senzaţia de căldură, care-l cuprinse imediat. Fusese cu nervii întinşi în ultimul timp, gândindu-se la discuţia sa cu Portia. Şi acum, asta!…

Trase aer în piept şi o privi.

Portia ridică privirea spre el.

Trecu o clipă, apoi ea întinse mâna.

El i-o apucă şi-i simţi degetele reci, încordate.

Portia se uita spre uşa care se deschise brusc, lăsându-i să intre pe Henry şi Blenkinsop.

*

Orele următoare au fost cele mai groaznice din câte îşi putea aminti Simon. Cuvântul *şoc* era prea departe de ceea ce caracteriza felul cum îi afectase moartea lui Kitty pe toţi. Erau uluiţi, incapabili să accepte. În pofida celor întâmplate în ultimele zile, nimeni nu-şi imaginase că va sfârşi astfel.

— Mărturisesc că uneori am simţit nevoia s-o

strâng de gât, zise James. Dar nu mi-am închipuit că se va găsi cineva care s-o facă.

Dar iată că se găsise.

Cât despre doamne, cele mai multe dintre ele păreau înnebunite. Chiar şi Lady O. Aceasta uitase să se mai sprijine pe bastonul ei lăcuit, ba chiar să bată cu el în podea.

Drusilla părea cea mai liniştită dintre ei. Dar chiar şi ea pălise, căzând pe un scaun când auzise vestea. Moartă, Kitty câştigase mai multă simpatie decât ca atunci când fusese în viaţă.

În cea ce-i privea pe bărbaţi, după ce trecu primul şoc, aceştia rămaseră doar confuzi. Se gândeau cu toţii la ce se va întâmpla în continuare.

Simon nu-şi lua ochii de la Portia. Trecuseră câteva ore şi încă nu-şi revenise din şoc. Ochii i se măriseră, mâinile îi erau umede. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o ducă departe, dar nu era posibil.

Trimiseseră după Lordul Willoughby, judecătorul local.

Acesta sosi, şi după ce spuse cele cuvenite în asemenea situaţii, cercetă trupul încă întins pe podeaua din biroul Lordului Glossup. După ce discută pe rând cu fiecare domn, o invită pe Portia să-i spună ce văzuse.

Simon o însoţi, de parcă s-ar fi cuvenit să facă asta. Ea nu-l chemase, el n-o întrebase dacă să meargă cu ea, dar, de când îl prinsese de mână în birou şi nu-i mai dăduse drumul, el ştiuse că

trebuie să-i fie alături. Aşezată într-un fotoliu, lângă foc, cu el alături, începu detaliile uluitoarei descoperiri pe care o făcuse.

Lordul Willoughby, cu pince-nezul la locul său, lua notiţe.

— Aşadar, n-au trecut mai mult de cinci minute de când vă aflaţi în bibliotecă, până s-o descoperiţi pe doamna Glossup?

Portia se gândi, apoi încuviinţă.

— Şi n-aţi văzut, n-aţi auzit pe nimeni părăsind încăperea, când aţi intrat în holul din faţă sau în bibliotecă, aşa este?

Ea încuviinţă din nou.

— Chiar pe nimeni?

Simon era gata să izbucnească, dar Willoughby îşi făcea doar datoria. Era un bătrânel amabil, cu atitudine paternă, dar cu o privirea ageră. Părea să înţeleagă că Portia ezita cu răspunsurile, dar nu fiindcă i-ar fi ascuns ceva.

Ea îşi drese glasul.

— N-am văzut pe nimeni.

— Am înţeles că uşile de la terasă au fost deschise. V-aţi uitat afară?

— Nu, nici măcar nu m-am dus la uşă. Am trecut pe lângă ea.

Willoughby îi zâmbi încurajator.

— Şi când aţi văzut-o pe doamna Glossup moartă, l-aţi strigat pe domnul Cynster, da? Aţi atins ceva?

Portia negă scuturând din cap. Willoughby se

întoarse spre Simon.

— N-am văzut nimic. M-am uitat, dar n-am văzut nimic altfel decât de obicei sau ieşit din comun.

Willoughby încuviinţă şi făcu o altă însemnare.

— Foarte bine. În acest caz, cred că nu vă voi mai deranja. Se ridică zâmbind.

Portia, cu mâna încă în mâinile lui Simon, se ridică şi ea.

— Ce se va întâmpla acum?

Willoughby se uită la Simon, apoi din nou la ea.

— Mă tem că va trebui să chemăm un anchetator de pe Bow Street. Voi trimite raportul preliminar în seara asta. Cu puţin noroc, ofiţerul va fi aici mâine după-amiază. Zâmbi din nou, de data asta încurajator. S-au perfecţionat, iar acum, draga mea, în acest caz… ridică din umeri.

— Ce vreţi să spuneţi „cu acest caz”?

Din nou, Willoughby se uită la Simon, apoi făcu o grimasă.

— Din nefericire, în afară de domnii Cynster şi Hastings, niciunul dintre ceilalţi domni nu poate dovedi ce a făcut în timpul în care a fost ucisă doamna Glossup. Desigur, mai sunt şi ţiganii din preajmă… Oricum, este bine să respectăm procedurile legale.

Portia îl privea cu ochii mari; Simon îi citea gândurile. Ea îşi dorea ca ucigaşul să fie prins,

indiferent cine ar fi fost acesta.

Simon se întoarse spre Willoughby, se înclină şi o scoase din încăpere pe Portia.

Willoughby mai schimbă o vorbă cu Lordul Glossup, apoi plecă.

*

Cina, care a constat în seara aceea din hrană rece, a fost servită mai devreme. Toată lumea s-a retras în camere înainte de apusul soarelui.

Stând la fereastră, cu coatele sprijinite de pervaz, cu bărbia sprijinită în palme, Portia urmărea lumina de aur a soarelui care apunea.

Şi se gândea la Kitty. Kitty, cu multele ei faţete, pe care le văzuse în ultimele zile. Fusese frumoasă, plină de viaţă, plăcută, încântătoare, dar şi răzbunătoare, superficială, ştiind cum să-i rănească pe ceilalţi. Pretindea prea mult şi era egoistă, asta poate fusese vina ei cea mai mare. Cerea ca viaţa, totul din jurul ei, s-o aibă în centru pe ea şi numai pe ea. În tot acest timp, Portia nu văzuse la Kitty nici măcar un singur semn că i-ar fi păsat de altcineva.

Se înfioră. Nu-şi putea scoate din minte un singur lucru: Kitty avusese încredere în cineva, cineva cu care trebuia să se întâlnească în bibliotecă, loc în care ea n-ar fi intrat în alte condiţii. Îşi schimbase şi rochia. Îşi aminti speranţele care păreau să o anime în timpul

mesei.

Kitty îi acordase încrederea în mod nechibzuit. Şi fatal.

Dar există mai multe feluri în care îţi poţi pierde viaţa.

Portia îşi impuse să nu se mai gândească la moartea lui Kitty, pentru a se ocupa de problemele ei. Problemele care o afectau emoţional, care-i afectau viitorul, viaţa ei şi pe a lui Simon, viaţa pe care trebuia s-o trăiască, indiferent de decesul lui Kitty.

Ea ştiuse că erau anumite lucruri care i s-ar fi putut întâmpla oricărei doamne, dacă nu era atentă.

Cât timp ştia că afirmaţia aceasta i se aplică şi ei, nu-şi mai amintea. Poate că undeva, în adâncul fiinţei sale, simţise că acesta era motivul pentru care evitase bărbaţii şi căsătoria destul de mult timp.

Căsătoria – pentru ea – va însemna întotdeauna un risc, tocmai de aceea începuse cu foarte mare atenţie căutarea unui soţ *potrivit:* unul care să-i ofere tot ce-i trebuia, dar să se şi lase manevrat, şi permiţându-i ei să-şi aibă propriul drum.

Temperamentul ei nu-i va permite niciodată să trăiască într-o relaţie în care partenerul va încerca s-o îndrăgească. Asta ar distruge-o.

Şi acum, i se oferea perspectiva unei căsătorii cu un bărbat destul de puternic, pentru a-i frânge

voinţa. Un bărbat pe care nu-l putea îndoi, dar care ar fi supus-o.

Îl ştiuse dintotdeauna pe Simon. Niciodată, nici chiar când avea paisprezece ani, nu-l subapreciase, dar nici nu-l considerase un tiran. Însă nici nu-şi închipuise că vreodată acesta o va cere de soţie, oricum nu înainte de a se gândi ea la această posibilitate. Dar se pare că el avusese în minte această variantă, iar ea îşi dorea un soţ, lucru pe care el, din fericire, nu-l aflase.

Ea i se oferise.

Iar el o luase.

Nu era surprinzător, îi stătea în fire.

Privind afară, spre grădinile întunecate, se gândi din nou la el, la tot ce trăiseră împreună. Şi încă nu aflase totul.

Şi ar fi vrut să ştie.

Dragoste era ceea ce înflorise între ei? Sau altceva, un plan al lui, pentru a o atrage?

În afară de asta, oare într-adevăr el i-ar fi permis să fie ea însăşi? Sau oferta lui era doar o tactică de a o face să consimtă la căsătorie?

Două întrebări – ambele atât de clare în mintea sa.

Era o singură cale de a afla răspunsurile.

„Pune-mă la încercare!”

Va trebui s-o facă.

Stătea în dreptul ferestrei, urmărind umbrele nopţii. Şi noaptea care se lăsa, învăluind grădinile.

Simţea cum îi pulsează sângele în vene.

Ea avea o viaţă de trăit şi asta însemna că putea să facă ce ar fi vrut. Nu-i lipsise curajul niciodată. Niciodată nu refuzase o provocare.

Dar nici nu avusese parte de o astfel de provocare.

Trebuia, oare, să ia ce-i oferise el, să-şi alcătuiască, pe baza ofertei lui, o viaţă aşa cum şi-o dorea, cerând de la el – tocmai lui, dintre toţi bărbaţii – răspunsuri, garanţii pentru a fi sigură?

Nu exista cale de întoarcere. Nu putea pretinde că nu se întâmplase nimic între ei, sau că nu se înfiripase nimic între ei.

Sau că putea să plece foarte simplu, să fugă de el! Simon n-ar fi lăsat-o.

Nu avea rost să se prefacă.

*

În haină şi cămaşă, Simon stătea în faţa ferestrei din camera sa, urmărind apele lacului schimbându-şi culoarea, înnegrindu-se, ca cerneala.

La fel se întâmpla cu starea lui de spirit.

Voia să se ducă la Portia, acum, în seara asta. Voia s-o prindă în braţe, s-o ştie în siguranţă. Voia s-o facă să se simtă protejată şi asta era o dorinţă atât de nouă pentru el.

Acesta era impulsul principal, pe care nu-l putea ignora.

Iar această constatare îi mărea şi mai mult

disperarea.

Portia se afla în camera sa, singură. Se gândea.

Nu avea ce face, nu avea cum s-o influenţeze, ca să ajungă la concluzia dorită de el.

Nu-şi amintea să mai fi fost atât de nesigur în privinţa nici unei femei din viaţa sa. Niciuna nu-i mai opusese atâta rezistenţă.

Nu avea ce face. Dacă ea nu venea, nu avea cum s-o convingă. S-o convingă să continue cu el, să încerce să facă o căsătorie viabilă, lucru de care era convins acum. Vorbise cu toată seriozitatea, când afirmase că va face totul pentru ca ea să se simtă bine alături de el.

Va face tot ce-i stătea în putinţă să o determine să-l ia de bărbat.

Dar, în aceste momente se simţea neajutorat. Era obişnuit să-şi controleze viaţa, să ia deciziile importante. Dar în acest caz apăruse ceva care conta mai mult ca orice. Până când ea nu ar fi venit să-i ofere şansa, nu putea face nimic.

Viaţa sa, viitorul său, se aflau în mâinile ei.

Dacă ea îi dădea şansa s-o convingă, iar apoi să decidă că nu voia să se mărite cu el, nu mai avea nicio importanţă că el era mai puternic decât ea, sub toate aspectele. I-ar putea aduce toată lumea la picioarele ei, fără ca ea să cedeze. Nimeni nu ştia asta mai bine ca el.

De ce alegerea sa se oprise asupra unei femei cu o voinţă de nestrămutat, nu ştia, dar era prea

târziu să mai schimbe ceva.

Simţi că pieptul i se acoperă de o transpiraţie rece. Respiră adânc. Râsese de cumnaţii săi, cu ani în urmă. Acum nu mai râdea. Se afla în aceeaşi strâmtoare cumplită.

Zăvorul pocni. Se întoarse tocmai când uşa se deschidea.

Portia intră, îl cercetă din priviri şi, cu capul sus, se îndreptă spre el.

El rămăsese nemişcat. Abia mai respira.

Se simţea ca un prădător a cărui pradă nevinovată tocmai îi apăruse în cale.

Faţa ei era luminată doar de lună. Îi văzu expresia mândră, figura decisă.

Veni drept spre el, întinse o mână, prinzându-l pe după gât şi-l sărută.

Focul se afla încă acolo, în interiorul lor. Prinse viaţă de îndată ce buzele ei i le atinse pe ale sale, iar el îi răspunse, instinctiv.

Mişcându-se încet, dându-i timp să se retragă, dacă voia, o prinse de mijloc, apoi, când văzu că ea nu se împotriveşte, o strânse mai tare.

Portia i se cuibări la piept. Ceva din fiinţa lui se deblocă, se topi. Îi răspunse la sărut, dorindu-şi mai mult de la ea. Iar ea îi dădu. Fără ezitare.

El nu ştia ce hotărâre luase, ce atitudine va adopta, nu ştia decât că era fericit s-o aibă din nou în braţe. Să se ştie dorit de ea.

Şi ea îl dorea. Arătă asta foarte clar strângându-se în el, apăsându-i pieptul. Limba ei o

întâlni pe a lui, alunecând senzual, într-un sărut tot mai profund. Dorindu-şi mai mult, obţinând mai mult, dând mai mult. Se sărutară cu toată convingerea, cu toată pasiunea clipei.

Simon ştia că totul era intenţionat. Că aşa voia ea.

La fel de intenţionat, el dădu deoparte argumentele, mijloacele de convingere, lăsându-se sub imperiul momentului.

Înlănţuindu-i coapsele, o trase spre el. Ea îi răspunse cu un murmur arzător, prinzându-se de gâtul lui cu braţele, pentru a-l apleca spre gura ei şi a se desfăta cu ea. Simon se opri o clipă uimit, pierdut, luptând să-i satisfacă dorinţele, o sărută, preluă din nou controlul situaţiei şi o purtă către pat.

O lăsă jos, întinsă, răsucindu-se instinctiv, s-o prindă sub el. Ea suspină, apoi îl apucă de păr, de umeri, sărutându-l, zvârcolindu-se, să scape, până când el o lăsă deasupra.

Reamintindu-şi că el era acum cel care implora, ştiind că nu va obţine clemenţă, făcu tot posibilul s-o mulţumească, s-o momească, s-o vrăjească.

Să i se încredinţeze minţii lui, şi mâinilor, şi buzelor, gurii şi limbii, să-l pună la încercare. Să i se dea ei, pe sine însuşi, trup şi suflet.

În clipa în care conştientiză acest gând, simţi că avusese dreptate, că se ridicase deasupra unei ape adânci. Îl atinse, ca o adiere de vânt ce-i

înflorea spre ceafă, pătrunzându-i adânc, în trup…

Era pregătit s-o lase să-şi aibă propriul drum.

Ea ezită o clipă, suspicioasă, dar apoi acceptă invitaţia lui nerostită, aşezându-se deasupra lui mai bine, pentru a-i savura gura. Întinzând mâinile, îi prinse faţa cu palmele şi-l ţinu captiv, oftând satisfăcută, eliberându-i gura, privindu-l cu ochii grei de dorinţă, trecându-şi degetele prin părul lui.

Luând aceasta ca pe un semn bun, el o mângâie uşor pe spate, netezindu-i rochia, apoi descheindu-i nasturii.

Ea scoase un sunet de protest. Sprijinindu-se de pieptul lui, se ridică, privindu-l în ochi.

Simon nu înţelegea ce încerca să vadă în ochii lui, dar stătu nemişcat, cu braţele larg desfăcute, ştiindu-se studiat.

Portia se uită la el, la figura lui luminată de razele lunii, ce pătrundeau prin fereastră. Îi observa supunerea, resemnarea, poate dorinţa lui, ca, măcar aici, măcar în seara aceea, să se lase la voia ei. Să procedeze aşa cum dicta ea.

Ea voia – pretindea – mai mult.

— Mi-ai propus o încercare. Ce înseamnă asta?

Având-o deasupra, nu-i putea vedea ochii prea bine, pentru a citi în ei răspunsul, pe care-l voia ea. Îi cercetă chipul, ezită o clipă, apoi spuse:

— Ar fi bine să ne purtăm ca şi cum am fi căsătoriţi, pentru ca tu să nu simţi asta ca pe o

nenorocire ce s-a abătut asupra ta.

— Te angajezi să nu te comporţi ca un dictator? Portia făcu un gest larg. Să nu pretinzi să deţii controlul?

— *Voi încerca* să n-o fac, zise el, strângând din dinţi. Mă voi lăsa manevrat de tine, atât cât voi putea, în limitele raţiunii, însă nu voi putea să…

Cum el nu mai continuă, ea completă:

— Să-ţi schimbi felul de a fi?

Simţi că abia se abţine.

— Nu pot fi ceea ce nu sunt, aşa cum nici tu nu poţi deveni ceea ce nu eşti. Nu putem decât să încercăm, să vedem dacă se poate.

Ea se arătă surprinsă de sinceritatea lui. Era de ajuns, se simţea destul de sigură aşa, după ce îl testase şi după ceea ce descoperise.

— Foarte bine. Să încercăm, să vedem la ce vom ajunge.

Mâinile lui mari, puternice, rămaseră desfăcute larg, nu împingând, nu apăsând. Aşteptând.

Se aplecă, sărutându-l. El se retrase, tensionat. Portia îl îngheţă cu o privire.

Şi îşi înfipse degetele în cravata lui. Îi scoase acul cu diamant, pe care-l prinse în reverul hainei, îi desfăcu nodul cravatei. Se opri cu un aer şăgalnic, de parcă ar fi studiat în minte toate posibilităţile, apoi îi zâmbi.

Prinse capetele cravatei cu ambele mâini,

făcând din ea o legătură pentru ochi.

Îl surprinse privind-o.

— Este rândul tău.

El o sorbea din priviri, dar ea nu-l lăsă să se ridice şi-l legă la ochi.

— Sper că ştii ce faci! murmură el.

— Cred că mă voi descurca.

Cu el legat la ochi, ştiind că nu mai era nevoie să-i urmărească expresia din priviri, se putea concentra asupra lui.

Îl împinse uşor pe spate cu mâinile. El se întinse, ascultător. Pernele rămăseseră la dreapta ei. Luna se ridica, de undeva, din spatele umărului ei drept, aruncând o lumină slabă, dar suficientă asupra lui.

Portia începu să creeze scena pe care o gândise, cu care intenţiona să-l pună la încercare în acea noapte.

12

Ideea era prea incitantă, pentru a o respinge. După ce îi descheie haina, i-o scoase, apoi o aruncă la podea.

El se lăsă înapoi pe pat; Portia se năpusti asupra nasturilor cămăşii sale. Cu degetele ocupate, îi urmărea chipul. Legat la ochi, cum era, nu-şi mai controla expresia feţei. Din câte se părea

el îi ghicise oarecum intenţiile, dar nu-şi dădea seama şi ce simţea.

Zâmbi încântată, atunci când îi desfăcu şi ultimul nasture. Îi smuci cămaşa, apoi o trase afară. El îndura totul, zâmbind.

— Gândeşte-te la Anglia! zise ea. Şi-şi întinse mâinile asupra lui.

Lacomă, îşi umplu mâinile cu frumuseţea şi forţa pieptului său, vrăjită de felul în care-l simţea: pielea era netedă, moale, sub părul aspru, de pe piept, muşchii tari, bine formaţi, puternici, plini de promisiune.

El tresări.

— Voi supravieţui.

Zâmbetul ei deveni poznaş. După ce-i aruncă la podea cămaşa, se aplecă încet şi cu vârful limbii îi atinse clavicula. El îşi ţinu respiraţia. Muşchii abdomenului i se încordară. Portia se abătu asupra pieptului. Ca să-l incite, să-l înţepe, să-l tortureze.

Să lingă şi să zgârie cu mugurii întăriţi ai sfârcurilor. Cu muşcătura dinţilor, aici, acolo, apoi să sugă.

Până când el începu să fremete, până când mâinile, până atunci pasive, aşezate pe şoldurile ei, începură să strângă, să vrea să ia.

Portia se ridică în genunchi, îşi trase fustele de dedesubtul ei şi se aşeză călare pe el.

Aplecându-se îşi trecu palmele peste pieptul lui, apoi încet, simţind cum fiecare muşchi i se

încordează, le coborî mai jos.

Peste muşchii abdomenului. Deasupra taliei.

Sub mâinile sale, muşchii se încordară.

Satisfăcută, se lăsă puţin pe spate, aşteptând.

Simon respiră adânc.

Desfăcând nasturii, dădu la o parte pantalonii, şi strânse mâinile deasupra lui.

El deveni rigid, totul din el, fiecare muşchi al trupului său prins se crispă. În primul minut, cât ea îi linişti tăria lui; apoi o mângâie, o exploră, o dezmierdă; el aproape că nu mai respira.

Apoi spuse încet:

— Aş putea să sugerez ceva?

Ea îl privi şi-i spuse:

— Sugerează-mi.

El o prinse în braţe.

O învăţă să facă exact ce-şi dorea el. Cum să-l atingă, cum să-i producă plăcere, cum să stoarcă bucuria din el până când răsuflarea i se va opri în gât.

El inspiră adânc, îi dădu mâinile deoparte, şi schimbând locul, începu să-şi tragă pantalonii.

Ea se ridică şi-l ajută să se dezbrace.

Gol, legat la ochi şi felul în care arăta, îi tăia respiraţia.

Tot ce vedea îi aparţinea doar ei.

Dacă îndrăznea să ceară.

Portia îşi linse buzele, îşi ridică fustele, apoi, pe genunchi, se mişcă înapoi, deasupra picioarelor lui.

Trăgându-şi fustele, le dădu deoparte, împingându-le în spate, în aşa fel încât el îi puţea simţi pielea fierbinte, şi simţi fierbinţeala ei, a locului ce durea şi-i pulsă între pulpe, aţâţându-l în timp ce se aşeza peste coapsele lui, privindu-i atent forţa.

Ridicându-şi cămaşa pentru ca pielea ei s-o întâlnească pe a lui, îşi strânse din nou mâinile în jurul sexului său întărit.

Goana impulsurilor prin el a fost la fel de puternică precum o maree. De el se spărgea val după val, încordându-l sub apăsare, dar refuzând să se oprească. Respiraţia îi deveni sacadată.

Ea zâmbi. Încă nu terminase cu el.

Aplecându-se, ea admiră trofeul din mâinile sale, apoi, înclinându-şi capul, îşi puse buzele pe pielea fierbinte şi moale.

El se zgudui. Respira întretăiat.

El scoase sunete strangulate. Degetele i se încurcau prin părul lung.

— Nu! Nu face asta!

Cuvintele fuseseră aproape de neînţeles.

Ea-l eliberă, privindu-i chipul, cu intensitate.

— De ce? îţi place!

După tot ce putea vedea, îl supunea unei torturi mai excelente decât plănuise.

— Nu asta-i problema! El respiră profund. La sfârşit, nu acum!

— Hmm!

Îi plăcea gustul lui, îi plăcea senzaţia de a-l

avea atât de mult ca rob al ei.

— Pentru Dumnezeu, ai milă!

Îi prinse mâinile şi i le îndepărtă.

— Mai târziu. Sau altă dată.

— Promiţi?

— Ai cuvântul unui Cynster.

O lăsă să aştepte, cu pieptul fremătând.

Ridicându-se pe genunchi, se trase în sus, până când îi încălecă şoldurile, fără nimic între pielea ei şi a lui, nici măcar o fărâmă de aer care să separe sexul lui în erecţie de goliciunea tânjindă dintre coapsele sale.

El părea că nici nu mai respiră.

Ea se întinsese deasupra lui şi-l săruta pătimaş.

Tensiunea creştea în trupul puternic de sub ea.

Se trase înapoi.

Când văzu că ea nu se mai mişcă, o întrebă:

— Eşti conştientă de ce-mi faci?

Portia nu era chiar aşa de neştiutoare. În biblioteca de la Calverton Chase, fratele ei, Luc avea o colecţie de reviste, pe care le ţinea sus, pe un dulap. Nu le cobora niciodată de acolo. În consecinţă, ori de câte ori aveam ocazia, ea şi sora ei, Penelope, dădeau jos volumele cu pricina. Erau mai multe reviste, cu ilustraţii foarte explicite. Ea nu uitase niciodată ce văzuse atunci.

— Într-un fel, ştiu despre ce este vorba… dar mai trebuie să-mi spui…

Aplecându-se înainte, ea îşi purtă încet limba în jurul sfârcurilor lui, gustându-i pielea sărată.

Murmură:

— Cum se face asta, mai exact?

Râsul lui sună ciudat, abrupt, de parcă suferea.

El avu o reacţie ciudată de fapt, mai mult un râs înăbuşit. Pieptul i se umflă.

— Simplu, zise el. Astfel.

Cu toate că nu putea vedea, Simon o orientă înainte şi înapoi, până sexul său întărit o pătrunse, apoi îi ridică încet şoldurile şi împinse mai tare, oprindu-se, supus, înainte ca ea să ceară aceasta.

Ea zâmbi.

— Presupun că acum ar trebui să mă ridic… Sprijinindu-se de pieptul lui, se ridică uşor. Cam aşa…

Nu avea nevoie de confirmare. Ea-şi ţinu ochii închişi, în timp ce trupul său oferindu-se drept teacă pentru tăria lui puternică, îl luă treptat pe al lui, acceptându-l, primindu-l. Puţin câte puţin, având totul sub control, ea-l apăsă şi-l luă, cuprinzându-l mai adânc, tot mai adânc. Senzaţiile erau ameţitoare: căldura, presiunea, acea realitate tare. Portia îşi desfăcu genunchii şi mai mult pentru a se duce mai în adânc, să-l ia cu totul, să-l strângă în adâncul ei, cât de mult putea.

— *Dumnezeule!* exclamă Simon, înfigându-şi unghiile în coapsele ei. Ai milă, opreşte-te o secundă!

Vocea îi suna straniu, aproape înăbuşită.

Ea îl privi, îi observă chipul răvăşit de pasiune, şi-i oferi dor un minut, folosind ea însăşi acest răgaz ca să cuprindă în sine senzaţia lui, să simtă ce simţea el, împlinind-o, primindu-i cu bucurie trupul într-al ei. Simţurile i se zguduiau, fierbinţi şi vii, pregătite, în aşteptarea a tot ce urma să vină.

Sub ea, Simon simţea că poate rămâne în toate minţile doar înfigându-şi unghiile în trupul ei. Îi spusese că va reuşi să treacă peste acest moment, însă… nu era foarte sigur. Era învăluit de căldura ei, de carnea ei moale, mătăsoasă… Dar nu ştia ce să facă, n-o putea vedea, nu se putea bucura de frumuseţea ei, simţea doar aerul răcoros venind dinspre pielea goală.

Simţindu-i coapsele goale, fără ciorapi, ştiind că ea voia să profite până la uitare de el, dar fără să aibă habar ce voia să facă după… Iar dacă el n-ar fi stat aşa, întins pe spate, l-ar fi făcut ea să stea în genunchi.

Timpul lui expirase, din nefericire. Portia îi îndepărtă mâinile de pe coapsele ei –, îşi împleti degetele cu ale lui şi sprijinindu-se de el, se ridică.

Sus.

Dar, înainte ca ea să-l piardă, se răzgândi, şi se pătrunse şi mai mult de el, încet, adânc.

Simon strânse din dinţi. Era atât de fierbinte, atât de bine încordată, întinsă, contractată, încât se miră şi el că nu exploda la simpla atingere. Cu

toate acestea coapsele lui se ridicară involuntar, când ea se lăsă din nou în jos.

— Portia, nu te mai mişca! exclamă el.

Ar fi vrut să întrebe cu ce armă putea s-o facă să stea liniştită. Apoi, realiză că singur se supusese acestui dulce chin şi că trebuia să îndure.

Ea încercă din nou, ridicându-se, apoi lăsându-se jos.

Degetele ei se împletiră cu ale lui, ea continuându-şi mişcările.

Instrucţia ei fusese exemplară. De copil, învăţase călăria, călărise ani întregi pe câmpiile din Ruthlandshire. Nu exista nicio şansă să obosească prea uşor.

Trupul lui răspunse provocării. Se luptă să rămână liniştit, să facă faţă dorinţelor ei. Ea îl ţinea strâns continuând să-l călărească, savurându-l şi, treptat, mişcându-se mai repede şi mai repede.

Respiraţiile lor deveniră tot mai greoaie. Ea se ţinea bine de mâinile lui, dar nu-şi oprea mişcările. O simţi cum se strânse, simţi încordarea din ea, cum se concentrează, cum se contopeşte cu el.

Cu un oftat prelung, ea îl prinse de încheieturile mâinilor, apoi îl orientă spre sânii săi. Cu respiraţia întretăiată, el îi prinse sânii cu ambele mâini, găsi sfârcurile umflate, închise palmele în jurul lor şi strânse… Până când ea simţi

că se sufocă, se încleştă de pieptul lui, îşi recăpătă apoi respiraţia şi ritmul şi continuă călăritul.

Era deasupra lui. Mai tare, mai uşor, îndepărtându-şi genunchii mai larg, ca să-l cuprindă încă şi mai adânc. Efortul de a rămâne pasiv aproape că-i rupea inima. Pulsului suna, galopând cu ea, prins în fierbinţeala crescândă, alergând în ritmul ei sălbatic. Cu ea. Îndemnând-o.

Cu mâinile, îi prinsese sânii umflaţi şi tari. Ea gemu, simţind că nu mai are aer, când el strânse mai tare.

Se aplecă spre el, apăsându-şi sânii în palmele lui. Abia şopti;

— Atinge-mă.

Nu mai era nevoie s-o întrebe unde. Îi lăsă sânii în pace, îi dădu fustele la o parte, cuprinzându-i şoldurile mlădioase. O mână îi alunecă pe rotunjimea unei coapse, cealaltă începu să mângâie buclele umede. Cu vârful unui deget îi atinse nestemata clitorisului. Mângâind, cu bună ştiinţă. Oprindu-se. Ascultându-i rugămintea sinceră, abia şoptită. Apăsând. Cu un strigăt slab, ea atinse punctul culminant, ca o explozie, iar trupul ei se contractă spasmodic, în timp ce-şi înfigea degetele în pieptul lui. Trupul lui reacţionă.

Acea pornire primitivă, dorinţă, sau altceva mai puternic, greu de numit, îl făcu să-şi piardă controlul. Cu capul dat pe spate, el respiră adânc; îşi înfipse degetele în coapsele ei, pentru a o opri

şi în acelaşi timp se străduia să-şi potolească propriul trup, dornic să se elibereze, să-i fie permis să se bucure de trupul ei fierbinte, moale, de femeie.

Strânse din dinţi, respirând sacadat, aşteptând.

Ea îşi lăsă capul în jos şi-l sărută.

Era o invitaţie, sau… aşa spera el. Se ruga pentru asta.

Tensiunea care-i urca până la piele, rigiditatea trupului său ajunse până la ea. El îi simţi ezitarea. Apoi ea se ridică din nou şi-i smulse legătura de pe ochi.

Îl urmări cum clipeşte, apoi privirile li se întâlniră. Portia se întinse leneşă, zâmbindu-i ca o pisică, ce abia terminase de savurat un castron cu smântână şi aruncă legătura deoparte. Ridică braţul şi îi trasă o dungă cu degetul pe obraz.

Îi şopti:

— Ia-mă! Acum!

Simon tresări, simţurile acţionară orbeşte. Avu nevoie de câteva secunde să le readucă sub control.

Cu ochii mari, dar cu zâmbetul pe buze, Portia îl privea.

Ochii ei negri erau plini de pasiune. Îl urmărea, aştepta să vadă ce va face…

Respiraţiile li se împreunară. A lui încordată, a ei mai înceată, ca urmare a orgasmului.

Cu toate acestea, el nu avea nevoie de un alt

îndemn, de alt stimul.

Ea îl invitase, în felul ei special. Simon se întrebă dacă avea măcar idee de cum se simţea el, de dorinţele lui nesatisfăcute, pe care le declanşase prin jocul ei.

El dorea s-o ia de deasupra, s-o aşeze în genunchi în faţa lui, cu poalele rochiei ridicate peste şolduri, predându-i-se captivă, să se înfigă în ea, simţind-o deschisă pentru el, cedându-i.

Îşi linse buzele. Luându-şi încet mâinile de pe şoldurile ei, îi căută nasturii rochiei şi începu să-i descheie. Îşi spuse că într-o zi ea va face ceea ce-şi dorea el. Dar nu acum. Mai târziu. Dacă-şi putea păstra capul pe umeri în zilele următoare, va veni şi clipa când va putea s-o facă să înţeleagă ce reprezenta ea pentru el, cu adevărat. Cum îl făcea să se simtă.

Reuşind să se mişte foarte puţin, el îi scoase rochia pe cap. Portia îl ajută, permiţându-i să-i scoată şi combinezonul.

O lăsă doar cu ciorapii.

Se răsuci, aducând-o sub el.

Aproape că-şi pierdu minţile când Portia îl împinse înapoi:

— Aşteaptă.

O simţi mişcându-se. Simon trase exasperat aer în piept, vru să-i spună că nu mai putea aştepta…

Dar nu făcu decât să privească uimit cum ea îşi ridică mai întâi un picior, de pe care-şi scoase

ciorapul cu mişcări lente, sau mai bine zis, îl rulă în jos, apoi în sus, după care, în sfârşit, îi scoase. Observă cum el o privea cu ochii mari când aruncă ciorapul cât colo.

— Vreau să-ţi simt pielea.

El nu-i răspunse. O lăsă să repete operaţiunea scoaterii ciorapului şi din celălalt picior, remarcând uşurinţa şi firescul cu care făcea acest lucru.

Imaginaţia i se aprinse.

Dar ea îşi aruncă şi cel de-al doilea ciorap, îl prinse după gât cu ambele braţe.

— Acum poţi…

El îi opri cuvintele cu un sărut pătimaş.

O lăsă fără respiraţie, răvăşindu-i buzele, învârtejindu-i simţurile – mai repede, mai puternic şi mai repede – până când se arcui sub el, implorându-l. Până când Simon se agăţă de şoldurile sale şi o pătrunse.

Din nou. Şi din nou, şi din nou.

El simţi ploile seminţei sale venind şi că nu le va mai putea reţine, că se va lăsa luat de furtuna din trupul său. Ca să-şi alunge această furtună acută, o avu din nou, şi din nou.

Portia nu se plângea de asta ci, arcuindu-se şi mai mult îl zgârie pe spate cu unghiile. Voia mai mult, cerea, aştepta… cu aceeaşi disperare ca şi el, în nevoia de mai mult.

Simon îi desfăcu mai mult coapsele. Ea veni în întâmpinarea dorinţei, ridicându-şi picioarele

lungi, pe care le împleti pe spatele lui, deschizându-se, oferindu-i tot ce-şi dorea. Cu inima bătându-i puternic, el luă, o luă, i se dădu.

Cu capul dat pe spate, arcuit deasupra ei, închise ochii şi se lăsă dus de puterea momentului. Se lăsă purtat de pasiune.

Se lăsă consumat de ea.

O simţi cum se agaţă de el cu disperare, în timp ce tremura sub forţa momentului suprem, simţind când şi ea i se alătură, la fel de pasional, de mistuitor.

Clipa de extaz îi uni, trupurile lor devenind unul.

O simţi ca un tunet prin venele sale şi inimile lor băteau la unison.

*

Portia se sprijinea de pernele pe care o ridicase el, imediat după ce tumultul trecuse.

Trecuse, dar încă nu murise. Ecourile acestuia persistară mult, focul disipându-se foarte încet, lăsându-i epuizaţi.

Ea s-ar fi putut obişnui cu toate acestea. Cu sentimentul apropierii dintre ei, al atingerii, al izbucnirii. Cu fericirea.

Ţinându-şi un braţ deasupra capului, îşi ridică leneş, cu celălalt, părul de mătase, într-un gest plin de senzualitate. Simon aproape că se prăbuşise peste ea, ţinându-i un braţ, iar cu

celălalt încolăcindu-i posesiv mijlocul.

Era atât de puternic, atât de fierbinte şi atât de real. Abia cu câteva momente înainte se retrăsese din trupul ei, care se întorcea încet în sine însuşi, începea să redevină al ei, nu al lui, nu plin de el. Se simţea ciudat de vie, cu simţurile strălucind datorită momentelor de extaz, cu carnea încă umflată, fierbinte, încă cu pulsul accelerat.

În gheţărie, Kitty zăcea moartă, fără să mai simtă nimic.

Portia se gândi la tot ce împărţise cu el şi la ceea ce ar mai putea fi între ei.

Jură să nu facă greşelile lui Kitty.

Va preţui încrederea şi devotamentul, dragostea o va accepta ca atare, când se va ivi, împărţind-o cu cine i-o va oferi.

Se va asigura că şi acela o va iubi, de asemenea.

Şi, dacă ceea ce se născuse între ei era dragoste, nu va mai fi proastă, să i se opună. Din contră, dacă era dragoste, merita să lupte pentru ea.

Lăsă ochii în jos, trecându-şi degetele prin părul lui, mai mătăsos ca al unei femei.

El ridică încet capul, întâlnindu-i privirea.

— Nu mă voi mărita cu tine decât dacă voi simţi că trebuie s-o fac.

— Ştiu.

Ea se miră, dorindu-şi să-i poată vedea mai

bine ochii, dar lumina lunii nu mai avea acum putere.

El se ridică, aşezându-se pe spate şi o trase în braţele sale. Încă sub influenţa senzaţiei de împlinire, ea îşi aşează capul pe pieptul lui.

— Vreau să aflu mai mult, trebuie să aflu mai mult, dar să nu iei asta ca pe o încuviinţare pentru căsătorie.

După un moment, el îi sărută creştetul capului, părul.

O împinse înapoi.

— Culcă-te, Portia.

Cuvintele lui au fost rostite cu blândeţe. Bănuia că gândurile lui nu erau tot astfel. Nu era un bărbat blând, cald.

În orice caz, nu de felul celor cărora se dau la o parte din faţa unei lupte, dau bir cu fugiţii. Era bărbatul care lupta, ca să-şi atingă scopul.

Dar nici ea nu era femeia care să se supună. Şi îl prevenise, tot aşa cum şi el o atenţionase. Fusese un joc al sorţii care le permisese să continue. Nu numai explorând situaţia în care se aflau, dar şi în a se confrunta cu ceea ce le putea aduce ziua următoare.

Îi vor înfrunta împreună pe „domnii din Bow Street” şi inevitabila demascare a ucigaşului lui Kitty. Şi ceea ce va urma, indiferent ce va fi. Împreună, puternici, legaţi.

Fusese o zi lungă. Evenimentele îi purtaseră tot mai departe.

Minutele treceau. Simţea inima lui Simon bătând tare, puternic.

Închizând ochii, se încredinţă nopţii.

*

Simon o trezi, aşa cum voise să fie trezită cu o dimineaţă în urmă.

Portia avea un somn foarte profund. Dar, chiar dormind, trupul ei răspunse manevrelor exersate de el. Desfăcându-i coapsele, Simon se urcă deasupra şi se linişti în ea.

O simţi cum se arcuieşte, cu respiraţia oprită pentru o clipă, apoi oftă şi deschise briliantele ochilor albaştri. Ochii săi adânci, care-l fermecaseră. Mişcându-se o dată cu ea, Simon simţi că se afundă în profunzimile ei.

Se ridică spre el, se agăţă de el, plecându-şi pleoapele, când lăsă să-i scape un strigăt slab.

Un strigăt care îl străbătu, îi pătrunse muşchii şi oasele, se înfăşură în jurul inimii, sufletului şi-l duse într-un hău dincolo de lume, într-o dulce uitare.

Era deasupra ei, conştient că se potriveau perfect. Portia întoarse capul, buzele li se întâlniră, ea îl prinse în braţe, legându-l între coapsele sale.

Zorile erau foarte aproape. N-o mai putea lăsa să doarmă. O îndemnă să se îmbrace.

Mormăind, Portia încercă să-l facă să

înţeleagă că zorile nu erau momentul pe care-l prefera pentru a se furişa prin conacele de ţară.

O conduse în camera ei, îi deschise uşa, o sărută, apoi, după ce ea intră, închise uşa în urma ei.

Portia auzi paşii lui care se depărtau şi, cu ochii la uşa care-i despărţise, îşi spuse că ar fi preferat să fie acum în braţele lui, încă o oră, cel puţin. O oră în care să-şi recapete puterile, pe care le risipise în mod atât de util. Iar faptul că străbătuse cu el acele coridoare nesfârşite le solicitase atenţia, cu spaima în suflet că orice uşă s-ar fi putut deschide şi, astfel, ar fi fost surprinşi.

Portia avea vaga bănuială că Simon nu ştia cât de… viguros este.

După ce-şi înăbuşi un căscat, privi înjur, prin încăpere.

Era aşa cum o lăsase seara trecută, cu aşternuturile nedesfăcute, fereastra deschisă, draperiile netrase.

Se uită la pat, simţind nevoia imperioasă de a se întinde puţin. Dar, dacă se întindea, ar fi adormit cu siguranţă. Va trebui să-şi scoată rochia, să îmbrace cămaşa de noapte, altfel cum i-ar fi explicat cameristei?

Problema era de nerezolvat în situaţia ei. Nu avea destulă putere, ca să-şi descheie nasturii rochiei pe care îi încheiase el.

Existau doar două alternative: să doarmă pe fotoliul din faţa căminului, sau pe sofaua din faţa

ferestrei. Răcoarea, care străbătea prin fereastra deschisă, o făcu să aleagă fotoliul. Vechiul şemineu n-o prea inspira. Trase fotoliul cu faţa spre fereastră, şi, cu un oftat, se întinse.

Lăsă gândurile să alerge nestingherite. Îşi întrebă inima ce simţea, apoi se gândi la inima lui. Îşi trecu în revistă dorinţele, aspiraţiile. Îşi reaminti că, dintre toţi domnii prezenţi, el, Simon Cynster, întruchipa, din punctul ei vedere, calităţile unui potenţial soţ. El avea aproape toate calităţile pentru a o face să-l accepte ca atare.

Cunoştea şi aspectele care lăsau de dorit. O deranjase întotdeauna aerul lui protector, arogant, dar mai mult o speria felul lui de a fi, dictatorial şi posesiv. O dată ce i se dăruise, nu mai avea cum să-i scape. Aşa era el.

Se înfioră, fără a-şi da seama dacă din cauza frigului sau de teamă, şi-şi strânse braţele în jurul umerilor, dorindu-şi să fi găsit un şal pe aproape, pentru că nu avea putere să se ridice, să-şi aducă unul.

Singura variantă, în care-l putea accepta pe Simon, era să-i acorde mâna ei, să-şi asume tot ce însemna asta, dar o putea face doar dacă se convingea că Simon îi va respecta sentimentele, că o va consulta în orice problemă, fără să încerce să se impună.

Nu era puţin să ceri asemenea lucruri unui tiran.

Noaptea trecută se dusese la el, simţindu-se

sigură pe ea, ştiind că biciul se afla în mâna ei. El i l-ar fi putut smulge oricând, preluând frâiele, dar n-o făcuse, chiar dacă acest lucru îl costase mult.

Se părea că Simon se conformase dorinţelor şi condiţiilor impuse de ea. Portia petrecuse noaptea în siguranţă, asigurându-se din nou de propria-i vitalitate, de capacitatea de a trăi şi chiar de a iubi. De a oferi şi a primi încredere.

Până atunci, Simon nu acceptase ca ea să dicteze termenii relaţiei lor, indiferent de situaţie. Nu era obişnuit să se poarte astfel… Dar acum, în relaţia cu ea se schimbase, sau doar încerca să se schimbe.

Se vedea, oricum, că era dispus să o trateze aşa cum voia ea şi cum îi promisese el. Simţea asta din atingerile lui, o citise în ochii lui… Erau fapte reale, nu doar imaginaţia ei.

Aceasta însemna că mergeau înainte, examinând ce era posibil.

Dincolo de fereastră, cerul începuse să se înroşească, apoi păli din nou, anunţând o altă zi caldă de vară.

Auzi, deodată, zgomotul făcut de zăvorul uşii şi se trezi din gânduri. Se întinse somnoroasă, văzând-o pe servitoarea cea veselă, mică de statură şi gureşă, care avea grijă de camera ei.

O văzu şi aceasta. Făcu ochii mari, plini de înţelegere:

— O, domnişoară, aici aţi dormit?

— Ah… începu Portia. Minţea rar, dar… Da…

Făcu un gest spre fereastră. N-am putut dormi…

— Nu este de mirare! zise camerista. Scoase repede o bucată de cârpă, cu care începu să şteargă şemineul. Am auzit că dumneavoastră, domnişoară, aţi găsit cadavrul.

Portia înclină din cap.

— Este adevărat.

— Noi am vorbit despre astea în sala servitorilor, speriaţi că autorul ar fi unul dintre domni, dar doamna Fletcher, intendenta, ne-a spus că numai ţiganii au putut s-o omoare pe doamna.

— Ţiganii, spui?

— Acel Arturo, care dă mereu târcoale pe aici, cu ifose de mare domn. Este ca diavolul şi îi cam plac femeile, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Portia se încruntă. După ce se gândi vreo două secunde, întrebă:

— Avea vreuna dintre voi vreun motiv să creadă că autorul este unul din domni?

— Nu, ne-am imaginat şi noi, atâta doar.

— Ce părere avea personalul despre doamna Glossup?

— Doamna Glossup? repetă femeia. Luând o vază de cositor, începu s-o cureţe cu multă nădejde. Era de treabă, numai că nu prea îi intrai în voie şi părea cam cu toane şi nehotărâtă, dar aşa sunt toate tinerele doamne, nu?

Portia îşi muşcă buzele.

Servitoarea lăsă vaza şi puse cârpa în buzunar.

— A, am uitat! Este ziua în care schimbăm aşternuturile. Se duse spre patul Portiei. Ea o urmări, invidiind-o pentru energia pe care o avea. Blenkinsop zicea c-o să vină cineva de la Londra, adăugă femeia, privind-o pe Portia. Să ne pună întrebări despre felul în care s-a întâmplat.

Portia încuviinţă.

— Se pare că aceasta este procedura.

Servitoarea îşi ţuguie buzele a mirare. Dădu la o parte cearşaful şi…

Se auzi un şuierat.

Servitoarea se dădu înapoi speriată, cu privirea aţintită asupra patului. Păli.

— O, Doamne! rosti ea îngrozită.

Portia alergă spre ea.

Şuieratul se auzi tot mai tare.

— O, Dumnezeule! exclamă Portia. Privea patul furioasă, iritată, cu ochii la vipera din mijlocul patului.

O prinse de mână pe servitoare.

Aceasta scoase un ţipăt.

Amândouă se întoarseră, deschiseră uşa şi fugiră pe hol, trântind uşa în urma lor.

Servitoarea căzu câţiva paşi mai încolo, respirând greu.

Portia verifică dacă uşa se închisese bine şi dacă nu cumva exista vreo despărţitură prin care să se strecoare vipera, apoi se lipi de perete.

După vreo oră, se afla în camera lui Lady O, cu o ceaşcă de cacao fierbinte în mâini, fără a se putea opri din tremurat. Nici măcar băutura fierbinte n-o ajută să-şi revină.

Camera ei se afla la capătul aripii vechi. Blenkinsop, care-şi făcea rondul de dimineaţă, se afla pe la mijlocul scărilor, când Portia şi servitoarea ieşiseră valvârtej din cameră. Auzise ţipătul şi venise în grabă, tocmai la timp pentru a o potoli pe servitoare.

Portia îi explică totul. Omul păli, apoi începu să caute o rezolvare. Pe ea o trimise la parter, într-un salon mic, cerându-i unuia dintre majordomi să-l ajute, după ce o lăsă pe servitoare în grija intendentei.

Cu vocea sugrumată, Portia ceru să fie înştiinţat Simon. Nu se mai gândi la consecinţe, ştia doar că avea nevoie de el şi că el va veni.

Iar Simon veni într-un suflet. O privi şi o conduse în apartamentul lui Lady O.

Lady O, sprijinită pe pernele patului, ascultă relatarea lui şi-i spuse:

— Adu-l pe Granny.

Simon o privi nedumerit, iar ea pufni, nervoasă.

— Granville, Lordul Netherfield. Nu se simte prea bine, dar s-a descurcat întotdeauna în situaţii de criză. Camera lui este la mijlocul aripii principale, aproape de scară.

Simon încuviinţă. Lady O îşi transferă atenţia

asupra Portiei.

— Cât despre tine, fetiţo, ar fi mai bine să stai jos, aici, înainte să cazi din picioare.

Portia o ascultă, aşezându-se în fotoliul de lângă şemineu. Simon plecă.

După ce coborî din pat şi se înveli cu un şal, Lady O îşi luă bastonul şi se aşeză în cel de al doilea fotoliu. O fixă cu privirea ei atotştiutoare.

— Ei bine, spune-mi tot ce s-a întâmplat şi nu uita niciun amănunt.

După ce satisfăcu cerinţele bătrânei doamne, neuitând să menţioneze că adormise în fotoliu, apăru şi Blenkinshop.

— Am omorât vipera, domnişoară. Am căutat prin toată camera, nu mai este nimic altceva.

Portia îi mulţumi, încă nevenindu-i să creadă că acest lucru i se întâmplase chiar ei şi nu fusese un vis. Lady O ceru servitoarei ei s-o îmbrace, apoi trimise o alta să-i aducă haine Portiei. Şi cacao.

Când o scurtă bătaie în uşă anunţă sosirea Lordului Netherfield şi a lui Simon, Portia era deja îmbrăcată într-o rochie roz, bând cacao, încercând să înţeleagă cine ar fi vrut s-o omoare. Sau s-o sperie de moarte.

Lordul Netherfield era un om practic. După ce ascultă povestirea Portiei şi interceptă privirea lui Simon, când ea spuse că nu dormise în pat, în acea noapte, ci pe fotoliu, lordul se apucă să analizeze situaţia.

— Asta este problema cea mai dificilă. I-am

cerut lui Blenkinsop să păstreze discreţie. Niciuna dintre doamne n-a auzit nimic, aşa că vom putea controla situaţia.

Sprijinit de şemineu, Simon se încruntă.

— De ce?

Lordul Netherfield îl privi.

— Pentru a priva duşmanul de informaţii, pentru ce altceva? Apoi se uită din nou la Portia. Poate că nu înseamnă prea mult ce-ţi spun, dar vipera nu avea cum să ajungă singură în patul tău. Cineva aşteaptă să audă că ai murit, sau că te-ai speriat în asemenea măsură, încât vei pleca imediat.

— Înainte de sosirea anchetatorului din Bow Street? interveni Simon, privindu-l pe bătrânul lord, care încuviinţă.

— Cam aşa stau lucrurile. Apoi se uită din nou la Portia. Cum te simţi, draga mea?

Ea recunoscu:

— M-am speriat, dar nu într-atât încât să plec de aici.

— Bravo, eşti o tânără foarte curajoasă! Aşadar, zise lordul scuturându-şi praful imaginar aşezat pe pantaloni, ce am aflat până acum? De ce ucigaşul lui Kitty vrea să dispari, într-un fel sau altul?

Portia îl privea, fără a şti ce să-i răspundă.

— Pentru că, răspunse Simon în locul ei, ucigaşul crede c-ai văzut ceva, după care ar putea fi identificat.

— Ai auzit ceva sau ai aflat ceva! interveni şi Lady O. Da, asta trebuie să fie. O scrută cu privirea pe Portia. Aşadar, ce ştii?

Portia îi privi pe rând pe toţi cei aflaţi în faţa sa.

— Nu ştiu nimic.

Ei continuară să-i pună întrebări, despre tot ce făcuse, de când intrase prin holul din faţă, în după-amiaza zilei trecute. Portia ştia de ce făceau asta, aşa că nu se supără. La sfârşit, lăsă jos ceaşca de cacao şi spuse:

— Nu pot să vă spun ceea ce nu ştiu nici eu.

— Foarte bine! Lordul Netherfield se ridică. Mai rămâne să vedem pe cine ne trimit cei din Bow Street. Când vorbeşti cu acesta, spune-i tot ce ştii, atât despre Kitty, cât şi despre alţii de pe aici. Nu numai ce-ai văzut ieri, ci de când ai sosit… sau poate mai mult. Tot ce cunoşti despre cei prezenţi aici. El întâlni privirea Portiei. Nu se ştie care detaliu, oricât de mic, poate duce la prinderea ucigaşului.

Portia clipi des, apoi încuviinţă.

— Sigur că da, aşa voi face. Începu să catalogheze în minte oaspeţii pe care-i cunoştea mai bine.

Lady O pufni, nemulţumită:

— Ce caută cei din Bow Street? De ce se implică în acest caz?

— Aşa se rezolvă acum cazurile de omucidere. Nu este prea plăcut, dar se pare că a

dat rezultate. De curând, am auzit un caz special, la Club. Un domn a fost ucis cu un vătrai în biblioteca sa. Erau gata să dea vina pe majordom, dar cel de la biroul de investigaţii a dovedit că de fapt ucigaşul a fost fratele domnului. A ieşit mare scandal, desigur. Familia a fost distrusă…

Ultimele cuvinte ale lordului rămaseră în suspensie. Toţi cei din încăpere tăceau, gândindu-se la acelaşi lucru.

Cel care a ucis-o pe Kitty putea fi unul din musafiri, sau chiar unul dintre Glossupi, Henry sau James, nepoţii lordului.

Dacă era demascat, ar fi ieşit, desigur, scandal. Unul chiar foarte mare. Pentru cineva anume, pentru familie.

Lordul Netherfield oftă.

— Ştiţi, nu pot spune că-mi plăcea Kitty. Nu eram de acord cu comportamentul ei, cu ce-i făcea lui Henry. Era o prostuţă şi o răsfăţată, dar, cu toate astea, nu merita o astfel de moarte.

Îi privi pe cei prezenţi.

— N-aş vrea ca ucigaşul să scape. Biata femeie merită măcar să fie răzbunată.

Toţi încuviinţară. Păreau să fi făcut un pact.

Se cunoşteau destul de bine pentru a şti ce aveau în comun: credeau în justiţie şi reacţionau instinctiv împotriva celor care încercau s-o eludeze. Vor colabora cu toţii la demascarea ucigaşului, indiferent cine era el.

— Ei bine! Lordul Netherfield bătu din palme,

o privi mai întâi pe Portia, apoi pe Lady O. Să mergem la micul dejun şi să observăm acolo *cine* va fi cel mai surprins s-o vadă pe domnişoara Ashford în rochia asta roz.

Doamnele se ridicară, prinzându-şi poalele rochiilor cu mâinile, iar domnii le însoţiră, după ce-şi aranjară hainele şi manşetele.

13

Planul lor nu avu rezultatul scontat, pentru că, la masă, cam toată lumea era nervoasă sau absentă de la discuţii, încât era aproape imposibil să se observe o reacţie ciudată a vreunuia dintre oaspeţi la apariţia Portiei.

Toţi erau apatici. Unii arătau cam palizi, de parcă nu dormiseră deloc.

— Dacă ar fi să judecăm după înfăţişare, cam jumătate ar fi suspecţi! murmură Simon în timp ce părăsea salonul împreună cu Portia, îndreptându-se spre terasă.

— Cred că fiecare se simte vinovat, în felul său. Dacă unele doamne mai în vârstă, în loc să comenteze purtarea lui Kitty pe la colţuri, sau s-o ignore, ar fi încercat s-o mai potolească, să discute cu ea, să înţeleagă ce probleme avea… Kitty ducea

lipsa unei prietene, a unei confidente. Dacă ar fi avut o prietenă, aceasta ar fi ştiut de ce a fost omorâtă. Sau poate n-ar mai fi fost omorâtă…

Simon ridică din sprâncene, fără să comenteze. În familia sa şi a Portiei toate tinerele se aflau de la primii ani de viaţă în compania unor femei puternice. Nu-şi imagina altfel educaţia lor.

Se îndreptară spre lac, calmi. Liniştiţi.

— Doamnele consideră că este cineva din afară, cred că la ţigani se referă. O privi cu un zâmbet viclean. Crezi că vreuna dintre ele are motive să creadă că autorul a fost Arturo, sau Dennis?

Ea scutură din cap:

— Este varianta cea mai puţin înspăimântătoare. Căci, dacă ne imaginăm că ucigaşul este cineva pe care-l cunoaştem, în compania căruia am petrecut ultimele zile… Este înfiorător.

Îi stătea pe vârful limbii s-o întrebe dacă era speriată, dar, privind-o, îşi înghiţi vorbele. Portia era o femeie prea inteligentă, ca să nu se teamă. În timp ce el dorea s-o protejeze de astfel de sentimente, n-o putea împiedica să vadă, să gândească, să înţeleagă.

Nu fără părere de rău, el admise că aşa va fi întotdeauna între ei. Dacă alesese s-o accepte aşa cum era ea, nu-i stătea în putere să facă vreo schimbare. Portia se putea schimba, dar nu prea mult, pentru a-i face lui o mică plăcere, dar cel

care trebuia să se schimbe mult era el. El trebuia să-şi modifice modul de a gândi, de a reacţiona, dacă voia s-o ducă în faţa altarului.

— Este o aberaţie! exclamă Portia. Ajunseseră în faţa casei de vară. După ce părăsise aleea, ea se oprise în faţa treptelor şi se aşezase, strângându-şi poalele rochiei împrejur.

Soarele îi scălda faţa. Privind-o, el se întrebă dacă mai tremura. Se aşează alături de ea, destul de aproape pentru ca ea, dacă dorea, să se rezeme de umărul lui.

Cu coatele sprijinite pe genunchi, Portia îşi rezemase bărbia în palme, privind spre lac.

— Cine ar fi putut s-o ucidă pe Kitty?

— L-ai auzit pe Willoughby! în afară de Charlie, care se afla, în momentul morţii lui Kitty, cu Lady O, şi de mine, oricare altul dintre oaspeţi. După un moment, adăugă: în ceea ce mă priveşte, cred că acuzaţia se aplică şi doamnelor.

Portia întoarse capul şi-l privi uluită.

— Winifred?

— Drusilla?

Ea făcu o grimasă.

— Kitty fiind atât de scundă, putea fi oricare dintre ele.

— Sau oricare altul, cine poate şti? După ce se sprijini cu cotul pe treapta de deasupra, el se lăsă pe spate, pentru a-i vedea faţa. Cine ştie, poate Kitty şi-a făcut mulţi duşmani la Londra, în sezonul trecut.

Portia se încruntă, apoi scuturǎ din cap.

— N-am observat nimic, nici vreo veche duşmănie, niciun duşman ascuns.

După un moment, el sugeră:

— Hai să vedem cine putea fi. Le eliminăm de pe listă pe surorile Hammond, care sunt prea scunde şi incapabile de crimă. Şi Lucy Buckstead poate fi scoasă din discuţie.

— Dar nu şi doamna Buckstead, care este destul de masivă. Poate Kitty punea ceva la cale, care să ameninţe şansele lui Lucy. Aceasta este unica fiică şi îl place pe James.

Simon înclină din cap.

— Doamna Buckstead rămâne, deci, pe listă, n-o putem elimina.

— Din acelaşi motiv rămâne şi domnul Buckstead.

Simon o privi cu o expresie calmă şi atentă.

— Din punctul meu de vedere, toţi sunt suspecţi, în afară de mine şi Charlie.

Portia clipi des.

— Chiar şi Lordul Netherfield?

Se priviră. Apoi Simon zise:

— Până se află vinovatul, oricine este suspect.

Portia vru să argumenteze ceva, dar…

— Nu. Ea clipi auzindu-i timbrul vocii. Când văzu că ea continuă să privească nedumerită, dar şi revoltată, el făcu un efort să-i explice. Ucigaşul a vrut să te omoare şi pe tine. Şi, mai ales pentru că acum ochii lui sunt asupra ta, nu vreau să omit

pe nimeni. Pe niciunul!

Portia îl cercetă cu privirea. Aproape că-i putea auzi gândurile. Îi văzu ochii albaştri. Aproape că-i înţelegea argumentele, ştiindu-i caracterul.

În sfârşit, ea înclină din cap.

— Foarte bine.

Ea se uită înapoi spre lac, el respiră adânc.

— N-a fost Lady O, nici Lady Hammond.

El cântări argumentele, apoi aprobă.

— De acord. Cred că şi doamna Archer poate fi scoasă de pe lista suspecţilor.

— Dar nu şi domnul Archer.

— Da, nu-l putem şterge, este adevărat.

— Dacă urmăm raţionamentul tău, teoretic, toţii bărbaţii din familia Glossup sunt potenţiali ucigaşi.

El ezită.

— Ce crezi de Oswald?

Portia se încruntă.

— Cred că a evitat-o pe Kitty, pentru că ea, la rându-i, l-a tratat ca pe un copil.

— Nu este prea măgulitor pentru el, dar… Nu există dovezi concrete că s-ar fi transformat într-un ucigaş fără scrupule, iar eu n-am observat nimic în acest sens…

— Sunt de acord. Dar ce zici de Swanston, îl tăiem de pe listă, din aceleaşi motive?

El se încruntă.

— Nu cred că putem. Este fratele lui Kitty.

Poate că au avut conflicte în trecut, dar nu este uşor de manevrat, ca Oswald. Dacă Kitty a insistat prea tare, se poate ca acesta…

— Ceea ce ne duce la Winifred. Portia făcu o pauză pentru a se gândi. Oare să fi fost atât de furioasă pe felul în care-şi asalta Kitty cuceritorii, în care îl includem pe Desmond, încât să…?!?

Simon o urmărea atent.

— O cunoşti mai bine pe Winifred, ce crezi, ar fi putut s-o facă?!?

Portia privi apele lacului, apoi făcu o grimasă.

— Winifred va rămâne pe listă.

— Şi Desmond, ceea ce lui Winifred îi dă un motiv mai puternic.

Portia păru un moment descumpănită, dar nu comentă.

— Şi Ambrose este pe listă, ceea ce înseamnă că trebuie să le includem şi pe Lady Calvin şi pe Drusilla.

După o clipă de gândire, el o întrebă:

— De ce pe Drusilla? Lady Calvin a investit mult în viitorul lui Ambrose, şi cu toate că este foarte rezervată, el este lumina ochilor ei. Dar, din câte am înţeles, Drusilla şi Ambrose nu au o relaţie normală frate-soră.

— Este adevărat. Drusilla ar avea mai multe motive s-o facă. A fost foarte supărată pe Kitty, pentru că aceasta avea toate calităţile ei, şi tot nu era mulţumită. Sunt sigură că toate astea au contat. Drusilla n-a întâlnit-o pe Kitty înainte de a

veni aici, asta este singura explicaţie pentru reacţia ei.

— Şi cel de-al doilea?

— Lady Calvin, desigur. Nu Ambrose, ci biata Lady Calvin va avea de suportat ruşinea, dacă el ar fi implicat într-un scandal. Drusilla este foarte devotată mamei sale.

Simon ridică din sprâncene, dar acum, că ea accentuase…

— Asta ne face să-i păstrăm pe listă pe ţigani, sau pe servitori.

Portia se încruntă.

— Nu văd de ce se afla Arturo tot timpul în zona cu arbuştii decorativi, dar asta nu înseamnă că el a ucis-o pe Kitty. Dacă era însărcinată cu copilul lui… Portia se opri. Oh!

Îl privi pe Simon.

— Crezi că acesta este motivul? Kitty i-a spus că plănuia să scape de copil… Ţiganii nu au ceva, o lege a lor, care le interzice asta?

El o privi lung.

— Majoritatea bărbaţilor se opun acestui lucru.

Ea roşi.

— Da, sigur, dar ştii ce vreau să spun.

— Da, ştiu, dar cred că ignori un lucru.

Ea aşteptă, cu inima strânsă, să vadă despre ce era vorba.

— Timpul. Kitty a rămas însărcinată la Londra, nu aici, iar Arturo n-a ajuns acolo.

— Oh! exclamă Portia. Se înseninã. Ai dreptate. Nu văd de ce ar fi ucis-o Arturo.

— Nici eu. Cât îl priveşte pe Dennis, chiar dacă se confrunta cu o dragoste interzisă, nu mi-l imaginez în postură de ucigaş. Din nou te întreb: De ce s-o fi ucis-o?

— Am întrebat una din servitoare ce părere avea personalul despre Kitty. Este o fată din partea locului şi a trăit aici dintotdeauna. Ştie totul, are destulă experienţă. Nu avea nici cea mai vagă idee, ba chiar mi-a spus că servitoarele se temeau că stăpâna lor a fost ucisă de unul din domnii de aici, dar au fost asigurate că ucigaşul a fost un ţigan.

Simon pufni dispreţuitor.

— Din nou ţiganii! Este cel mai uşor mod de a rezolva problema.

— Mai ales dacă ridică şatra şi pleacă. Apoi, ea făcu o pauză, zâmbind. Mă întreb dacă şi ucigaşul s-a gândit la versiunea asta, indiferent cine ar fi.

— Eu cred c-a contat pe asta: ţiganii, care ar părăsi terenul la miezul nopţii, ar fi salvarea.

Amândoi se uitau spre lac, a cărei suprafaţă se încreţea sub adierea brizei. Minutele treceau, iar Portia oftă.

— Familia Glossup. I-am lăsat deoparte pe ei, cu excepţia lui Oswald. Chiar Lady Glossup ar trebui menţionată aici. De ce ar fi vrut vreunul din ei s-o ucidă pe Kitty? S-au obişnuit cu felul ei de a

fi în aceşti trei ani, la fel şi Archerii. De ce s-o ucidă tocmai acum? Ar fi trebuit să existe un motiv temeinic.

— Două! replică el. Primul este divorţul, un subiect la care Henry a trebuit să se gândească în ultimul timp. Al doilea, copilul nu era al lui Henry, dar dacă s-ar fi născut, ar fi devenit moştenitorul averii Glossup. Poate că nu sunt de rang atât de înalt precum Cynster sau Archer, dar sunt o familie veche şi distinsă.

— Dar Kitty nu voia să păstreze sarcina, era destul de hotărâtă în această privinţă.

— Ai auzit-o spunându-i asta mamei ei, dar câţi mai ştiau?

Portia desfăcu larg mâinile.

— Câţi ştiau că era însărcinată?

— Numai tu şi cei cărora le-a spus, care la rândul lor vor spune altora.

Portia strâmbă din nas.

— Eu i-am spus doar lui Lady O. Şi ţie.

— Sigur. Şi poate au auzit şi servitorii.

— Atunci ştiau şi că soţii Glossup, Henry şi Kitty, erau ca şi despărţiţi.

— Ceea ce înseamnă că nu putea fi copilul lui.

Când se opri, Portia îl privi, apoi se strâmbă.

— Dacă nu era copilul lui, şi înclin să cred că aşa era, ar fi fost rău, dar, dacă, totuşi, era al lui?

— Da, ar fi rău, dar Kitty a afirmat cumva că era?

— Nu! Uiţi că nu voia să păstreze sarcina?!

— N-am uitat. Portia sesiză o notă brusc glacială în tonul lui. Dacă voia să-şi convingă soţul sau pe tatăl copilului că era mai bine să avorteze… O privi pe Portia. Ce cale mai bună ar fi avut să-l convingă pe James sau pe Harold, sau chiar pe Lordul Netherfield, s-o ajute, dacă nu pretinzând că era însărcinată cu un Glossup, numai că acesta nu era Henry?

Portia îl privi cu ochii mari.

— Vrei să spui… îi va fi spus lui James că era al lui Harold, sau lui Harold că era al lui James sau al Lordului Netherfield?!…

Portia duse mâna la piept şi exclamă:

— Dumnezeule!

— Exact. Şi dacă Henry ar fi aflat?

Portia îl privi lung, muşcându-şi buza de jos şi arborând o expresie stranie.

După un moment, el continuă:

— Şi asta dacă nu luăm în considerare ipoteza divorţului. Pentru Harold şi Catherine, ca şi pentru lordul Netherfield, ideea este şocantă, poate mai mult decât pentru noi. Pentru generaţia lor pare ceva de neconceput.

— Ştim cum era Kitty, cum îi plăcea să şocheze lumea. Ştim că a intrat în bibliotecă, să întâlnească pe cineva, dar nu ştim pe cine, sau cu ce scop. Nu ştim ce-au discutat, ce l-a făcut pe ucigaş s-o reducă la tăcere.

Portia nu zise nimic, gândindu-se la implicaţii. După câteva clipe, îşi strecură mâna în

palma lui şi i se rezemă de umăr. El îşi eliberă mâna şi o prinse în braţe.

Ea oftă.

— Kitty s-a jucat de atâtea ori cu focul, aşa că nu putea să nu se ardă.

Masa s-a desfăşurat într-o atmosferă calmă, dar tristă. Lordul Willoughby i-a informat pe meseni că vor trebui să mai rămână până la sosirea investigatorului din Bow Street. Şi, întrucât acesta era aşteptat după-amiază, unii dintre ei începură să se pregătească discret de plecare.

Simţeau că familia Glossup trebuia lăsată în pace, cu pierderea lor, fără a mai fi nevoită să se ocupe de musafiri.

Investigatorul sosi şi îi informă imediat la ce anume era nevoie să se mai gândească.

Masiv, bine construit şi cu o înfăţişare energică, inspectorul Stokes discutase la început cu Lady Glossup şi cu Lordul Netherfield în birou, după care fusese condus în salon, unde se aflau ceilalţi oaspeţi.

Înclinase politicos din cap. Portia îi observase ochii de un gri-cenuşiu tăios, care cercetau insistent fiecare figură, în timp ce i se aducea la cunoştinţă numele lor. Când veni rândul ei, înclină din cap cu distincţie, remarcând că Stokes înregistrase faptul că Simon stătea pe braţul fotoliului său, cu un braţ după umerii ei. Apoi îl privi pe Simon, înclină din cap în semn de

recunoaştere a numelui, şi trecu mai departe.

Reuşise să-i trezească interesul nu ca bărbat, ci ca investigator. Cum va demasca ucigaşul?

— Acum, după ce ne-aţi cunoscut, domnule Stokes, aveţi obiecţii împotriva plecării noastre? îl întrebă Lady Calvin, cu demnitatea statutului său de fiică a unui duce răzbătându-i în ton.

Stokes nu clipi.

— Regret, milady, dar până nu este identificat ucigaşul sau până ce nu voi fi făcut investigaţiile de rigoare, toată lumea va trebui să rămână aici, zise el, învăluindu-i pe toţi cu privirea.

Lady Calvin roşi:

— Dar este absurd!

— Într-adevăr, domnule! zise şi Lady Hammond, dându-şi vălul pe spate. Sunt sigură că aveţi intenţii bune, dar nu se poate…

— Din nefericire, doamnă, asta este legea.

Din tonul lui autoritar, înţeleseră că nimeni nu făcea excepţie de la regulă.

El înclină capul cu regret.

— Îmi pare rău, dar este esenţial.

Lordul Glossup era foarte ofensat.

— Înţeleg procedurile legale. Nu văd de ce petrecerea n-ar continua, numai că… da, poate din motivul ştiut.

Portia se afla chiar în faţa familiei Archer. Doamna Archer era încă şocată. Nu ştia nimeni dacă luase vreun calmant de când aflase că fiica ei mai mică fusese strangulată. Domnul Archer era

palid, dar foarte hotărât. Stătea la dreapta soţiei sale, cu o mână pe braţul acesteia. Auzind cuvintele lui Stokes, trăsăturile lui fură zguduite de durere, apoi îşi drese glasul şi spuse:

— Suntem gata să-l ajutăm pe domnul Stokes, indiferent ce ni se cere să facem. Cu cât îl găseşte mai repede pe ucigaşul lui Kitty, cu atât mai bine pentru noi.

Nu era nimic deosebit în vocea lui, doar durerea unui tată, care încerca să se controleze cu greu. Desigur, apelul lui fu însoţit de murmure şi asigurarea că dacă era nevoie…

Stokes reuşea să nu se trădeze în niciun fel, dar răsuflase uşurat. Aşteptă până ce se liniştiră murmurele, apoi spuse:

— Înţeleg că domnişoara Ashford, domnii Cynster şi Hastings au fost primii care au văzut cadavrul. Îi privi pe Portia şi Simon. Ea încuviinţă. Aş putea discuta cu dumneavoastră trei, mai întâi?

Nu era o întrebare, ci o invitaţie. Cei trei se ridicară şi-l urmară pe Stokes şi pe Lordul Glossup.

— Puteţi folosi biroul meu! zise lordul. Am cerut să se scoată de acolo tot ce nu mai folosea.

— De fapt, zise Stokes oprindu-se în faţa uşii, aş prefera să folosim biblioteca. Acolo a fost găsit cadavrul, nu?

Lordul Glossup se încruntă, încuviinţând.

— Desigur.

— În acest caz, este puţin probabil ca oaspeţii

să vrea să petreacă timpul aici. Mi-ar fi de folos dacă aş putea stabili punctele exacte la faţa locului.

Lordul Glossup nu mai avea încotro, aşa că fu de acord. Portia intră pe uşa deschisă de Stokes, care dădea în bibliotecă. Schimbă priviri cu Simon, sigur ca şi ea că Stokes avea şi alte motive pentru cererea sa.

Indiferent ce ar fi fost, simţi o senzaţie destul de stranie să intre încă o dată în încăperea unde găsise cadavrul lui Kitty. Să fi fost cu douăzeci şi patru de ore în urmă? I se părea că trecuse mai mult.

Se opriseră în dreptul uşii, după ce intraseră. Stokes închise uşa, apoi le făcu semn să se aşeze pe fotoliile din faţa şemineului, aflat faţă în faţă cu biroul.

Portia se aşeză. Simon veni lângă ea. Charlie ocupă alt fotoliu. Stokes îi privi, apoi se aşeză şi el, cu faţa spre ei. Portia se întrebă dacă îi era uşor să respecte înţelegerea. Era singur împotriva lor, cel puţin până se decideau dacă să aibă încredere în el.

Stokes scoase un carnet din buzunar şi-l deschise.

— Domnişoară Ashford, aţi putea începe să descrieţi ce s-a întâmplat de când aţi intrat pe holul acela mare, ieri după-amiază. O privi. Eraţi cu domnul Cynster, din câte am înţeles.

Portia înclină din cap.

— Fusesem la plimbare la plantaţiile de pini.

El privi una din foile pe care le avea pe genunchi.

— Aşa că aţi plecat amândoi pe uşa din faţă?

— Nu, am plecat de pe terasă, după-masă, am luat-o pe cărarea din jurul lacului şi de acolo am ajuns la plantaţiile de pini.

Stokes urmări schiţa casei şi a acareturilor care aparţineau de ea.

— Înţeleg. Aţi intrat în holul din faţă dinspre curtea exterioară. Ce s-a întâmplat apoi?

Pas cu pas, el o conduse prin momentele cheie, ajutând-o să-şi descrie mişcările cu acurateţe.

— De ce v-aţi plimbat atâta prin încăpere? Căutaţi vreo carte?

— Nu. Portia ezită, apoi, după ce-i aruncă o privire fugară lui Simon, explică. După discuţia avută cu domnul Cynster, eram cumva bulversată. Am venit aici să mă calmez şi am străbătut încăperea cu paşi mari o vreme.

Stokes clipi de câteva ori. Apoi se uită la Simon. Acesta era uşor uluit. Niciunul nu lăsase să se vadă că ar exista disensiuni între ei, dimpotrivă.

Portiei i se făcu milă de el.

— Eu şi domnul Cynster ne cunoaştem din copilărie, adesea avem discuţii în contradictoriu.

Stokes o privi din nou.

— Ah! exclamă acesta. În privirea lui Stokes, Portia citi respect; el realizase că ea îi urmărise

gândurile destul de bine, pentru a putea răspunde la întrebările pe care nici nu i le pusese încă. Se uită în carnetul său cu notiţe. Foarte bine. Aşa că aţi continuat să străbateţi încăperea…

Portia îşi continuă povestirea. Când ajunse la momentul în care Simon pătrunsese în încăpere, Stokes o întrerupse şi începu să-l chestioneze pe Simon.

Îi era uşor să aprecieze talentul de investigator al lui Stokes, atunci când nu i se adresa ei. Îl ascultă cum reuşi să obţină relatarea lui Simon, apoi se concentră asupra lui Charlie. Stokes era un foarte bun investigator. Ei trei veniseră pregătiţi să-i spună tot ce ştiau, dar înfruntaseră bariera reticenţei, despre care puteau vorbi, dar peste care nu puteau trece. Stokes nu făcea parte din clasa lor socială, din lumea lor.

Intraseră în încăpere, păstrându-şi părerile pentru ei. Schimbând priviri cu Simon, îl observă şi pe Charlie care părea mai relaxat. Amândoi schimbau impresii despre „gentlemanul din Bow Street”.

Avea de dus un război cam greu, dacă ei nu treceau de acea barieră socială şi nu făceau totul să-l ajute pe Stokes să înţeleagă cu adevărat ce se întâmplase, ce îi îngrijora pe invitaţii familiei Glossup, ce urzeli ţesuse Kitty înainte de a da de bucluc.

Stokes era un bărbat destul de inteligent. Cu

înţelepciune, purtă discuţia până în momentul în care sosiseră şi ceilalţi şi moartea lui Kitty devenise cunoscută. După ce-şi lăsă deoparte hârtia cu însemnări, ridică privirea, zăbovind îndelungat asupra fiecăruia, apoi întrebase cu gravitate:

— Mai aveţi de spus ceva, orice ştiţi, vreun motiv care ar fi putut determina pe vreunul dintre invitaţi, din personalul casei, sau chiar dintre ţigani, s-o ucidă pe doamna Glossup?

Văzându-le ezitarea, el se îndreptă în scaun insistând absurd:

— Suspectaţi pe cineva?

Portia schimbă priviri cu Simon. La fel făcu şi Charlie. Simon îi întâlni privirea, citi hotărâre în ochii ei, îl întrebă din ochi şi pe Charlie, care abia încuviinţă din cap, apoi se uită din nou la Stokes.

— Aveţi lista invitaţilor?

*

După o oră, Stokes îşi trecu degetele prin păr, privind la notiţele adunate în jurul numelui lui Kitty.

— Femeia asta chiar căuta răul cu orice preţ?

— Dacă aţi fi cunoscut-o, aţi fi înţeles. După ce întâlni privirea Portiei, Simon continuă: Părea să nu poată înţelege că faptele ei îi afectau pe ceilalţi, părea să nu se gândească deloc la reacţiile celor din jur.

— Înseamnă că nu va fi uşor! oftă Stokes, privind spre carnetul cu însemnări. De obicei, caut un motiv, dar aici avem o mulţime de posibilităţi…

Le studie din nou figurile.

— Şi consideraţi că nimeni n-a dat nici cel mai mic semn de la…

Se deschise uşa bibliotecii. Stokes se încruntă, privind spre uşă. Din ochi îi dispăru orice expresie, pe când se ridica în picioare.

La fel făcură şi ceilalţi. Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield, cu aerul unor conspiratori bătrâni intrară, închizând uşa în urma lor, apoi în tăcere, tăcerea pe care o pot păstra doi bătrâni, care folosesc bastoane, li se alăturară.

Stokes încercă să-şi restabilească autoritatea.

— Milord, milady, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să…

— La naiba! N-o să tacă nimeni, doar pentru că am venit şi noi.

— Da, dar…

— Am venit să ne asigurăm că v-au spus totul. Sprijinindu-se în baston, Lady O îl fixă pe Stokes cu ochii ei negri. Ţi-au spus de şarpe?

— Şarpe? Stokes se străduia să-şi păstreze expresia impasibilă. Le aruncă priviri lui Simon şi Portiei, sperând că-l vor salva…

Cum aceştia nu răspunseră imediat, el îi privi şi un zâmbet ironic i se ivi pe chip. Se uită din nou spre Lady O.

— Ce şarpe?

Simon oftă.

— N-am ajuns până la episodul cu şarpele.

Desigur, nu mai aveau cum să scape de Lady O, după ce îi oferise lui Stokes un asemenea detaliu. Se aşezară cu toţii. Simon îi oferi scaunul său lui Lady O, iar Lordul Netherfield se aşeză în faţa şemineului, pe un fotoliu rămas liber.

Îi relatară lui Stokes despre vipera găsită în patul Portiei, de care scăpase tocmai pentru că nu dormise în pat, ci pe fotoliu. Stokes acceptă explicaţia fără a clipi. Portia schimbă priviri cu Simon, vădit uşurată.

— Dumnezeule! Ce ticăloşie! exclamă Charlie, care auzea abia atunci despre viperă. O privi pe Portia.

— Nu pot să cred că n-ai dispărut imediat de aici!

— Ei bine, interveni Lordul Netherfield, tocmai asta se voia!

— Aşa este! întări Stokes, cu ochii strălucind. Înseamnă că există ceva, sau cineva care-l poate da de gol pe ucigaş. O privi pe Portia, încruntându-se. Ceva ce el crede că ştiţi.

Portia scutură din cap.

— M-am tot gândit, n-am uitat nimic, vă asigur.

De undeva, din casă, se auzi gongul care chema oaspeţii la masă. Era la al doilea apel. Ignoraseră cu toţii primul apel, prin care erau invitaţi să se schimbe pentru masă. Lor li se

păruse mai important să-i ofere lui Stokes toate amănuntele, decât să-şi schimbe cravatele.

Stokes închise carnetul de notiţe.

— Desigur, ticălosul, oriunde ar fi, nu înţelege asta.

— Poate că nu înţelege, dar acum v-am spus totul dumneavoastră şi încă nu-i cunoaşteţi identitatea. Poate va reuşi să scape. Portia îşi desfăcu larg braţele. V-am spus tot ce ştiu.

Se ridicară.

— Desigur, este posibil. Stokes schimbă priviri cu Simon, care se îndrepta spre uşă. Dar ticălosul poate considera că vă veţi aminti ceva de importanţă vitală. Dacă i s-a părut important să vă omoare atunci, să nu credeţi că nu va încerca din nou.

— Aşa este! întări Charlie privindu-l pe Stokes, apoi o privi pe Portia. Va trebui să vă asigurăm paza.

Portia se opri.

— Nu cred că este necesar.

Stokes clătină din cap grav.

— Veţi fi păzită zi şi noapte.

Lady O bătu cu bastonul în podea.

— Poate dormi pe o canapea, în camera mea. Făcu un semn Portiei. Chiar şi dumneata cred că ai pregeta să te culci într-un pat în care s-a aflat o cobră.

Portia reuşi să se controleze. Îl privi pe Simon. Dacă trebuia să doarmă cu Lady O în

cameră…

Simon îi întâlni privirea. Spuse încordat:

— Zi şi noapte. Apoi îl privi pe Charlie. Noi doi vom rezolva problema pazei pe timpul zilei.

Iritată, dacă nu chiar neplăcut surprinsă de felul în care tratau situaţia ei, de parcă ar fi fost un obiect, Portia vru să protesteze… Dar realiză că toată lumea o privea. Înţelese că nu avea cum să câştige.

— O, bine! Ridicându-şi mâinile exasperată, se îndreptă spre uşă. Lordul Netherfield îi oferi braţul.

Portia luă braţul oferit.

El o bătu încet pe mână. Chicoti:

— Foarte înţelept, draga mea. A fost o bătălie pe care n-am sperat s-o câştigi.

Ea se abţinu să nu mormăie, furioasă. Cu capul sus, se îndreptă spre salon.

Simon o urmă, mai încet, de data asta, pentru că Lady O se afla la braţul lui. Stokes şi Charlie îi urmau îndeaproape. La uşa salonului, Stokes se despărţi de ei, însărcinându-l pe Simon să comunice tuturor că va relua interogatoriul dimineaţa, apoi se retrase într-o sală destinată servitorilor.

Charlie se îndreptă spre scaunul său. Simon o conducea pe Lady O.

În prag, când se opri să-şi aranjeze şalul, aceasta pufni, ca de obicei:

— Nu mai fi atât de posomorât! Nici nu pot să

văd până de partea cealaltă a camerei! Cum o să ştiu dacă este sau nu *acolo?*

Pretextând că se prinde mai bine de braţul lui, Lady O îl lovi uşor cu evantaiul.

— Şi am un somn atât de profund… Nu pot sta de strajă noaptea. Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Simon o privi uimit. Ştia de mult timp că bătrânei doamne îi plăcea să intervină în alcătuirea cuplurilor, dar de data asta îl ajuta efectiv netezindu-i calea către Portia.

O ajută să se aşeze, apoi aceasta îi făcu semn să plece, în timp ce se îndrepta spre scaunul liber de lângă Portia, îşi spuse că nu era tocmai rău s-o aibă aliată pe Lady O.

Mai ales acum. Bătrâna doamnă i-ar putea fi de folos pentru a-i pleda cauza în faţa Portiei. S-o convingă să fie mai înţelegătoare. Înţeleaptă…

După ce-şi întinse şervetul, îi aruncă o privire grăbită Portiei, apoi se lăsă servit. El sau mai degrabă ei – poate că nu-şi clarificaseră toate problemele încă, dar se simţea mai bine ca oricând, mai ales de când Portia aflase care este adevăratul lui scop.

*

Prin consens, atmosfera întregii case se schimbase deliberat. Portia, care îşi bea ceaiul în salon, nu putu decât să constate că defuncta Kitty

n-ar fi fost de acord. Se simţeau ca într-o adunare de familie, dar fără pic de veselie. Cei prezenţi se înţelegeau bine unii cu ceilalţi şi se părea că renunţaseră la „măştile” pe are le purtau de obicei, de parcă voiau să fie şi scuzaţi că le purtaseră.

Doamnele se retrăseseră. Niciun domn nu li se alăturase. Se aflau într-o încăpere foarte mare, vorbeau încet, fără să râdă. O conversaţie banală.

Aceasta avea scopul de a le calma, de a le da iluzia stabilităţii, pentru ca oroarea provocată de uciderea lui Kitty să dispară treptat.

Surorile Hammond erau încă foarte palide, dar încercau să facă faţă situaţiei. Lucy Buckstead părea ceva mai bine. Winifred, în albastru închis, o culoare care nu i se potrivea, arăta tristă şi pierdută. Doamna Archer nu coborâse încă.

Imediat ce băură ceaiul, ele se retraseră. De parcă ar fi vrut să aibă puţin timp liber, să se pregătească să facă faţă a doua zi întrebărilor lui Stokes.

Numai Drusilla se gândise s-o întrebe pe Portia ce fel de om era acel Stokes, dacă era competent. Portia răspunse că aşa îl considera, dar, din lipsă de probe, problema morţii lui Kitty putea să rămână nerezolvată.

Drusilla făcuse o grimasă, înclinase capul şi plecase.

Când o conduse pe Lady O în camera sa, observă că mai apăruse un pat, de partea cealaltă

a camerei, în dreptul patului principal al acesteia.

Slujnica lui Lady O era acolo, s-o ajute să se dezbrace. Portia se aşează pe un scaun din dreptul ferestrei, observând că-i aduseseră rochiile din cameră. Fuseseră atârnate pe o frânghie întinsă într-un colţ al încăperii. Lenjeria şi ciorapii se găseau într-o comodă. Ridicând capul spre poliţa căminului, îşi văzu periile de păr şi acele, flacoanele de parfum, pieptenii.

Se îndreptă spre fereastră, uitându-se la grădina scufundată în întuneric, gândindu-se la un motiv plauzibil, ca să poată hoinări puţin, un motiv care să fie acceptat de Lady O.

Nu-i venise niciunul în minte, până când sosi camerista s-o întrebe dacă avea nevoie de ajutor să-şi scoată rochia. Portia clătină din cap, îi ură acesteia noapte bună, apoi se îndreptă spre pat.

Lumânarea de pe noptiera lui Lady O era deja stinsă. Aceasta stătea întinsă, cu ochii închişi.

Portia se aplecă şi o sărută pe obraz:

— Somn uşor.

Lady O pufni în râs:

— Voi dormi ca un buştean, n-avea grijă. Nu ştiu tu cum o să te descurci. Bătrâna doamnă deschisese ochii, şi, privind-o maliţios, făcu un gest spre uşă. Hai, acum du-te.

Portia o privea nevenindu-i să creadă ce auzea. Întrebă, surprinsă:

— Unde să mă duc?

— Tu unde crezi?

Când văzu că Portia continuă s-o privească cu aceeaşi expresie nedumerită, bătrâna pufni din nou:

— Am şaptezeci şi şapte de ani, încă mai sunt în stare să pricep ce se petrece chiar sub nasul meu!

— Adevărat?

— Să fii sigură de asta. Nu sunt convinsă că ştii ce faci, nici pentru el n-aş băga mâna în foc, dar asta este. Aşezându-se mai bine pe perne, adăugă: Acum, du-te odată! Ai douăzeci şi patru de ani, el treizeci, probabil. Aţi pierdut destul timp până acum.

Portia nu ştia ce să-i răspundă, dar în cele din urmă îşi spuse că era mai bine să nu spună nimic.

— Noapte bună, atunci.

Se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă o clipă!

La acest ordin, Portia se întoarse.

— Unde pleci?

Ea arătă spre uşă.

— Tocmai aţi spus…

— Dumnezeule, fetiţo, chiar trebuie să te învăţ totul? Schimbă-te, mai întâi.

Portia se uită la rochia ei roz. Era sigură că Simon nu observa cu ce era îmbrăcată. Cunoscându-l bine de-acum, ştia că nu va dura mult, şi îi va scoate rochia. Vru să întrebe de ce era important, dar…

Lady O oftă.

— Schimbă-te cu rochia pe care o vei purta mâine. În acest fel, cine te va vedea în zori, va presupune că te-ai trezit devreme şi ai făcut o plimbare. Dacă te văd pe coridoare în noaptea asta, se vor gândi că te-ai pregătit de culcare, apoi brusc ţi-ai amintit că mai ai ceva de făcut, sau că ai fost trimisă să aduci ceva. Bătrâna se sprijini mai bine pe perne. Ar trebui să te învăţ multe... Apoi închise ochii, cu un zâmbet poznaş în colţul gurii. Din câte îmi amintesc, şi eu, până le-am învăţat...

Portia zâmbi. Ce altceva să fi făcut? Ascultătoare, îşi scoase rochia şi îmbrăcă alta de poplin bleu. Când se chinuia să încheie nasturii, îşi aminti de Simon, care se va strădui să-i desfacă foarte repede. Cu toate astea, Lady O afirmase că aşa trebuia procedat...

Se opri, ridicând capul. O străfulgeră o idee, o bănuială ciudată.

După ce încheie şi ultimul nasture, se îndreptă nu spre uşă, ci spre patul bătrânei. O privi, întrebându-se dacă adormise.

— Tot aici eşti?

— Plecam, dar m-am întrebat dacă nu cumva... Ştiaţi că Simon va fi aici la petrecere?

Tăcere. Şi apoi:

— Ştiam că Simon şi James erau buni prieteni încă din anii studenţiei la Eton. M-aş fi mirat să nu treacă pe aici.

Portia îşi aminti discuţiile de la Calverton

Chase cu Luc, Amelia, mama ei, care considerau că Lady O n-ar trebui să meargă singură în călătoria spre conacul Glossup… Apoi cum ea fusese de acord s-o însoţească…

Lady O încă o privea pe sub pleoapele întredeschise, în timp ce Portia continua să se întrebe cât de mult îi datorau ea şi Simon bătrânei doamne.

Decise că nu trebuia să-i pese. Lady O avea dreptate, irosiseră destul timp. Se îndreptă spre uşă:

— Noapte bună, ne vedem dimineaţă.

Şi aşa era. Datorită aranjamentului pus la cale de Lady O, nu mai trebuia să se trezească înainte de ivirea zorilor, ca să plece de la Simon.

*

Aşteptând în camera sa, Simon se întreba dacă Portia va găsi o cale să vină la el, sau dacă nu cumva va profita de situaţie ca să se gândească, să treacă în revistă toate motivele pentru care nu voia să se mărite cu el şi să acţioneze în consecinţă. Stătea în faţa ferestrei, conştient de neliniştea care-l cuprinsese, sorbind din paharul cu brandy, pe care-l ţinea în mână de o jumătate de oră, privind afară, în întuneric.

Nu voia să-i lase prea mult timp să se gândească la felul în care se va comporta el ca soţ. În acelaşi timp, ştia că dacă ar fi încercat chiar, cu

multă subtilitate, s-o abată din drumul ei, s-ar afunda şi mai adânc, ca o confirmare a faptului că nu trebuia s-o lase să ia singură decizii.

Practic, era legat de mâini şi de picioare. Asta era. Şi nu putea face nimic.

Ea va continua să meargă pe drumul ei, nu avea nicio îndoială. Îşi cunoştea bine interesele, era prea sinceră. Nevorbind de faptele reale, precum caracterul lui, al ei, şi dificultăţile inerente. Singura lui consolare era că, dacă (şi când) se hotăra în favoarea lui, va fi convins că venea la el cu inima deschisă, dăruindu-se complet.

Ezită, apoi goli paharul. Pentru a-şi mai linişti gândurile negre.

Se auzi zăvorul. Se întoarse şi o văzu: mlădioasă, elegantă, îmbrăcată cu o altă rochie. Constată că părea foarte încrezătoare şi-i zâmbea. Puse paharul pe pervazul ferestrei, prinzând-o de mijloc imediat ce se apropie de el. Buzele li se întâlniră. Cenuşa focului care în ultimele zile mocnise, se reaprinse, iar flăcările se înălţară, atingându-i, incitându-i.

Observase că rochia se închidea în faţă şi îşi trecu mâna peste nasturii bine închişi. Îi eliberă buzele, pentru a-i desface.

— De ce te-ai schimbat? De cealaltă rochie te-aş fi dezbrăcat mult mai uşor…

— A fost ideea lui Lady O.

El ridică privirea. Portia îi zâmbi.

— Mi-a spus că într-o rochie de zi aş trezi mai puţine bănuieli, dacă mă vede cineva, dimineaţa.

Simon se opri.

— Ştie că te afli aici? Se gândise că bătrâna îl va sprijini, dar nu că va încuraja într-atât relaţia lor.

— Numai că nu m-a împins şi pe uşă afară, ca să nu mai pierdem timpul.

Deşi era ocupat cu nasturii ei, lui nu-i scăpă amuzamentul din vocea ei. Murmură o înjurătură la adresa întunericului, din cauza căruia nu-i putea vedea ochii.

— Ce este, Portia?

Ştia că era ceva… ceva ce ştia ea, ceva la care se gândise. Observă că ea îl privea, îi zâmbea, apoi îşi clătină capul.

— Această Lady O este o bătrână doamnă uluitoare. Mă gândeam că mi-ar plăcea mult să fiu ca ea, când voi îmbătrâni.

El pufni batjocoritor. Reuşise să deschidă şi ultimul nasture.

Portia îl sărută.

— Acum, dacă tot ai terminat, ar trebui să respectăm instrucţiunile ei.

Nu au pierdut timpul, dar nici Simon n-a lăsat-o să se grăbească. De data asta, era pentru prima dată când se întâlneau ca egali. Amândoi ştiau la ce să se aştepte, în ce scop veniseră. Amândoi mergând mai departe, păşind în adâncul acelui cuptor mână în mână, umăr la umăr.

Se puteau bucura acum de timpul care le era dat să fie împreună. Să-şi amintească. Să trăiască momente de pasiune.

Simon nu ştia ce-şi dorea ea pentru această noapte, ce mai voia de la el, ce-i mai putea oferi el. Nu i se putea dărui decât întru totul, aşa cum era, cu bune şi cu rele.

Nu se depărtară de la fereastră, îşi scoaseră doar hainele, una câte una. Revăzu fiecare ce descoperise cu câteva zile în urmă: fiecare curbă, fiecare parte a trupului.

Până rămaseră goi, până când pielea trupurilor lor se atinse.

Focul se prelinse peste ei, flămând, lacom, crescând.

Buzele li se uniră, mărind incendiul, întreţinând flăcările.

Mâinile lor se bucurară de ce întâlneau în cale, mângâind, explorând…

O ridică. Portia se prinse cu braţele de gâtul lui şi-l sărută cu pasiune. Îşi înfăşură picioarele ei lungi în jurul mijlocului lui oftând, când Simon o pătrunse.

Îşi trecu degetele prin părul lui, îl trase mai aproape, strivindu-i buzele. Se bucură de el, aşa cum se bucura şi el de ea. I se oferi toată, fără ezitare, cerând mai mult de la el.

Iar el luă ce-i oferea ea, îi ceru trupul, dorindu-şi mai mult, tot mai mult.

Portia ştia asta simţind musculatura lui

puternică, strângând-o, făcând-o să se mişte, dar ea voia să afle mult mai mult, chiar mai mult decât îi putea oferi el.

Dacă voia să obţină.

Dacă avea curajul.

Dacă avea destulă încredere.

Îi ardea toată pielea, tot trupul, iar pe Simon ar fi vrut să-l simtă mai adânc, mai profund, să se bucure de greutatea trupului lui.

Îşi desprinse buzele de ale sale, realizând că răsufla greu.

— Du-mă pe pat.

Îl sărută din nou, aşa cum o săruta şi el. Apoi Simon o aşeză pe perne, iar Portia, cu mâinile încă după gâtul lui, îl prăvăli peste ea. El ar fi vrut să se retragă din trupul ei, gândindu-se că ar putea s-o rănească, dar Portia îşi încolăci mâinile peste el şi-l trase mai aproape.

— Mai mult.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui, iar el reacţionă aşa cum voise ea, pătrunzând-o mai profund. Oftă, apoi se întinse peste ea, prinzându-i braţele, în timp ce înfigea mai adânc, şi mai adânc încă. Pe cât de departe putea, plin, şi tare, şi puternic înăuntrul ei.

Simon privi în jos, spre ea, luptându-se să respire. Se strădui să mai stăvilească pentru câteva clipe valul acela uriaş de dorinţă care ameninţa să-l mistuie. Şi pe ea.

Ea păru că înţelege ce simte el, se ridică, îşi

trecu degetele peste figura încordată, peste umeri, peste piept, apoi îl trase în jos, spre ea.

El se aplecă sărutând-o, oferindu-i atât de mult, dar ea voia mai mult, cerea mai mult. Simon capitulă, lăsându-se cu toată greutatea asupra ei, ţintuind-o. Se aştepta ca ea să intre în panică, să se agite. În loc de asta, limba ei o împinse pe a lui, îşi ridică picioarele şi mai sus şi îi încolăci mijlocul, desfăcându-şi coapsele. Deschizându-se ea însăşi în întregime, pentru ca el s-o pătrundă.

Îi prinse o buză între dinţi. Trase, apoi îi dădu drumul.

— Acum! îi spuse, cu respiraţia fierbinte arzându-i buzele. Arată-mi!

Îi întâlni privirea. Ochii îi străluceau, sub pleoapele grele.

Şi el se supuse.

Ochii lui îi urmăreau pe ai ei, în timp ce o pătrundea, după cum dorise, adânc, mai adânc. Ar fi vrut, mai mult decât orice altceva, să-i vadă culoarea ochilor, cum se schimbă, ajungând aproape negri, când trupul i se descătuşa în orgasm.

Chiar dacă flacăra pasiunii îl mistuia, chiar dacă pierduse legătura cu realitatea, căci lumea lui se redusese doar la ea, nu putea să nu se bucure de splendoarea acelui trup care se mişca sub el, care-l accepta, dorind să ajungă momentul de maximă trăire.

Se jură că-l va avea.

Căci dacă va face dragoste cu ea la lumina zilei, o va vedea, îi va vedea ochii, în timp ce ar atinge-o.

Îi va vedea ochii, şi chiar mai mult.

Îi va vedea pielea. Atât de albă şi atât de transparentă, precum o perlă perfectă. În întuneric, roşeaţa dorinţei era abia vizibilă. Voia s-o vadă, avea nevoie să vadă ce-i oferea.

Voia să-i vadă sânii, culoarea sfârcurilor, a buzelor sale muşcate de sărutări, a despicăturii dintre coapsele sale, cu marginile umflate şi umede.

Era conştient de fiecare por al pielii ei, care se mişca în ritmul trupului lui, de dorinţa profundă care îi unea. Ajunseră pe culmile însorite împreună, cu simţurile explodând de plăcere, pentru ca mai apoi să cadă în beatitudine.

Satisfacerea simţurilor, pe care o trăise alături de ea, nu era totul. Simon voia mai mult. O trase în braţele sale, închizând-o în inima sa.

Acolo unde avea nevoie s-o aibă.

Simţindu-se profund împlinit, adormi, visând-o tot pe ea.

14

Dimineaţa următoare, trupul lui Kitty, mai exact Catherine Glossup Archer, a fost depus în

capela familiei, din Ashmore.

Au participat la tristul eveniment toţi ai casei, mai puţin câţiva servitori care au rămas să pregătească masa.

Cât despre district, acesta a fost reprezentat de câţiva din capii comunităţii, dar de niciuna dintre soţiile acestora.

Era un mesaj pe care Portia, Simon şi Charlie l-au putut descifra uşor. Rezervaţi, gata să-i ofere braţul lui Lady O sau Lordului Netherfield, au urmărit cum vecinii, dintre care mulţi participaseră la petrecerile familiei Glossup, au venit să vorbească membrilor acesteia, să-şi murmure condoleanţele, apoi, vădit stânjeniţi, au plecat.

— Nu mi se pare de bine! murmură Charlie.

— Sunt doar mai rezervaţi! replică Portia.

— Ceea ce înseamnă că ei îl cred vinovat pe unul dintre Glossupi, zise Simon, dar niciunul din ei nu mai avea nevoie să audă acest adevăr.

Slujba a fost sobră, dar cam scurtă şi pe un ton mai trist, date fiind condiţiile în care se desfăşura, dar mai ales, felul în care murise Kitty. Ca şi cum un nor ar fi poposit asupra tuturor, sau cel puţin a conacului Glossup. Un nor care avea să se risipească doar prin demascarea ucigaşului lui Kitty.

După ce s-a spus tot ce se obişnuieşte în asemenea ocazii şi s-au exprimat condoleanţele, adunarea s-a risipit. De îndată ce i-a urcat în

trăsură pe Lady O şi Lordul Netherfield, Simon a condus-o pe Portia la trăsura sa şi a luat frâiele, iar Charlie a urcat lângă el. Cu o mişcare a mâinii, el şi-a îndemnat caii la drum, cu eleganţa sa obişnuită.

Numai după câteva minute, Charlie înjură.

Portia se întoarse spre el.

— Îmi cer scuze, zise el, întunecându-se. Dar mi-am amintit figura lui James. Şi pe cea a lui Henry.

— Ca să nu mai vorbim de Lordul şi Lady Glossup. Simon rostise aceste cuvinte. Toţi încercau să braveze, deşi ştiu la ce să se aştepte şi nu pot face nimic.

Portia se încruntă.

— Nu-i corect. Nu numai unul dintre ei ar fi putut s-o ucidă pe Kitty.

— Dat fiind felul în care s-a comportat Kitty la petrecerea aceea, şi felul în care s-a vorbit pe seama ei, la care poate că s-a mai adăugat şi contribuţia altora, *înalta societate* nu vede niciun motiv ca cercetările să fie continuate.

Charlie înjură din nou, de data asta cu mai mult patos.

— Asta voiam să spun şi eu. Nu contează că ei au fost de fapt victimele capriciilor lui Kitty, acum pot deveni victimele ucigaşului ei.

Portia se simţi nevoită să accentueze:

— *Ar putea* fi oricare din ei.

Charlie pufni furios:

— Şi porcii ar putea să zboare!

Ea se uită la Simon. El îşi ţinea privirea aţintită asupra drumului, dar după trăsăturile lui dure intui că împărtăşea punctul de vedere al lui Charlie. Era de înţeles, pentru că erau amândoi buni prieteni cu James şi familia, îşi spuse Portia.

Se gândi la ceea ce simţea ea cu adevărat, nu în minte, ci în suflet. Când porţile conacului apărură în faţa lor, ea le spuse:

— De fapt, toată lumea de aici, în afară de noi trei şi cele două surori Hammond, Lady O., Lordul Netherfield şi doamna Archer, toţi sunt suspecţi, şi nici măcar nu-şi dau seama de asta.

Charlie începu să bombăne:

— Dacă tăcerea de la micul dejun de azi poate fi considerată un indiciu, cred că toţi au realizat că, de fapt, încearcă să evite să se gândească la această posibilitate. După un moment de tăcere, el adăugă: Nu în fiecare zi te duci la o petrecere şi te trezeşti cu un mort în casă, ba chiar implicat în omor.

Simon trase trăsura în curtea din faţă şi, când valetul apăru în fugă, îi dădu acestuia frâiele, apoi o ajută pe Portia să coboare. Următoarea trăsură care venea după ei se afla la oarecare distanţă. Porniră toţi trei spre pepiniera de pini.

Revăzând drumul pe care mersese cu Simon, înainte de a descoperi cadavrul bietei Kitty… Portia se opri. *Biata* Kitty?

După o clipă, îl prinse pe Simon de braţ. El o

privi, dar nu spuse nimic. Îşi continuară drumul pe sub copaci, cu Charlie cufundat în gânduri în urma lor.

În indignarea lor produsă de faptul că asupra prietenilor lor planau suspiciuni, ei, ca şi alţii, uitaseră complet că defuncta era, de fapt, *biata* Kitty. Ea era moartă acum. Nu se mai putea plimba pe sub aceşti copaci la braţul unui bărbat, nu se mai putea trezi în braţele acestuia, nu mai putea simţi nicio bucurie.

Portia avea toate acestea, iar Kitty nu mai avea nimic.

Biata Kitty, într-adevăr!

— Trebuie să descoperim făptaşul. Portia ridică privirea. Trebuie să facem ceva, să-l ajutăm pe Stokes.

— O putem face? întrebă Charlie. Adică tu crezi că ne va lăsa să-l ajutăm?

— A fost la înmormântare. Simon păşea lângă ea. Îi urmărea pe toţi, şi cred că a ghicit că noi îi putem oferi informaţii. O privi pe Portia. Poate că ar fi bine să ne oferim serviciile?

Ea încuviinţă:

— Ar trebui.

— Dar înainte de a o face, îl auziră pe Charlie, care-i prinsese din urmă, ar trebui să ne întoarcem acasă şi să fim văzuţi la priveghi.

*

Aşa făcură. Invitaţii erau adunaţi într-unul din saloane cu draperiile pe jumătate trase. După ce le făcu un semn cu capul, Charlie se duse să discute cu James, care stătea retras, cu un pahar în mâna.

Simon şi Portia treceau printre cei prezenţi. Puţini dintre domnii invitaţi din partea locului veniseră acasă. Predominau oaspeţii casei. Portia se opri să discute cu surorile Hammond, vădit afectate de cele întâmplate. Simon o lăsă să vorbească şi se duse spre locul în care se afla Stokes.

„Gentlemanul din Bow Street” stătea rezemat de un perete şi mânca o plăcintă. Surprinse privirea lui Simon.

— Lordul Netherfield a sugerat că este bine să particip şi eu. Pare un tip ciudat, dar nu pot să nu-l simpatizez. Pare, nu?

— Chiar aşa şi este. După părerea mea, n-a făcut-o el, cu siguranţă!

— Aveţi vreun motiv anume să gândiţi aşa?

Ţinându-şi mâinile în buzunare, Simon privi prin încăpere.

— Face parte dintr-o generaţie pentru care este inadmisibil să ucizi o persoană lipsită de apărare, precum Kitty, adică doamna Glossup.

Stokes, care continua să muşte din plăcintă îl întrebă:

— Chiar se mai ţine cont de asta?

— În general, nu, dar pentru cei din generaţia

lui, mai este încă important. Simon îi înfruntă privirea iscoditoare. Pentru el ar fi o problemă de onoare personală, şi te asigur că aceasta înseamnă foarte mult!

După o clipă, Stokes încuviinţă, apoi scoase batista şi-şi şterse degetele. Nu ridică privirea în timp ce spunea:

— Să înţeleg că sunteţi dispus… să mă ajutaţi în cercetările mele?

Simon ezită, apoi răspunse:

— Poate că la interpretarea faptelor v-aş putea aduce şi mici lămuriri.

— A, înţeleg! zise Stokes. Sunteţi un prieten vechi de-al lui James Glossup, din câte am auzit.

Simon înclină din cap.

— Tocmai de aceea eu, domnişoara Ashford şi domnul

Hastings dorim să se afle cine este ucigaşul, oricine ar fi el. Îl privi pe Stokes. Vei avea nevoie de noi pentru a ajunge oriunde trebuie. Noi avem nevoie de dumneata pentru a ajunge la un rezultat. Este o învoială cinstită, după părerea mea.

Stokes se gândi o clipă, apoi îşi băgă batista în buzunar.

— Voi continua interogatoriile toată după-amiaza, n-am discutat cu toţi cei prezenţi aici. Apoi mă duc la tabăra ţiganilor. Nu cred că voi reveni înainte de masă, dar poate discutăm când mă întorc.

Simon încuviinţă.

— Casa de vară este acolo, jos, lângă lac. Nu puteţi trece fără s-o vedeţi. Este un loc retras, şi nimeni nu se aventurează prin preajmă. Vă aşteptăm acolo.

— De acord.

Înclinând din cap, Simon plecă.

*

El, Portia şi Charlie porniră spre casa de vară, imediat ce domnilor aflaţi în salon li se servi ceaiul. De îndată ce se respectă acest obicei, majoritatea oaspeţilor se retrase în camere, deşi o lumină mai ardea în camera de biliard. Deoarece biblioteca fusese ocupată de reprezentantul din Bow Street, acesta devenise locul de retragere al domnilor.

Stokes interogase şi restul invitaţilor, apoi dispăruse. Atmosfera era foarte încordată, pentru că varianta că ucigaşul ar fi unul dintre ţigani începea să piardă teren. Absenţa inexplicabilă a lui Stokes nu făcea decât să mărească tensiunea.

Alături de Simon, Portia pornise pe pajişte, şi de acolo pe cărarea spre lac, cu o mie de întrebări în minte, provocate de misterul morţii lui Kitty.

— Trebuie să recunoşti că Stokes a avut mult curaj s-o interogheze pe Lady O! zise Charlie, care venea în urma lor.

— Da, pare un tip care ştie ce vrea! replică

Simon.

— Şi hotărât.

— Este adevărat.

— Credeţi că va reuşi?

Simon îl privi pe Charlie.

— Pentru binele familiei Glossup, pentru binele tuturor, sper că aşa va fi. Observă că Charlie era foarte îngrijorat. De ce mă întrebi? Despre ce este vorba?

Se opriseră faţă în faţă.

Charlie făcu o grimasă.

— Am discutat cu James la priveghi, apoi şi după-amiază. Nu este în apele lui.

Portia ridică din sprâncene.

— Cine ar fi în apele sale ştiind că este primul pe lista suspecţilor?

— Ei bine, poate că mai este şi altceva. Charlie i se adresă lui Simon: Ştii că James şi Henry sunt apropiaţi. Ceea ce s-a întâmplat acum i-a apropiat şi mai mult... Charlie îşi trecu o mână prin păr. Problema este că James se simte vinovat din cauza morţii lui Kitty, nu pentru că i-ar fi făcut rău, ci din cauză că ea îl prefera lui Henry. Cu toate că el n-a încurajat-o... ei bine, lucrurile erau complicate chiar şi când trăia ea, iar acum...

Simon se crispase. Portia simţi schimbarea.

— Ce vrei să spui, mai exact?

Charlie oftă.

— Mă îngrijorează că James ar putea face ceva necugetat, în special dacă lucrurile vor

merge rău pentru Henry, şi numai Dumnezeu ştie cât de rău stau şi acum! Cred că s-ar putea declara vinovat, doar ca să-l scape pe Henry.

Simon exclamă:

— La dracu'!

Portia se uita de la unul la celălalt.

— Crezi că ar face asta?

Simon încuviinţă.

— O, da. Dacă ai cunoaşte trecutul lor, ai înţelege. James ar face orice ca să-l protejeze pe Henry, pentru că acesta, la rându-i şi-a petrecut jumătate din viaţă protejându-l pe el.

— Ce putem face? întrebă Charlie. Asta aş vrea să ştiu.

— Ceea ce putem face noi este să-l demascăm pe ucigaş, şi asta cât mai repede.

*

Era destul de târziu, când Stokes, vizibil epuizat, li se alătură.

— Nu este uşor să te înţelegi cu ţiganii. Se aşează într-unul dintre fotolii. Întotdeauna consideră că vrem să-i alungăm. El făcu o grimasă. Nu îi învinuiesc, ştiind cum stau lucrurile.

— Credeţi că Arturo este vinovatul? întrebă Simon.

— Nu mă pot pronunţa. Stokes îl privi lung. Dumneavoastră aţi putea?

— Nu! recunoscu Simon. Dar toţi cred că aşa este.

— Poate au dreptate, dar nu este prea uşor de dovedit. N-am niciun motiv să-l suspectez pe el sau pe celălalt, mai tânăr, Dennis, că ar fi autorul.

Portia se aplecă spre el.

— Aveţi vreo idee cine ar putea fi?

— Nici măcar atât, dar am nişte concluzii.

Le spuse pe rând tot ce aflase, toate greşelile lui Kitty, toate aranjamentele ei. În timp ce-l aşteptaseră pe Stokes, ei conveniseră să nu-i ascundă nimic, considerând că adevărul, în mâinile lui Stokes, nu putea dăuna vreunui nevinovat. Erau prea multe în joc pentru a mai păstra aparenţele de dragul convenienţelor.

Aşa că-i destăinuiră ce auzise Portia, ce observaseră cu toţii despre felul în care Kitty obişnuia să se amestece în vieţile altora.

Stokes se arătă impresionat şi îi impresionă la rându-i.

Le puse întrebări, îi ascultă şi încercă să le urmărească explicaţiile.

Ajunse şi la momentul în care nu mai avea nevoie de întrebări şi chiar li se păru că se întrevedea licărirea unei concluzii. Se ridicară şi porniră spre casă, revăzând cu ochii minţii toate piesele acelui puzzle pe care abia aşteptau să-l descifreze.

*

Portia se mai gândea încă la toate aceste probleme, când se strecură, o oră mai târziu, în camera lui Simon.

El aprindea nişte lumânări, pe care le adunase din saloanele în care nu fuseseră folosite.

Auzi mânerul uşii, apoi paşii Portiei.

Ştiuse imediat că era ea.

Ea se opri, privind candelabrul în care ardeau toate lumânările. Apoi privi înjur, la fereastră, la draperiile grele, care în mod normal erau ridicate în lunile de vară, la cele două sfeşnice cu şase braţe aflate pe noptiere, la celălalt, cu şapte braţe, de pe comoda de lângă peretele opus uşii, şi la cel cu cinci braţe aflat pe un dulap înalt.

— Ce…? Portia îl privi uimită.

El aşeză cel de-al doilea sfeşnic ca să lumineze pernele patului. Apoi ridică încet capul.

Îi întâlni privirea.

— Vreau să te văd, de data asta.

Ea roşi. Nu o roşeaţă violentă, ci una abia sesizabilă sub alabastrul pielii ei.

El îşi ascunse un zâmbet. Cu privirea asupra ei, urmărindu-i reacţiile, înconjură patul şi se apropie.

Întinse mâna spre ea, apoi o prinse de mijloc şi o strânse la piept. Ea nu se împotrivi, dar când ridică privirea spre el, văzu că se încruntase.

— Nu sunt sigură că asta este una din ideile tale bune.

El o sărută cu pasiune.

— Mă vei putea vedea şi tu, şopti el, privindu-i buzele, pe care le sărută.

Ea se abandonă braţelor lui, dar apoi se retrase ezitând să-l privească. El o strânse mai tare la piept, sărutând-o din nou.

— Ai încredere în mine. O să-ţi placă.

Veni foarte aproape de ea.

Portia ezită să-i spună că tocmai de asta se temea, că se va desfăta prea mult în această aventură trecătoare, că se va lăsa atrasă tot mai mult în această pânză de păianjen, pe care o urzea el.

Dar apoi îşi spuse că deja acceptase provocarea.

Înfruntându-i privirea, îl prinse cu braţele pe după gât, strângându-se, lipindu-se de el.

— Foarte bine. Înainte de a se săruta din nou, ea ezită. Destul de mult, pentru a-i simţi încordarea.

Cu privirea pe buzele lui, ea murmură, voit înăbuşit:

— Atunci, arată-mi.

Şi îi oferi gura.

El o luă – lacom. Îi copleşi simţurile, înfruptându-se din ea, îi luă minţile.

Se prăbuşiră amândoi în mijlocul unui vulcan de pasiuni, în mijlocul flăcărilor dorinţei.

O dorinţă pe care o declanşaseră amândoi – mâinile lui explorându-i posesiv trupul, cu atingeri

provocatoare. Ea îşi înfipse degetele în părul lui şi trase, aţâţându-l, întreţinându-i focul. Se dădu înapoi, fierbând, clocotind, gata să erupă. Cuprinzând-o, prinzând-o în capcană, în pat, lângă el. Rupându-se din sărut, aşteptă până când Portia îşi ridică pleoapele grele.

Îi prinse privirea.

— În seara asta nu ne mai grăbim.

Cuvintele erau grave, autoritare. Fără teamă, ea îi înfruntă privirea, ridicând dintr-o sprinceană.

— N-am observat că înainte ne-am fi grăbit.

O scânteie de înţelegere îi străluci în priviri. Apoi, el murmură:

— Am o propunere. De data asta să nu ne mai grăbim deloc.

Portia nu era conştientă la ce era pe cale să consimtă. Ridică din umeri.

— Dacă doreşti.

El îşi plecă încet capul.

— Da, doresc.

El o sărută din nou, prelung, cu o plăcere dureroasă aproape. Ea nu voia să-i reziste, nu mai era în măsură să deţină controlul, să-şi păstreze voinţa. Atât controlul, cât şi voinţa ei dispărură, imediat ce Simon o duse pe tărâmuri de vis cu sărutul lui.

Nici măcar nu se mai gândi la ce anume se dezvăluia luminii, când îi descheie nasturii rochiei, pe care apoi i-o trase jos de pe umeri, eliberându-i braţele, apoi dezvelindu-i trupul până în talie.

Pentru că el continua s-o sărute, abia simţi că îi desfăcuse şi şnurul cămăşii.

Apoi el n-o mai sărută, lăsă privirea în jos şi scoase cămaşa de mătase fină lăsându-i sânii liberi.

Pentru el, pentru privirea lui, pentru fierbinţeala albastră a ochilor lui.

Privirea lui îi tăie respiraţia. El ridică o mână, trecându-şi degetele întoarse, încet, peste clavicula sa, coborând peste umflătura unuia dintre sâni. Apoi întoarse palma şi o făcu căuş deasupra rotunjimilor tari, ferme, ca un cuceritor ce-şi evaluează prada de război. Şi, brusc, îşi împreună degetele deasupra sânului, strângându-l puternic.

Ea nu putea să respire, ci doar să-l urmărească, era captiva lui, asupra ei el exercita o vrajă senzuală, în timp ce el se bucura de ceea ce vedea, examina, mângâia, fără grabă, cu încetineală, domol.

El îi aruncă o privire pe sub gene, aplecându-şi capul, apoi şi-l plecă şi mai mult. Luă între buze un sfârc întărit, sugând încet. Cum ea păru că-şi pierde răsuflarea, îi dădu drumul, sărutând doar, savurând. În cele din urmă se îndreptă către celălalt sân, continuând tortura. Reveni, deschise gura şi-l prinse, sugându-l violent. Portia îşi înfipse degetele în părul lui, trăgând, lăsând să-i scape un strigăt de plăcere, apoi îşi lăsă capul pe spate.

Vru să se concentreze asupra tapiţeriei de la

capul patului, dar nu reuşi.

Îşi ţinu ochii închişi, în timp ce el continua s-o tortureze astfel, şi se întrebă cât o vor mai ţine picioarele să stea aşa.

Ca şi când i-ar fi auzit gândurile, el îşi lăsă mâinile tot mai jos, posesiv.

Cu un suspin, ea se strădui să-şi deschidă ochii, apoi lăsă privirea în jos urmărindu-l în timp ce-şi purta vârful limbii peste un sfârc.

Portia se înfioră şi închise ochii din nou.

Îl simţi încordându-se, lăsă mâinile să-i alunece pe pieptul lui, în timp ce el îşi desfăcu degetele, eliberându-i sânul.

Ea deschise ochii, deşi cu efort.

Trebuia să vadă, să-i vadă chipul când îi scoate rochia şi cămaşa, trăgându-le în jos, peste coapse, apoi lăsându-le să cadă pe podea.

El se opri, însoţindu-le cu privirea, urmărind rotunjimile coapselor sale.

Ea încercă să-şi închipuie ce gândea el, dar nu reuşi. Nu ştia ce putea să gândească.

Apoi mâinile lui se ridicară spre mijlocul ei, coborând, urmărind contururile pântecelui, dunga în care coapsele ei se uneau. Cu capul ridicat, el se apropie şi mai mult, iar ceva pe chipul lui şi al ei tresări. Îşi aşeză mâinile pe pieptul său, oprindu-l.

— Nu! Hainele tale! Privirile li se întâlniră. Portia îi şopti. Şi eu vreau să te văd.

— O vei face. O prinse de mijloc, trăgând-o

încet spre el, sărutând-o. Dar nu încă. Nu ne grăbim în noaptea asta. Avem timp să ne bucurăm unul de altul, timp destul pentru fiecare senzaţie, pentru fiecare experienţă.

El rosti ultimele cuvinte într-un fel promiţător pentru a o distrage, pentru ca să-i mai fure o sărutare, pentru ca să-i poată înceţoşa minţile.

O trase aproape şi ea simţi că nu mai poate respira. Era încă îmbrăcat. Îi simţi atingerea lui, simţurile reacţionară aşa cum o făceau doar în prezenţa lui. Simon o prinse în braţe şi ea îşi mulă curbele pe contururile lui dure, peste sexul lui tare, în erecţie, deşi el era îmbrăcat, iar ea goală.

Era la dispoziţia lui. Putea face orice dorea cu ea.

Sau mai bine-zis, tot ce-i permitea ea.

Acest ultim lucru era atât de clar în mintea ei, încât nu avu nici cea mai mică ezitare şi nu protestă defel, când Simon o ridică şi o aşeză pe pat în genunchi cu faţa spre el. Cu mâinile sprijinite de umerii lui pentru a-şi păstra echilibrul, ea îşi înfipse degetele în umerii lui, în timp ce el îi prăda gura, iar mâinile lui începură explorarea.

Peste sânii ei, pe contururile trupului, ale spatelui, apoi coborâră mai jos, mângâindu-i dosul coapselor, apoi interiorul acestora.

Ajunse acolo unde ea era umedă, şi fierbinte, şi umflată.

Ea îşi simţea plămânii cuprinşi parcă într-o

strânsoare, în timp ce el contura, incita, încercuia mugurele încordat al dorinţei sale, apoi îi depărtă marginile, şi degetele îi alunecară uşor, în timp ce ea se pregătea să-l primească. Găsi intrarea, o sondă, până când ea-şi înfipse degetele în umerii lui, apoi alunecă înăuntru, mai întâi cu un deget, mângâind lent, apoi cu două, făcând-o să se înfioare.

Cu o mână pe şoldul ei, o trase spre el, încet, ritmic, mişcându-şi mâna între coapsele ei, simţindu-i teaca fierbinte închizându-se strâns peste degetele lui.

Observă că pielea ei fină se coloră brusc, schimbându-se de la alabastru la cel mai pal roz. Figura ei era destinsă, plină de pasiune, iar hotărârea şi dârzenia, expresiile obişnuite ale chipului său, pieriseră şi se abandonase atingerilor lui, orice ar fi dorit să-i facă. Buzele ei se desfăcură încet, respiraţia îi deveni tot mai grea, în timp ce încerca să ţină pasul cu el, fără a se grăbi în vreun fel.

Pe sub genele lungi, ochii ei întunecaţi străluceau ca două safire atât de intens, încât păreau negri.

Ea îl observa privind-o. Se desfăta vizual cu ea, savurând fiecare clipă, pe măsură ce el o aducea lent, treptat şi inexorabil către momentul de satisfacţie.

Sfârcurile sânilor, trandafirii şi tari, îmbiau, asemenea unor fructe zemoase.

Patima punea stăpânire pe ea, pas cu pas, trupul său unduindu-se în ritmul impus de el şi, în timp ce bujorii dorinţei îi ardeau obrajii, iar pleoapele i se coborau, el îşi lăsă capul în jos şi îi luă unul dintre sfârcuri în gură.

Gustând-o, incitând, aşteptând, simţindu-i dorinţa imperioasă, valul alergându-i prin vene.

Apoi, supse sălbatic, auzindu-i strigătul, simţindu-i mâinile înfipte în părul său, în timp ce-şi cerea izbăvirea.

I-o oferi, desfătându-se, până când ea se linişti. Fără să-şi mai tragă mâna dintre coapsele sale, o ridică şi o întinse pe pat.

Ea îşi deschise ochii şi îl privi, oferindu-se, goală, întinsă pe cuvertura de mătase roşie a patului, în timp ce el se dezbrăca, fără grabă, într-un fel aproape lasciv.

Nu aveau de ce se grăbi în seara aceasta, după cum spusese el. Episodul din acea seară era alcătuit din diferite multe alte acte, iar ea avea nevoie de câteva minute de recuperare între ele. Cu atât mai bine pentru el.

El părea să se fi gândit la toate, dar mai ales să ignore felul în care sângele îi pulsa în vene. Numai faptul că trebuia să se conformeze unui scenariu anume îl făcea să se abţină, să nu cadă peste ea şi s-o posede.

Portia avea pielea incredibil de fină. Cu toate că primul val de dorinţă începuse să slăbească în intensitate, era atât de pală şi de transparentă, de

parcă şi-ar fi luat strălucirea din cea a sfeşnicelor. Părul ei uluitor de negru şi bogat, căzând în onduleuri mari, i se revărsa pe umeri, încadrându-i ovalul feţei.

Părea figura unei Madonne englezeşti, pe al cărei chip îşi pusese amprenta pasiunea, luminată de o lucire senzuală.

De o anticipare fascinantă. De aşteptare.

Simon trecu de cealaltă parte a patului, dezbrăcându-se de haină, de vestă, de cămaşă, ca un bărbat care se pregăteşte de culcare, nicidecum pentru a se bucura de pasiune.

Portia îi urmărea fiecare mişcare.

Nu rostiseră niciun cuvânt, dar tensiunea ce creştea între ei, în jurul lor intensificându-se deasupra patului, era cât se poate de reală.

Făcea inima lui să bată mai tare, pulsul să i se intensifice. Simon îşi scoase în cele din urmă şi pantalonii, pe care-i puse pe spatele scaunului. Apoi veni lângă pat.

Ea îl urmărea pe sub gene, cu ochii întredeschişi. Privirea ei trecu peste chipul lui, peste pieptul lui.

Acestea vor fi foarte curând ale ei…

Simon aproape că-i putea auzi fiecare gând, văzându-i degetele îndoindu-se.

Târându-se pe pat, se dădu jos, stând în picioare, chiar lângă ea.

Întinzând o mână, îi făcu semn:

— Vino aici!

La auzul glasului său, mai mult o comandă, ea-i scurtă chipul cu privirea. Se ridică într-un cot. El întinse mâna, ajutând-o să se aşeze în genunchi, trăgându-se aproape de el. Părul său îi acoperi coapsele. Înainte să fi putut reacţiona, îi simţi răsuflarea fierbinte înţepându-i carnea, apoi ea supse. Lung. Zăbovind.

Şi el a fost pierdut.

Simţea că-şi pierde controlul, în timp ce ea îl tortura astfel. Prinse o clipă când ea se opri şi apucând-o de umeri, o trase înapoi. Ea-i întâlni privirea.

— Încă n-am terminat.

— De ajuns! gâfâi el. Mai târziu.

— Pentru un motiv întemeiat.

— Ai promis!… Că o să te uiţi! Nu o să guşti!

— Mi se pare că protestezi prea mult. Îţi place. Foarte mult.

El îi încolăci şoldurile cu mâinile.

— Îmi place al dracului de mult.

Ea-şi desfăcu buzele, să mai spună ceva. El îi opri vorbele în singurul mod pe care-l cunoştea. O pătrunse încet, găsindu-şi drumul spre teaca ei moale, împingând adânc, adânc, până când ea-şi pierdu respiraţia într-un suspin, împreunându-şi mâinile peste faţa lui, trăgând, lovind, dorindu-şi să-l sărute.

El nu avea nevoie de nicio încurajare. Se mişca prin ea, înăuntrul ei, purtând-o în acelaşi ritm. Ea-l strângea, îl apuca, dansând cu el.

Nu exista, după mintea lui, nicio satisfacţie mai senzuală pentru spada virilităţii sale, decât cea oferită de teaca de came de femeie, fierbinte, umedă şi voluptuoasă.

În special a ei.

Dar, în ceea ce o privea pe Portia, satisfacţia însemna mai mult decât sexul. Ţintea direct spre inima lui, ca un elixir divin de care ajungea să depindă.

El schimbă tempoul, lăsându-se copleşit de dorinţă. Ea îşi încolăci braţele în jurul umerilor şi se înălţă spre el. Către el. Către sărutul lor.

Pentru a creşte, a umfla dorinţa ce urca prin ei, mai primitivă decât voluptatea, mult mai puternică decât pasiunea.

Ca un val alergând prin ei, trăgându-i. Şi ei se lăsau purtaţi de el, mai repede, mai sus, mai adânc, mai tare.

Ea simţi că se sfărâmă. Trupul ei se contractă, apoi tensiunea explodă. Portia strigă, dar strigătul îi fu înăbuşit între trupurile lor. El o opri, o ţinu pe loc cu forţa, cu brutalitate chiar, în timp ce trupul ei era zguduit de fiori de plăcere.

Toată vlaga părea să se scurgă din ea şi se prăbuşi lângă el.

Numai atunci îndrăzni el să se retragă din sărut, să tragă aer în piept, să se gândească. La mişcarea următoare.

Portia respiră şi ea adânc. Realiză că el se oprise, deşi trupul lui era dur, crispat, încordat.

Ridicându-şi capul, îl privi în ochi.

— Ce facem acum?

Îi luă un moment ca să-i răspundă. Când o făcu, vocea îi suna înăbuşit.

— Următorul act.

O trase spre el, împingând-o uşor între pernele de la capul patului.

Se întinse pe burtă, aşteptând ca el s-o răstoarne pe spate. Cum el n-o făcu, se ridică într-un cot, privind înapoi, către şold, către sexul lui în erecţie.

— Ce e?

El ezită, apoi scutură din cap:

— Nimic.

Îi atinse picioarele.

— Întinde-te înapoi.

Se aşeză deasupra ei, desfăcându-i larg coapsele, şi, făcându-şi loc între ele, o pătrunse, împingând atât de puternic, încât ea se arcui, sălbatic.

El se retrase şi o pătrunse din nou, simţindu-se plin, apoi, recunoscător felului în care-i răspundea, se lăsă peste ea.

— Ce-mi poţi spune?

— Nimic care să-ţi fie de folos.

Îi puse o mână pe şold, răsturnând-o, pentru a o pătrunde din nou.

— Nu-ţi dau atenţie, până când nu-mi spui.

El râse:

— Nu mă ispiti!

Ea încercă să-l privească fioros, dar următoarea împunsătură, mai adâncă, mai puternică, îi alungă orice gând din minte.

El coborî, apoi se ridică, încet, deasupra ei, mişcându-se mult mai adânc decât oricând înăuntrul ei.

— Dacă vei afla totul dintr-o dată, nu voi mai avea ce să te învăţ. Nu vreau să te plictiseşti prea repede.

— Nu cred că… „Nu mă voi plictisi niciodată. Nu în această viaţă…” Ea nu-şi termină vorbele şi închise ochii. Încercă să-şi stăvilească acea dorinţă urgentă, care se intensifica la fiecare mişcare a lui, la fiecare penetrare adâncă, la fiecare mişcare a sexului său puternic în trupul ei.

Dar nu putea. Se lăsă în voia lui şi de acolo mai departe. Purtată în marea de dorinţe în care se scăldară, bucurându-se de savoarea momentului. Erau momente intime, preţioase, care le aduseseră mai mult decât bucurie fizică.

O simţi în tot trupul, într-o zonă îndepărtată, încă lucidă, a minţii sale, se miră de intensitatea trăirii ei.

Simţi puterea a ceea ce crescuse între ei, era ceva care se amplifica mereu, legându-le trupurile. Se îndreptau spre extaz, convinşi că-l vor atinge. Inevitabil, acest lucru se întâmplă ridicându-se împreună pe creasta unui val de pasiune, înainte de a se prăbuşi într-o mare de plăcere.

*

Fusese destul de uşor. Atât de uşor, încât nu se mai putea baza pe intuiţia ei. Era sigură că nimic atât de important nu se putea petrece foarte repede.

Era dragoste? Cine ar fi putut spune?

Cu certitudine, între ei apăruse ceva mai puternic decât dorinţa. Fără experienţă cum era, ea era sigură, totuşi, de aceasta.

Plecând de la micul dejun a doua zi, rugându-se ca nimeni să nu fi observat uimitorul său apetit, se îndreptă spre o cameră de zi, cu mică terasă în spate. Avea nevoie să se gândească, să evalueze situaţia, să stabilească încotro se îndreptau; întotdeauna i se părea că poate gândi mai bine în aer liber, în mişcare.

Dar nu cu el pe urme.

Dar pe terasă se întâlni faţă în faţă cu el.

— Vreau să mă gândesc. Plec la o mică plimbare.

Cu mâinile în buzunare, el o privi lung. Înclină din cap.

— Foarte bine.

— Singură.

Ceea ce văzu pe figura lui nu era rodul imaginaţiei ei. Trăsăturile lui se crispară, maxilarele i se încordară, ochii i se îngustară.

— Nu poţi pleca să hoinăreşti de una singură.

Cineva a încercat să te omoare, ai uitat?

— Asta a fost acum câteva zile. Întinse mâinile spre el. Nu are ce să-mi facă.

— Nu ai minte! Dacă individul crede că-ţi poţi aminti ceva, nu se va opri, l-ai auzit pe Stokes. Până nu este prins, nu te poţi duce nicăieri singură, neprotejată.

Ea îl privi printre gene.

— Dacă-ţi imaginezi că voi…

— Nu-mi imaginez, ştiu sigur.

Privindu-l în ochi, ea simţi că-şi pierde firea, ca un vulcan gata să erupă…

Gândurile sale de mai devreme îi reveniseră în minte. Fusese uşor? Aşa crezuse că va fi cu el, uşor?

Îl privi sfidător. Alt bărbat s-ar fi plecat, umil, dar el, bărbatul cel neînduplecat, nici măcar nu clipi. Renunţă să mai bombăne, pentru că asta i-ar fi dus înapoi, la zilele de început, iar ea se scutură, furioasă. Neîntrezărind altă posibilitate de a scăpa, încuviinţă.

— Foarte bine. Mă poţi urma. Observă că el fu luat prin surprindere, realizând că se ambalase prea tare. Îl sfidă. *De la distanţă.*

El clipi de câteva ori. Părea să nu mai fie atât de încordat.

— De ce la distanţă?

Ea nu voi să recunoască, dar el ar fi obligat-o, dacă nu-i spunea adevărul:

— Nu pot să gândesc – nu într-un mod clar –

dacă eşti lângă mine. Sau foarte aproape. Nu mai aşteptă să-i vadă reacţia… Se îndreptă spre trepte. Stai la douăzeci de paşi, cel puţin…

I se păru că-l aude râzând, dar nu se întoarse. Pomi, cu capul sus, luând-o spre lac.

Pe la jumătate, întoarse capul. Îl văzu că abia cobora treptele. Nu se mai uită să vadă dacă zâmbea. Continuă să meargă.

Şi să se gândească la problemele ei.

La el. La ea. La amândoi.

Şi la evoluţia uluitoare a relaţiei lor. Îşi aminti care fusese ţinta ei la început, cea care-o aruncase în braţele lui. Voise să afle, să înveţe despre atracţia dintre bărbat-femeie, cea care o face pe femeie să vrea să se mărite.

Şi aflase răspunsul. Şi încă foarte bine.

Încruntându-se, lăsă capul în jos. Cu mâinile la spate, continua să meargă.

Oare chiar voia să se mărite cu Simon, tiranul?

Da.

De ce?

Nu numai pentru că-i plăcea să împartă patul cu el. Deşi acest aspect era important, nu era esenţial. Dincolo de ignoranţă, crezuse că aspectele fizice sunt importante. Acum, când se convinsese că, alături de un bărbat ca el, puteau ocupa un rol însemnat, nu-şi putea imagina cum numai ele atârnaseră balanţa în favoarea lui Simon.

Nu-i venea încă să creadă că tot ce a fost la început între ei s-a dezvoltat într-o asemenea măsură încât să o influenţeze atât de puternic.

Putea, la fel de bine, să îi spună adevăratul nume: dragoste era aceasta şi nu se mai îndoia că există între ei, aproape tangibilă, niciodată cu adevărat absentă.

Era, într-adevăr ceva nou pentru ei? Ceea ce-i oferea el acum era diferit de ce oferise în trecut? Sau poate vârsta, împrejurările, le deschiseseră ochii, făcându-i să vadă tot ce nu văzuseră până acum?

Era foarte probabil să fie aşa. Privind înapoi, trebui să admită că acel potenţial existase, poate, dintotdeauna, dar mascat şi ascuns de naturala încleştare a personalităţilor lor.

Dar acestea nu li se schimbaseră, cu toate că atât el, cât şi ea... Poate că ajunseseră la maturitatea de a accepta pe fiecare aşa cum este, dacă acesta dovedea receptivitate.

Pajiştea se îngustă într-o alee, care ducea spre lac. Ridică privirea, tocmai când voia să dea colţul...

Se împiedică, îşi prinse fusta cu mâna şi trecu peste un obstacol. Apoi, după ce-şi recăpătă echilibrul, se uită înapoi.

Văzu...

Simţi dintr-o dată cum briza îi ridică şuviţele de la spate, deveni conştientă de felul în care-i bătea inima, de ritmul în care sângele îi curgea

prin vene.

Îşi simţi trupul acoperit de o sudoare rece.

— Simon?

Abia rostise numele lui. El trebuia să fie pe aproape, dar nu în raza privirii sale.

— *Simon!* Strigase de data aceasta cu mai multă convingere.

Îl auzi năpustindu-se spre locul în care se afla. Întinse mâinile, să-l oprească, atunci când el, ca şi ea, se împiedicase de acel „ceva”.

El îşi recăpătă echilibrul, se uită în jos, înjură, şi o trase spre el.

Înjură din nou şi o strânse la piept, de parcă ar fi vrut s-o protejeze. S-o ferească să-l vadă pe acel ţigan, Dennis, întins cu faţa în sus, pe iarbă, strangulat… La fel precum Kitty.

Mort, ca şi ea.

15

Nu. Stokes răspunse întrebării pe care i-o pusese lordul Netherfield. Ei, toţi – Stokes, Simon, Portia, Charlie, Lady O şi înălţimea sa – erau adunaţi în bibliotecă, împărtăşindu-şi temerile. Atât de devreme, nimeni nu poate avea alibi. Fiecare se afla în camera sa, singură!

— Atât de devreme, eh?!

— Se pare că Dennis a început lucrul la ivirea

zorilor.

Dimineaţă, grădinarul-şef l-a văzut, a vorbit cu el, nu mai ştie ora exactă, dar oricum era cu mult înainte ca lumea să se fi trezit. Un singur lucru este sigur. Stokes, aflat în mijlocul încăperii, stătea cu faţa spre ceilalţi, aşezaţi pe fotolii şi sofa. Cel care l-a ucis pe Dennis a fost un bărbat în floarea vârstei. Tânărul acela nu s-a lăsat ucis prea uşor.

Aşezat pe marginea fotoliului Portiei, Simon o privi. Era încă lividă, în stare de şoc, mult prea tăcută, deşi trecuse o jumătate de zi de la oribila ei descoperire. Mai bine zis, de la cea de a doua descoperire. Cu chipul împietrit, se uita la Stokes. Reamintindu-şi urmele de pe iarbă, trupul contorsionat, încuviinţă.

— Kitty putea fi ucisă de oricine. Cu Dennis lucrurile stau altfel.

— Da. Oricum, putem elimina femeile de pe lista ucigaşilor

Lady O clipi des.

— Nu mi-am închipuit că sunt şi ele pe listă.

— Noi i-am considerat pe toţi la fel. Nu aveau de unde să ghicească.

— Mda, presupun că nu. Lady O îşi aruncă şalul spre spate. Aerul de siguranţă, pe care îl arbora de obicei, dispăruse. Cea de a doua crimă şocase pe toată lumea, mult mai profund. Criminalul se afla printre ei, fără îndoială. Poate că unii încercaseră să-şi alunge din minte crima,

dar moartea lui Dennis îi forţase să realizeze că acea monstruozitate nu putea fi dată uitării cu uşurinţă.

Sprijinit de şemineu, Charlie întrebă:

— Cu ce a fost strangulat bietul om?

— Tot cu un cordon de la draperie. De data asta cu altul, de la o cameră de zi.

Charlie făcu o grimasă.

— Asta o putea face oricine.

Stokes încuviinţă.

— Dacă presupunem că aceeaşi persoană a comis ambele crime, am putea reduce considerabil lista suspecţilor.

— Numai la bărbaţi! zise Lady O.

Stokes încuviinţă din cap:

— Şi doar la cei destul de puternici pentru a se descurca, dată fiind statura şi puterea lui Dennis. Ucigaşul nu putea să rişte, fără a fi sigur de reuşită, şi trebuia să acţioneze rapid, nu avea de unde să ştie că nu va fi nimeni prin preajmă.

El ezită un moment, apoi continuă:

— Sunt înclinat să cred că ucigaşul ar putea fi Henry Glossup, James Glossup, Desmond Winfield sau Ambrose Calvin. Făcu o pauză. Când văzu că nimeni nu obiectează, continuă: Toţi aveau motive s-o ucidă pe Kitty Glossup, din punct vedere fizic toţi puteau s-o facă, au şi avut ocazia, şi niciunul nu are alibi.

Simon o auzi pe Portia oftând. Ea începu să tremure, apoi ridică privirea.

— Erau urme pe iarbă. Probabil că iarba era udă la ora aceea, i-am putea lua amprentele…

Cu chipul înnegurat, Stokes scutură din cap.

— Am făcut asta, numai că ucigaşul a fost prevăzător. Pantofii celor menţionaţi sunt curaţi şi uscaţi. Îl privi pe lordul Netherfield. Trebuie să vă mulţumesc, sir. Blenkinsop şi restul personalului mi-au fost de mare folos.

Lordul Netherfield făcu un gest cu mâna.

— Trebuie prins ucigaşul. Nu vreau ca nepoţii, familia, să fie marcaţi de acest fel de lucruri şi de aceea ucigaşul trebuie prins. Îl privi pe Stokes. Am trăit prea mult, pentru a mai fugi de realitate. Dacă nu-l prindem pe criminal, familia va fi izolată, iar cei nevinovaţi vor suferi şi ei. Trebuie prins ucigaşul, înainte ca lucrurile să se complice mai mult.

Stokes ezită, apoi spuse:

— Dacă-mi este iertat, milord, consideraţi, după cum văd, că niciunul dintre nepoţii dumneavoastră nu este vinovat.

Cu mâinile sale bătrâne strângând bastonul, lordul Netherfield confirmă:

— Aşa este. Îi ştiu de când erau mici, niciunul nu are asemenea porniri. Dar dumneata nu ai de unde să ştii asta şi nici n-am cum să te conving. Continuă să-i păstrezi pe lista dumitale, dar îţi repet că nu este niciunul dintre ei.

Stokes înclină capul cu respect.

— Vă mulţumesc. Şi acum, vă rog pe toţi să

mă scuzaţi. Mai am detalii de verificat, deşi nu mă aştept să găsesc vreun indiciu.

Înclinându-se, el plecă.

După ce se închise uşa, Simon observă că Lady O încerca să-i intercepteze privirea, pentru a-l face s-o privească pe Portia.

Dar el nu mai avea nevoie de semnul bătrânei. O privi pe Portia şi o prinse de mână.

— Vino, draga mea, să facem o plimbare călare.

*

Îi însoţi şi Charlie. Îl întâlniră pe James şi-l invitară şi pe el, dar acesta refuză. Nu se simţea prea bine, ştiindu-se pe lista suspecţilor. Acelaşi lucru putea fi spus şi despre ei. Îl lăsară în sala de biliard.

Le găsiră pe celelalte doamne într-un salon. Lucy Buckstead şi gemenele Hammond săriră în sus de bucurie, auzind invitaţia. Mama lor le încurajă, răsuflând uşurată.

Imediat ce se schimbară, se duseră la grajduri, unde îşi găsiră caii. Era deja după-amiază. Portia urcă din nou pe iapa castanie şi pomi în faţă. Simon venea în spatele ei.

O urmărea, observând că părea absentă. Oricum, conducea iapa cu uşurinţă, ca de obicei. Nu trecu mult şi ceilalţi rămaseră în urmă. Când au ajuns pe drumurile pline de frunze de la

Cramborne Chase, caii lor, de parcă s-ar fi înţeles, îşi întinseră picioarele, pornind la galop, unul lângă altul.

Deodată, el trecu brusc pe lângă ea. Portia trase iapa într-o parte. Speriat, el reuşi totuşi să controleze calul, apoi întoarse şi veni lângă ea. Coborâse, lăsând iapa cu frâul liber. Se îndreptase spre locul unde se afla o movilă, risipise cu cizmele frunzele căzute, apoi se opri, cu spatele drept şi capul în sus, privind înainte printre copaci.

Uimit, el opri calul lângă iapa ei, legă ambele animale, apoi veni spre ea.

Era îngrijorat. Portia n-ar fi făcut niciodată ce făcuse acum, să lase calul liber şi să coboare de pe cal în mijlocul unei plimbări.

Se apropie de ea şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Portia?

Ea nu-l privi, scutură doar din cap.

— Nimic… numai că… Se întrerupse, făcu un gest cu mâna. Glasul îi tremura înecat în lacrimi.

El ignoră rezistenţa pe care vru ea s-o opună şi o prinse în braţe.

O strânse la pieptul său, în timp ce ea izbucni în plâns.

— *E îngrozitor!* suspină ea. Au murit amândoi. Morţi! El era atât *de tânăr*, mai tânăr decât noi.

Simon nu spuse nimic, îi atinse uşor părul cu buzele, apoi îi rezemă obrazul de umărul lui. Lăsă

iubirea pe care o simţea pentru ea să-i cuprindă pe amândoi, ca într-o vrajă.

O alină.

Ea se prinse deodată cu mâinile de reverul hainei lui, apoi, brusc, se linişti. Chiar şi suspinele încetară. Părea să se fi calmat.

— Ţi-am udat haina.

— Nu-ţi face probleme.

Ea suspină.

— Ai o batistă?

Simon căută batista şi i-o întinse.

Ea îi şterse haina mai întâi, apoi îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul după care puse batista în buzunarul ei şi ridică privirea spre el.

Genele îi erau încă ude, ochii de un albastru întunecat străluceau. Expresia lor…

Simon se aplecă şi o sărută mai încet la început, apoi o trase mai aproape, sărutând-o pătimaş.

Până când nu mai putu să gândească.

Ceea ce simţise cu ea plângând în braţele lui era mult mai profund decât ceea ce simţise atunci când făceau dragoste.

Se întrebă ce simţea el, ce reacţie ar avea dacă l-ar lăsa foarte aproape, mai ales acum când ea lăsase garda jos. Simon avea acum ocazia s-o vadă aşa cum era, o femeie cu un suflet bun şi cu o blândeţe înnăscută.

Lucru pe care ea îl ascundea foarte bine.

Şi sufletul acesta el îl dorea.

Mai mult ca orice pe lume.

*

Veni şi seara, cu aceeaşi atmosferă tensionată, nefirească. După cum prevăzuse, Stokes nu găsise alte dovezi concludente. Toţi aveau presimţiri sumbre.

Nu se mai auzeau râsete, nimeni nu mai zâmbea. Niciunul nu mai cerea muzică. Doamnele conversau pe teme şi tonuri sumbre, vorbind despre lucruri îndepărtate, fără importanţă.

Când reveni, împreună cu Lordul Netherfield şi cu Glossup, în salonul doamnelor, Simon o căută din priviri pe Portia şi, imediat ce o văzu, o scoase pe terasă. Trebuia s-o ajute să scape de atmosfera aceea apăsătoare, undeva, unde să respire aer curat, să discute liber.

Nici afară nu părea mult mai bine. Aerul era înăbuşitor, sufocant, nicio frunză nu se mişca, ca înaintea unei furtuni.

După ce-şi trase braţul, Portia se duse la balustradă. Aplecându-se peste ea, apoi sprijinindu-se cu braţele, scrută pajiştea.

— De ce crezi că l-a ucis pe Dennis?

El se opri pe lespedea de piatră, la oarecare distanţă, lăsând un spaţiu între ei.

— Din acelaşi motiv pentru care a încercat şi cu tine. Numai că el n-a fost atât de norocos.

— Dacă Dennis ştia ceva, de ce n-a spus

nimic? Stokes l-a interogat, nu-i aşa?!?

— Da. Poate c-a şi spus, numai că nu i-a spus cui trebuia.

Ea se întoarse, încruntată.

— Ce vrei să spui?

El făcu o grimasă.

— Când Stokes s-a dus să discute cu ţiganii, una dintre femei a spus că Dennis fusese cam îngândurat, de parcă îl preocupa ceva. Femeia presupunea că poate era vorba de ceva ce văzuse pe drumul spre casă, după ce aflase de moartea lui Kitty.

Portia îi evită privirea.

— M-am tot gândit, dar nu-mi pot aminti…

El aşteptă. Cum ea nu mai zise nimic, se dădu un pas înapoi. Cu mâinile în buzunare, se rezemă de perete. Urmări cum se lăsa înserarea peste copaci şi pajişte, peste ei.

O privea cu coada ochiului şi ar fi vrut s-o prindă în braţe, să-i ceară să se lase închisă într-un turn, departe de lume, unde nimeni să nu-i poată face rău. Sentimentul acesta îi era cunoscut, deşi era mai puternic decât până acum.

Vântul se înteţi, aducând nori de ploaie. Ea părea mulţumită în acel loc, lăsând noaptea, întunericul să se pogoare peste ei.

Dimineaţa, Simon o urmase ascultător, la douăzeci de paşi în urmă, întrebându-se la ce oare voia ea să se gândească. Şi el se gândise că ar fi vrut să aibă puterea de a o opri să se gândească la

toate cele petrecute.

Ideea că se gândea prea mult îl supăra, îl îngrijora chiar. Nu voia ca ea să mediteze prea mult la relaţia lor, să se convingă că era periculoasă, ameninţătoare în vreun fel. Îl speria.

Se simţea vulnerabil, temător. Ştia asta prea bine.

Sau poate că abia acum începea să înţeleagă.

Ea fusese întotdeauna acea „una” – singura femeie care, fără niciun efort, se impusese conştiinţei sale, simţurilor sale, pur şi simplu doar existând.

Ştiuse de la început că era o femeie deosebită, dar, cunoscându-i atitudinea faţă de bărbaţi, mai ales bărbaţii ca el, îi ascunsese adevărul, refuzând să-l accepte. Dar acesta continuase să existe şi se amplificase.

Acum, el nu-l mai putea nega. Zilele care trecuseră îndepărtaseră toate vălurile, toate sistemele lui de protecţie, îi destăinuise ce simţea pentru ea.

Ea nu înţelesese asta deocamdată, dar ar fi putut.

Iar atunci va decide ce va face.

O privi îndelung. Stătea sprijinită de balustradă, mlădioasă. Simţi nevoia s-o prindă în braţe chiar atunci, şi să lase naibii toate acele pretenţii ale ei de a lua propria-i hotărâre, de a veni la el de bunăvoie. Dorinţa deveni tot mai intensă, chiar alimentată de ultimele pericole prin

care trecuseră. Cu toate acestea, ştia că primul pas pe care l-ar face în această direcţie ar fi ca o palmă pentru Portia.

Nu va mai avea încredere în el şi el va pierde tot ce a câştigat până acum.

O va pierde.

Vântul începu să bată, dansându-i prin păr. Aerul deveni proaspăt, mai rece. Ploaia nu putea fi departe.

Se îndepărtă de perete, veni spre ea…

Auzi un sunet de undeva, de deasupra lor. Privi în sus.

Văzu o umbră pe acoperiş.

Se aruncă asupra Portiei, acoperind-o cu trupul său, o prinse, apoi se prăbuşiră amândoi pe pământ.

Un vas de pe acoperiş căzu chiar atunci, în locul în care fusese ea. Făcu un zgomot puternic, apoi se sparse în mii de cioburi.

Un fragment îi lovi braţul ridicat pentru a o proteja. Simţi o durere puternică, apoi nimic.

Tăcere, o tăcere absolută, care contrastă cu zgomotul dinainte.

Simon ridică privirea, sesiză pericolul şi o ridică repede pe Portia.

În casă, cineva începu să ţipe. Lordul Glossup, urmat de Lordul Netherfield apărură în uşa terasei.

O privire a fost de ajuns pentru a vedea ce se întâmplase.

— Dumnezeule! Lordul Glossup veni repede spre ea. Eşti bine, draga mea?

Strângând, speriată, haina lui Simon, Portia reuşi să încuviinţeze. Lordul Glossup o bătu pe umăr, apoi se grăbi spre pajişte. Când ajunse acolo, ridică privirea spre acoperiş.

— Nu se vede nimeni acolo, dar nu mai am ochii atât de buni.

Din uşa salonului Lordul Netherfield îi chemă:

— Veniţi înăuntru!

Simon se uită la Portia şi o simţi cum se încordează. Se eliberă din braţele lui şi se lasă condusă spre uşă.

Înăuntru, alarmată, Lady O lovea podeaua cu bastonul.

— Ce *se întâmplă* cu lumea asta? Aş vrea să ştiu!

Blenkinsop băgă capul pe uşă:

— Da, milord. Doriţi ceva?

Lordul Netherfield făcu un gest cu mâna:

— Adu-l pe Stokes. Domnişoara Portia a fost atacată.

— O, Doamne!

Lady Calvin deveni lividă.

Doamna Buckstead se aşeză lângă ea şi începu să-i maseze încheieturile.

— Linişteşte-te, domnişoara Portia este teafără.

Aflate lângă mama lor, surorile Hammond izbucniră în plâns. Lady Hammond şi Lucy

Buckstead, deşi nu se aflau într-o stare mai bună, încercară să le consoleze. Doamna Archer şi Lady Glossup păreau şi ele dezorientate, uluite.

Lordul Netherfield încă mai vorbea cu Blenkinsop, când Lordul Glossup se întoarse.

— Spune-i lui Stokes să vină mai bine în bibliotecă. Îl aşteptăm acolo.

*

Oricât încercară să se concentreze asupra incidentului, nu reuşiră să-şi amintească nicio informaţie preţioasă.

Cu ajutorul lui Blenkinsop, aflară de la cei care făceau parte din personalul casei tot ce ştiau aceştia, şi stabiliră patru suspecţi. James şi Desmond părăsiseră salonul, ducându-se, probabil, în camerele lor; Henry se aflase în biroul lui, iar Ambrose scrisese nişte scrisori în bibliotecă. Toţi ar fi putut să încerce s-o ucidă pe Portia.

Stokes şi Lordul Glossup urcară în pod şi de acolo pe acoperiş. Când reveniră, Stokes confirmă că acolo putea să aibă oricine acces şi să disloce un vas de piatră ca acela.

— Sunt grele, şi nu sunt fixate în niciun fel. El îl privi pe Simon, încruntându-se. Văd că aveţi o rană care sângerează.

Simon se uită la braţul său. Cioburile îi rupseseră mâneca hainei. Marginile rupte erau

pătate de sânge.

— Nu cred că mai sângerez, s-a oprit.

Portia, care stătea pe un scaun, lângă el, se plecă şi-l trase spre ea, să vadă mai bine. Oftând, îi făcu pe voie, ştiind că, altfel, ea s-ar ridica. Era atât de palidă! Nici nu se putea ţine pe picioare.

Văzând rana, care pentru el părea un fleac, ea păli şi mai tare. Se uită la Stokes.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de noi, aş vrea să mă retrag.

— Desigur, răspunse acesta. Dacă se mai iveşte ceva, putem discuta mâine.

El interceptă privirea lui Simon, şi-i făcu semn că Portia nu trebuia lăsată singură.

Acesta o scoase din încăpere, conducând-o prin hol, spre scară. După ce trase aer în piept, ea-şi prinse poalele rochiei cu mâna şi urcă fără ajutorul lui.

Când ajunse în capul scărilor, hotărî:

— Rana ta trebuie pansată. Se îndreptă spre camera lui.

El se încruntă, dar pomi după ea.

— Este un fleac, nici măcar n-o simt.

— Am auzit de atâtea răni superficiale care nefiind îngrijite au evoluat în cangrenă. Când ajunseră în camera lui, Portia se întoarse spre el:

— Nu-ţi face probleme, te voi îngriji cu atenţie şi nu vei simţi nimic.

Simon se opri în faţa ei. Era atât de hotărâtă, încăpăţânată şi atât de palidă! Sigur că-l va durea,

dar nu în sensul la care se referea ea.

— Dacă insişti.

Ea era hotărâtă să facă ceea ce-şi propusese. Îşi dezgoli pieptul şi braţul, pentru ca ea să-l îngrijească.

Lui nu-i plăcuse niciodată ca vreo femeie să aibă grijă de el, mai ales când se întâmplase să fie rănit. Avusese multe asemenea ocazii, dar rănile nu-l afectaseră prea tare, ci doar faptul că femeile făceau o dramă din asta.

Nici acum nu-i convenea să fie îngrijit de o femeie. Dar îşi muşcă buzele, lăsă mândria la o parte şi o lăsă pe Portia să-şi vadă de ale ei.

Se simţea ca un cuceritor redus Ia statutul unui puşti de şase ani, neajutorat în faţa femeii care voia să aibă grijă de el.

O privi cu atenţie, în timp ce ea îi spălă şi curăţă rana, care era mai profundă decât ar fi crezut. Îi aplică un pansament peste rană. El îi urmărea mâna cu degetele lungi, subţiri, mlădioase, exact cum era ea.

Simţi că nu-şi mai poate stăvili emoţiile.

Ridică încet capul, reamintindu-şi scena de pe terasă. Se încordă fără să vrea.

Portia, care se afla acum atât de aproape de el, fusese la un pas de moarte!…

De îndată ce ea termină, el se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Departe de ea. Departe de ispita de a o prinde în braţe, de a o face a lui, de a o lua din acel loc, ducând-o departe de orice

primejdie.

Se străduí să conştientizeze că o putea pierde în mai multe feluri.

Portia îl urmări cum se depărtează şi-i observă crisparea, din felul cum îşi ţinea pumnii încleştaţi. După ce curăţă lavoarul, apoi haina, se opri lângă pat, privindu-l.

El se uita pe fereastră, încordat, de parcă ar fi luptat să-şi reprime tensiunea interioară. Era teamă sau reacţie la teamă, la pericol sau la pericolul care o pândea pe ea? Era ceva real, care emana din toată fiinţa lui, afectându-i pe amândoi.

Şi numai din vina ucigaşului! Căderea acelui vas umpluse paharul! Ea fusese speriată, îngrijorată, chiar mai mult decât ar fi crezut, dar acum începea să se înfurie.

Era destul de rău că acel diavol ucisese nu o dată, ci de două ori, dar ceea ce-i făcea ei, ce-i făcea lui Simon, acum, era şi mai rău, afectând relaţia lor, mai ales în aceste momente, când încercau să ajungă la un numitor comun… Şi el nu permisese nimănui, niciodată, să-i influenţeze viaţa.

Iritarea lui se transformă în mânie. Temperamentul ei îi ajutase întotdeauna să-şi înlăture teama. Se rezemă de cadrul celeilalte ferestre. Îl privi pe Simon.

— Ce se întâmplă?

El o privi, şi pentru prima oară îi răspunse fără a încerca să evite subiectul:

— Vreau să te ştiu în siguranţă.

Ea luă în considerare ce citea în ochii lui, pe chipul lui. Ce desluşea din timbrul dur al vocii sale.

— De ce este atât de importantă siguranţa mea? De ce ai simţit întotdeauna nevoia să mă protejezi?

— N-aş putea spune din ce cauză, dar aşa am simţit.

— Ştiu. Dar, totuşi, din ce motiv?

El se încruntă. Pentru câteva clipe, ea crezu că nu va primi răspuns. Apoi el începu, pe un ton scăzut:

— Pentru că eşti foarte importantă pentru mine. Pentru că… protejându-te, mă protejez pe mine. Sau o parte din mine.

Cuvintele acestea nu veniseră atât de uşor. El întoarse capul şi-i întâlni privirea, dar nu socoti că trebuie să schimbe ceva din ceea ce spusese deja.

Portia îşi încrucişă braţele, privindu-l în ochi.

— Ce te îngrijorează cu adevărat? Ştii că te voi lăsa să te învârţi în jurul meu, să mă protejezi, că nu voi face nimic necugetat, dar nu este asta!

El simţi că rezistenţa începe să i se micşoreze, ca un perete care începe să cadă, puţin câte puţin.

— Te vreau *doar a mea.* Încleştă maxilarul. Şi nu vreau să ne stea nimic în cale. Trase aer adânc în piept, apoi privi în altă parte. Vreau să-mi promiţi că nimic din ce se întâmplă aici sau ce se

întâmplă cu noi din pricina tuturor acestora nu se va întoarce împotriva mea. Şi că nu vei lăsa ca aceste evenimente să-ţi influenţeze deciziile.

Ea îi citise acest lucru în priviri, văzuse lupta care se dădea în sufletul lui, cu toată aparenţa lui de bărbat puternic. Simţise vigoarea, forţa, necesitatea de a domina şi pe care şi le înfrânase. Tendinţa masculină de a domina, oprită doar de o voinţă la fel de puternică. Era nevoie de curaj pentru a înţelege asta acum, când ea era obiectul preocupărilor lui, şi nu avea de gând să dispară.

El, la rându-i, încercase din răsputeri să se schimbe, chiar împotriva propriului fel de a fi.

Portia îl privi.

— Nu-ţi pot promite asta. Nu pot să închid ochii şi să nu te văd aşa cum eşti, sau… pe mine aşa cum sunt.

Momentul de încordare trecuse, iar el spuse cu jumătate de glas:

— Ai încredere în mine. Asta este *tot* ce-ţi cer, să ai încredere.

Ea nu-i răspunse, era prea devreme. Dacă era s-o facă, pentru acel „tot” al lui îi trebuia întreaga viaţă.

Văzând că ea tace, Simon o întoarse cu faţa spre el.

Îşi aplecă încet capul:

— Când vei lua o hotărâre, aminteşte-ţi vorbele mele.

Ea ridică braţele, prinzându-l pe după gât,

oferindu-i gura, aşa cum dorise. În acea arenă, ea era deja ceea ce voise sufletul lui de cuceritor.

El primi totul, prinzând-o în braţe, sărutând-o, lipindu-i trupul de al lui, într-o perspectivă explicită a celor ce urmau să se întâmple.

Ea nu se retrase, nu se împotrivi; în acest domeniu, între ei toate barierele căzuseră.

Cel puţin toate *ale ei.*

Când îl lăsă s-o poarte în braţe spre pat, apoi să-i scoată rochia şi lenjeria, şi când el se întinse gol pe cearşafuri, iar goliciunea lui i-o atinse pe a ei, când îi atinse cu mâinile, şi buzele, şi gura, şi limba lui pielea ei, trupul său stârnindu-i plăcerea şi încântarea, în timp ce-şi desfăcea coapsele şi ea-l legăna, în timp ce devenea una cu el şi călăreau împreună prin de-acum cunoscutul ţinut al pasiunii, prin valea dorinţei senzuale, şi apoi mai adânc, în intimitatea ei, până unde pielea ei era umedă şi fierbinte, respiraţiile le devenea aspre, în timp ce trupurile lor se împreunau sălbatic, până la fericirea finală, chiar şi atunci, ea ştiu, cu o intuiţie acută, că el încă rămânea departe de ea cu o mică parte din el, ascunzând acel „ceva” mai adânc, separându-l de ea.

Îi ceruse să aibă încredere în el. În acest domeniu, avea. Dar el nu era încă pe deplin încrezător în ea – nu atât de mult, încât să-i dezvăluie această ultimă parte din el.

Poate o va face într-o zi.

În clipa în care atinseseră împreună clipa de

împlinire şi apoi căzuseră parcă în gol, ea înţelesese că se afla în punctul în care trebuia să cucerească şi ultima piesă a puzzle-ului, adică pe el.

Pentru asta trebuia să fie a lui în toate felurile în care dorea el, şi pe care le cerea şi de care, poate, avea nevoie.

Acesta era preţul cunoaşterii, pentru a i se permite să pătrundă în fiecare colţ al sufletului lui.

Pe când stăteau întinşi în pat, ea îi acoperi spatele lat cu mâinile, strângându-l la piept, minunându-se de cât este de puternic, de muşchii bine conturaţi şi de pieptul care o apăsa cam greu, dar o şi proteja, îi conferea siguranţă, bucurându-se de ea ca de o comoară.

Îşi trecu degetele prin părul lui, răvăşindu-i buclele de mătase, apoi netezindu-le la loc. Se uită la figura lui ascunsă de întuneric. Îşi dori ca el să mai aprindă o dată lumânările, pentru că-i plăcea teribil să-l vadă aşa sătul, pe deplin satisfăcut, după ce îşi găsise eliberarea în ea.

Era o putere, încântătoare putere, să ştie că ea îl adusese în starea asta.

Ridicând capul, îşi lipi buzele de tâmpla sa.

— Nici nu ţi-am mulţumit că m-ai salvat.

După o clipă el spuse:

— O s-o faci mai târziu.

Ea zâmbi şi rămase culcată pe spate, ştiind că alături de el nici asasinul, nici teama n-o puteau ajunge. Singurul lucru real era dragostea lor.

Legătura emoţională, bucuria fizică împărtăşită.

Dragostea.

Fusese dintotdeauna acolo, aşteptând ca ei s-o aducă la suprafaţă, s-o recunoască, s-o înţeleagă şi s-o pretindă.

Portia îşi ridică ochii spre el, realizând că şi el o privea.

Îşi dădu seama că nu era nevoie să-i spună – el ştia.

Se întoarse cu faţa spre el, buzele lor se regăsiră într-un sărut care exprima totul.

Din nou privirile li se întâlniră, el îşi trecu mâna peste spatele ei, peste umărul ei, o strânse la pieptul său, apoi mâna i se opri pe şoldurile ei. Închise ochii. Se scufundă în somn.

A fost un gest simplu, de acceptare.

Ea făcu la fel, acceptând la rându-i.

*

Avem o problemă. Stokes se afla în mijlocul casei de vară cu faţa spre Portia, Simon şi Charlie. Tocmai terminaseră micul dejun, unde el apăruse pentru a le solicita o scurtă întrevedere.

— Domnii Archer şi Buckstead mi-au cerut permisiunea să plece împreună cu familiile lor. Îi mai pot amâna o zi sau două, dar nu mai mult. Aceasta ar fi o problemă pentru noi.

Făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat o reacţie

din partea lor, apoi continuă:

— Adevărul este că nu avem nicio dovadă şi se pare că nu prea avem cum să-l prindem pe acest ucigaş. Întinse o mână, când Charlie vru să spună ceva. Ştiu că va fi greu pentru familia Glossup, dar lucrurile sunt deja foarte complicate.

Stokes se uită la Simon. Şi Portia făcu acest lucru, realizând că Simon înţelesese ce voise să spună Stokes.

El o privi, iar Stokes continuă:

— Se pare că domnişoara Ashford este singura cu care asasinul a dat greş. După incidentul de ieri, ştim că, indiferent dacă dânsa ştia sau nu ceva care l-ar putea identifica, el o urmăreşte în continuare. Vipera a fost o încercare de a o speria, dar ce s-a întâmplat seara trecută a fost cu scopul de a o elimina. La fel ca pe Dennis.

Simon îl întrebă pe Stokes:

— Spuneţi că nu se va opri?! Că se simte dator să continue, s-o urmărească pe Portia dincolo de graniţele moşiei Glossup, oriunde s-ar duce, până când se va asigura că nu mai este o ameninţare?

Stokes încuviinţă.

— Indiferent cine este, simte că are mult de pierdut, dac-o lasă liberă. Se teme că-şi va aminti ceva care o va duce la el.

Portia făcu o grimasă.

— Mi-am stors creierul, dar tot nu am niciun indiciu.

— Vă cred, dar el nu ştie asta, e convins că vă veţi aminti ceva.

Charlie, care era foarte îngândurat, interveni:

— Este cam greu să protejezi pe cineva care apare des în societate, acolo se pot petrece multe accidente.

Cei trei bărbaţi o priviră. Portia ar fi trebuit să se teamă, în orice caz, ea nu simţi decât iritare.

— N-am de gând să mă ascund tot restul vieţii.

Stokes făcu o grimasă.

— Ei bine, tocmai *asta* e problema.

Simon se uită la Stokes.

— Sper că nu ne-aţi adus aici să ne spuneţi asta. Am crezut că aţi alcătuit un plan, să-i veniţi de hac acestui ticălos!

Stokes încuviinţă.

— M-am gândit la un plan, dar nu este ceva pe care dumneavoastră să-l… Îi scrută cu privirea pe cei trei din faţa lui… Nu cred că vă este pe plac.

Se făcu linişte.

— Va merge? întrebă Simon.

Stokes nu ezită.

— Nu l-aş propune dacă aş considera că nu poate fi aplicat.

Charlie se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Ce vrem să obţinem? Demascarea ucigaşului?

— Da.

— Asta înseamnă nu *numai că* Portia va scăpa de ameninţarea lui, dar şi familia Glossup la fel, iar Calvin şi Winfield nu vor mai fi suspectaţi?

Stokes încuviinţă din nou.

— Totul va fi dat la iveală, ucigaşul demascat şi se va face dreptate. Şi chiar mai mult: se va anunţa public că s-a făcut dreptate.

— Ce plan aveţi? întrebă Portia.

Stokes ezită o clipă, apoi spuse:

— Totul se învârte, de fapt, în jurul dumitale, domnişoară Ashford, întrucât eşti singura noastră speranţă de a-l atrage pe criminal.

Stokes se uită la Simon, când rosti aceste vorbe.

Simon îi întâlni privirea, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic, apoi se rezemă de spătarul scaunului şi făcu un gest evaziv.

— Spune-ne planul dumitale.

16

Nici unuia nu-i plăcu ideea. Dar, întrucât nu găsiră alta mai bună, se simţiră obligaţi să încerce cel puţin să facă tot posibilul ca lucrurile să meargă, chiar dacă planul în sine era îngrozitor.

Portia nu ştia sigur cine se aştepta cel mai puţin la asta: ea, Simon sau Charlie. Şarada le

impunea să calce în picioare acele virtuţi pe care le preţuiau cel mai mult.

Se uită la Charlie, care păşea şovăielnic alături de ea.

— Te previn, nu ştiu nimic despre arta flirtului.

— Îţi poţi imagina că sunt Simon, să te comporţi aşa cum faci cu el.

— Obişnuiam să ne taxăm pentru fiecare greşeală. Acum, n-o mai facem.

— Îmi amintesc… Ce te-a făcut să te opreşti? El părea realmente uimit.

— Nu ştiu. Se gândi o clipă, apoi spuse: Cred că nici el nu ştie.

Charlie o privi. Când ea se întoarse spre el, se încruntă.

— Va trebui să ne gândim la ceva… Nu vom avea timp să te instruim. N-ai putea s-o imiţi pe Kitty? Justiţie poetică – să folosim vicleniile ei pentru a-l prinde în capcană pe ucigaş.

Ideea era incitantă.

— Aş putea încerca, îmi plac şaradele. Aş putea să încerc să fiu ca ea.

— Da, ar fi bine.

Se uită la Charlie şi zâmbi. Încântată. De parcă ar fi fost un text ezoteric, pe care-l căutase ani de-a rândul şi-l găsise în sfârşit, ceva a cărui descoperire îi produse o mare bucurie.

Observă că el o privea circumspect, lucru care o făcu să râdă.

— Opreşte-te! Ştii că este o simulare! Râzând din tot sufletul, îl prinse de braţ, apoi îi aruncă o privire lui Simon, care îi scruta încruntat de pe terasă.

Charlie inspiră adânc, apoi o bătu încet pe mână.

— Ei bine, ţi-am povestit de Lordul Carnegie şi caii lui?

Îi povesti acele amănunte ridicole, iar ea chicoti amuzată, se rezemă de braţul lui, pentru a părea dacă nu ridicolă, precum Kitty, măcar pentru a-l face gelos pe Simon.

Pentru a provoca o eventuală ruptură între ei.

Stokes îşi făcuse datoria exercitându-şi autoritatea, şi mai câştigase două zile, în care să ademenească ucigaşul. Le spusese că vor putea pleca peste două zile şi toţi se relaxaseră. Întâmplarea cu vasul căzut din senin trecu drept accident, graţie Lordului Netherfield şi a Lordului Glossup.

Înălţimile lor nu erau singurele la curent cu planul disperat. Bineînţeles îl mai ştia şi Stokes. După cum bine spusese acesta, cu cât ştia mai puţină lume, cu atât era mai bine.

Era încercarea lor de a-l face pe ucigaş să creadă că Simon n-ar mai veghea asupra Portiei în seara următoare.

— Asasinul va prefera să se descurce cu tine aici, dacă va putea! spusese Stokes. Trebuie să-i creăm „ocazia”, să-l lăsăm să se desfăşoare.

Fuseseră toţi de acord, şi iat-o flirtând, mai bine-zis încercând să flirteze cu Charlie.

— Vino. Încă zâmbind, îl trase pe cărarea care ducea la templu. Sunt sigură că gazda noastră, Kitty, te-ar fi ademenit aici, dacă ar fi putut.

— Probabil, zise Charlie, lăsându-se condus.

Când se apropiară de capătul potecii, Portia privi înapoi spre silueta înaltă de pe terasă. Când se întoarse, spre Charlie, acesta o privi foarte ciudat.

— Taman bine că ei sunt la distanţă, imediat ai lăsat jos garda când te-ai uitat spre el. Va trebui să fii mai atentă dacă vrei să-l convingi pe ticălosul ăla că ai terminat cu Simon.

Portia îl îngheţă cu o privire, apoi pufni în râs, prinzându-l de braţ, rezemându-se de el.

— Eşti atât de ciudat!

Charlie pufni:

— Nu este nevoie să exagerezi. Presupunem că trebuie să fim doar credibili.

Portia zâmbi, cu farmecul ei firesc. Ţinând capul sus, pomi pe cărare, mergând foarte aproape de Charlie, atârnată de braţul lui.

Imediat ce nu mai putură fi văzuţi de pe terasă, el profită de ocazie s-o instruiască asupra felului în care-i putea încuraja pe bărbaţii ca el.

— Important este să te agăţi de fiecare cuvânt pe care ţi-l spun ei, cu ochii mari. De parcă ar rosti numai vorbe de duh… Charlie îşi însoţi

vorbele cu un gest al mâinii.

— Ovidiu?

El clipi de câteva ori.

— Mă gândeam la Byron sau Shelley, dar dacă ai pomenit de Ovidiu… Se încruntă. Ştie Simon ce gusturi stranii ai?

Ea începu să râdă, strângându-l de braţ. Dar scăpăra din ochi. Ajunseseră la templu. Apucându-l de mână, ea îl urmă pe trepte.

— Vino să vedem priveliştea.

Străbătură zona pardosită cu marmură spre celălalt capăt şi priviră în depărtare.

Charlie stătea foarte aproape de ea. După un moment, îşi plecă încet capul, murmurând:

— Ştii, niciodată n-am putut înţelege, numai Dumnezeu ştie, eşti destul de atrăgătoare, dar… Te rog să nu te repezi la mine, mă sperie ideea de a-mi lua anumite libertăţi cu tine.

Ea începuse să râdă. Uitându-se înapoi, întâlni privirea uşor batjocoritoare a lui Charlie.

— Nu contează. Fără îndoială este vina lui Ovidiu.

Auziră paşi pe cărare. Se întoarseră, despărţindu-se, cu un aer aparent vinovat.

Simon o conducea pe Lucy Buckstead pe trepte.

Portia îşi simţi propria-i reacţie, de parcă toate simţurile ei s-ar fi îndreptat spre el, concentrându-se asupra lui, privindu-l doar pe el, tocmai pentru că se apropiase. Charlie fusese mult

mai aproape, dar prezenţa lui n-o afectase în vreun fel. Iar Simon, numai pentru că se afla în apropiere, îi accelerase pulsul.

Amintindu-şi comentariile lui Charlie, abordă o mină indiferentă.

Lucy îi observă. Zâmbetul îi pieri.

— O, n-am vrut să vă întrerupem.

— Aşa este, întări şi Simon. Deşi se pare că discuţia vă fascina. Care era subiectul?

Pusese întrebarea pe un ton rece, inchizitorial.

Portia îl sfidă.

— Ovidiu.

Buzele lui se arcuiră uşor dispreţuitor.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Ea îi oferise ocazia, ştiind cum va reacţiona. Ştia că era o şaradă, dar dispreţul lui o duru. De aceea, i se păru mult mai uşor să-i întoarcă spatele, să-l ia pe Charlie de braţ.

— Ne-am bucurat de privelişte. Vă lăsăm acum pe voi să vă desfătaţi.

Biata Lucy era vădit jenată. Charlie păstrase un aer uşor şăgalnic, dar, când se îndreptară spre pajişte, răsuflă uşurat. Privi înainte.

— Nu ştiu dacă pot s-o fac.

Ea îl prinse de braţ.

— Trebuie, alternativa este mai rea.

Se întoarseră spre pajişte, la terasă, la restul invitaţilor, încercară să păstreze şi să desfăşoare mai departe şarada de-a lungul întregii zile.

După ce făcu acest prim pas, Portia se strădui să-l trateze pe Simon nu aşa cum obişnuia, ci să-l respingă, să-l dezamăgească. Nu-i era uşor. Nu putea să-l privească în ochi, nu-şi lua privirea de pe buzele lui strânse, dure.

Atitudinea lui rece, dezaprobatoare, o ajuta pe o parte, dar o rănea, pe de alta.

Chiar ştiind că era o prefăcătorie, lumea iluziilor era cea în care se aflau acum. Şi în această lume, comportamentul lor o ameninţa pe ea, ca şi pe el, şi relaţia lor.

Ea reacţionă la această ameninţare pe care o simţea, chiar dacă, poate, nu era reală. Inima i se contracta dureros. Când se lăsă noaptea şi lumea se retrase, atitudinea ei, scutul pus între ea şi restul lumii, era deja deteriorat.

Dar ceilalţi observaseră şi chiar crezuseră, li se citea în priviri.

Iar asta conta, îşi spuse ea sucindu-se şi răsucindu-se în faţa şemineului din camera lui Lady O.

Chiar şi aceasta o privea mai distantă şi mai rece ca de obicei, de parcă ar fi ştiut prea multe, pentru a mai putea fi dusă de nas, dar nu făcu niciun comentariu. O urmărea cu mare atenţie.

Acum, în partea cealaltă a camerei, bătrâna doamnă sforăia încet.

Ceasurile din casă începură să bată. Era ora douăsprezece. Miezul nopţii. Ceilalţi erau culcaţi de acum, dormeau duşi… Iar ea închise ochii,

dorind să facă acelaşi lucru.

Dar nu putea. Nu-şi putea domoli neliniştea din suflet.

Totul era iraţional, emoţionant, dar şi foarte real.

Respiră adânc, simţind o greutate pe suflet, care nu-i dădea pace, de când fusese la templu.

Începu să bombăne, aruncă la o parte aşternuturile şi se ridică. Îşi lăsase afară rochia pentru a doua zi. Se îmbrăcă, se mai controlă o dată, se încălţă, îşi puse ciorapii în buzunar, mai aruncă o privire spre patul în care sforăia Lady O, şi ieşi.

*

Simon stătea în faţa ferestrei, cu un pahar de brandy în mână, doar în vestă. Privea spre grădină şi încerca să nu se gândească la nimic. Să se liniştească. Să ignore temerile, neliniştile pe care le simţea. Nu erau întemeiate, dar totuşi… Uşa se deschise. Se întoarse chiar când intră Portia, îl zări. Încercă să-i vadă chipul prin întunericul din cameră, apoi veni spre el.

— Am crezut că te-ai culcat.

El o privi şi mai mult simţi decât observă nesiguranţa ei.

— Nu te aşteptam, nu mi-am imaginat că vei veni.

El mai ezită o clipă, apoi puse paharul pe

pervaz şi întinse braţele spre ea. Portia i se cuibări la piept.

O prinse în braţe. Ea îl luă pe după gât, buzele li se întâlniră, se contopiră, trupurile li se apropiară. Timp de un minut, sărutul lor reprezentă salvarea într-o lume devenită brusc periculoasă.

Ea oftă, când se termină sărutul, el ridică încet capul. Portia îşi aşeză apoi capul pe umărul lui.

— Mi se pare *îngrozitor.* Cum a putut Kitty să facă asta? Chiar dacă nu era serios… Se cutremură şi-l privi. Mă face să mă simt efectiv rău.

El izbucni într-un râs ciudat, brusc.

— Scenariul nu prevede nimic nici pentru stomacul meu.

Simţind-o lipită de el, zveltă, vibrantă, caldă, plină de viaţă sub mâinile sale, cu sânii lipiţi de pieptul lui, cu coapsele lipite de ale lui, cu pântecele atingându-i sexul în erecţie prin simpla ei apropiere fizică se linişti. Faptul că era a lui îl linişti, prădătorul din el se lăsă jos, gata să toarcă, asemenea unei feline.

El îi mângâie spatele, simţind răspunsul ei imediat. Îi zâmbi.

— Mai bine mergem în pat.

— Hmm… Portia îi întoarse zâmbetul, se întinse şi-l sărută. Ar fi mai bine… Este singurul mod în care mai putem dormi un pic.

El începu să râdă, simţindu-se dintr-o dată foarte bine. Amintirile neplăcute ale zilei pieriră, lăsându-l să respire liber, să trăiască, să iubească din nou.

S-o iubească pe ea.

Portia se lăsă condusă spre pat, şi el o lăsă să-şi scrie propriul scenariu. Simon îi dădu tot ce-şi dorise şi chiar mai mult, chiar dacă nu ştia sigur dacă ea înţelegea acest lucru.

Dacă ea ghicea, sau văzuse, ori înţelesese cât o iubea.

Dar aceasta nu mai conta acum. Ce simţea era chiar acolo, prea real, prea puternic, prea mult o parte din el, ca să mai poată nega.

Cât despre ea… N-ar fi vrut ca ea să se afle aici în seara aceea, împărţind acele momente, dacă n-ar fi simţit în inima sa în acelaşi fel. Din nou, el nu îşi putea spune dacă ea chiar înţelegea.

Era pregătit să aibă răbdare.

Se întinse pe spate, urmărind-o pe Portia urcându-se deasupra lui, folosindu-şi trupul pentru a-l mângâia, a-l alina, şi bucurându-se efectiv, zgomotos, de fiecare secundă. Îi prinse mâinile, trăgând-o în jos şi se bucură de ea, apoi se trase înapoi pentru a o privi, în timp ce ea atingea paroxismul orgasmului, absolut convins că nu văzuse nicicând, în viaţa sa, o privelişte mai splendidă.

Singurul lucru, din ceea ce a urmat, care l-a făcut să se simtă şi mai minunat, s-a întâmplat

atunci când ea s-a destins sub el, moleşită, satisfăcută, iar el şi-a împlântat spada în teaca ei şi a simţit-o zvâcnind, apoi mişcându-se şi venind către el, în timp ce o pătrundea, mai adânc, mai puternic, cu fiecare izbitură.

Şi apoi au ajuns acolo unde îşi doriseră să fie, pe piscul pe care au vrut să-l atingă.

Fericirea îi copleşise, extazul le luase minţile. Nimic în urmă, nimic înainte… doar inimile contopite a doi îndrăgostiţi.

Pasiunea îi cuprinsese pe amândoi.

Se prăbuşiră, moleşiţi, şi adormiră îmbrăţişaţi.

*

Despărţirea a fost mai grea. Au simţit-o amândoi din plin. Se luptară să scape din acele legături, care-i făcuseră prizonieri pe amândoi, cu mai multă putere decât se aşteptaseră, cu mai multă forţă decât şi-ar fi închipuit.

La ivirea zorilor, Portia se strecurase din camera lui singură, iar Simon rămăsese să se gândească la cele întâmplate în ultimele ore, la ceea ce însemnau acestea, pentru ea şi pentru el.

Ceasul de pe şemineu ticăia uşor. Când se făcu şapte, el oftă. Cu părere de rău, dădu deoparte, cât mai adânc în minte, gândurile, încercând să nu lase în vreun fel ca tot ce împărţea cu ea să fie afectat de ceea ce vor fi

obligaţi să facă sau să spună în timpul zilei. Orice li s-ar fi impus să facă.

Dădu la o parte păturile, se ridică şi se îmbracă.

*

Charlie se afla deja în salonul unde se servea micul dejun, când apăru Simon. Mai erau acolo şi James, Henry şi tatăl lor. Simon îi salută pe toţi, apoi privirea îi zăbovi asupra lui Charlie, care se aşezase în faţa lui James.

Sosi şi Lucy Buckstead, apoi Portia. Strălucitoare, veselă, fermecătoare, zâmbindu-i lui Charlie.

Pe Simon îl ignoră.

Se aşeză lângă Charlie, cu care începu o conversaţie despre cunoştinţele lor comune din oraş.

Simon o urmărea cu o privire dură, necruţătoare.

James îl privi, apoi se uită la Charlie şi la Portia. După o clipă, îşi întoarse capul spre Simon, întrebându-l ceva despre cai.

În timpul dimineţii, „înţepăturile” pe care şi le adresau deveniră şi mai usturătoare, mai precis dirijate, iar neînţelegerile dintre ei trei tot mai evidente.

James încercă să intervină, să-l salveze pe Charlie din această ciudată înfruntare. Toţi au

înţeles, au apreciat gestul, dar nu şi-au putut permite să se amuze pe seama lui.

Realizând cu câtă dificultate, atât Simon cât şi Charlie, respinseseră ajutorul lui James, Portia ridică nasul sfidătoare, îl umili prin atitudinea ei, dar cu privirea cerându-şi iertare, parcă, rugându-se ca planul ei, planul lor, să dea roade.

Tot aşa de bine ar fi putut să-l pălmuiască de faţă cu toţi. Cu o figură împietrită, James se ridică şi plecă.

Privirile celor trei se întâlniră, apoi răsuflară toţi, cu uşurare, şi îşi continuară şarada.

Dar devenea din ce în ce mai dureros. În timpul prânzului, Portia se simţea fizic bolnavă. O chinuia o durere de cap, dar refuză să-i lase singuri pe ceilalţi.

Stokes nu prea era de văzut. Din toate punctele de vedere ziua era potrivită pentru ceea ce-şi propuseseră. Cu un cadavru în casă, nimeni nu se aştepta să fie distrat, să călărească, sau să joace cărţi. Astfel, întreaga casă participă la mica lor dramă. Dacă ei îşi jucau bine rolurile, planul nu putea să dea greş.

Din nou se aşează lângă Charlie. Străduindu-se să pară veselă, îi captă atenţia, răsplătindu-l cu cel mai minunat zâmbet.

De partea cealaltă a mesei, Simon, neobişnuit de tăcut, urmărea scena cu un aer duşmănos, ameninţător.

Mai mult decât orice altceva, expresia sa de

bărbat care-şi înăbuşă reacţiile, şi încearcă să-şi înfrâneze o pasiune nefericită se insinuă în atmosfera casei şi-i afectă pe toţi.

O dată, când Portia se amuză teribil la o glumă a lui Charlie, Lady O vru să zică ceva, deschise gura, apoi o închise la loc. Se uita în farfurie, vânând boabele de mazăre. Îi aruncă o privire fioroasă, dar reuşi să nu-i spună nimic.

Portia întâlni privirea lui Charlie, înclină abia sesizabil din cap şi îşi continuară „jocul”.

Când se ridicară de la masă, tâmplele Portiei zvâcneau. Lordul Netherfield îl fixă cu privirea pe Charlie, şi-i ceru să-i vorbească între patru ochi.

Charlie se uită la Portia, cu o expresie de panică în priviri. Nu se aşteptaseră la intervenţia lordului şi nu-şi făcuseră un plan pentru o astfel de situaţie.

Portia se sili să pară veselă.

— O, dragul meu, domnul Hastings era pe punctul de a-mi ţine companie la o plimbare în grădină, zise ea agăţându-se de braţul lui Charlie, cu toate că se ura pentru ceea ce trebuia să facă.

Lordul Netherfield o privi dezaprobator:

— N-ai putea găsi pe altcineva care să te însoţească, poate una dintre doamne?

Charlie o strânse de braţ.

Portia se mai sili o dată să zâmbească, în pofida durerii cumplite de cap, şi răspunse:

— Sunt prea *tinere* pentru asta, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Lordul Netherfield clipi des. Înainte să-i poată răspunde, Lady O se ridică şi-l împunse cu bastonul.

— Lasă-i să facă ce vor! Spusese asta pe un ton neobişnuit de scăzut. Foloseşte-ţi mintea, bătrâne. Au pus ceva la cale. Îl privi cu ochii ei negri. Au alcătuit un plan împreună, iar noi trebuie să stăm deoparte, să-i lăsăm să încerce.

— Oh! Expresia bietului Lord Netherfield suferi mai multe schimbări, pe măsură ce recepţiona informaţiile lui Lady O. Clipi des. Înţeleg.

— Bine faci. Lady O îl apucă de braţ. Mai bine m-ai conduce pe terasă. Să şchiopătăm împreună, să lăsăm terenul liber acestor tineri. Apoi, după ce îi făcu un semn cu ochiul, adăugă: Să urmărim, să vedem ce-au pus la cale.

Portia şi Charlie rămaseră printre ultimii. Răsuflară uşuraţi, lăsându-i pe cei bătrâni să iasă pe terasă, apoi îi urmară, siguri că Simon observase schimbarea, din locul în care se afla. Chiar şi la distanţă simţeau ceva din încordarea lui. Coborâră treptele terasei şi de acolo ajunseră pe gazon.

Se plimbau încet, dar era evident că lui Charlie îi cam scăzuse entuziasmul. Când încercă să riposteze unei replici cu care-l tachină ea, Portia îl prinse cu nădejde de braţ lipindu-se de el, conştientă că, deşi fizic erau foarte aproape, nu era nimic între ei, poate doar o prietenie şi ceva

încredere. Din fericire, asta le era de ajuns să continue şarada. Cu condiţia ca niciunul dintre ei să nu se trădeze.

Aplecându-se mai mult spre el, îi şopti:

— Hai să mergem la lac, dacă nu este nimeni pe acolo, ne-am putea pierde în pepiniera de pini, să ne odihnim o vreme. După cât ne-am străduit până acum, ar fi păcat să ne poticnim, nu ne-o vom ierta niciodată.

Charlie se însufleţi brusc:

— Bună idee! Schimbară direcţia, luând-o spre lac. Charlie ridică din umeri: Simon ne urmăreşte, îi simt privirea.

Portia îl privi, gândind pentru sine că era un tip prea sensibil.

— Presupun că ne va urma.

— Sunt sigur că aşa va face.

Afirmaţia lui, rostită pe un ton trist, o făcu să-l privească lung.

— Pot afirma că sunt *cel mai puţin* fericit în situaţia asta, şi asta în ciuda faptului că vă chinuiesc pe amândoi.

Portia se încruntă, dar îşi urmară drumul pe cărarea care ducea la lac.

— Nu te poţi gândi la mine ca la una dintre doamnele căsătorite cu care te-ai aflat vreodată?

— Tocmai asta este problema. Astfel mă gândesc *la tine,* numai că tu chiar eşti *soţia lui.* Şi este o mare diferenţă. Nu-mi place să mă confrunt cu un soţ gelos.

— Dar el nu este soţul meu.

— O, chiar aşa? Charlie ridică din sprâncene. Nu s-ar spune, după comportamentul lui, sau al tău. Şi am ceva experienţă.

El lăsă privirea în jos, aşa că nu-i observă zâmbetul.

— De fapt, continuă Charlie cu o grimasă, cred că tocmai acesta este motivul pentru care planul nostru ar putea să meargă.

Se aflau la mare distanţă de casă şi nu mai era nimeni prin jur, aşa că i se păru că poate vorbi fără reţineri.

— Chiar crezi că va reuşi planul nostru?

El îi zâmbi, ridicându-i bucla de păr, pe care vuitul i-o adusese pe faţă. Trebuia să păstreze aparenţele.

— Henry este foarte abătut, tot din cauza noastră. James s-a retras, dar nu ne scapă din ochi. Desmond… este mai tăcut, dar acum, când s-a retras Winifred, are foarte mult timp liber şi se încruntă spre noi.

— Se încruntă! Nu ne urmăreşte doar?

— Se încruntă, repetă Charlie. Dar n-aş putea spune din ce motiv, nu-l cunosc prea bine.

— Şi Ambrose?

Charlie se schimbă la faţă.

— Nu l-am văzut acordându-ne prea multă atenţie. El este singurul care a avut o realizare în ultimele zile. L-a atras pe domnul Buckstead de partea cauzei lui, şi pe domnul Archer, deşi acesta

este afectat de moartea fiicei sale.

Ajunseseră la cărarea care o lua spre lac, şi, când înaintea lor apăru şi cea care ducea la pepiniera de pini, Portia îl prinse de braţ.

— Priveşte înapoi, vezi pe cineva?

Charlie se întoarse şi se uită spre pajiştea dinspre casă.

— Nu este nimeni, nici măcar Simon.

— Foarte bine. Vino! zise Portia care-şi prinsese rochia cu mâna şi o luase pe cărăruia îngustă. Charlie o urma îndeaproape. Ne va găsi el.

*

Şi aşa se întâmplă, dar nu fără un moment de panică. Presupusese c-o luaseră spre casa de vară. Când ajunse acolo şi o găsi goală…

Îndreptându-se spre pepinieră, Simon observă rochia albastră a Portiei printre copaci. I se luă o greutate de pe piept. Inspiră adânc şi pomi mai departe, pe covorul de ace de pin, care scârţâiau sub picioarele lui.

Reuşi să treacă peste ce simţise, când ajunsese la casa de vară şi privise fotoliile goale şi sofaua… Nu mai simţise gelozia până în acest moment, dar acum era conştient că era gelos pe Portia.

Nu, nu va fi un soţ cu care ea sa poată trăi uşor. Portia trebuia să se gândească de două ori

înainte să-l accepte. O bănuială i se furişă în suflet: atunci când se punea problema viitoarei lor căsătorii, ea vedea lucrurile mai clar decât el.

Îi zări. Charlie se sprijinise de un copac, Portia de altul, faţă în faţă, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi.

Făcu repede câţiva paşi mari, pentru a-i ajunge.

— Ce naiba faceţi aici?

Încercă, totuşi, să-şi controleze glasul.

Portia deschise un ochi şi-l privi.

— Ne odihneam.

Închise ochiul din nou, apoi se îndreptă de spate.

— Charlie era epuizat. Şi eu. Aveam nevoie de o pauză.

El se încruntă.

— Dar de ce tocmai aici?

Ea oftă, întoarse capul şi deschise ochii. Apoi lăsă privirea în jos.

— Acele de pin. Te-am auzit venind, de departe. Nimeni nu se poate furişa până aici.

Charlie se îndreptă şi el.

— Acum, că m-ai trezit, n-ai vrea să stăm jos? Cu o plecăciune exagerată, o conduse pe Portia la o bancă scundă aflată la marginea luminişului. Când ea îl privi, el adăugă: Putem sta, aşadar?

Simon o privi şi, văzându-i expresia feţei, îi zâmbi, pentru prima dată de când se despărţiseră, de dimineaţă.

— Nu este obişnuită să fie tratată cu atâta grijă. De fapt, nici nu sunt sigur că este de acord.

Ochii ei scânteiară. Redevenise Portia de altădată. Ridică nasul, sfidător, bombăni ceva, dar se aşeză.

La fel şi ei, încadrând-o.

Minutele treceau şi ei se relaxară în tăcere, bucurându-se de verdele copacilor, de linişte. Se desfătară de acea linişte ca de o poţiune magică, menită să le dea putere pentru ceea ce urma.

Soarele îi privea printre copaci, când, în cele din urmă, Simon se ridică. Ceilalţi doi îl priviră.

Le observă lipsa de entuziasm şi făcu o grimasă:

— Mai bine am repeta ultimul act.

*

Spectacolul lor începu în salon, înainte de masă. Portia sosi ultima. Arăta superb, în rochia ei verde, de mătase. Se opri în prag cu capul ridicat, scrutând adunarea.

Privirea ei se opri asupra lui Simon. Îl studie cu răceală, indiferentă. Aproape cu dispreţ. Apoi se uită la Charlie şi privirea i se îmblânzi, ba chiar îi zâmbi acestuia.

Ignorându-l pe Simon şi pe ceilalţi, se îndreptă spre el.

Charlie îi întoarse zâmbetul, dar cu ochii la Simon. Din expresia ciudată a privirii sale, în clipa

în care Portia veni şi-i oferi braţul, deşi o făcuse cu oarecare precauţie, ca pentru a se retrage de restul celor prezenţi, din stângăcia cu care făcu asta, ea lăsă impresia că îşi pregătise şi un rol secundar în schema ei destul de transparentă.

Schema ei de a-l lovi pe Simon, să-l facă gelos, sau să-l pedepsească pentru vreo omisiune sau pentru că depăşise nişte limite, nimeni n-ar fi putut ghici.

Indiferent care ar fi fost cauza, toţi îi recunoscură intenţiile.

Începu să râdă, să-l linguşească, să-l ţină lângă ea pe Charlie, să-l vrăjească din priviri. Să flirteze cu el. Simon şi

Charlie o instruiseră o oră întreagă. Recunoscând că erau nişte experţi, ea le urmă sfaturile.

Nu se simţea în largul ei, dar amândoi insistaseră că şarada trebuia continuată.

Portia conversa veselă, aruncându-i ocheade şi lui Desmond, care umbla de colo-colo şi lui Ambrose, care li se alătură mai târziu, în tot acest timp ţinându-l strâns de braţ pe Charlie.

Simon se afla într-un grup cu Lucy, Drusilla şi James, privindu-i din când în când, cu ochi întunecaţi.

Nu era într-o dispoziţie prea bună, după părerea celor din jur. Iar acum nici nu mai încerca să se prefacă, de parcă ar fi fost gata să explodeze de furie, de gelozie, în timp ce-i privea pe cei doi.

Winifred fu cea care începu:

— Spune-mi, domnişoară Ashford, pleci mâine spre casa fratelui dumitale?

Era foarte greu de răspuns la cea mai dură întrebare pe care Winifred o putea pune. Portia îi ceru iertare în gând, în timp ce zâmbetul ei se accentuă:

— De fapt... îi aruncă o privire lui Charlie, ridică dintr-o sprinceană, apoi se uită la Winifred: S-ar putea să mă duc câteva zile la Londra. Să am grijă de casa din oraş a fratelui meu, de problemele de acolo. Desigur, continuă ea, cu un aer uşor amuzat, pentru a sublinia minciuna pe care voia s-o spună, nu prea ai ce face în iulie în oraş, ba chiar cred că voi fi în toane foarte proaste.

Apoi îl privi pe Charlie.

— Cred că şi dumneata te întorci în oraş, nu-i aşa?

Implicarea ei era mai mult decât evidentă. Winifred fu atât de şocată, încât suspină adânc, părând foarte nefericită. Desmond ridică o sprinceană în semn de dezaprobare. Ambrose părea plictisit.

— Doamnelor, masa este servită.

Niciodată nu primise Portia aceste cuvinte cu mai multă bucurie. Nu ştia ce ar fi spus ceilalţi, dacă momentul s-ar fi prelungit, cum ar fi replicat Charlie, ce reacţie ar fi trebuit să aibă ea... Dar, slavă Domnului, că apăruse majordomul.

Desmond îi oferi braţul său lui Winifred. Ea îl privise, apoi îşi aşezase braţul pe al lui şi se lăsase condusă în salon. Portia îi urmă, la braţul lui Charlie. Acesta o strânse uşor de mână, când ea, fixându-i pe Desmond şi Winifred şi rugându-se în gând ca ucigaşul să nu fie el, uită să-şi mai joace rolul.

Încercă să-şi transforme greşeala în avantaj. Când trecură în sufragerie, îi aruncă o privire atotştiutoare:

— Cred că aştepţi să primeşti prea mult.

Dar zâmbetul ei, care însoţea aceste cuvinte, semăna cu o invitaţie ca el să ceară cât voia de mult. În timp ce-şi ocupau locul la masă, mulţi dintre invitaţi observară asta.

Surorile Hammond îşi recăpătaseră exuberanţa tinerească. În perspectiva de a scăpa repede din acel loc, şi datorită faptului că incidentul cu vasul de piatră fusese considerat un simplu accident, îşi reveniseră, şi acum glumeau vesele cu Oswald şi Swanston, un joc inocent, care aruncă o lumină defavorabilă asupra maşinaţiunilor Portiei.

Aceasta îi era recunoscătoare lui Lady Glossup, care încercase să separe părţile rivale reducând considerabil posibilitatea unui nou conflict. Portia fusese aşezată la un capăt al mesei, Simon la mijloc, iar Charlie la capătul opus, pe aceeaşi parte, pentru ca să nu poată schimba nici măcar o privire cu ea.

Ignorând privirile întunecate ale lui Simon, Portia începu să converseze cu vecinii de masă, domnii Archer şi Buckstead, care erau cel mai puţin conştienţi de farsa care se juca sub nasurile lor.

Când se ridicară doamnele, li se alătură şi ea, cu o expresie de mulţumire pe chip. Dar, când îl văzu pe Simon, care se ridicase ca toţi ceilalţi domni, pentru ca ele să poată părăsi salonul, îi întâlni privirea rece. Nu privi în altă parte. Deliberat, când veni spre Charlie, ridică mâna, aranjându-i părul la spate, pentru ca mai apoi să-i zâmbească lui Simon, care era deja furios. Lăsând mâna în jos, se întoarse şi ieşi maiestuos din încăpere, cu capul sus.

Majoritatea celor prezenţi observară gestul ei.

Lady O o privi printre gene, dar nu comentă în vreun fel. Se mulţumi doar s-o urmărească.

Celelalte doamne păreau interesate de ce se întâmpla sub ochii lor, dar, dată fiind situaţia, nu se amestecară în vreun fel. Flirtul nu era considerat un delict în înalta societate. Doar amintirea lui Kitty le mai reţinea pe doamne de la a comenta ce se petrecea sub ochii lor.

Cu toate acestea, Portia nu mai comise nimic care să merite oprobriul lor. Se comportă normal, cu graţia-i obişnuită, aşteptând ca domnii să li se alăture. În seara aceea, ultima pe care o mai petreceau împreună, ar fi fost nepotrivit, dacă

domnii s-ar fi eschivat, indiferent din ce motiv. Ei vor veni, destul de devreme chiar. Vor fi prezenţi ca martori ai penultimului act din „parada” lor.

Pe măsură ce treceau minutele, Portia se simţea tot mai încordată. Încercă să nu se gândească la ce va fi, dar fără succes.

În cele din urmă, uşa se deschise şi apărură domnii. Lordul Glossup era primul, urmat de Henry. Simon venea după ei, alături de James. O căută imediat cu privirea.

După cum stabiliseră, Charlie îl urma.

Cu privirea asupra lui Charlie, figura i se lumină de încântare. Îi zâmbi, se ridică, îndreptându-se spre el.

Simon făcu un pas într-o parte, blocându-i trecerea. O apucă de cot şi o întoarse spre el:

— Aş dori să-mi acorzi câteva minute din timpul tău!

Fără întrebări, fără comentarii.

Portia reacţionă. Încercă să-şi elibereze cotul şi clipi des, când el strânse mai tare şi degetele i se înfipseră în came. Cu capul sus, ea îi înfruntă privirea – pe cât de războinică, pe cât de provocatoare era necesar să fie.

— Cred că nu.

Simţi cum Simon îşi pierde cumpătul – îi simţi furia ridicându-se precum un val şi spărgându-se de ea.

— Adevărat? Se mai controla încă. Cred că te înşeli.

Chiar dacă ştia scenariul, şi ştia ce va face el, tot se simţi şocată, când el o trase spre fereastră, continuând s-o strângă de braţ şi se îndrepta spre terasă, luând-o cu el.

Portia fu obligată să îl urmeze pentru ca Simon să n-o tragă cu forţa. Ar fi putut să se împiedice, să cadă. Nu fusese niciodată silită – fizic – să facă ceva până atunci. Simţi că obrajii îi ardeau.

El deschise uşa şi o scoase afară, până ce trecură de ferestrele salonului. Un loc unde să nu poată fi auziţi.

Stabiliseră că o dată ce hotărâseră scena ca atare, nu-şi mai puteau permite să n-o joace conform scenariului.

Reuşi să-şi recapete ritmul respiraţiei.

— Cum *îndrăzneşti?* Imediat ce consideră că nu mai puteau fi văzuţi, ea se opri, luptându-se cu el.

Simon o eliberă, o privi lung observând că era să-şi piardă cumpătul la fel ca ea.

— Să nu îndrăzneşti să mă dojeneşti. Făcu un pas înapoi, amintindu-şi scenariul. Ridică bărbia. Nu-ţi aparţin ca să-mi dictezi, nu sunt a ta.

Portia nu-şi imaginase ce va declanşa duritatea lui, dar aşa se întâmplă.

Simon se apropie. Ochii lui albaştri aruncau flăcări, privirea îi era tăioasă.

— Şi *cu mine* cum rămâne? Furia din glasul lui o izbi imediat. Sunt o jucărie, pe care o poţi

arunca oricând? Vreun căţel, pe care îl mângâi, apoi îi dai cu piciorul, când te-ai săturat de el?

Privindu-l în ochi, ea se pierdu. Inima i se strânse, realizând că Simon dăduse glas temerilor sale reale, de parcă se temea să nu fie părăsit cu adevărat.

Inima i se înflăcără de dorinţa, de nevoia, de a-l asigura de dragostea şi devotamentul ei. Se folosi de voinţa pe care

0 mai avea, pentru a-l ţintui în continuare cu privirea, ridică sus capul, până când începu să o doară spatele, şi-i replică:

— Nu este vina *mea* că interpretezi lucrurile greşit, că poţi crede că nu te mai iubesc. Ridică vocea. Sfidător. De fapt, nu ţi-am făcut nicio promisiune.

— Ha! exclamă el. Tu şi promisiunile tale!

Simon o privi deliberat din cap până în picioare, apoi privirea i se întoarse asupra chipului ei. Gura i se curbă batjocoritor. Nu eşti decât o frivolă!…

Ochii ei aruncară flăcări. Îl pălmui.

Chiar dacă intenţionase s-o întărite, Simon fu şocat. Rănit.

— Iar tu un bădăran insensibil! Vocea ei tremura. Pieptul

1 se umflă, când trase aer. De ce m-am încurcat cu tine… nu pot crede că mi-am pierdut vremea! Nu vreau să te mai văd sau să-ţi mai vorbesc vreodată!

— Nu mă deranjează dacă nu vom mai schimba un cuvânt toată viaţa.

Portia îl înfruntă. Se lăsară conduşi de propriile lor temperamente vulcanice, roşiră, dar nu se implicară cu adevărat. Îşi jucau doar rolul. Şi totuşi…

Trăgând aer în piept, Portia lăsă privirea în jos.

— Nu mai avem ce ne spune. Nu vreau să te mai văd *niciodată!*

Simon simţi cum i se încleştează maxilarele.

— Şi eu sunt fericit să-ţi promit acelaşi lucru! Apoi, după ce rosti cuvintele acestea, mai adăugă pentru a părea foarte credibil: Vei face acelaşi lucru, sper!

— Va fi plăcerea mea! La revedere!

Portia se răsuci pe călcâie şi se năpusti spre terasă. Paşii ei apăsaţi indicau că nu se afla într-o stare prea bună.

El trase aer adânc, luptând cu dorinţa de a pomi după ea. Ştia că luna îşi arunca umbrele de-a lungul terasei şi că oricine i-ar fi urmărit din salon ar fi văzut că Portia plecase singură, fără el.

Ajunse pe pajişte şi o luă spre cărarea care ducea la lac.

Se întoarse şi se îndreptă spre terasă, trecând de uşile de la salon, care erau deschise aşa cum le lăsase el. Fără o privire la stânga sau la dreapta, se îndreptă spre grajduri.

Se rugă în gând să aibă timp s-o ajungă,

înainte ca asasinul s-o prindă din urmă.

17

Portia porni cu paşi mari spre lac. Se imaginase mergând astfel, ca şi când ar fi fost neliniştită, dar tumultul emoţiilor ce o încercau era real.

Frivolă! Acest cuvânt nu fusese în scenariul pe care-l repetaseră. Nici faptul că ea îl pălmuise. El o făcuse deliberat. Putea să înţeleagă motivul, dar nu avea să-l ierte prea uşor. O duruse acuzaţia lui.

Obrajii îi ardeau încă. Duse mâinile la faţă, încercând să-şi potolească fierbinţeala.

Încercă, cu disperare, să se concentreze asupra drumului, asupra motivului pentru care se afla aici, pentru care închipuiseră acea ceartă oribilă.

Stokes accentuase faptul că asasinul se va apropia de ea, doar dacă o va vedea singură într-un loc potrivit, în care s-o ucidă şi apoi să scape neprins. Nimeni nu va crede că ea ar putea fi atât de nechibzuită, încât să cutreiere prin grădină, singură, pe întuneric, decât dacă avea un motiv întemeiat pentru care s-o facă.

Ba chiar mai mult, nimeni nu va crede că Simon îi va permite s-o facă, dacă nu avea şi el un

motiv la fel de puternic. Asta dacă, după cum remarcase Charlie, nu se întâmplase ceva îngrozitor care să-l oprească s-o supravegheze.

Era obiceiul lui, pe care nu şi-l ascunsese niciodată şi pe care-l observase toată lumea.

Până când Charlie nu făcuse această observaţie, nici ea nu se gândise la comportamentul lui Simon şi la felul în care îl interpretaseră ceilalţi.

Se întrebă cum de fusese atât de oarbă.

Îşi reaminti sieşi că trebuia să fie foarte atentă din cauza ucigaşului. Dacă planul lor reuşise, acesta ar fi trebuit să fie pe urmele ei acum.

Faptul că ea prefera să se plimbe pe această cărare era bine cunoscut, dar Stokes şi Charlie o aleseseră şi din alte motive: putea fi văzută din toate părţile, în special din cel în care se ascunseseră cei doi, veghind asupra ei. Simon era şi el, desigur, implicat în acest plan, dar rolul lui era să se ducă mai întâi până la grajduri, apoi să se întoarcă.

Blenkinsop stătea şi el de pază, singura persoană căreia i se încredinţase secretul. Simon ar fi vrut să împânzească grădina cu oameni de pază care să stea nemişcaţi în întuneric, însă argumentul că ucigaşul, în timp ce o urmărea pe Portia, ar fi putut da peste vreunul din ei, zădărnicindu-le astfel planul, îl făcuse să renunţe.

Blenkinsop era un om de încredere, şi, ca toţi

servitorii buni, nu apărea decât când era chemat. El avea sarcina de a supraveghea casa, urmărind fiecare bărbat care pornea spre lac.

Portia ajunsese la marginea pajiştei şi o luă pe panta spre lac. Ridică încet capul, privind spre cer, apoi trase aer adânc în piept.

Numai vremea nu ţinea cu ei. Se adunaseră nori negri, care întunecau cerul în amurg.

Îşi continuă drumul în timp ce furia-i creştea, nici pe departe liniştită cum s-ar fi aşteptat să fie, cu nervii încordaţi la maxim, tresărind la fiecare zgomot. Starea de tensiune produsă de discuţia dintre ei nu trecuse. Se amplificase, făcând-o să se simtă nesigură, neliniştită.

Presupuseseră că, mergând repede, va ajunge la lac înaintea ucigaşului… Spera să nu fi scăpat din vedere detalii minore, ca acela, foarte plauzibil, ca ucigaşul să fi plecat deja să cutreiere grădina, fiind astfel mult mai aproape de ea…

Din faţă se auzi un foşnet. Se opri, înfiorată…

Un bărbat apăru brusc în faţa ei.

Totul se petrecu atât de repede, că nici nu apucă să ţipe.

Duse mâna la gură, apoi scăpă un strigăt. Trase aer adânc…

Îl recunoscu pe cel din faţa ei. Observă că şi el era la fel de surprins..

Cel care stătea cu mâinile întinse a iertare era Arturo. Făcu doi paşi înapoi.

— Iertare, domnişoară. N-am vrut să vă

sperii.

Portia respiră uşurată. Apoi se încruntă.

— Ce cauţi aici? Reuşi să nu ridice glasul. Doamna Glossup a fost omorâtă, ştii asta!

El nu se lăsă intimidat. O lămuri încruntat:

— Am venit s-o văd pe Roşie.

— Roşie?

— Da, camerista. Suntem… buni prieteni.

Ea clipi nedumerită.

— Dar… înainte… nu veneai la doamna Glossup?

El strâmbă buzele.

— Aia? Ce să vreau de la una ca ea?

— Oh! exclamă Portia, încurcată, revizuindu-şi concluziile.

Observă că Arturo încă se uita încruntat la ea.

Se îndreptă, ridicându-şi capul:

— Ar fi bine să pleci. Făcu un gest cu mâna.

El se încruntă şi mai mult.

— N-ar trebui să vă aflaţi aici singură. A avut loc o crimă aici, *ar trebui* să ştiţi *asta.*

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea: un alt bărbat care să vegheze asupra ei.

Arturo făcu un pas spre ea.

Portia îşi lăsă capul spre spate, privindu-l printre gene.

— Pleacă! Arătă spre poteca pe care venise el. Dacă nu pleci, o să ţip şi voi spune tuturor *că tu* eşti ucigaşul.

Omul o privi lung, neştiind cum să reacţioneze, apoi, bombănind, se dădu înapoi.

— Sunteţi o femeie foarte agresivă.

— Asta pentru că am avut de-a face cu bărbaţi agresivi!

Răspunsul ei păru să lămurească problema. Încruntându-se din nou, Arturo dispăru în tufişuri, zgomotul paşilor lui înfundându-se în iarbă.

Se lăsă tăcerea, învăluind-o, ca o mantie. După ce mai trase o dată aer în piept, Portia porni repede înainte, întunericul părea greu de pătruns, dens. La un moment dat, tresări, cu inima bătând puternic, dar ceea ce o speriase se dovedi a fi doar o umbră.

Cu pulsul accelerat, ajunse în cele din urmă la punctul dincolo de care cărarea cobora spre lac. Se opri, pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi privi spre lacul întunecat, tăcut, liniştit.

Ascultă, încordată, dar nu se auzea decât foşnetul frunzelor. Vântul nu era destul de puternic pentru a tulbura suprafaţa apei, care era opacă, netedă, şi fără să reflecte nimic.

Nu era niciun fel de lumină la stânga ei. Coborî panta, dorindu-şi să fi îmbrăcat o rochie de culoare mai deschisă, galbenă sau bleu. Verdele rochiei sale se contopea cu întunericul. I se vedeau numai faţa, braţele şi umerii.

Privi în jos apoi lăsă şalul Norwich, de mătase, pe care-l purta pe umeri să-i cadă pe spate, deasupra coatelor. Nu trebuia să ascundă

mai mult decât era necesar. Ajungând la lac, o luă în direcţie opusă casei de vară, pe o cărare care înconjura locul.

Era cu nervii întinşi, pregătită să reacţioneze în cazul unui atac. Atât Charlie, cât şi Stokes se aflau pe urmele ei. Simon se găsea şi el, undeva, aproape.

Gândul că nu era singură îi dădu curaj. Continuă să meargă învioratã, apoi mai încetini ritmul, pe măsură ce furia care o adusese până acolo se mai risipi.

Trecuse de cărarea spre pepinieră, dar era la oarecare distanţă de casa de vară, când simţi mişcare într-un tufiş.

În piept, inima îi tresări. Se opri scrutând întunericul, aşteptând…

— Eu sunt: îmi cer scuze că te-am speriat.

Charlie! Portia îl privi exasperată, apoi lăsă ochii în jos, trăgând de şal de parcă i s-ar fi încurcat franjurii.

— M-ai speriat de moarte!

Spusese aceste vorbe abia şoptit. El îi răspunse la fel.

— Eu am păzit partea asta, dar mi-a fost greu să ajung. Trebuie s-o iau acum spre pepinieră.

Ea se încruntă.

— Nu uita de acele de pin.

— Nu voi uita. Simon ar trebui să fie dincolo de casa de vară, iar Stokes pe cărarea care duce spre casă, pe drumul către pepinieră.

— Mulţumesc. După ce-şi mai scutură o dată franjurii şalului, ridică semeaţă capul şi-şi continuă drumul.

Respiră profund, pentru a-şi mai calma nervii încordaţi.

Vântul nu mai adia, noaptea promitea să fie liniştită, parcă în aşteptare, asemenea lor…

Cum ajunse în faţa casei de vară se opri, dar nu cu intenţia de a intra. Cei care o păzeau nu aveau cum s-o vadă înăuntru. Întorcându-se, îşi continuă drumul.

Păşea hotărâtă, cu capul în jos, urmărind totul înjur pe sub gene. Îşi lăsase gândurile slobode, să cerceteze. Ei presupuseseră că ucigaşul va încerca s-o stranguleze – o armă ar fi făcut prea mult zgomot, prea uşor de găsit traseul, un cuţit ar fi făcut prea multă mizerie.

Nu îşi imagina cu cine se va confrunta, mai precis cu care din cei patru suspecţi. Mergând, avea tot timpul să se gândească. N-ar fi vrut să fie Henry sau James… Deşi, dacă trebuia să aleagă pe unul dintre ei, James ar fi fost acela.

El era cel pe care se aştepta să-l întâlnească.

El avea puterea necesară. Hotărârea. Observase la el ceva ce numai Ia Simon mai văzuse.

James era, după ea, cea mai sigură probabilitate.

Desmond… Nu mai avusese de-a face de mult cu Kitty, schimbase tactica, evitând-o. Nu şi-l

închipuia gata s-o ucidă, aşa, dintr-o dată.

Cât despre Ambrose, pe el nu-l considera capabil de un astfel de gest. Nu prea vorbea – ea îl auzise şi pe Charlie murmurând ceva, că era mult prea interesat de a urca pe scara socială, lucru cu care şi ea fusese de acord. Ambrose era prea calculat, atent, concentrat doar asupra carierei, încât îi era greu să creadă că acesta ar recurge la crimă, doar pentru că ar fi fost acostat public şi atât de direct de către Kitty… Era, pur şi simplu, prea greu de crezut.

Mai rămânea James. Indiferent de ceea ce simţeau pentru el, ştia că, dacă se va dovedi că el este autorul, Simon şi Charlie nu-l vor acoperi. Le va fi foarte greu, dar îl vor preda chiar ei lui Stokes. Codul de onoare le-ar fi cerut asta.

Ea înţelegea acest cod, chiar mai bine decât un gentleman. Fratele ei, Edward, cu câţiva ani mai mic decât Luc, nici măcar nu mai era pomenit în familie. Fiecare familie are mărul ei putred. Pe al lor îl înlăturaseră. Nu putea decât să spere ca familia Glossup să nu se confrunte cu vreun scandal de mari proporţii.

În faţa ei se deschidea aleea care ducea spre casă. Înconjurase lacul… Fără a se întâlni cu cineva. Oare mersese prea repede? Sau ucigaşul o aştepta pe drumul de întoarcere spre casă?

Când ajunse în dreptul aleii îşi ridică privirea şi văzu o siluetă profilându-se în întuneric. Stătea la rădăcina unui rododendron mare, cu coroana

bogată. Dar acolo, frunzişul se rărea şi ea-l putu vedea suficient de bine pentru a fi sigură.

Era Henry.

Şocată, surprinsă, lăsă privirea în jos, continuându-şi drumul ca şi când nu l-ar fi zărit, cu gândurile răvăşite.

Oare el fusese? Aflase că soţia sa făcea presiuni asupra lui James, cu care rămăsese însărcinată? Aceasta fusese picătura care umpluse paharul?

Se înfioră de teamă, dar continuă să meargă. Dacă el era ucigaşul, trebuia să-l atragă aici, pe terenul ei. Îşi continuă drumul. Rochia îi foşnea. Se îndrepta din nou spre pepinieră, cu nervii încordaţi şi cu simţurile la fel, aşteptând să audă paşi în urma ei…

Dar, cam la trei metri în faţă, un bărbat apăru brusc de pe una din multele alei, părând s-o aştepte, detaşat, liniştit.

Era Ambrose. *La naiba!* Strica totul!

Îi zâmbi în timp ce se apropia. Ea se străduia să găsească o scuză plauzibilă pentru a scăpa de el.

— Am auzit cearta ta cu Cynster. Înţeleg că simţi nevoia să fii singură, dar n-ar trebui să te plimbi pe aici.

Portia se întrebă în gând ce anume din atitudinea ei îi făcea pe bărbaţi să vrea s-o protejeze.

Încercând să ascundă iritarea produsă de

apariţia lui, se opri în dreptul acestuia şi înclină din cap.

— Mulţumesc pentru grijă, dar chiar aş vrea să fiu lăsată singură.

El îi zâmbi, cu un aer ciudat, ocrotitor:

— Mi-e teamă, draga mea, că nu pot permite asta. Nu o apucă, totuşi, de braţ, mulţumindu-se doar să păşească alături de ea.

Încruntându-se, Portia continuă să meargă, neştiind ce anume să facă. Trebuia să scape de el, căci nu-i putea spune că puseseră la cale un plan, în care ea era momeala şi că el îi încurca planul… Că probabil ucigaşul o urmărea, de undeva, din apropiere?

Pepiniera era la dreapta lor. Lacul întunecat şi liniştit, la stânga. Ambrose se afla între ea şi copacii întunecaţi. Îşi aminti de cuvintele lui Charlie. Probabil trecuseră de Stokes. Era tentată să se uite în urmă, să vadă dacă Henry muşcase momeala şi vine pe pantă, dar rezistă tentaţiei.

În faţă se afla cărarea spre pepinieră. Se străduia să găsească un motiv ca să-l trimită pe Ambrose înapoi, spre casă, pe drumul acela…

— Trebuie să recunosc, draga mea, că nu te-am crezut atât de tâmpită, precum Kitty.

Cuvintele rostite de Ambrose pe un ton calm, egal, o descumpăniră. Îl privi, dezorientată.

— Ce vrei să spui cu „atât de tâmpită precum Kitty”?

— Nu te-am considerat niciodată una dintre

acele femei fără minte, cărora le place să asmuţă un bărbat. Care-i tratează ca pe nişte marionete, ale căror sfori le trag ele.

El continua să meargă, cu capul în jos, evitând s-o privească, părând îngândurat şi afectat de concluzia la care ajunsese.

— Aşa s-a comportat biata Kitty până la sfârşit. Avea impresia că-i poate juca pe toţi pe degete. Făcu o grimasă. Cine ştie, poate asupra unora chiar avea putere, dar n-a ştiut niciodată s-o folosească într-un mod adecvat.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Am crezut că tu eşti altfel, mai inteligentă. Îi întâlni privirea şi-i zâmbi. Nu că m-aş plânge, dar…

Zâmbetul lui ciudat o făcu să simtă fiori de teamă. Convinsă acum că mergea *alături* de ucigaşul lui Kitty. Că nu James sau Henry…

— Dar asta faci… Portia se opri. Se încruntă. Nu intenţiona să mai facă niciun singur pas spre cărarea ce ducea la pepinieră, unde era întuneric şi n-o mai putea vedea nimeni. Dacă nu te afli aici ca să faci comentarii impertinente privind comportamentul meu, atunci pentru ce eşti lângă mine?

Se opri, întorcându-se cu faţa spre el şi cu spatele spre aleea pe care doar ea îl zărise pe Stokes. Ambrose nu apucase să-l vadă.

Acesta continua să-i zâmbească.

— Este foarte simplu, draga mea. Am venit să

te reduc pe tine la tăcere. Cynster o să fie, evident, acuzat de uciderea ta. El a plecat la plimbare, ca şi tine. După scena de pe terasă… Zâmbetul lui cinic se accentuă. N-aş fi putut alcătui nici eu însumi un scenariu mai bun.

Ridică mâinile şi abia atunci ea observă că ţinea ceva, ca o coardă, pe care-l răsucea în mâini.

Apucă de ea cu ambele mâini şi trase cu putere, luându-l pe nepregătite.

Ambrose înjură. Încercă să scape de ea, dar nu reuşi. Nu putea face asta fără să dea drumul corzii.

Portia îl văzu pe Stokes, care apăruse brusc dintr-un tufiş şi se îndrepta spre ei.

Cu un rânjet, Ambrose dădu drumul cordonului, dezechilibrând-o. Ea se clătină. El profită de ocazie şi o apucă de şal, încercând s-o strângă de gât.

Portia nu mai stătu pe gânduri – nu avea timp. Îşi vârî mâinile sub faldurile şalului şi înainte ca el să strângă, se aplecă în faţă, scoase şalul pe cap şi se lăsă în jos.

Scăpând din „ştreang”.

Se prăbuşi la picioarele lui Ambrose, aproape de marginea lacului. Stokes alerga, dar Ambrose era prea aproape, cu acelaşi rânjet, cu şalul întins spre ea.

Atunci ea zări suprafaţa lucitoare a lacului, şi sări în apă.

Apa se închise deasupra capului său. Nu simţi

nimic sub picioare. Apa era rece, dar nu într-atât încât să-i taie respiraţia. Şi-apoi vara târzie o păstrase caldă. Nu avea de luptat cu valuri sau curenţi, aşa că se ridică uşor la suprafaţă.

Privind spre mal, zări expresia uluită a lui Ambrose, apoi îl auzi pe Stokes. Îl văzu. Figura lui Ambrose era schimonosită de furie.

Portia începu să înoate. În spate se auzi o bufnitură şi un „Oh!”, în timp ce Ambrose se ciocnea de Stokes. Făcu un efort, înotând departe de mal cu oarecare greutate din cauza rochiei ude, până la o distanţă sigură, apoi privi înapoi, spre cei doi.

Charlie venea în ajutor. Henry alerga şi el pe alee. Simon, care avusese aceeaşi intenţie, se opri, văzând-o. Era pe malul lacului, supraveghind, aşteptând să intervină.

Charlie ajunse primul şi sări în ajutorul lui Stokes. Ambrose se bătea ca un nebun, şi reuşi să scape. Sări şi el în lac.

Cu inima zbătându-i-se nebuneşte, Portia vru să înoate mai departe, dar, văzându-l pe Simon pe mal, aşteptă.

Însă nu Simon era cel care se aruncase în apă!

În timp ce privea realiză, ca şi ceilalţi, că Ambrose presupusese că acel lac nu era prea adânc!

Ambrose nu ştia să înoate. Sau nu înota bine.

După câţiva metri, se afla deja în pericol.

Ea se ţinea la suprafaţă, privind scena…

Stokes şi Charlie erau încă pe mal, cu mâinile în şolduri, respirând greu, urmărindu-l pe Ambrose care se ducea la fiind.

Apoi mai apăru o dată la suprafaţă, împrăştiind stropi în jur, strigând:

— Ajutor! Mă înec! *Ajutaţi-mă,* ticăloşilor!

Stokes fu cel care-i răspunse:

— De ce am face-o?

— Pentru că mă înec. *Voi muri!*

— După cum se vede, ar fi cea mai bună soluţie. Ne-ar salva pe toţi de complicaţii.

Uluită, Portia se uita la Stokes. Nu se putea rezolva astfel problema, toată lumea trebuia să ştie că Ambrose era ucigaşul.

Stokes îşi cunoştea, însă, omul.

Ambrose se scufundă din nou, apoi ieşi la suprafaţă strigând:

— Foarte bine. *Foarte bine.* Eu am făcut-o! Eu am strangulat-o pe mica ticăloasă!

— Vorbeşti de doamna Glossup?

— Da, la naiba, despre ea vorbesc! striga Ambrose. Acum, scoateţi-mă de aici!

Stokes se uită la Charlie, apoi la Henry, care li se alăturase.

— Ai auzit?

Charlie încuviinţă. Când Henry realiză că întrebarea îl includea şi pe el, făcu la fel.

— Foarte bine. Stokes se uită la Ambrose. Nu ştiu să înot. Cum îl scoatem?

Portia se înălţă deasupra apei:

— Cu şalul meu. Acesta se afla pe mal, unde-l lăsase Ambrose. Înfăşuraţi-l, faceţi un nod şi va ajunge la el. Este de mătase, nu se rupe.

Aşteptă până când ceilalţi îi urmară instrucţiunile. De undeva, ajunse până la ea glasul cuiva:

— Să nu îndrăzniţi să-l ajutaţi!

Pentru prima oară, în ultimele ore, zâmbi.

Bucuros, aşteptându-şi salvarea, Ambrose calm şi stânjenit, îşi ţinea capul deasupra apei pe când aceştia îi aruncau şalul.

Prinse nodul şi se atârnă de el. Teama şi panica îi alungaseră puterea de a lupta. Când îl traseră afară din apă, Portia se întoarse şi înotă spre celălalt mal.

Unde o aştepta Simon.

Nu-i putea vedea expresia feţei, în timp ce privea spre ea, dar se simţi uşurată şi poate chiar mai mult. Zâmbind – pur şi simplu de fericire că era în viaţă – întinse mâinile spre el. El o prinse, aşteptă ca ea să ajungă lângă mal, se aplecă şi o scoase din apă.

O prinse în braţe, strângând-o la piept.

Uitând că era udă şi înfrigurată, o sărută – puternic, apăsat, cu pasiune – cu disperare parcă, lăsând-o fără suflare.

Când, în cele din urmă, el ridică încet capul, ea îl privi şi nu avu nevoie de cuvinte pentru a-i înţelege corect starea de încordare, ştiind că

fusese foarte aproape de a-şi pierde controlul.

— Sunt bine. Vorbele sale spuneau şi că ea îi simţea teama, vulnerabilitatea, datorate ei.

El mormăi. Încordarea părea să i se mai fi spulberat puţin:

— Din câte îmi amintesc, nu era în plan să sari în lac.

El slăbi strânsoarea, iar Portia îl împinse înapoi. Îşi ridică mâinile spre umeri, şi le plimbă de-a lungul trupului, încercând să-şi stoarcă apa din îmbrăcăminte.

— Părea cea mai bună cale de scăpare. Portia spuse acestea pe un ton foarte blând de parcă ar fi discutat despre o întâlnire la vânătoare, nicidecum despre faptul că abia scăpase de un ucigaş, care o urmărise.

— Şi dacă ar fi ştiut să înoate? El i se adresase pe un ton dur şi acuzator. Nu puteai fi sigură dacă e sau nu un înotător.

Portia se îndreptă şi-l privi în ochi.

— De Ambrose nu aveam de unde să ştiu, dar eu înot foarte bine. Îşi arcui sprâncenele, zâmbindu-i. Iar tu, şi mai bine.

El îi înfruntă privirea. Parcă îl simţea cântărindu-i spusele.

Deodată, Portia îşi dădu seama ce se întâmplă:

— Ştiai că înot bine, nu-i aşa?

Simon ripostă:

— Nu. Continua s-o privească, apoi adăugă,

ezitând: Dar am presupus că nu vei putea sau nu vei avea curajul să sari.

Ea îi privi chipul, ochii, zâmbind fericită de ceea ce descifrase acolo. Bucuria pe care o simţi îi lumina faţa. Îl privi, zâmbindu-i:

— Cu siguranţă! îl prinse de braţ şi se întoarseră să vadă ce făceau ceilalţi.

El continua s-o privească întrebător:

— Ce este?

Ea îi zâmbea.

— Mai târziu. Simţindu-şi sufletul plin de fericirea acelor clipe, nu găsi cuvintele pentru a-i spune cât aprecia felul lui de a fi.

Stătuse pe marginea lacului pregătit să sară s-o salveze, dar, dacă văzuse că era capabilă s-o facă singură, renunţase. N-o tratase ca pe o femeie fără apărare. Reuşise să nu mai fie protector cu ea. Se comportase de parcă ea i-ar fi fost o egală, o femeie în stare să-şi poarte singură de grijă.

Ar fi sărit imediat în apă după ea, dar rezistase tentaţiei.

Se părea că se conturau şansele unui viitor cu el. În timp, felul lui protector ar fi devenit mai raţional. Va putea să se gândească şi la ea, la dorinţele ei, nu numai la ale lui.

Această constatare o umplu de bucurie, făcând-o să dea uitării ceea ce se întâmplase în ultimele ore.

Dar evenimentele se derulau în continuare.

Blenkinsop se alăturase grupului din umbra copacilor. Împreună cu Stokes îl sprijineau pe Ambrose, ţinându-l între ei. Trecură pe lângă Simon şi Portia, care se aflau la mijlocul pantei.

Ambrose avea mâinile legate cu şalul ei ud şi tremura. Nici măcar nu se uită în direcţia lor.

Charlie şi Henry îi urmau, primul explicându-i celui de-al doilea tot ce se întâmplase.

Henry se opri în dreptul lor şi îi luă mâna Portiei între palmele sale.

— Charlie n-a apucat să-mi spună, dar cred că ţie, draga mea, îţi datorăm totul.

Ea roşi.

— Prostii! Toţi am făcut câte ceva.

— Nu sunt prostii deloc, dacă nu erai tu atât de curajoasă, n-am fi putut să-l demascăm pe criminal. Henry se uită apoi la Simon. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumim. Henry îl bătu prieteneşte pe umăr.

Uitându-se din nou spre Portia, realiză brusc că aceasta era udă leoarcă şi adăugă:

— Eu şi Charlie vom continua ce mai e de făcut, dar tu trebuie să te schimbi cât mai repede. Nu poţi sta cu rochia udă, chiar dacă este vară.

Charlie îi privi pe rând, pe amândoi, exclamând:

— L-am prins!

Părea realmente fericit că acum totul era bine, că reuşiseră să salveze onoarea lui Henry, că James şi Desmond nu erau implicaţi.

Zâmbiră. Henry şi Charlie plecară. Simon şi Portia, rămaşi în urmă, porniră spre creastă.

Briza, care aici se simţea puternic, o făcu să tremure.

Simon se opri, îşi scoase haina şi i-o aşeză pe umeri. Ea îi zâmbi, recunoscătoare, simţind căldura trupului lui în ţesătura hainei. Îşi strânse haina pe lângă corp:

— Mulţumesc.

El o privea cu dragoste.

— Măcar pentru moment sper că va fi de folos.

Simon îi luă mâna. Ea vru să pornească, dar el o opri.

Ceilalţi se aflau deja înainte.

Ea îl privi, ridicând din sprâncene.

Uitându-se după ceilalţi, el spuse respirând adânc:

— Te rog să mă ierţi pentru ce s-a întâmplat pe terasă, pentru ce am spus. N-am vrut… Făcu un gest ca şi cum ar fi intenţionat să şteargă amintirea acelui moment din mintea lor, a amândurora, privind-o cu multă afecţiune.

Portia se apropie de el, ridică mina liberă, cu care îi atinse încet faţa, apoi i-o întoarse spre ea.

El se lăsă în voia ei.

În puţina lumină, ea îi desluşi în priviri ceea ce voia să ascundă – faptul că se simţea vulnerabil în faţa ei.

Şi fu peste măsură de impresionată.

— Nu se va mai întâmpla, crede-mă! Niciodată nu se va mai înstrăina de el, pentru ca apoi să revină; niciodată nu-i va accepta iubirea, iar apoi să-l părăsească! Niciodată!

Chipul lui rămânea, totuşi, încordat.

— Mi-ai putea face o astfel de promisiune?

Ea îl privi lung.

— Da, între noi am putea face-o.

În ochii săi el găsi doar sinceritate şi simţi cum îi creşte inima de fericire. Ea simţi, în sfârşit, că-şi revine, redevenind acel bărbat posesiv, dar nu peste măsură de autoritar.

O prinse în braţe şi o strânse la piept.

— Aşteaptă! îi spuse ea. Nu te grăbi.

El ridică din sprâncene, repetând.

— Să nu mă *grăbesc?*

Ea se trase înapoi din braţele lui:

— Trebuie să terminăm ceea ce am început. Trebuie să afle toată lumea ce s-a întâmplat, să-l dăm apoi uitării pe Ambrose, să se ocupe alţii de el. După aceea putem vorbi. Ea-şi trase răsuflarea pronunţând: în sfârşit – despre *noi.*

— Foarte bine, hai să terminăm o dată cu asta.

O luă de mână, şi urcară poteca spre casă.

*

Urmară momente în aceeaşi notă tristă şi încordată, aşa cum prevăzuse şi el. Se simţeau

eliberaţi, dar nu şi triumfători.

Salvaseră familiile Glossup şi Archer, dar oprobriul plana acum asupra Calvinilor. Spre dezamăgirea tuturor.

Simon o introduse pe Portia în bibliotecă. Scena care se înfăţişă ochilor lor părea să fie coşmarul lui Stokes. Schimbară priviri, dar ştiură că nu pot repara nimic.

Doamnele se revoltaseră. Realizaseră că se întâmplase ceva şi veniseră în bibliotecă. Aflaseră ce se întâmplase în realitate, că Ambrose o ucisese pe Kitty şi, acum, când ştiau totul, se aşezaseră disperate în câte un fotoliu sau pe sofale şi refuzaseră să plece.

Toată lumea se adunase acolo, chiar şi valeţii. Singurul care lipsea era Arturo, care avea, oarecum, legături cu drama. Văzând figurile şocate ale celor de faţă, care refuzau să accepte adevărul, imaginându-şi ce va urma, Simon bănuise că ţiganul ar fi etern recunoscător dacă l-ar cruţa de o asemenea tortură.

O privi pe Portia, fiind convins că ea nu va accepta să se ducă să se schimbe, înainte de a afla răspunsurile la întrebările care nu-i fuseseră lămurite. El luă un fotoliu comod din spatele biroului şi îl duse lângă cel pe care stătea Lady O, invitând-o pe Portia să se aşeze.

Lady O o privea cu admiraţie:

— Cred că voi primi o explicaţie… începu ea.

Din expresia ochilor ei negri, din tonul pe

care rosti aceste vorbe, îşi dădură seama că fusese serios îngrijorată.

Portia întinse o mână spre ea:

— N-am fost nicio clipă în primejdie.

— Pe naiba! Lady O îl privi grăitor pe Simon, pentru ca acesta să înţeleagă că nu trebuia să scape niciun amănunt.

Privindu-l pe Stokes, încercând s-o calmeze pe Lady Calvin, asigurând-o că îi va oferi toate explicaţiile, dacă îi va permite, el făcu semn unuia dintre valeţi. Când acesta se apropie, îi dădu câteva ordine. Valetul se înclină şi plecă să le execute, bucuros că putea duce ultimele noutăţi celorlalţi servitori.

— Doamnelor şi domnilor!

Stokes făcu un pas înainte, apoi zise, pe un ton foarte jenat:

— Întrucât aţi acceptat să rămâneţi, vă rog să păstraţi liniştea, pentru a-l putea interoga pe domnul Calvin. Dacă voi dori să aflu ceva de la dumneavoastră, voi pune întrebări.

El aşteptă. Când doamnele consimţiră să tacă, el respiră uşurat şi se întoarse spre Ambrose, aflat într-un scaun, sub candelabru, cu faţa spre cei adunaţi acolo să-l asculte.

Blenkinsop şi un majordom solid îl flancau.

— Domnule Calvin, aţi recunoscut în faţa martorilor că aţi strangulat-o pe Kitty, pe doamna Glossup. Vreţi să ne relataţi cum aţi făcut-o?

Ambrose nu-şi ridică privirea. Cu coatele pe

genunchi, îşi privea mâinile legate.

— Am strangulat-o cu cordonul de la draperie, zise el, arătând cu capul spre fereastra cea mai apropiată de birou.

— De ce aţi făcut asta?

— Pentru că proasta de femeie nu voia să-l lase…

— La ce vă referiţi?

De parcă abia atunci realizase că nu avea cum să se mai sustragă explicaţiilor, şi că scăpa mai repede mărturisind, el o făcu, fiind conştient, în tot acest timp, că mama sa îl fixa, palidă ca o stafie, pentru că primise o astfel de lovitură. Cu un braţ se sprijinea de Lady Glossup, cu altul de Drusilla, privindu-l cu oroare pe Ambrose. El trase aer în piept şi începu:

— Anul acesta am avut o aventură cu ea, la Londra. Nu era genul meu, dar mi s-a oferit, iar eu aveam nevoie de sprijinul domnului Archer. Când a venit vara şi am plecat din oraş, ne-am despărţit. Ridică din umeri. În termeni amiabili. Am stabilit că voi da curs acestei invitaţii, iar ea părea să se fi împăcat cu situaţia. Sau aşa am crezut.

Făcu o pauză, ca să tragă aer adânc în piept, apoi continuă:

— Imediat ce am venit aici, a început cu tot felul de şiretlicuri. În acelaşi timp, se ţinea după James. Nu m-am îngrijorat până când, într-o seară, mi-a spus că este însărcinată. Eu n-am înţeles la început, dar ea m-a lămurit. Am fost şocat! Chiar

şi acum i se simţea emoţia din glas. Nu mi-am închipuit că ea şi Henry… în fine, n-am crezut că o femeie măritată s-ar comporta aşa, dacă ar şti că nu mai are protecţia soţului.

Se opri, de parcă ar fi retrăit acele momente.

Stokes, încruntat, îl întrebă:

— În ce măsură au contribuit aceste motive la asasinarea doamnei?

— Multe doamne din înalta societate sunt însărcinate cu alţi bărbaţi, nu cu soţii. N-am crezut că vor fi probleme, până când ea m-a anunţat că nu este dispusă să lase copilul, iar dacă nu vreau să-l recunosc, dacă nu vreau ca ea să-i mărturisească adevărul soţului ei, va trebui s-o ajut să scape de sarcină. Mi-a dat un ultimatum în noaptea aceea.

Ambrose îşi privi mâinile.

— N-am ştiut ce să fac. Cariera mea, şansa unui loc la alegeri, tot ce voiam, se bizuia pe sprijinul domnului Archer. Abia aici am realizat că şi Lordul Glossup, şi domnul Buckstead erau dispuşi să mă ajute… Totul mergea perfect, în afară de relaţia cu Kitty. Glasul lui căpătă accente dure. Continua să-şi privească mâinile. N-am ştiut cum s-o ajut… şi nu cred c-aş fi făcut-o, chiar dacă aş fi ştiut ce trebuie să fac… Nu este ceva pe care doamnele să le ceară amanţilor. Majoritatea femeilor ar şti… ce să facă… Am crezut că nu trebuie decât să se intereseze. Aici, la ţară, sunt sigur că există multe tinere în aceeaşi situaţie,

care se descurcă... Şi ea putea face acelaşi lucru. Dacă nu, putea să se împace cu Henry.

Frângându-şi mâinile, el continuă:

— Am făcut greşeala să-i spun ce cred, sincer, despre toate acestea. Ambrose fu scuturat de fiori. Dumnezeule, cum a primit sfatul meu! De parcă i-aş fi recomandat să bea mătrăgună! A ridicat vocea la mine. Am încercat s-o liniştesc şi m-a pălmuit. A început să ţipe... Am luat cordonul şi i l-am pus în jurul gâtului şi... am tras. Ambrose tăcu. În liniştea aceea, s-ar fi putut auzi chiar şi un ac căzând pe podea. Apoi îşi ridică privirea, parcă amintindu-şi... Era surprinzător de uşoară, nu avea putere deloc. S-a luptat puţin cu mine, m-a zgâriat, dar am ţinut-o aşa, până când n-a mai mişcat, iar când i-am dat drumul, s-a prăbuşit pe podea.

Continuă, pe un ton diferit:

— Am realizat c-am omorât-o. M-am repezit sus, pe scări. M-am dus în cameră şi mi-am turnat un brandy. Când am luat prima înghiţitură, am observat că-mi sfâşiase clapa de la mâneca hainei. Atunci... mi-am amintit că ea mă apucase de mânecă. Am realizat că o văzusem în mâinile ei în timp ce zăcea pe podea. Era ecosez. Numai eu am purtat haină cu clape ecosez în ziua aceea. Am ieşit repede din camera mea. Eram în capul scărilor, când a ţipat Portia. Simon a venit în fugă, apoi Charlie, aşa că nu mai aveam ce face. Am stat acolo, aşteptând să fiu acuzat, dar nu s-a

întâmplat nimic.

Ambrose inspiră adânc.

— A ieşit Charlie şi a închis uşa bibliotecii. S-a uitat în sus şi m-a văzut. I-am citit pe figură că nu mă considera capabil de asta. M-a întrebat unde sunt Henry şi Blenkinsop. Când a plecat, am realizat că exista o speranţă ca nimeni să nu fi observat clapa. Dacă puteam să o recuperez, eram salvat. Apoi făcu o pauză. Nu mai aveam ce pierde. Am coborât scara. Henry şi Blenkinsop au apărut în mare grabă în bibliotecă. Am intrat după ei. Portia şi Simon se aflau în celălalt capăt al încăperii. Portia era foarte afectată, iar Simon se ocupa de ea. M-au văzut amândoi, dar niciunul n-a reacţionat. Încă purtam haina cu clape ecosez, dar n-au văzut că lipsea una. I-am urmat pe Blenkinsop şi pe Henry până lângă birou. Erau şocaţi, uluiţi. M-am uitat la Kitty, la mâna ei dreaptă. Ambrose ridică încet capul. Era *goală.* Nu-mi venea să cred. Degetele erau desfăcute, întinse. Am realizat că cineva schimbase poziţia mâinilor şi îi mişcase capul în altă direcţie. M-am gândit imediat că Portia, care o găsise, se apropiase, o atinsese, făcuse toate acele fleacuri la care sunt femeile atente. Era vorba de o bucată îngustă de câţiva centimetri. Poate că îi căzuse din mână…

Ambrose se uită la covorul turcesc din bibliotecă. Clapa mea avea aceleaşi culori ca şi covorul. S-ar fi putut prinde uşor de fusta sau

juponul Portiei, sau de manşetele pantalonilor. O dată ce nu se mai afla la Kitty, ar fi putut ajunge oriunde, şi n-aş mai fi avut cum s-o găsesc. M-am uitat în jurul cadavrului, dar nu am zărit-o. Nu puteam s-o caut în mod special, aş fi trezit bănuieli. Henry şi Blenkinsop erau încă şocaţi, aşa că am profitat de moment. M-am dus la birou şi m-am aplecat în aşa fel încât să-mi prind mâneca în mânerul unui sertar. M-am îndreptat şi am netezit-o. Apoi mi-am cerut scuze. Atât Blenkinsop, cât şi Henry păreau uluiţi, dar au observat. Dacă bucata din reverul meu era găsită mai târziu, puteam spune că am pierdut-o atunci.

Ambrose privea pe toată lumea cu detaşare.

— Mă simţeam în siguranţă. Am ieşit din bibliotecă şi atunci mi-a venit ideea că poate a găsit-o altcineva înaintea Portiei şi a luat-o. Dar nu-mi imaginam pe nimeni făcând asta. Ar fi dat alarma, m-ar fi denunţat. Desigur, oricine altcineva în afară de mama. Ea îmi spusese că avea de scris nişte scrisori unor persoane influente – de sprijinul cărora aveam nevoie. M-am dus în camera ei. Era acolo, scria. Nu ştia nimic de crimă. I-am spus, apoi am plecat.

Ambrose făcu altă pauză, de parcă şi-ar fi amintit cu greu.

— M-am întors în camera mea şi am terminat brandy-ul.

M-am gândit la servitori. Nu aveau motiv să intre în bibliotecă la ora aceea, dar nu puteam şti

ce idee îi venea vreunui majordom sau vreunei cameriste. Am decis să ard haina. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă scăpăm de ea. Dacă mai târziu încerca cineva să mă şantajeze cu haina distrusă, puteam spune că era asemănătoare cu a mea, dar nu aceeaşi. Nimeni nu poate fi sigur.

El începu să se agite.

— Am dus haina în pădure şi am ars-o. Ţiganul acela, grădinarul, m-a văzut, dar nu mi-am făcut probleme atunci. Eram convins că mă voi descurca… asta dacă nu cumva reverul hainei mele se afla în mâna lui Kitty, când a văzut-o Portia, dar, din pricina spaimei, uitase de ea.

Lăsă privirea în jos, apoi îşi frecă fruntea cu ambele mâini.

— Pot să văd şi acum clapa în mâna lui Kitty, imaginea este atât de vie! Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că trebuie s-o fi văzut-o şi Portia. Chiar dacă nu mai existau nici clapa, nici haina, cu mintea ei bine organizată… Eram convins că orice afirmaţie din partea ei precum că eu aş fi ucigaşul i-ar face pe toţi s-o ia în serios. Orice acuzaţie din partea ei mi-ar fi ruinat cariera. Nu aveam nicio garanţie că, atunci când şi-ar fi revenit din şoc, nu şi-ar fi amintit.

Stokes consideră că era cazul să intervină.

— Aşa că ai speriat-o, punându-i vipera în pat.

Cei prezenţi murmurară, consternaţi: pentru mulţi din ei era prima oară când auzeau acest amănunt.

Privindu-şi mâinile, Ambrose încuviinţă.

— Am găsit-o când mă întorceam spre casă; încă mai aveam sacul în care dusesem haina. Am considerat că un şoc ar face-o să plece, să nu-şi mai amintească nimic… dar n-a fost aşa. Apoi ai venit dumneata şi a trebuit să fiu foarte atent. Dar, deoarece au trecut zilele şi n-a venit nimeni să-mi spună că a găsit clapa, am înţeles că a fost aşa cum am presupus, nimeni nu a luat-o. Era acolo, când Portia a găsit-o pe Kitty.

Ridicând capul, el o privi pe Portia.

— Acum îţi aminteşti? Probabil c-ai văzut-o. O ţinea în mâna stângă.

Portia îi înfruntă privirea, apoi negă scuturând din cap:

— N-am găsit nimic!

Ambrose încercă să pară interesat:

— *Trebuia* să fie…

— Eşti un *prost!*

Această exclamaţie ului pe toată lumea. Toţi ochii se îndreptară spre Drusilla, aflată lângă Lady Calvin. Era albă la faţă, ochii aproape îi ieşiseră din orbite şi trupul îi era scuturat de convulsii.

Continua să-şi privească fratele.

— Tu… tu… idiotule! Portia n-a spus nimic, ar fi făcut-o dacă ar fi văzut-o. Poate că a fost şocată, dar nu şi-a pierdut minţile.

Uluit, ca toţi ceilalţi, Ambrose o privea, incapabil să scoată o vorbă.

Stokes îşi reveni primul.

— Ce ştiţi de bucata de haină care lipseşte, domnişoară Calvin?

Drusilla îl privi, pălind şi mai tare.

— Eu… Emoţiile prin care trecea erau vizibile pentru toată lumea. Părea că atunci realizase ce se întâmplă.

Lady Calvin îşi duse mâna la gură, pentru a-şi opri un strigăt. Lady Glossup o prinse pe după umeri.

Doamna Buckstead, care stătea lângă Drusilla, se aplecă spre ea:

— Trebuie să ne spui totul, draga mea, nu prea mai ai de ales.

Drusilla o privi, trase aer în piept, apoi se uită la Stokes.

— Mă plimbam prin grădină în după-amiaza aceea.

M-am întors în casă, prin bibliotecă. Am văzut-o pe Kitty zăcând acolo, şi am văzut şi clapa ecosez din mâna ei. Am recunoscut-o, desigur. Am înţeles că Ambrose s-a săturat de maşinaţiunile ei şi… Făcu o pauză, îşi umezi buzele, apoi continuă: Indiferent din ce motiv, el o ucisese. Dacă era prins… scandalul, ruşinea… toate acestea aveau s-o omoare pe mama. Am luat acea dovadă din mâna lui Kitty. Când am auzit voci pe holul din faţă, am ieşit pe terasă.

Stokes o privi cu gravitate.

— Chiar şi când au început încercările de a o reduce la tăcere pe domnişoara Ashford, n-aţi

spus nimănui?

Drusilla îşi întoarse privirea spre el. Ezită un moment, apoi chipul îi deveni aproape cenuşiu.

— Ce încercări? Rosti astea speriată, abia articulând cuvintele. N-am ştiut de viperă… Îl privi pe Ambrose, apoi pe Stokes. Vasul acela… a fost un accident, nu?

Stokes se uită la Ambrose:

— Aţi putea să ne spuneţi şi asta!

Ambrose continua să-şi privească mâinile.

— M-am urcat pe acoperiş, nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni, cât timp eram agitat. Am zărit-o pe Portia pe terasă. Părea să fie singură, nu-l văzusem pe Cynster lângă perete. Eram acolo, mi-era uşor să… Deodată trase aer în piept, ridicându-şi capul, dar nu întâlni privirea nimănui. Va trebui să vă amintiţi că *nu aveam de ales,* dacă voiam să devin membru în Parlament… Mi-am dorit asta foarte mult şi…

Se opri şi lăsă ochii în jos. Îşi frânse mâinile. Stokes o privi pe Drusilla.

Lividă, aceasta se uita la Ambrose.

Când ridică privirea spre Stokes, el o întrebă:

— De ce nu i-aţi spus fratelui că aţi luat bucata de material?

Drusilla îl fixa pe Stokes. Acesta era gata să repete întrebarea, când Drusilla îşi trecu din nou privirea asupra lui Ambrose. Inspiră adânc şi spuse:

— Îl urăsc, ştiţi prea bine. Nu, nu aveţi de

unde să ştiţi. În casa noastră, Ambrose a fost întotdeauna pe primul plan, a obţinut totul, mie nu mi-a rămas nimic. Chiar şi acum, Ambrose este preferatul mamei. O iubesc pe mama şi voi fi întotdeauna alături de ea; chiar şi clapa de ecosez am luat-o ca s-o protejez pe mama, *pe ea,* nu pe Ambrose. Vocea îi devenise foarte stridentă. Chiar şi acum, ea tot la el se gândeşte.

Îşi fixă fratele:

— El a moştenit tot de la tata. Eu, nimic. Chiar şi averea mamei îi va aparţine. Eu sunt la mila lui. Dacă vrea, mă poate arunca oricând din casă şi ştie asta prea bine. Întotdeauna s-a străduit să înţeleg care-mi este locul în familie.

Figura ei se schimonosi. Gelozia, invidia, îndelung reprimate, ieşiră Ia suprafaţă.

— Am avut ocazia să mă răzbun, luând bucata aceea de haină. Nu i-am spus, am vrut să-i fie teamă, să se agite, să ştie că cineva îl poate distruge.

Deodată, ea îl privi pe Stokes.

— Desigur, i-aş fi spus. Asta când voia să-mi reamintească rolul meu în familie.

Se opri, apoi adăugă:

— Nu cred că realizează... Trebuia măcar să se gândească la mine, sau la mama. Doar noi două l-am fi protejat. Iar mama ar fi discutat cu el foarte deschis. Dacă am văzut că n-a spus nimic, mi-am închipuit că ştie de clapă, că ea se află la mine, dar a avut grijă să nu deschidă subiectul

atâta timp cât ne aflam aici. Întâlni privirea lui Stokes. Dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că va crede că Portia a văzut bucata de material, dar că nu-şi mai aminteşte.

Se lăsă tăcerea. Puteau auzi cu toţii ticăitul ceasului de pe şemineu.

Drusilla lăsă privirea în jos. La fel făcu şi Ambrose. Lady Calvin se uita de la unul la altul, de parcă nu-şi mai recunoştea propriii copii. Apoi îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă.

Faptul că o doamnă plângea în faţa lor păru să-i trezească la realitate pe ceilalţi. Începură să murmure, să se mişte. Charlie se agita, de parcă ar fi vrut să plece cât mai departe de locul acela.

Lordul Netherfield îşi drese glasul. Se uită la Stokes:

— Aş putea…?

Stokes încuviinţă.

Înălţimea sa îl privi pe Ambrose.

— N-aţi pomenit nimic despre Dennis, ţiganul. De ce l-aţi ucis?

Ambrose nu-şi ridică privirea.

— M-a văzut când ardeam haina. Apoi a apărut Stokes şi a început să chestioneze pe toată lumea. Întinzându-şi mâinile, el continuă: N-am avut intenţia s-o ucid pe Kitty. Ea m-a împins la acest gest… Nu mi s-a părut drept, ca, o dată ce am omorât-o, să mă consider terminat. Doar Portia şi ţiganul puteau… El se opri o clipă, apoi continuă, ca un copil răzgâiat, care încerca să-şi

găsească scuze: Eu sau ei. Era *viaţa mea* în joc!

Lordul Glossup se ridică, dezgustat.

— Domnule Stokes, aţi auzit totul?

Stokes se îndreptă de spate.

— Da, domnule. Sunt sigur că putem…

El şi Lordul Glossup începură să discute despre reţinerea lui Ambrose. Restul invitaţilor se împrăştiară.

Doamnele ezitară la început, dar Lady O se ridică hotărâtă.

— Catherine, draga mea, cred că e bine să ne retragem în salon, un ceai ar fi potrivit acum. Intenţionam să spun că şi Drusilla ar vrea, poate, să se retragă. Tuturor ne-ar prinde bine câte un ceai.

Portia se ridică. Simon îi puse mâna pe braţ.

Lady O le aruncă o privire de încurajare:

— Tu, draga mea, ar trebui să faci o baie, să te schimbi de rochia asta udă. Altfel, ai putea avea probleme şi fratele tău nu m-ar ierta, dacă te-aş trimite acasă bolnavă.

Rosti aceste cuvinte cu felul ei hotărât de a vorbi şi doar din lucirea ochilor ei negri cei doi înţeleseră că ea era decisă s-o trimită pe Portia cu altcineva acasă, nu cu o răceală.

Simon înclină doar din cap, înţelegând mesajul ei. Lady O plecă, sprijinindu-se în baston, luându-le şi pe celelalte doamne cu ea: pe Lady Calvin sprijinită de Lady Glossup, şi pe doamna Buckstead.

— Vino. Luând-o de braţ pe Portia, o conduse spre uşa aflată mai aproape de scara principală.

Stokes îi interceptă:

— Un singur lucru ar mai fi de lămurit. Nu ştiu dacă s-o acuz şi pe domnişoara Calvin.

Simon şi Portia se întoarseră spre Drusilla, care rămăsese singură pe scaunul ei. Îşi privea fratele. El stătea cu coatele rezemate de genunchi, cu ochii ţintă la mâinile legate.

Portia se înfioră şi îl privi pe Stokes.

— Ce lucru îngrozitor poate face gelozia!

Stokes încuviinţă, privind-o.

— Ea n-a avut intenţia să facă rău cuiva. Trebuie să acceptăm că nu avea de unde să ştie care erau intenţiile fratelui său.

— Da, nu este cazul să fie pusă sub acuzare! zise Portia ridicând capul. Oricum, viaţa ei nu va mai fi deloc uşoară şi senină, din cauza a ceea ce a făcut.

Stokes încuviinţă din nou, privind apoi către Simon.

El nu era deloc înclinat spre răzbunare, dar reacţionase mai puternic datorită ameninţărilor la adresa Portiei. Văzând că nu răspunde imediat, aceasta îl privi insistent, iar el înţelese că nu avea de ales. Portia citea în ochii lui ca într-o carte deschisă. Făcu un semn scurt cu capul:

— Niciun fel de acuzaţii.

Portia zâmbi, apoi se uită spre Stokes.

Toţi trei se priveau acum bucuroşi. Nu mai

era nevoie de vorbe. Stokes nu făcea într-adevăr parte din clasa lor socială, dar se împrieteniseră oarecum, toţi admiteau asta.

Stokes îşi drese glasul, apoi le spuse, evitându-le privirile:

— Mâine, de cum se luminează, plec cu domnul Calvin. Este mai bine să lăsăm pe toată lumea să-şi reia viaţa obişnuită, cât mai repede. Întinse mâna. Vă mulţumesc, n-aş fi prins ucigaşul, dacă dumneavoastră şi domnul Hastings nu m-aţi fi ajutat. Sper că… Stokes roşi uşor, dar se strădui să continue: Această şaradă sper că nu v-a tulburat în vreun fel sentimentele.

Simon o privi pe Portia. Ea îi zâmbi lui Stokes:

— Ni s-au relevat lucruri interesante, dar, cu siguranţă, vom supravieţui.

Portia îl fixă pe Simon. Văzându-şi sentimentele dezvăluite, se abţinea cu greu să nu spună ceva neplăcut. Îi luă braţul.

— Te aşteaptă o baie fierbinte.

Se despărţiră de Stokes, cu zâmbete şi urări de bine.

James şi Charlie îi aşteptau în hol.

— Vă mulţumesc amândurora. James se înclină în faţa lor, apoi luă mâinile Portiei într-ale sale. N-am auzit chiar totul, dar, chiar şi aşa, pot spune că ai fost foarte curajoasă.

De data asta, Simon nu se mai abţinu să bombăne:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să-i intre *asta* în cap!

James începu să râdă. Simon îl împinse într-o parte şi-şi continuă drumul, împreună cu Portia.

— Ne vedem mai târziu, îi strigă James, în timp ce urcau scările.

Simon îi aruncă o privire peste umăr.

— Mâine.

Foarte hotărât, o conduse apoi pe Portia spre camera ei.

18

Un servitor îi aştepta în capul scărilor, pentru a-i conduce spre camera pregătită pentru Portia, la ordinele lui Simon. Nu era nici prima ei cameră în care nu mai dorea să intre, pentru că şi-ar fi amintit mereu de acea viperă, nici cea a lui Lady O, unde nu prea era spaţiu din pricina celui de-al doilea pat, şi unde n-ar mai fi avut loc şi o cadă. Portia urma să-şi petreacă noaptea într-unul din apartamentele, cu salon şi un dormitor mare, nu prea folosite.

Simon o conduse direct în dormitor. Două servitoare turnau găleţi cu apă fierbinte în cadă. Mai aveau de adus câteva.

Simon o privi.

— Scapă de ele.

Portia ridică din sprâncene, iar buzele i se rotunjiră a mirare. Îşi scoase haina de pe umeri şi i-o întinse. Una dintre servitoare se grăbi s-o ajute să-şi scoată rochia. Luând haina, el se îndreptă spre salon, să aştepte.

Haina se umezise. O lăsă pe un scaun şi se duse la fereastră. Privi siluetele copacilor şi încercă să nu se gândească la emoţiile pe care i le provocase ziua aceea.

Încercase în zadar să o înfrâneze pe cea mai puternică dintre ele, aceea pe care i-o declanşa ea şi numai ea. Chiar şi atunci.

În ultimele zile, simţise acest lucru tot mai puternic.

Auzi cum se deschide, apoi se închide, uşa de la dormitor, şi paşi uşori o iau spre coridor.

Trase aer adânc în piept, convins că Portia rămăsese singură.

Era în cadă. Îşi săpunea părul.

Intră şi închise uşa. Văzu un scaun cu picioarele înalte, aflat în faţa unui mic birou. Îl luă, ducându-l spre şemineu, unde îl aşeză cu spatele spre ea.

Portia se uită la el.

— Întrucât ai insistat să scap de cameriste, presupun că vei face tu treaba lor?

El se strădui să nu răspundă invitaţiei indirecte din ochii ei întunecaţi. Cada de baie era prea mică.

— Desigur, te ajut cu orice este necesar…

Se aşează pe scaun, cu mâinile încrucişate şi începu să o privească.

De fapt, se supunea singur unei torturi cumplite.

Iar ea făcea ca totul să fie un spectacol pentru el: îşi săpunea braţele graţioase, apoi picioarele lungi. Când se ridică în genunchi, apa începu să-i şiroiască pe coapse. Pântecele ud îi strălucea. El închise ochii, încercând să se gândească la altceva.

Apoi îl chemă să-i toarne apă, pentru a-şi dăţi părul. El se ridică şi luă găleata începând să toarne.

Portia îi surprinse privirea.

— Mai încet. Trebuie să limpezesc tot părul.

Ascultător, el începu să toarne apa încet, în timp ce ea îşi dăţi părul. Nici nu realizase cât de lung era; îi ajungea până la şolduri şi lui i se părea că îi trăgea privirea în jos…

Închise din nou ochii. Cu maxilarele încleştate, continua să toarne.

Apa curgea.

Ea îşi dăţi părul, apoi se apucă de marginile căzii şi se ridică, cu apa şiroind pe trupul ei mlădios: peste umeri, sâni, şolduri, coapse.

Cu mintea golită de orice gând, cu gura uscată, el puse găleata jos şi întinse mâna spre prosoapele aflate pe un scaun. Apucă unul, pe care i-l întinse, apoi făcu un pas înapoi, pentru ca ea să iasă din cadă.

Luă prosopul oferit de el, ţinându-l în dreptul sânilor, continuând să-l privească.

El îi înfruntă privirea cu stoicism, apoi luă un alt prosop, pe care i-l puse pe cap.

Se auzi un chicotit.

Simon începu să-i usuce părul. Avea în el atâta apă! Ea îl lăsă, întorcându-se, pentru ca el s-o poată şterge mai bine, timp în care începu să-şi şteargă singură picioarele, trupul întreg.

Apoi lăsă prosopul să cadă, îl luă şi pe celălalt din mâinile lui, aducându-l, după ce-l folosi. Aproape că i se opri inima, când se cuibări în braţele lui, pe care el nu a putut să le strângă, pentru a apropia trupul ei de al lui.

Portia îl prinse pe după gât cu braţele şi ridică faţa, spre a fi sărutată.

El o sărută, simţind că îşi pierde controlul, când ea i se lipi de trup.

Portia îi întâlni privirea.

— Aş vrea să ne bucurăm de acest moment, să facem din el o sărbătoare. Privirea ei se opri pe buzele lui. Acum!

— Pe pat. Părea un condamnat la moarte – el era incredibil de sigur.

Ca şi când i-ar fi auzit gândurile, ea îşi ridică încet capul, studiindu-l. Apoi îi zâmbi. Un zâmbet de cunoscătoare, de femeie care deţine controlul, lucru care lui nu-i plăcu prea mult.

— Cu o singură condiţie. Glasul ei începuse să coboare, până când se auzi ca un murmur,

lovindu-l în plex. De data asta, vreau totul!

El simţi ceva înăuntrul său, asemenea unui cutremur.

— Totul?

Scrâşni din dinţi.

— Nu ştii ce-mi ceri!

O sprânceană neagră se arcui – voit provocator:

— Nu?!

Tonul său era mai mult decât incitant.

Înainte ca el să-i fi putut răspunde, se răsuci în braţele sale, trăgându-se înapoi, mlădioasă ca o hurie, uitându-se la el peste umăr, să-i surprindă privirea, în timp ce-i atingea cu fundul gol sexul în erecţie.

El aşteptă să-şi recapete suflul, înainte să o întrebe:

— Eşti sigură?

Ea ştia – se vedea în ochii săi, de un albastru atât de intens, încât păreau aproape negri. I-ar fi cerut să-i spună ce dracu' ştia, dar nu reuşi să formuleze propoziţia.

— Hm-mm… Totul – inclusiv ce ai lăsat deoparte…

Nu putea să gândească dincolo de faptul că ea îi cunoştea cea mai adâncă, cea mai puternică dorinţă. Şi era dornică să o îndeplinească.

Lucrul deveni mai clar când ridică o mână şi-i trase capul spre ea, apropiindu-şi buzele de ale sale. Luându-i-le, trăgându-i-le, atingându-i limba

cu a ei. Îndemnându-l să se desfete. Şi când el o făcu, îi luă mâinile într-ale sale, aşezându-i-le peste sâni.

Suspină uşor, când el îi strânse un sfârc întărit.

Sunetul, abia auzit printre sărutări, îl străbătu ca un curent.

Îi eliberă buzele, trăgându-şi răsuflarea:

— Eşti sigură?

Pleoapele i se zbătură, în timp ce el se agita, posesiv, apoi se ridicară.

Ochii săi erau ca două briliante ce păreau să vadă înăuntrul lui.

— Sunt a ta! Cuvintele erau o certitudine, asigurându-l. Ia-mă cât doreşti. Vreau să ştiu totul despre tine – tot ce vrei, tot ce îţi trebuie. Toate dorinţele tale!

Ultima citadelă a rezistenţei sale se prăbuşi, sfărâmându-se. Pasiunea îl străbătu, copleşindu-l, mai puternică decât orice altceva va fi simţit înainte. O lăsă, apoi o răsuci, prinzând-o în braţele sale, luându-i gura drept pradă şi devorând-o.

Ceea ce se năpustea, alergând prin el nu era poftă, nici dorinţă, nici chiar pasiune, ci ceva care le strânsese pe toate trei la un loc, alimentate de altceva şi mai puternic. De o disperată, primitivă nevoie – ceva îngropat atât de adânc sub învelişul exterior de civilizaţie, încât puţine femei puteau doar să ghicească ce era acolo.

Şi să tenteze.

Să poftească.

Fără să frângă sărutul, o ridică în braţe. Ea se agăţă de el, la fel de violent flămândă.

O ridică în braţe şi o duse spre patul larg, unde o întinse pe cuvertura de culoarea vişinei.

— Aşteaptă!

Portia îl urmări cum îşi scoate haina. Trăsăturile lui erau mai dure, mai crispate ca de obicei.

Cămaşa urmă hainei. Portia se întoarse puţin pe o parte, spre a se desfăta în voie la vederea spatelui lui lat, a pântecelui ferm.

Urmară pantalonii şi ciorapii. Simon era gol acum. Privirea lui era aţintită asupra ei în timp ce se îndrepta spre pat.

Se aplecă deasupra ei. Îşi plimbă palma peste dosul coapselor sale, sprijinindu-şi genunchiul pe cuvertura de mătase stacojie.

Ridică privirea spre ea.

— Te poţi opri oricând vrei.

Ea îl privea cu ochii întunecaţi arzând de dorinţă:

— Ştii că n-o voi face.

El îi cercetă ochii pentru o ultimă oară, apoi întinse mâinile spre ea, şi o cuprinse.

Ea simţi patul lăsându-se, când el se aşeză de cealaltă parte a picioarelor sale.

Îi simţi fierbinţeala trupului asemenea unui foc peste dosul coapselor sale, peste pielea brobonată a fundului, în timp ce se lăsă în jos,

strângând şi apăsându-şi buzele în locul unde spatele i se curba, deasupra punctului unde începea linia ce-i despărţea fesele.

Înlăţuindu-i şoldurile cu braţele, o strânse puternic, în timp ce-şi purta buzele mai sus, urmându-i adâncitura spatelui, cu sărutări fierbinţi, de parcă ar fi vrut, într-adevăr, s-o devoreze.

Părul aspru de pe pieptul său îi zgâria pielea. Văpaia din el o cuprindea şi pe ea, în timp ce se mişca deasupra ei, prizându-i trupul cu braţele, ridicând-o aproape de al lui, pe măsură ce urca mai sus, lăsându-şi întreaga greutate în braţe – un animal, un mascul potent, care o prinsese, şi acum intenţiona să o posede.

Nu-şi putu stăpâni tremurul care o cuprinsese. Închise ochii, pentru o clipă, savurând valul de văpaie ce se revărsa prin ea, înghiţind-o, strălucindu-i peste umeri, împingându-i părul deoparte, amorţind-o.

Ea îşi ridică fruntea. Pentru o clipă, ochii lui albaştri priviră într-ai ei, apoi el se retrase puţin, încălecându-i şoldurile, punându-şi mâinile pe fesele sale şi urcând uşor, cu ambele palme peste trupul său, conturându-i adânciturile taliei şi mai sus, cu degetele mângâind îndrăzneţ punctele sensibile ale sinilor, înainte să se lase peste ea, sprijinindu-se în coate.

— Întinde-ţi braţele deasupra capului!

I le împinse el însuşi în sus şi ea-l lăsă. Fără

sprijinul acestora, se prăbuşi pe pat, peste cuvertura stacojie de mătase, presându-şi de aceasta sânii cu sfârcurile deja tari, excitate.

Ţinându-i braţele între perne, îi spuse:

— Lasă-le acolo! Nu le mai ridica!

O comandă – dură şi absolută. Inima îi bubuia, simţurile, stârnite, îi răvăşeau trupul, în timp ce el schimba direcţia atingerilor uşoare, posesive. Îl putea simţi aproape, doar atunci când părul lui aspru îi zgâria pielea, în timp ce o atingea cu mâinile, cu buzele.

Şi cu privirea. Simţea ceva, asemenea unei flăcări, ţâşnind din mâinile lui, pe când îi contura lunga linie a spatelui, a mijlocului, şi când degetele lui zăboveau mângâietor asupra curbelor mai puţin pronunţate de sub şoldurile sale.

Pielea o furnica, anticipând izvorul şi goana acestuia prin ea.

Spre surprinderea ei, el păru să se răzgândească, lăsându-se pe pat, cuprinzându-i picioarele între genunchii lui… Apoi mâinile sale îi înlănţuiră şoldurile, ridicând-o uşor şi trăgând-o înapoi, spre el.

Până când ea ajunse să stea în genunchi, dinaintea lui.

Încercă să-şi ridice mâinile de pe pat.

— Lasă-ţi braţele unde ţi-am spus!

Îi simţi vorbele trecând prin ea, ca un fulger al aşteptării, biciuindu-i nervii şi aşa încordaţi. Se supuse, înainte de a mai gândi. Fără să-şi poată

folosi braţele, rămase în genunchi.

Fără apărare.

Chiar înainte să fi conştientizat pe deplin totala capitulare cuprinsă în acea poziţie ancestrală, un braţ se aşează greu pe spatele său, chiar deasupra mijlocului.

Stăpânind-o.

În momentul în care-şi dădu seama de asta, cealaltă mână se abătu asupra fundului, mângâind, până pielea se umezi. Apoi coborî spre labiile umede şi umflate dintre coapsele sale, acum, în această poziţie, mult mai accesibilă degetelor lui iscoditoare.

El le luă în stăpânire, atingând neîndurător, izbind, strângând, mângâind, dar niciodată pătrunzând înăuntru, niciodată satisfăcându-i nesaţul şi simţurile revendicându-şi dreptul; în loc de aceasta înteţind văpaia, până când pielea îi luă foc şi respiraţia îi deveni gâfâită.

Până când gemu.

Sunetul acela de abandon o şocă, dar a fost repede urmat de mai multe. Rămase nemişcată, negăsind scăpare din acea stare de excitaţie, acea nevoie care pâlpâia înăuntrul ei, înmugurind, dezvoltându-se, crescând.

Părul i se răsfirase în jurul capului, zbătându-se o dată cu acesta – singura parte a trupului său, care se putea mişca, îşi ţinea ochii închişi şi buzele strânse, încercând să oprească geamătul urcându-i în gât.

N-a putut.

Ea suspină. Suspină din nou când el îi strânse coapsele, reluându-şi senzuala tortură.

Cu o clipă înainte ca ea să se desprindă şi să-i spună exact ce ar fi dorit să-i facă, el trecu mai departe.

Umplând-o cu o lungă şi sigură izbitură.

Lăsând-o să se simtă mai plină de el decât oricând înainte.

Coapsele lui le cuprinseseră pe ale sale, stinghia se afla deasupra fundului ei.

Îi strânse şoldul, se trase puţin înapoi, apoi se năpusti asupra ei.

Ţinând-o încă aplecată, rugătoare, dinaintea lui, oferindu-şi trupul pentru a se bucura de el.

El luă ceea ce i se oferise, primi, desfătându-se, cu fiecare izbitură mai puternică, mai profundă.

Ea îi spusese că este toată a lui, iar el o luă toată, după cum îi spusese.

Ţinând-o acolo, dinaintea lui, şi posedând-o, mai adânc, mai puternic, mai repede, ea înţelese complet, în sfârşit, ce însemna asta.

Nu avea de ce se plânge.

Focul, flăcările şi dragostea erau acolo, în juru-le, deasupra lor, cu ei. I se dăduse lui întru totul, pierzându-se pe sine în Infern.

Se predase de bunăvoie.

Simon icni, simţindu-i trupul încordat. Închise ochii, delectându-se cu minunata senzaţie pe care

i-o dădeau rotunjimile ferme ale fundului ei ridicat spre el în timp ce se îngropa în fierbinţeala lui arzătoare. Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Luându-şi tot ce-şi dorea el, tot ce-i oferea ea. Ce altă chemare mai puternică poate izvorî dintr-o femeie decât având orice îşi doreşte el? Să o posede întru totul, trupul ei să-i ofere toate desfătările, fără nicio reţinere.

Inima îi bătea nebuneşte, gata să se spargă, în timp ce-şi umplea toate simţurile cu ea. În timp ce trupul ei riposta, atunci când el, dorindu-şi mai mult, ajungea şi mai departe.

Eliberându-i coapsele, se întinse deasupra ei, umplându-şi palmele cu sânii umflaţi şi fierbinţi, găsind şi strângând sfârcurile, până când ea strigă şi suspină iarăşi.

El îşi ridică capul, îi dădu părul deo arte şi, punându-şi gura deasupra tendonului care-i zvâcnea în curbura gâtului, o prinse între dinţi şi muşcă uşor.

Cu un icnet sălbatic, ea zvâcni sub el şi se crispă, spasmodic, apoi trupul păru să-i explodeze, se frânse, pulsând, în timp ce el o pătrundea din nou, adânc, până în inima focului.

Încolăcindu-şi mâinile în jurul ei, o ţinu nemişcată, în timp ce trupul lui răspundea valului de contracţii ale trupului ei, în timp ce el se înfigea mai adânc, umplând-o, urmând-o, pe culmea splendorii senzuale, la marginea plăcerii sălbatice şi în afundul sărutului pământesc.

*

În profunzimea adâncului de nedescris al satisfacţiei. Cea mi profundă saţietate din câte cunoscuse el vreodată. Prin felul în care o celebrase, ea îi oferise o nouă dimensiune.

Habar n-avea cât de multe momente trecură înainte ca el să-şi poată chema tăria şi spiritul s-o părăsească, luptând peste cuverturile de sub ei, înlănţuindu-şi trupurile, apoi prăbuşindu-se în pat, moleşiţi, istoviţi.

Zăcea acolo, lăsând clipa să treacă. Lăsând tihna, cunoaşterea, certitudinea absolută să-l pătrundă.

Apoi amândoi adormiră.

Când se trezi, stătea pe o parte, cu un braţ petrecut peste coapsa ei.

Şi ea era trează. Ştia asta din tensiunea trupului său. Nu-i putea vedea chipul.

Sprijinindu-se în cot, se aplecă deasupra ei. Ea îşi întoarse capul, privindu-l, şi-i zâmbi.

Chiar şi în lumina lunii, zâmbetul îi era încântător.

Ridicând o mână, Portia-i atinse obrazul, apoi, încă zâmbind, se trase înapoi. Îi simţise tăria, puternică şi fierbinte, lângă ea.

El stătea pasiv. Încă…

Zâmbetul i se lărgi. Trăgându-se înapoi, îşi înfipse degetele în trupul lui. În timp ce mângâia,

îşi aminti ceva:

— Mi-a spus că sunt o frivolă! Ce a vrut să însemne asta?

El mormăi:

— Nici eu nu sunt sigur ce înseamnă!

— Admiţând că nu e chiar ceva ca la Ovidiu, aş putea şti care sunt derivaţiile modeme?

— Derivaţii?

Replica era fără sens. Dar el nu se gândea la cuvinte.

Ea strânse, mai puternic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El trase adânc aer în piept. Făcu o pauză, înainte de a răspunde:

— Nu în general, ci în special.

— Înseamnă că te excit?

Era rândul ei să-şi ţină respiraţia, în timp ce el îi înghiontea partea de jos a pântecelui, iar degetele sale dibace pătrundeau în moliciunea dintre coapse.

Degetele lui se jucau.

— Mă exciţi pur şi simplu existând.

Ea zâmbi.

— Cum?…

Dar nu mai continuă. Îşi depărtă coapsele şi mai mult, în timp ce el trecu deasupra ei.

— Doar te văd, şi nu mă gândesc decât să mă scufund în tine!

Ochii ei se închiseră, în timp ce el, încet, foarte încet, o pătrunse.

Trupul ei fremăta, plin de viaţă. După ce reuşi să-şi controleze respiraţia, îi spuse, hotărâtă:

— Mă gândesc că mai degrabă prefer să trăiesc ca o frivolă – ca o uşuratică, în mod specific!

El o copleşi cu îmbrăţişări, sărutându-i curbura urechii, acoperindu-i sânii cu palmele şi dându-i să înţeleagă că, departe de a o dezaproba, lui chiar îi făcea plăcere o asemenea perspectivă!

*

Târziu, mult mai târziu, ei zăceau în pat, întinşi unul lângă celălalt. Ea-şi pusese capul pe pieptul lui, iar Simon se juca, leneş, cu părul ei, trăgând de buclele lungi.

Pe neaşteptate, el respiră adânc, apoi spuse:

— Te iubesc! Tu ştii asta, nu-i aşa?

Răspunsul ei veni imediat:

— Da, ştiu. Ridicând capul, ea îi zâmbi, apoi începu să-l studieze.

Ochii îi erau întunecaţi şi strălucitori. O privi aşteptând.

Zâmbetul ei mulţumit era al unei femei satisfăcute, liniştite.

— Şi eu te iubesc, cu toate că tot nu înţeleg…

După o ezitare, el spuse:

— Nu cred că dragostea trebuie înţeleasă.

Ea se încruntă.

— Poate, dar tot nu mă pot opri să înţeleg.

— Ţi-a spus cineva vreodată că gândeşti prea mult?

— Da, tu.

El începu să o mângâie, într-un mod elocvent.

— N-o mai face.

Portia îl privi provocator.

— Fă-mă să nu mai gândesc.

El îi zâmbi.

— Va fi plăcerea mea.

El se răsturnă pe pat trăgând-o după sine, făcând-o prizoniera sa.

Primul ei gând coerent nu apăru decât după ivirea zorilor.

*

Poate că ea încetase să se mai gândească, dar nu şi el. Simon făcea planuri, de care ea nu ştia încă.

Dar în timpul micului-dejun, el o convinsese pe Lady O că trebuia s-o ducă undeva pe Portia. Aceasta sosise prea târziu pentru a afla unde anume.

— O să afli când ajungem acolo. Atâta îi spusese. Portia ştiu că era inutil să insiste pentru a primi amănunte, deoarece el îşi reluase aerul acela autoritar, arogant şi dur, pe care-l avea de obicei, şi-şi concentrase atenţia asupra micului dejun.

Portia se întoarse spre Lady O.

Aceasta făcu un gest, din care ea înţelese că nu avea rost să insiste.

— Uite ce este, draga mea. Este bine să-l laşi pe el să te ducă în oraş. Va fi mai bine, decât să mergi cu trăsura mea, la pas. Asta doar dacă nu ai o propunere mai interesantă. Lady O îi zâmbi, şi licărirea de diavol bătrân reapăru în ochii ei negri. Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai ezita.

Portia înţelese că nu avea de ales.

După ce se servi cu ceai şi pâine prăjită, Portia îi privi pe cei din jurul mesei. Avusese loc o transformare. Atmosfera era mai relaxată. Mai existau unele „umbre”, dar toţi păreau să fi răsuflat uşuraţi şi zâmbeau mai mult ca de obicei.

Desigur, Lady Calvin nu coborâse la masă, dar nici alte doamne mai în vârstă n-o făcuseră, în afară de Lady O şi Lady Hammond.

— A primit cam greu lovitura, biata de ea! începu Lady Hammond. Visa mereu să-l vadă pe Ambrose în Parlament, şi acum… Trebuie să facă faţă acestor crime oribile, ca şi comportamentului Drusillei. Este depăşită de evenimente. Catherine a rugat-o să mai rămână o zi-două, până va putea să călătorească.

Nu uimi pe nimeni faptul că Drusilla nu coborâse nici ea la micul dejun.

Mai apoi, se adunară cu toţii în holul cel mare, pentru a-şi lua rămas-bun. Trăsurile erau trase la scară. Familia Hammond plecă prima, urmată de familia Buckstead.

Portia observă că James nu se mai despărţea de Lucy, cu care stătu puţin mai retras, după care o conduse la trăsură şi o ajută să urce. Poate plănuia s-o invite la altă petrecere, la vreun alt conac, unde probabil va începe cu adevărat o idilă între ei.

Despre care conac putea fi vorba, nu ştia.

Lady O încheie cu urările de rămas-bun, luă braţul oferit de Lordul Netherfield şi porniră împreună spre treptele trăsurii. Portia şi Simon îi urmau destul de aproape, pentru a auzi ce-i spunea Lady O Alteţei sale.

— A fost plăcut, în general, dar, data viitoare, bunicule, fără crime. La vârsta mea, le suport cam greu.

Lordul Netherfield pufni:

— Parcă numai a ta, draga mea! Dar cel puţin cei tineri s-au simţit bine. Le zâmbi lui Simon şi Portiei, lui Charlie şi James, care îi conduceau. Se pare că există speranţe pentru tânăra generaţie.

Lady O îl bătu uşor pe mână:

— Muşcă-ţi limba! Nu vreau să li se urce la cap!

Încercând să-şi ascundă zâmbetul, Charlie le ieşi în faţă, ajutând-o pe Lady O să urce în trăsură. Ea acceptă braţul lui şi, o dată urcată, se uită spre Simon şi Portia.

— Pe voi vă voi vedea la Londra. O privi pe ea insistent. Să nu mă dezamăgeşti.

Suna ca un avertisment: să se poarte bine.

Amândoi îl acceptară, în felul în care fusese gândit.

Lordul Netherfield zâmbi şi le făcu semne de bun rămas, îi răspunseră în acelaşi fel, aşteptând ca trăsura să se pună în mişcare, apoi se îndreptară spre trăsura lui Simon, care aştepta, cu caii fremătând, în faţa casei.

James şi Charlie îi însoţiră. În timp ce Simon îşi verifică atent caii, James luă mâna Portiei.

— Nu voi insista cu mulţumirile, dar sper să ne vedem la Londra. Ezită o clipă, apoi privi spre Simon. Ştii, Kitty, cu comportamentul ei imposibil a reuşit să-mi scoată definitiv ideea căsătoriei din minte. Acum… Ridică din sprâncene, privind-o întrebător. Poate că mai există speranţe şi ar trebui să-mi revizuiesc opiniile…?

Portia îi zâmbi.

— Cred că aşa ar trebui. Se întinse şi-l sărută pe obraz. Apoi se întoarse spre Charlie.

Şi el o privea zâmbind, apoi începu să clipească des. Se uită spre James.

— O, nu! Eu sunt adeptul iubirilor trecătoare, nu sunt potrivit pentru o doamnă care şi gândeşte!

— Prostii! Portia îl sărută şi pe el pe obraz.

— Într-una din aceste zile, s-ar putea ca o doamnă cu mult discernământ să vă accepte pentru ceea ce sunteţi. Ce veţi face atunci?

— Eu voi emigra.

Izbucniră cu toţii în râs.

James o ajută să urce.

— Şi tu? îl întrebă el pe Simon.

Acesta o privi lung pe Portia, apoi îi întinse mâna lui James:

— Mai vorbim peste trei luni.

James începu să râdă.

— Cred că voi afla veşti mult mai devreme.

Simon dădu mâna cu Charlie, apoi urcă în trăsură, alături de ea. Luă hăţurile imediat şi, cu zâmbete şi semne de rămas-bun, plecară.

Portia se aşeză comod, încercând să se dumirească. Cutiile ei cu pălării erau legate la spatele trăsurii, iar Wilks fusese trimis cu Lady O. De aceea nu înţelegea de ce voia Simon s-o ducă el în oraş. Poate nu era nimic scandalos, în afară de faptul că se afla singură cu un bărbat, într-o trăsură deschisă. Mergeau în urma lui Lady O, în a cărei grijă se afla. Totul părea perfect până în acea clipă.

Numai că ei doi nu se îndreptau direct spre Londra, ci făceau un ocol. Unde, nu ştia şi, mai ales, nici pentru ce.

Cu toate că nu se aştepta să fie dusă direct în oraş, fu surprinsă când ajunseră la poarta principală, iar Simon întoarse caii spre vest, în direcţie opusă conacului Ashmore.

— Mă duci în vest? Portia încercă să-şi dea seama încotro se îndreptau. Gabriel şi Alathea? Sau Lucifer şi Phyllida?

Simon făcu o grimasă, apoi scuturăă din cap:

— Nu cunoşti locul, n-ai fost niciodată acolo.

Nici eu n-am mai fost de mult.

— Ajungem până diseară?

— În câteva ore.

Portia se sprijini din nou de spătarul trăsurii, urmărind locurile pe care le lăsau în urmă. Constată că se simţea bine şi era mulţumită. Deşi nu avea habar unde era dusă.

Vru să zâmbească, dar se abţinu. Dacă ar vedea-o zâmbind, Simon ar întreba-o care este motivul. Iar acum nu era nici locul, nici momentul să răspundă.

De fapt, ea nu-şi închipuia că ar putea fi cu un alt bărbat în situaţia asta, pe care o acceptase cu atâta seninătate.

Îl privi o clipă, apoi îşi îndreptă privirea în altă parte, înainte ca el s-o surprindă. Avea încredere în el. Deplină. Şi nu numai fizic – deşi între ei lucrurile erau foarte clare acum – era a lui, el era al ei, se pare că dintotdeauna fusese aşa. Avea încredere în el, din toate punctele de vedere.

Avea încredere în forţa lui, ştia că n-o va folosi niciodată împotriva ei, că el îi va fi alături întotdeauna, ori ce câte ori va avea nevoie de el. Avea încredere că este un bărbat loial, că are voinţă, şi, ceea ce era mai important, avea încredere deplină în el sub toate aspectele.

Ştia, în adâncul fiinţei sale, că în vulnerabilitatea pe care o afişase el, pe care o lăsase s-o vadă şi ea, acceptând ca ea s-o vadă, se afla garanţia pentru o viaţă întreagă.

Dragostea. Izvorul încrederii, ultima piatră de încercare pentru o căsătorie.

Încredere, forţă, siguranţă şi dragoste.

Ea şi el au avut toate astea.

Iar acum voiau să păstreze ce aveau.

Indiferent unde o ducea acum.

Rezemându-se comod de pernele trăsurii, ea rămase cu privirea aţintită asupra drumului, indiferent unde ar fi călăuzit-o acesta.

*

Şi drumul o duse la Queen Charlton din Somerset, la o casă numită Risby Grange. Simon opri în cătun, şi luă o cameră mare la han. Portia nu-şi scoase mănuşile şi nu observă vreo privire suspectă a hangiţei, care să fi bănuit că nu sunt soţ şi soţie.

Poate Charlie avea dreptate, şi acesta era adevărul, care nu mai ţinea cont de existenţa formalismelor.

După ce-şi lăsară bagajele la han, o luară pe un drum sinuos, care ducea spre o casă din Risby Grange.

Simon opri caii în curtea interioară. În faţa lor, dincolo de pajiştile de pe o creastă, se vedea casa scăldată în soare, ridicată din piatră de râu, cu plante agăţătoare, cu ferestrele cu staruri scânteind sub zidurile crenelate.

Era o casă veche, solidă, bine întreţinută, dar

care părea părăsită.

— Cine locuieşte aici? întrebă ea.

— Acum nimeni, în afară de un servitor care are grijă de ea. Simon lăsă caii la pas. Trebuie să fie pe aici, dar am şi eu cheie.

Portia se uită la el, aşteptând lămuriri, dar el nu mai zise nimic. Când ajunse în faţa casei, el opri la treptele ce duceau la uşa din faţă, apoi întoarse caii. Săriră amândoi din trăsură. După ce legă caii de un copac şi verifică piedica trăsurii, Simon o prinse de mână şi urcară împreună treptele.

Trase clopoţelul. Sunetul acestuia se auzi în toată casa.

Aşteptară, dar nu ieşi nimeni să-i întâmpine.

— Probabil că omul a ieşit. Scoţând o cheie mare din buzunar, Simon o introduse în broască, o răsuci şi uşa se deschise.

Simon intră primul, privind în jur. Portia veni după el.

Uită imediat toate întrebările pe care voia să i le pună, mânată doar de curiozitate. Din holul cu panel şi ferestre cu vitralii, trecu din încăpere în încăpere, fără a-l mai aştepta.

Văzută din afară, casa părea foarte mare. În interior era imensă. Din coridoarele cu dale se intra în multe camere; alte coridoare se deschideau, din holuri, în toate direcţiile. Fiecare cameră era caldă, primitoare, cu mobilier bine întreţinut, cu draperii frumoase, cu lucruri

minunate, cu antichităţi, cu piese pe care ea putu să le identifice ca fiind amintiri de familie.

Un strat fin de praf se aşternuse peste tot, dar casa nu avea acel miros stătut de mucegai din casele prea mult timp nelocuite. Părea că aşteptase puţin, de parcă proprietarul abia ar fi plecat, pentru a lăsa loc altuia, care urma să sosească. Era o casă în care trebuia să se râdă mult, să fie căldură, fericire, în care să trăiască o familie numeroasă. Era o atmosferă propice dragostei, în care crescuseră multe generaţii, care trăiseră încrezătoare în viitorul lor.

Portia cunoştea motoul familiei Cynster: „Să ai şi să preţuieşti”, ca şi blazonul aflat, în diferite variante, pe pernele decorative, pe lemnul incrustat, pe vitralii.

Într-una din camerele foarte mari de la primul etaj, în faţa ferestrei larg deschise, care dădea spre curtea exterioară, ea se întoarse spre Simon. El se sprijinea de cadrul uşii, privind-o.

— A cui este această casă?

Privind-o lung, el răspunse:

— A mea.

Ea ridică uimită din sprâncene, aşteptând.

El surâdea.

— A fost a mătuşii Clara. Ceilalţi nepoţi fiind deja căsătoriţi şi având casele lor, mi-a lăsat-o mie.

Ea lăsă capul într-o parte, privindu-l.

— De ce am venit aici?

Simon se îndreptă spre ea:

— Eram pe drumul spre această casă, şi m-am oprit la Glossup.

El îi luă mâna, ducând-o să vadă priveliştea.

— Ţi-am spus, n-am mai fost de mult pe aici. Îmi aminteam vag câte ceva… dar nu foarte mult. Voiam s-o văd aşa cum este acum, o casă care cere o soţie şi o familie.

Se priviră lung.

— Aşa este. Şi ce voiai să faci după ce-ţi aminteai cum era casa?

El zâmbi:

— Să-mi găsesc o soţie. Simon îi sărută mâna. Să întemeiez o familie.

Ea clipi des.

— Oh! Clipi din nou, uitându-se spre pajişte.

Simon îi luă mâna în palmele sale mari.

— Ce este, Portia?

Trecu un moment, apoi îi spuse:

— Îţi aminteşti? Când m-ai găsit acolo, la adăpost, şi am jurat că voi avea în vedere orice domn eligibil… Motivul pentru care am făcut-o a fost faptul că am decis să am propriii mei copii, familia mea. Iar pentru asta am nevoie de un soţ.

Ea schiţă un zâmbet. Îl privi.

— Desigur, aveam în vedere un domn care să corespundă cerinţelor mele, care să-mi permită să dirijez vieţile noastre.

— Fără îndoială. Tonul lui fusese destul de aspru. Fiindcă ea nu mai zise nimic, ci doar

continuă să-l privească, de parcă l-ar fi studiat să-i evalueze nişte calităţi, o întrebă mai blând: De asta te măriţi cu mine?

Ea nu spusese niciodată că se va mărita cu el, cu toate că amândoi ştiau c-o va face. Era ca o înţelegere tacită între ei. Ochii ei întunecaţi scânteiară, apoi se îmblânziră. Zâmbi.

— Lady O este cu adevărat uluitoare!

El pierduse şirul.

— Cum aşa?

— Ea mi-a spus că faptul că-mi doresc copii nu este suficient pentru a întemeia o familie. Cu toate astea, mi-a precizat că, dacă voi continua să caut, s-ar putea să apară şi un motiv mai bun.

Degetele lor se împletiră.

— Şi aşa este?

Ea îi întâmpină privirea cu un zâmbet senin.

— Da, te iubesc şi mă iubeşti. Lady O a avut, ca întotdeauna, dreptate.

El o prinse în braţe. Simţiră cum trupurile lor reacţionară imediat ce se atinseră, nu numai cu o pornire erotică, ci cu o mult mai profundă familiaritate. El se bucură de ceea ce simţea, de braţele ei întinse spre umerii lui, pentru că în braţele sale simţea supleţea trupului ei, iar ochii întunecaţi care-l priveau erau ai unei femei inteligente capabilă să-i fie egală.

— Nu va fi uşor.

— Sigur că nu. Refuz să promit că voi fi o femeie de înţeles.

El schiţă un zâmbet:

— Eşti destul de suportabilă şi acum. Ascultătoare este cuvântul pe care vrei să-l auzi, iar docilă n-ai putea fi.

— Pot fi, când am un interes sau când mi se potriveşte.

— Aici este problema.

— N-am de gând să mă schimb.

El o privi lung:

— Nici nu vreau s-o faci. Dacă poţi accepta că nici eu n-am de gând să mă schimb, putem considera asta punctul de plecare.

Portia zâmbi. Nu va fi căsătoria pe care o visase ea, ci aceea de care avea nevoie.

— Cu toate experienţele anterioare, ne-am descurcat destul de bine. Dacă ne străduim, nu crezi că putem face asta toată viaţa?

— Dacă ne vom strădui *amândoi,* va dura. Făcu o pauză, apoi adăugă: Avem toate motivele s-o facem să dureze.

— Fără îndoială. Portia îl sărută. Încep să cred că dragostea ne poate face să trecem peste orice.

El tăcu o clipă.

— Chiar şi pentru noi este valabil acest lucru?

Ea luă aerul unei femei frustrate:

— Tu, eu, *noi.* Acum, sărută-mă.

Simon zâmbi. Şi o sărută.

Ajunsese la sfârşitul călătoriei şi găsise ceea ce căutase: în braţele ei îşi aflase scopul vieţii.

Sfârşit